

Rừng Hồ Phách

Contents

Rừng Hồ Phách	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	18
3. Chương 3	32
4. Chương 4	50
5. Chương 5	59
6. Chương 6	62
7. Chương 7	78
8. Chương 8	92
9. Chương 9	106
10. Chương 10	120
11. Chương 11	136
12. Chương 12	151
13. Chương 13	167
14. Chương 14	179
15. Chương 15	191
16. Chương 16	203
17. Chương 17	221
18. Chương 18	232
19. Chương 19	240
20. Chương 20	255
21. Chương 21: Tiểu Ly Là Thuốc	262
22. Chương 22: Lời Kết	268
23. Chương 23: Ngoại Truyện 1: Cú Điện Thoại Lừa Gạt	272
24. Chương 24: Ngoại Truyện 2: N Xảy Ra Như Vậy Đây	274
25. Chương 25: Ngoại Truyện 3: Chạy Trốn Thôi, Cô Dâu	279
26. Chương 26: Ngoại Truyện 4: Giảm Béo Đi, Bà Xã	293

Rừng Hồ Phách

Giới thiệu

“Rừng Hồ Phách” có thể nói là một câu chuyện đẹp đẽ, dịu dàng, vừa đủ hài hước, vừa đủ lãng mạn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/rung-ho-phach>

1. Chương 1

Trước khi tất cả bắt đầu

Mẹ kể rằng, khi tôi mười bốn tháng, bà nội đưa tôi đi chơi công viên. Tôi chạy ra phần đường dành cho xe, thấy xe chạy đến, bà chạy theo gọi nhưng tôi không nghe thấy, mặc cho chiếc xe bấm còi inh ỏi tôi vẫn cứ tiếp tục chạy. Bà cuống lên, khó khăn lắm mới lôi được tôi vào bên đường, tôi lại tưởng là bà đùa với mình, nên ôm lấy bà cười khanh khách.

Khi tới bệnh viện kiểm tra, bác sĩ nói hai tai của tôi bị mất thính lực, rất khó chữa. Kết luận ấy của bác sĩ khiến cả nhà tôi như từ thiên đường rơi xuống địa ngục.

Năm bốn tuổi, tôi theo mẹ tới miếu Phú Tử xem hội hoa đăng, người đông [1]

như kiến, mặc dù mẹ đã nắm tay tôi rất chặt, nhưng tôi vẫn tuột khỏi tay mẹ. Sau khi phát hiện ra, mẹ hối hả chạy tìm tôi dọc theo con đường mà hai mẹ con đã đi qua. Cuối cùng thì mẹ cũng tìm thấy tôi ở trước cửa hàng McDonald's. Mẹ kể rằng, hồi ấy tuy tôi còn rất bé nhưng đã biết ngồi yên một chỗ để chờ mẹ đến đón. Khi lớn lên, tôi nghĩ, nếu tai tôi nghe được, thì chắc hẳn tôi đã nghe được tiếng gọi đầy lo lắng của mẹ, và sẽ không khiến mẹ lo

đến thế

[1] Miếu Phú Tử: Tức miếu thờ Khổng Tử.

Mẹ tôi rất tin tưởng rằng, tuy không nghe được, nhưng đầu óc của con gái

bà rất tốt. Mẹ bắt đầu dạy chữ cho tôi khi tôi hai tuổi, rồi đưa tôi đến học một trường mẫu giáo bình thường.

Mẹ dạy tôi nói, dạy rất nhiều lần, nhưng tôi không thể phát âm chính xác được. Vì tôi, mẹ đã mua một chiếc máy trợ thính rất đắt tiền vào thời điểm đó.

Chiếc máy trợ thính trở thành cầu nối duy nhất giữa tôi với thế giới có âm thanh. Tôi đã nghe được giọng nói hơi khàn khàn của mẹ. Sau mấy tháng

luyện tập, cuối cùng tôi cũng đã có thể phát âm được những câu hoàn chỉnh.

Khi nói được, tôi cất tiếng gọi ông, gọi bà, khiến ông bà tôi đều bật khóc và

cứ ôm chặt lấy tôi. Tôi hiểu vì sao họ khóc.

Trong một giờ học ngữ văn ở trường mẫu giáo, bỗng nhiên cô giáo bảo tôi ngồi xuống phía dưới cùng, các bạn ngồi thành hai hàng bên cạnh tôi, họ lần lượt đi tới bên cạnh cô giáo, chỉ trở vào tôi, tôi không biết họ

đã nói những gì, họ còn dùng súng nước phun vào tôi. Lúc đó, hai tay tôi giữ chặt lấy chiếc máy trợ thính, máy trợ thính không thể tiếp xúc với nước được, tôi biết nó rất đắt, vì thế người tôi ướt đầm nước.

Cảm giác buồn tủi và oán ghét các bạn phút chốc tràn ngập lòng tôi, nó cũng khiến tôi hiểu rằng, tôi khác với các bạn, chỉ cần tôi mạnh mẽ thì họ sẽ không dám làm gì tôi nữa.

Thế là tôi xé sách, cướp đồ của bạn học, và tỏ ra rất hung dữ với họ. Khi cô giáo phê bình, tôi tắt máy trợ thính và nhìn xuống đất, không nói một lời nào. Cô giáo không biết phải làm gì với tôi, đành để mặc. Khi mẹ đến đón tôi, cô đã nói hết với mẹ.

Trên đường về nhà, mẹ đã đánh tôi, tôi không khóc và cũng không kêu, nỗi căm ghét đối với cô giáo càng được nhân lên. Sau đó, một hôm, tôi cào rách mặt một bạn nữ trong lớp, cô giáo lôi tôi đến trước mặt bạn ấy và bảo tôi phải xin lỗi. Tôi nhìn khuôn mặt nhoe nhoẹt vì nước của bạn đó, cười thành tiếng. Cô giáo tức quá, đánh vào mông tôi, tôi kêu lên vì đau, rồi sau đó lao vào cào cấu cô giáo.

Khi mẹ đến đón tôi, tôi òa lên khóc nức nở, rồi ôm chặt lấy mẹ không chịu buông ra. Mẹ của người bạn bị tôi cào mặt tìm đến để hỏi tội tôi, nhưng mẹ không hề mắng mỏ mà chỉ lặng lẽ ôm tôi vào lòng và bồi thường tiền thuốc men cho cô bạn kia. Về đến nhà, tôi ngồi chơi, một lúc sau, tôi ngẩng đầu lên thì thấy mẹ đang nhìn tôi với đôi mắt chứa chan lệ.

Sau đó, không có bạn nào trong lớp mẫu giáo muốn chơi với tôi nữa. Lần đầu tiên trong đời, tôi hiểu thế nào là cô độc. Tôi không xé sách vở hay cướp đồ của các bạn nữa, nhưng mỗi lần cô giáo gọi, tôi đều giả bộ như không nghe thấy, cứ một mình ngồi chơi với đám đồ chơi. Cô giáo không kiên nhẫn được nữa đi đến bên cạnh, túm lấy tôi. Tôi kêu lên giận dữ và nhe răng ra định cắn

khiến cô giáo sợ, lùi về sau mấy bước. Tôi đắc ý, cúi đầu xuống tiếp tục chơi

với đồ chơi của tôi.

Không lâu sau, mẹ đưa tôi đến lớp phục hồi chức năng của Trường Cầm Diệc Nam Kinh. Tôi phát hiện ra rằng, các bạn ở đây cũng đeo máy trợ thính như tôi, họ cười và làm động tác “chào bạn” với tôi. Cảm giác cô độc và sợ hãi trong lòng tôi tạm thời được xua tan, nên chỉ một lát sau tôi đã ngồi xuống cùng chơi với họ. Mẹ tôi đã nở nụ cười hạnh phúc mà đã lâu rồi tôi không được nhìn thấy. Ở trường, tôi biết nói và rất thích đọc sách, cô giáo rất quý tôi, các bạn cũng rất tốt với tôi, tôi đã trải qua những năm tháng tiểu học rất vui và khó quên.

Điều khiến tôi thấy tự hào là tôi luôn có một tình bạn vững bền trong suốt gần hai chục năm trời - thứ mà những người bình thường không sao có được. Ở đó, tôi rất cảm ơn các bạn học cũ vì khi tôi vui họ đã chia sẻ niềm vui được nhân lên, và khi tôi buồn họ cũng san sẻ để nỗi buồn còn lại ít nhất. Họ đã cùng tôi đi qua chặng đường gần hai chục mùa xuân, hạ, thu, đông.

Hồi học trung học, tôi tình cờ thấy Tiên Tiên trong hiệu sách, bìa rất đẹp [2]

đã thu hút tôi, thế là lần đầu tiên tôi mua nó. Trong Tiên Tiên, tôi đã được biết

đến chị Mười Bốn . Sau đó, ý nghĩ mời chị ấy viết một câu chuyện cho những [3]

bé gái bị điếc đột nhiên lóe lên trong đầu tôi khi tôi đọc xong cuốn Trúc mã không thanh mai của chị.

[2] Tiên Tiên: Tên khác của tạp chí Cinderella - tạp chí chuyên đăng truyện ngôn tình (nhiều kì) của Trung Quốc - đơn vị xuất bản của cuốn Rừng hổ phách này.

[3] Chị Mười Bốn: Tức Thập Tứ Khuyết - tác giả Rừng hổ phách.

Tôi viết ý tưởng đó lên tấm phiếu điều tra và gửi về Ban biên tập, nhưng

không hi vọng nhiều lắm. Không ngờ, ít lâu sau, tôi đã thấy những lời đó của tôi xuất hiện trên Tiên Tiên. Đầu óc tôi bỗng trở nên trống rỗng, nỗi vui mừng lập tức nhấn chìm tôi, nhưng đồng thời tôi cũng cảm thấy đôi chút lo lắng, liệu chị Mười Bốn có viết không? Chị ấy có cảm nhận được những biến cố trong

lòng của những cô bé bị điếc như tôi không?!

Trong Rừng hổ phách, chị ấy đã viết rất sống động, mỗi một niềm vui, nỗi

buồn của Tô Ngu và cả diễn biến tâm lý phong phú của cô, khiến tôi mấy lần quên mất rằng Tô Ngu là một người điếc.

Người điếc, tuy tai điếc nhưng lòng không điếc. Họ cũng cảm nhận được tình yêu thương của cha mẹ, sự quan tâm, yêu quý của cô giáo, tình cảm mến yêu của bạn bè, nỗi buồn với các mức độ khác nhau, nỗi sợ hãi trước bóng tối, nỗi đau khổ do sự cô đơn mang lại như những người bình thường khác.

Mong rằng, tất cả những cô bé không nghe thấy và cả những cô bé nghe thấy đều được hạnh phúc.

Ngày 10 tháng 4 năm 2011

Hồi 1

Nàng tiên cá trong truyện cổ tích, vì để có được linh hồn bất diệt của loài

người, đã đổi lấy đôi chân bằng giọng nói của mình. Vậy thì, tôi tin chắc rằng, vì điều gì đó nên trước khi ra đời tôi đã phải hi sinh khả năng nghe của mình.

Chỉ cần có thể thực hiện được giấc mơ, thì những thứ gọi là mất mát ấy cũng đều rất xứng đáng.

Tôi cũng là một người cá.

Tám giờ sáng thứ hai, đường xá rất đông đúc.

Tô Hòa gắng sức điều khiển chiếc xe đạp điện len lách giữa dòng xe chen

chúc, mồ hôi tứa ra như mưa, nhưng cô vẫn tỏ ra đắc ý:

- May mà chị rất sáng suốt, không đi tàu điện ngầm, cũng không chọn loại xe bus không thể nào nhích lên được, mà đã chọn đi xe đạp điện để đưa em đi thi S.S. Cứ tình hình này, thì hàng tiếng đồng hồ sau cũng chưa chắc đã thông

đường. Chị đúng là một thiên tài dự liệu như thần! Ha ha

Cười một hồi lâu vẫn không có tiếng hưởng ứng, nhưng Tô Hòa không để ý đến điều đó, bởi nhiều năm nay, cô đã quen với việc một mình nói một mình cười khi ở cùng cô em họ rồi.

Ở phía trước khoảng ba mươi mét là lối rẽ vào một con đường nhỏ ngoằn ngoèo, nếu đi theo lối đó thì có thể nhanh chóng đến S.S.

“Tốt lắm, nhân đà này ta sẽ tiến lên!”. Nghĩ vậy, cô bèn nắm chặt lấy ghi đông, tăng hết tốc lực, rẽ vào đó. Đúng lúc đang chuẩn bị rẽ sang một con đường lớn khác thì bỗng nhiên một chiếc xe hơi màu đen từ đâu chạy tới, Tô Hòa vội phanh lại, nhưng không kịp, chỉ nghe một tiếng “rầm”, chiếc xe đạp và cánh cửa xe hơi đã “hôn” nhau một cách thân mật.

Tô Hòa vội nhảy sang một bên, rồi nhanh chóng đưa tay ra kéo cô em họ, lo

lắng hỏi:

- Tiểu Ngu, em không sao chứ? Có bị va vào đâu không? Có bị đau ở đâu không? - Rồi lập tức đổi sang ngôn ngữ bàn tay: “Không sao chứ? Có đau không”.

Tô Ngu, cô gái bé nhỏ chỉ cao đến vai của Tô Hòa, nhìn chị họ rồi lắc đầu vẻ bình thản.

- Không sao thật chứ? - Nhìn vào mắt em họ, Tô Hòa lại hỏi lại một lần nữa. Sau khi xác định chắc chắn rằng cô em không bị làm sao, cô mới thở phào,

lẩm bẩm:

- Trong cái rủi lại có cái may, nếu em mà có chuyện gì thì chị không biết phải ăn nói thế nào với chú, thím, mẹ chị, bà ngoại và cả cha của chị nữa

Cô quay đầu sang nhìn chiếc xe đạp điện đỗ kè bên cạnh, tuy không bị méo mó, nhưng rõ ràng bây giờ không thể đi được nữa.

Shit! Tô Hòa thầm rửa một câu, rồi đưa mắt nhìn về phía nạn nhân khác của sự cố trên - chiếc xe hơi màu đen trông rất đồ sộ bình thường của hãng Volkswagen. Xem ra chiếc xe ấy không hề hấn gì, Tô Hòa đảo mắt, trong đầu lóe lên một ý nghĩ.

Cô tiến về phía trước, gõ vào kính cửa xe dán kính sẫm màu.

Kính xe từ từ hạ xuống, lộ ra một khuôn mặt khiến người khác vừa nhìn đã thấy bất ngờ.

Đó là một gương mặt giống như người lai, mái tóc dài đen mượt rất nghệ sĩ, bàn tay với những ngón thon dài. Dù nhìn dưới góc độ nào thì người đang ngồi ở ghế lái cũng là một người đẹp trai hiếm thấy. Anh ta đeo một cặp kính gọng nhỏ, rõ ràng là kiểu đẹp trai thư sinh của những anh chàng thường xuất hiện trong tưởng tượng của các thiếu nữ.

Tô Hòa nuốt nước miếng, sau đó nở một nụ cười tươi rói, chìa tấm danh thiếp của mình ra, nói:

- Xin lỗi, tôi biết là tôi đã điều khiển xe sai luật, không may va vào xe của

anh, thật sự xin lỗi, tôi sẽ bồi thường mọi tổn thất. Nhưng chúng tôi thực sự đang rất vội, phương tiện giao thông của chúng tôi hiện giờ không thể sử dụng được nữa, không biết có thể phiền anh chờ giúp chúng tôi một đoạn không? - Nói một thôi một hồi xong, không chờ đối phương lên tiếng, Tô Hòa đã tự mở cửa xe phía sau, kéo Tô Ngu cùng ngồi vào - Nhanh lên, Tiểu Ngu, vào đi, chúng ta cần đi nhờ xe của người tốt bụng này để tới S.S, không còn

thời gian nữa đâu!

Cô gái bé nhỏ có vẻ hơi phân vân, rồi nhìn về phía người đẹp trai ngồi ở ghế lái với ánh mắt khó xử.

Ánh mắt của chàng trai hơi dừng lại trên tấm danh thiếp, rồi ngẩng lên, nhìn cô qua tấm gương chiếu hậu:

- S.S ?

- Vâng, chúng tôi phải tới S.S, là trường học rất nổi tiếng trực thuộc

SEASON, ngôi trường trên đường Hoàng Hậu ấy - Tô Hòa cướp lời.

- Tôi biết rồi! - Người thanh niên kia lạnh nhạt cắt ngang lời cô, đặt tấm danh thiếp xuống, rồi nổ máy, cho xe chạy về phía đường Hoàng Hậu.

- Cảm ơn anh, anh thật là tốt bụng! Tôi đang lo quá, tám rưỡi S.S bắt đầu

thi rồi, nếu để lỡ việc thi cử của Tiểu Ngu, thì tội của tôi càng lớn!

Chàng trai nhướn mày không nói gì. Tô Hòa tiếp tục nói một mình:

- Mức độ khó thi vào trường S.S thì mọi người đều biết rồi đấy, năm năm

nay tổng số trúng tuyển chỉ có bảy mươi tám học sinh, nghe nói năm ngoái còn tệ hại hơn vì gặp phải một ông thầy biến thái, những bảy trăm người nộp đơn, thế mà chỉ cho có ba người đỗ. Năm nay không biết có còn gặp phải ông thầy đó nữa không - Nói rồi, cô quàng tay ôm lấy cô em họ đang ngồi bên cạnh và chậm rãi nói - Có điều, cho dù đúng như vậy đi chăng nữa thì Tiểu

Ngu của nhà chúng tôi cũng không có vấn đề gì, đúng không?

Khuôn mặt của cô gái bé nhỏ dưới ánh nắng càng trở nên mịn màng hơn, thậm chí còn nhìn thấy cả lớp lông tơ.

Tô Hòa chẳng khác nào những vị phụ huynh thích hư vinh, tiếp tục khoe

khoang với chàng trai:

- Tiểu Ngu của chúng tôi rất cừ, lúc năm tuổi đã giành được giải lớn trong cuộc thi vẽ tranh của thành phố đấy! Năm ngoài thì tham gia cuộc thi thiết kế huy chương của Tân Hải Dương Quán, đến thầy giáo Hải Đông Thanh cũng khen là rất xuất sắc. Anh có biết Hải Đông Thanh không? Đó là một nhân vật rất nổi tiếng trong ngành kiến trúc, ông ấy rất muốn nhận Tiểu Ngu làm đồ đệ. Nhưng đáng tiếc là, Tiểu Ngu lại thích châu ngọc hơn là những thứ như nhà cửa, vì thế cứ một mực đòi thi vào S.S.

Đang lúc Tô Hòa vẫn còn mặt mày hớn hở khoe khoang, thì phía trước mặt xuất hiện thảm cỏ lớn, trên đó lừng lững một khối đa hoa cương tạo hình chiếc lá phong, trên mặt chiếc lá ấy có khắc mấy chữ in hoa - SEASON - lấp lánh dưới ánh mặt trời.

S.S là tên viết tắt của trường SEASON.

Công ty Quý Thị hiện đang đứng đầu giới vàng bạc đá quý, mặc dù đã có

nền tảng công nghệ và lịch sử huy hoàng sáu trăm năm, nhưng có một dạo công ty này cũng phải chịu ảnh hưởng của sự cạnh tranh khốc liệt đến từ những tên tuổi lớn khác trên trường quốc tế.

May mà bốn mươi năm trước đã xuất hiện vị tộc trưởng đời thứ bảy mươi chín - Quý Doãn Tiên - người đã cứu cho công ty thoát khỏi phá sản và đổi tên Quý Thị thành SEASON. Trên cơ sở giữ lại những nét đặc sắc của phương Đông và mạnh dạn sáng tạo, tiếp nhận những quan niệm cũng như công nghệ hàng đầu của nước ngoài, họ đã khiến cho việc thiết kế và kinh doanh châu báu vươn lên được đến mức tuyệt đỉnh, từ đó có lại được thành công rực rỡ như trước.

Nhất là gần hai mươi năm trở lại đây, chỉ cần SEASON tung ra mẫu mới là

sẽ lập tức thu hút được sự chú ý của tất cả mọi người và trở thành tiêu chí

của trào lưu thời thượng. SEASON cũng dành một khoảng không nhỏ cho việc quảng cáo. Trong thời đại các phương tiện truyền thông đại chúng tính tiền theo giây như ngày nay, mà mỗi quảng cáo của SEASON cũng phải mất đến hàng phút.

Khác với quảng cáo của các nhãn hàng hóa khác, mỗi đoạn quảng cáo của SEASON đều giống như một bộ phim: Chủ đề xuyên suốt, tình tiết mang đậm tính duy mỹ, hình ảnh mới lạ và những nhân vật đẹp đẽ. Ví dụ như trong quảng cáo nhẫn kim cương với chủ đề Thần hộ mệnh được các đài truyền hình lớn phát vào mùa hè năm nay đã sử dụng người mẫu hàng đầu Sami - một cô gái Hoa kiều (trong vai cô gái học khóa sau) và siêu sao điện ảnh nổi tiếng Rody (trong vai người con trai học khóa trên). Mục đích ban đầu khi mới cả hai nhân vật đình đám này tham gia vào quảng cáo là để giúp nội dung được thêm phần hấp dẫn, nhưng không ngờ, sau khi phát thì nhân vật được yêu thích nhất lại là chàng thiếu niên đẹp trai (trong vai Thần hộ mệnh) lần đầu tiên xuất hiện trên màn ảnh.

Cậu ta là ai nhỉ? Có một dạo, tất cả những người đã từng xem quảng cáo ấy đều hỏi như vậy. Số lượng tìm kiếm trên mạng chỉ trong có mấy ngày nay mà đã vượt qua con số ba mươi triệu. Nhưng Quý Thị - vốn luôn tính toán rất kĩ lưỡng và thích làm cho người khác phải tò mò nên mãi vẫn chưa chịu đưa ra câu trả lời.

Dung mạo khiến người ta phải sửng sốt, tính cách nhân vật đẹp và thâm trầm, thêm vào đó là thân phận đầy bí hiểm đã khiến cho chàng thiếu niên đẹp trai kia nhanh chóng lên ngôi còn công chúng thì sôi sục.

Thực là một vẻ đẹp khuynh thành!

Ngôi trường mà Tô Ngu muốn thi vào là trường trực thuộc Quý Thị, mỗi

năm chỉ có một lớp, và chỉ học duy nhất một môn, đó là môn Thiết kế trang sức. Mục đích mở ra ngôi trường này của Quý Thị rất đơn giản: Phát hiện và đào tạo nhân tài cho công ty của gia tộc. Các học sinh được tiếp nhận nội dung đào tạo chuyên ngành với yêu cầu rất khắt khe, sau khi tốt nghiệp, nếu đạt thành tích xuất sắc thì có thể được tuyển thẳng, trở thành nhà thiết kế riêng cho Quý Thị.

Do trường này kể từ khi thành lập đến nay đã đào tạo ra không ít nhân tài

ưu tú trong lĩnh vực thiết kế trang sức, vì vậy sau khi tốt nghiệp cho dù không được tuyển thẳng vào Quý Thị đi nữa thì những học sinh đã từng theo học ở đây cũng trở thành nhân tài đắt giá mà các công ty khác tranh nhau tuyển dụng.

Thành tích nổi bật, nên lẽ đương nhiên là yêu cầu đầu vào cũng cao. Thí sinh dự thi vào đây ngoài năng khiếu vẽ mỹ thuật hơn người, còn phải được một người có uy tín giới thiệu thì mới đủ tư cách tham gia thi. Dù yêu cầu khắt khe như vậy, nhưng vẫn không ngăn được những người có chí.

Trong khi Tô Hòa đang kiếm chuyện để tiếp tục nói với anh chàng lái xe điễn trai, thì Tô Ngu nhìn ra S.S phía ngoài cửa xe và suy nghĩ.

Cuối cùng thì cô đã tới đây.

Chẳng khác nào đứa trẻ hau háu nhìn vào những món đồ chơi xinh xắn bày

trong tủ kính với vẻ thích thú, lớn thêm một chút thì thích thổi sơn môi đẹp nhất trên bàn trang điểm của mẹ, đến tuổi dậy thì thì thích cậu bạn có thành

tích học tập tốt nhất và đẹp trai nhất lớp

Năm mười ba tuổi, khi lần đầu tiên cô mở cuốn tạp chí có tên là Treasure, ở phần đầu cuốn dành trọn mười hai trang để giới thiệu về một ngôi trường có tên là SEASON, nhìn thấy những viên ngọc đẹp rực rỡ được thiết kế bởi bàn tay của những nhà thiết kế mới tốt nghiệp của S.S, thì cánh cửa sổ phận đã mở ra trước mắt cô, cảnh tượng bên ngoài cánh cửa ấy đẹp đến mức khó lòng tưởng tượng nổi.

Cũng kể từ hôm đó, Tô Ngu quyết định sẽ thi vào S.S.

Nếu như nếu như có cơ hội, cô hi vọng sẽ được gặp Hạ Ly - nhà thiết kế

tài ba nhất của Quý Thị, sinh viên tốt nghiệp khóa đầu tiên của S.S. Cho đến nay, tác phẩm tốt nghiệp của anh vẫn được để ở trang đầu tiên của cuốn sổ tay giới thiệu về Quý Thị.

Đó là một sợi dây chuyền hổ phách.

Sợi dây làm bằng vàng ròng 24K, mặt là một miếng hổ phách màu đỏ hình

giọt nước. Hổ phách bọc lấy một nhánh cây leo hàng vạn năm trước, từng sợi từng nhánh vẫn vít đan xen trên nền lấp lánh của ánh vàng, trông như một giọt máu sắp nhỏ xuống.

Một tạo hình hết sức đơn giản, những đường nét hết sức mộc mạc và một vẻ đẹp hút hồn đã trở thành một BLOOD kinh điển lưu truyền thiên thu vạn đại của Quý Thị.

Năm năm trước, khi chiếc dây chuyền ấy được cho ra mắt, thì giới châu

ngọc không còn chuyên gia thiết kế nào muốn thử sức với hổ phách nữa.

Đến gần cánh cửa chạm khắc hoa, Tô Ngu bất giác đưa một tay lên giữ chặt lấy ngực.

Cử chỉ đó lập tức khiến người chị họ chú ý, Tô Hòa vội hỏi với vẻ quan tâm:

- Sao thế? Khó chịu à? Đừng căng thẳng, hãy thoải mái đi, thi không có gì

đâu, nhất định em sẽ thi đỗ

Mặc dù mất khả năng nghe, nhưng Tô Ngu vẫn biết nói, hơn nữa còn biết nhìn khẩu hình người nói để đoán. Nhưng dù sao thì trước đó cô luôn học ở trường câm điếc, vì thế đã quen với việc giao tiếp với người khác bằng ngôn ngữ bàn tay và gõ chữ lên máy điện thoại di động.

Lần này, để thi vào S.S, Tô Hòa đã thỏa thuận với cô ba điều:

Một là, cần phải tăng cường ngôn ngữ qua hoạt động của miệng nếu muốn

nghe hiểu được nội dung bài giảng của giáo viên.

Hai là, phải cười nói nhiều hơn. Khi giao tiếp với người khác cố gắng nói nhiều nhất có thể, nếu thực sự không được nói được nữa thì gõ chữ lên điện thoại di động.

Ba là, không được tự ti khi thấy mình không giống với người khác, nhưng có thể tận dụng triệt để điều này để giành lấy sự đồng cảm của người khác, ví

dụ như xin thêm điểm khi thi

Tô Hòa cảm thấy rất lo, luôn sợ rằng cô em họ sẽ căng thẳng, bất an vì

chuyện thi cử và sẽ ảnh hưởng tới việc phát huy khả năng những thực ra tim Tô Ngu đập nhanh là vì cô quá hưng phấn.

Đó là nỗi khao khát mà cô đã cố kìm nén trong rất nhiều năm, vì một thắng lợi phía trước, vì sắp đến lúc giấc mơ được thực hiện.

Bốn năm.

Cô đã chờ đợi ngày này bốn năm rồi.

Chiếc xe chạy vào làn đường dành riêng cho xe đỗ, rồi từ từ dừng lại trước cổng trường.

Tô Hòa nhìn ra bên ngoài, thấy một đám đông người, phần lớn đều là những người đưa con em đi thi. Đúng là đáng thương thay cho những người làm cha làm mẹ. Con đi thi, nhưng người lo lắng nhất vẫn là cha mẹ. Cô thở dài một cái đầy vẻ thông cảm rồi quay người làm động tác tay với Tô Ngu: “Đến rồi. Mau kiểm tra xem các thứ có còn đủ không? Giấy báo thi? Bút chì? Bảng vẽ? Đều đủ cả chứ?”.

Tô Ngu gật đầu với cô, rồi mỉm cười với người lái xe tỏ ý cảm ơn, sau đó mở cửa xe bước về phía cổng trường.

Tô Hòa lo lắng gọi với theo: “Đừng căng thẳng, bình tĩnh ” rồi chợt nhớ ra là cô em họ đã quay lưng về phía mình nên lại thôi. Quay đầu lại nhìn, thấy chàng thanh niên điển trai đang quan sát cô qua tấm gương chiếu hậu, cô

càng ngượng ngùng gãi đầu, nói:

- À, ngại quá, đã làm phiền anh, để anh phải đưa chúng tôi đi xa như vậy. Từ hồi còn nhỏ, tai của em họ tôi đã không nghe thấy gì vì thế thiệt thòi hơn những đứa trẻ khác. Có điều em tôi rất thông minh, từ hồi tiểu học nó đã học được cách nhìn vào khẩu hình để đoán. Xin lỗi, anh có việc bận thì cứ đi đi, cảm ơn anh. Đây là danh thiếp của tôi, xe phải sửa gì, anh cứ việc gửi hóa đơn đến cho tôi là được. - Vừa nói cô vừa mở cửa xe bước xuống.

Không ngờ, chàng trai kia cũng mở cửa và bước xuống khỏi xe.

- Không cần lo cho tôi đâu, không sao đâu mà, anh cứ đi làm việc của mình đi.

Chàng trai đóng cửa xe lại, đi về phía cổng trường. Tô Hòa ngậy người, vội gọi theo:

- Anh đi đâu vậy?

- Đi thi.

- Gì cơ?

Đột nhiên, anh ta quay đầu lại, vẫn giữ nguyên biểu cảm trên khuôn mặt đẹp lạnh lùng, duy chỉ có đôi mắt ánh lên một vẻ rất đặc biệt:

- Quên chưa giới thiệu, tôi chính là ông thầy biến thái chỉ cho ba học sinh đỗ năm ngoái mà cô vừa nói tới.

Nói xong anh ta đi thẳng vào cổng trường.

Tô Hòa đứng ngây người trên đường, cô cảm thấy, thoát một cái mọi ánh

nắng trước mặt biển mát, gió bắc gào rú, tuyết bay phơ phất. Rõ ràng là đang tháng Chín, vẫn còn chưa hết cái nóng của mùa hè, thế mà sao cô lại thấy

lạnh như giữa mùa đông thế này!

Trời, không biết có phải cô đã vô tình gây ra họa lớn rồi không?

- Các bạn là những người may mắn.

Làn gió nhẹ thổi vào lớp học, những chiếc lá màu xanh rợp mát, che

phủ tạo ra một khoảng bóng râm trùm lên trên bức tường bằng kính theo kiểu Tây.

Bên ngoài trời âm u, ngọt ngào.

Trong phòng gió mát rượi.

Tô Ngu ngồi ở hàng ghế đầu, nhìn lên giám thị đang ngồi trên chiếc bục

hình vòng cung, trong đầu toàn những dấu chấm lửng. Vị giám khảo cao quý, tao nhã mặc áo sơ mi trắng và chiếc quần âu màu đen trông như người mẫu kia không phải ai khác mà chính là người lái xe “đen đủi” vừa bị bà chị họ của cô bắt phải đưa họ tới S.S miễn phí.

Còn vị giám khảo trẻ tuổi, đẹp trai thì dường như đã không còn nhớ gì đến cô. Anh dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn lướt qua một lượt bốn mươi thí sinh trong

phòng, rồi chậm rãi nói rõ ràng từng tiếng:

- Các bạn là những người may mắn. Được ông trời ưu ái, lại được mọi người quan tâm, vì thế, các bạn mới có được chiếc chìa khóa vàng để mở cánh cửa trường S.S. Nhưng, đừng tưởng rằng ngồi ở đây rồi thì sẽ là học sinh của trường này. Các bạn còn phải tham gia một kì thi. Có thể tất cả các bạn đều đỗ, nhưng cũng có thể không có bạn nào đỗ cả. Trong giảng đường này, tài năng là vũ khí duy nhất của các bạn, và điều mà các bạn cần làm, là giành được sự tán đồng của tôi, bằng vũ khí ấy. Chú ý, đó là “sự tán đồng” của tôi. Cửa đầu tiên mà các bạn phải đối mặt, đó là làm cho tôi thấy thích thú, làm tôi thấy thuyết phục, khi đã nhận được sự tán đồng của tôi rồi, thì mới có thể tiếp tục tiến về phía trước.

Các thí sinh ngồi dưới khẽ kêu lên:

- Ôi

- Nói toàn những câu ngắn

- Cổ long thể chẳng? [4]

[4] Cổ long thể: Một hình thức ngôn ngữ của tiếng Hán, đặc điểm của nó là súc tích, mềm mại, thuật lại mà như thơ.

Các thí sinh thi nhau bàn tán, vị giám khảo đẹp trai bèn nhấn vào chiếc điều khiển trên bàn, chỉ nghe một tiếng “tạch”, tấm màn hình sáng lên, trên

nền phong màu trắng chỉ có một chữ:

KINH

Trong phòng thi khẽ xôn xao.

- Kinh - Giám khảo đẹp trai đẩy chiếc gọng kính trên mũi, nói với vẻ mặt

bình thản - Đúng thế, đề thi là “Kinh”. Thời gian là hai tiếng, nội dung không giới hạn. Hãy làm cho tôi thấy “Kinh” bằng chính tài năng của các bạn.

Thời gian trong khi chờ đợi dường như trôi qua rất chậm.

Tô Hòa ngồi trên bậc thềm nhỏ, quan sát các vị phụ huynh khác cũng đang

chờ đợi giống như cô ở ngoài cổng trường, để giết thời gian. Từ xưa tới nay, trong các kì thi của trường S.S đều là giám khảo ra đề thi, giám khảo chấm, giám khảo chọn, vì đề thi mỗi lần một khác nên không có

quy định chung về thời gian. Không biết sẽ thi trong bao lâu, cũng không biết vị giám khảo trẻ tuổi, đẹp trai kia có làm khó Tiểu Ngu không. Nếu sớm biết thì cô đã không nhiều lời như thế, nếu không nói ra câu “giám khảo biến thái” thì chắc đã chẳng làm sao rồi. Trước đây, cô cũng từng lỡ lời và đắc tội với người khác, nhưng nhiều lần như vậy rồi mà vẫn chẳng rút kinh nghiệm, bây giờ thì hay rồi, hại đến bản thân cũng chẳng sao, nhưng liên lụy đến Tiểu Ngu thì nguy

to

Tô Hòa càng nghĩ càng thấy phiền muộn, đúng lúc ấy thì điện thoại di động đổ chuông. Nhìn vào màn hình, thấy số điện thoại hiển thị tên người gọi đến là “Tổng biên tập”, cô rất không muốn nghe, nhưng chẳng còn cách nào khác đành phải nhấn nút nhận cuộc gọi. Một giọng nói mềm mại và vô cùng dịu

dàng cất lên:

- Tiểu Hòa à? Tôi là Noãn Dương đây. Bản thảo hôm qua cô gửi đến tôi đã xem rồi, nhưng hình như có gì đó chưa đủ. Nói thế nào nhỉ, cảm thấy không hấp dẫn. Chưa khai thác được thêm bí mật gì về chiếc nhẫn Thần hộ mệnh mà

S.S mới tung ra à?

Biết ngay mà, chỉ ngọt ngào thế thôi, chứ cái chính là muốn hỏi chuyện khác, thực chất đó là một chiêu giài vò người khác rất đặc biệt, còn kinh khủng hơn cả chữ mắng. Tô Hòa cảm thấy da đầu tê dại, quay nhìn hai bên

trên nói:

- Chuyện đó à, tôi đã tìm rất nhiều cách nhưng vẫn chưa dò hỏi được lai lịch của cậu thiếu niên ấy. Vì vậy, chị thấy thế này được không, bây giờ tôi đang ở S.S để theo dõi tình hình thi tuyển ở đây, chờ khi có kết quả thi, tôi sẽ

đưa thêm tin vào bản tin đó. Vâng Vâng Vâng

Đang căng đầu ra để đối phó với sếp thì mắt Tô Hòa chợt nhìn thấy một thân hình gầy gò đi về phía mình, cô bèn bắt giác chú ý đến.

Đó là một cậu thiếu niên, mặc một chiếc sơ mi theo lối cũ, người tầm thước, mái tóc rối bù, mắt đeo một cặp kính gọng đen to tướng choán tới hai phần ba khuôn mặt, bước đi chậm chạp, trông có vẻ ngơ ngác, đờ đẫn.

Một con một sách.

Tô Hòa nhìn và lập tức đưa ra một kết luận, rồi tiếp tục trả lời Tổng biên

tập:

- Vâng, vâng, được ạ, được ạ. Không có vấn đề gì, được ạ

Cậu ta mỗi lúc một đến gần, lúc sắp đi qua cô, chợt cậu ta xoay chân nhảy

phốc một cái lên mui sau của chiếc xe đỗ bên đường.

- Vâng. Chị chờ một chút! Cậu kia làm gì thế? - Tô Hòa chợt nhận ra đó là chiếc xe của “vị giám khảo biến thái”, trong phút chốc cô quên mất rằng mình đang nói chuyện điện thoại, nên đã hét lên với cậu thiếu niên kia.

Dường như cậu ta chẳng hề để ý đến cô, vẫn giẫm lên nóc xe và tiếp tục tiến về phía trước. Thì ra, chiếc xe của anh chàng đẹp trai đỗ ngay phía ngoài của bức tường rào trường học, và cậu thiếu niên kia đứng lên nóc xe là có thể với tới bức tường. Ý đồ của cậu ta rất rõ: Trèo lên xe để vượt qua tường.

- Này, cậu xuống ngay! Cậu không được giẫm lên chiếc xe đó! - Tô Hòa nhét vội chiếc điện thoại vào túi, xông đến trước chiếc xe.

Cậu thiếu niên cúi đầu xuống, nhìn cô từ trên cao. Các nét trên khuôn mặt

bị mái tóc và cặp kính che mất gần hết, chỉ còn nhìn thấy đôi môi mỏng, khóe

môi hơn nhếch lên, lộ rõ vẻ giễu cợt.

- Vì sao tôi không được giẫm? - Cậu ta hỏi.

- Vì sao ư? - Tôi Hòa chống nạnh - Thứ nhất, giẫm lên nóc xe của người

khác là một việc làm không đúng; thứ hai, đây là xe của giám khảo, giám khảo

của S.S, cậu rõ không? Cậu là học sinh của S.S à?

Cậu thiếu niên nọ không phủ định cũng không khẳng định, chỉ “ồ” lên một tiếng rồi đặt hai tay lên bức tường, khễ dùng sức, cả người bật lên nhẹ nhàng như chim yến. Sau đó cậu ta ngồi trên bờ tường với vẻ ung dung, quay đầu lại

nhìn Tô Hòa đầy khiêu khích. Tô Hòa nổi đóa:

- Cậu xuống ngay!

- Không xuống!

- Cậu có xuống hay không?

- Nếu có giỏi chị hãy lên đây đi!

- Cậu tưởng tôi không lên được à?

Bị chọc tức, Tô Hòa không nói thêm câu gì, cũng đặt chân lên mũi sau xe,

trèo lên, vừa đưa tay ra định tóm lấy cậu thiếu niên thì cậu ta đã nhún một cái, tung người nhảy vào phía trong tường.

Tô Hòa vội trèo lên nóc xe, nhìn vào phía trong thì thấy cậu ta đã nhảy xuống bãi cỏ, đang quay người lại, ngược mặt lên, rồi ra dấu một nụ hôn gió

về phía cô:

- May mắn nhé!

- Cái gì?

Tô Hòa vừa lên tiếng, thì bỗng nhiên nghe thấy một tiếng quát rất to:

- Cô kia! Đứng trên đó làm gì thế?

Cô quay lại nhìn thì thấy một người trông có vẻ là bảo vệ của trường đang đứng ngay bên cạnh chiếc xe, trừng mắt lên nhìn cô.

Trời! Không biết cô cũng đã trèo lên nóc xe từ bao giờ? Chuyện này, chuyện này

Trong khi Tô Hòa còn đang phải ra sức giải thích ở phía ngoài cổng trường thì cậu thiếu niên nọ đã bước tới phía trước của tòa nhà dành làm địa điểm thi, đưa mắt nhìn vào bên trong qua cánh cửa kính: Mấy chục thí sinh đều đang cắm cúi làm bài, còn vị giám khảo mặc áo sơ mi trắng thì đang ngồi trên chiếc ghế trước bục giảng, đọc sách với vẻ rất thư thái.

Cậu ta đảo mắt, rồi đưa tay gõ cửa. Cả mấy chục thí sinh nghe tiếng đều ngẩng đầu lên nhìn, nhưng giám khảo thì vẫn vui đầu vào những trang sách như trước.

Cậu thiếu niên quyết định đặt tay lên nắm đấm cửa, mở cửa bước vào. Lúc đó, tới chín mươi chín phần trăm thí sinh đều ngẩng đầu lên nhìn cậu với vẻ kinh ngạc.

Có nhiều cặp mắt đổ dồn vào mình như vậy, nhưng cậu không hề tỏ ra lúng túng chút nào, hai tay đút túi, đĩnh đạc đi về phía các dãy bàn, mắt không hề dừng lại mà lướt nhìn một lượt các bức tranh phác thảo cả mọi người. Khi đi tới bên cạnh một thí sinh nam, cậu “ồ” một tiếng, rồi đưa tay chỉ vào bài vẽ

của thí sinh đó, nói:

- Ông anh, hình ảnh trong và ngoài gương là ngược nhau, thế mà sao cuống của quả táo này trong gương và ngoài gương đều quay sang phải như

vậy?

Thí sinh nam đó “à” một tiếng rồi lập tức sửa lại.

Cậu ta tiếp tục đi về phía trước, khi đi ngang qua chỗ của một thí sinh nữ, vừa mới nhìn vào thì thí sinh nữ đó không nói gì mà lấy ngay một tờ giấy khác che bức tranh của mình. Cậu nhún vai, cuối cùng dừng lại trước một chiếc bàn trống, đặt túi sách của mình xuống, đang định ngồi xuống thì vị giám khảo ngồi trước bục giảng lên tiếng:

- Tôi đã đồng ý cho cậu vào rồi à?

Cậu ta bèn cười tươi đáp:

- Nhưng thầy cũng đâu có nói là không đồng ý.

Giám khảo ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào cậu. Cậu thiếu niên cũng không hề tỏ ra sợ hãi, cười hì hì và nhìn đáp trả. Hai người cứ nhìn nhau như vậy trong khoảng chục giây, rồi giám khảo bình thản nói:

- Mười phút nữa thì giờ thi kết thúc.

Cậu thiếu niên chớp mắt:

- Có thể có một ngoại lệ được không ạ?

- Không.

- Ồ - Đôi mắt cậu xuống, cậu ta cười - Mười phút phải không ạ? Không có vấn đề gì.

Rồi cậu khẽ đẩy vào người của một thí sinh ở gần nhất:

- Đề thi là gì vậy?

Thí sinh được hỏi đang định nói thì vị giám khảo lên tiếng bằng giọng rất bình thản:

- Không được nói cho cậu ta biết. Người đến muộn không có tư cách biết đề thi.

Thế là thí sinh được hỏi bèn cúi đầu xuống tiếp tục với bản vẽ của mình, sợ sẽ tự chuốc họa vào thân.

Cậu thiếu niên mỉm cười nhìn giám khảo, không nói câu nào nữa.

Mười phút trôi qua rất nhanh.

Một hồi chuông kéo dài báo hiệu thời gian thi đã hết. Giám khảo gấp sách lại, đứng dậy, nói:

- Tất cả các thí sinh hãy mang bản vẽ lên nộp.

Các thí sinh lục tục mang bản vẽ của mình lên bục giảng. Một thí sinh đi qua, va vào bàn của Tô Ngu. Tô Ngu ngẩng đầu lên, vội vàng mang bản vẽ của mình lên nộp.

Khi các thí sinh chuẩn bị rời đi, vị giám khảo trẻ tuổi lên tiếng:

- Tất cả trở về chỗ. Tôi sẽ tuyên bố kết quả sau ít phút.

Các thí sinh ngẩng người ra. Trước đây, S.S đều công bố kết quả thi sau ba

ngày, không ngờ năm nay lại công bố ngay! Trong lòng họ ít nhiều đều cảm thấy nặng nề. Không có khoảng thời gian nghỉ ngơi khiến người ta thấp thỏm hơn.

Tô Ngu càng căng thẳng hơn người khác vì cô sợ bỏ sót lời của giám khảo, nên cứ chăm chú nhìn người ấy từ đầu chí cuối.

Vị giám khảo trẻ tuổi bắt đầu lật xem hết bản vẽ này đến bản vẽ khác, lật đến một bức trong số đó, bỗng nhiên lấy ra xem, rồi dùng hai chiếc kẹp kẹp

chặt lại và treo lên bảng:

- Mọi người hãy nhìn bức tranh này xem, có điều gì nào?

Đó là một bức phác họa bằng bút chì, tròn đó vẽ một cô gái đang đi trong

con ngõ nhỏ, bỗng phát hiện ra mình bị một người khác bám theo. Con ngõ cũ kĩ, bẩn thỉu, trên mặt đất là những dòng nước bẩn chảy ngoằn ngoèo, ánh sáng nhờ nhờ, vẻ khiếp sợ của cô gái với khuôn mặt co rúm, méo mó được khắc họa hết sức chi tiết và sống động.

Nhìn thấy bức tranh đó, phản ứng đầu tiên của Tô Ngu là - đúng là một

bức phác họa rất chân thực. Với bút pháp sống động và tỉ mỉ tới từng chi tiết nhỏ ấy, chắc hẳn tác giả đã phải cần tới khá nhiều thời gian mới có thể làm

được. Giám khảo chọn nó ra, có phải chăng vì cho rằng nó rất đẹp?

Trong chốc lát, cả phòng im lặng như tờ, không ai nói câu nào.

Ánh mắt của vị giám khảo trẻ tuổi nhìn quanh các khuôn mặt một lượt:

- Xin mời tác giả hãy nói một chút về tác phẩm của mình.

Tô Ngu nhìn theo ánh mắt của giám khảo về bên trái phía cuối căn phòng,

thì thấy một người đàn ông trung niên chừng bốn mươi tuổi, thân hình bất

đầu phát tướng, đứng lên với vẻ sợ sệt:

- Bức tranh đó, tôi vẽ về nỗi kinh hoàng, kinh sợ, là nỗi sợ hãi khủng khiếp của một cô gái sau khi phát hiện ra có một người đang bám theo mình. Tôi tôi cảm thấy rất phù hợp với chủ đề “Kinh” này. Xin hỏi, có gì có gì

không đúng hay sao?

Tô Ngu đưa ánh mắt về phía giám khảo, đúng vậy, có gì không đúng hay

sao?

- Tất nhiên là không đúng - Vị giám khảo trẻ tuổi giội một gáo nước lạnh không thương xót - Nơi đây là đâu? Là SEASON. Chúng ta đang thi gì? Thi thiết kế. Các bạn ngồi đây, cần phải nhận thức rõ một hiện thực: Các bạn là những Người Thiết Kế chứ không phải là những Người Miêu Tả, không cần phải tả thực, không cần phải sống động. Nếu tả thực thì hãy tới chỗ nhiếp ảnh. Vì thế, anh có thể đi. Hãy rời khỏi đây, SEASON không thích hợp với anh.

- Thưa thầy! - Người đàn ông trung niên cuống lên tới mức nước mắt chực trào ra - Thưa thầy, hãy cho tôi một cơ hội. Tôi đã học vẽ ba mươi năm rồi, ngày nào cũng luyện tập trên sáu tiếng đồng hồ. Tôi, tôi sẽ vẽ lại lần nữa, tôi

cũng có thể sáng tạo, có thể thiết kế! Thầy ơi! Thầy ơi

- Vậy thì tại sao anh lại không đem những ý tưởng sáng tạo vận dụng vào

trong bản vẽ vừa rồi? Người không phân biệt được mục đích đích thực của việc

thi cử, thì ngay từ đầu đã mất đi tư cách dự thi.

Vị giám khảo trẻ tuổi nói xong câu này, bèn làm một động tác tay về phía cửa:

- Please! - Chỉ một từ thôi nhưng đã đủ để giết chết giấc mộng của một người học vẽ suốt ba mươi năm.

Đôi môi của người đàn ông trung niên khê giật giật mấy cái, rồi ông ta lặng lẽ thu dọn đồ của mình, cúi đầu ra khỏi phòng thi. Nhìn theo những bước chân chênh choạng của ông, trái tim Tô Ngu khê run lên - kì thi vào S.S quả nhiên rất tàn khốc.

Nếu không tự mình trải qua, thì sẽ không thể nào hiểu được rằng nó thực sự đáng sợ đến thế nào. Thực ra, so với cú sốc do điểm thi thấp mang lại, thì việc không khẳng định được mình và giấc mộng thực sự bị giập tắt còn tàn khốc và đáng sợ hơn rất nhiều.

Người đàn ông trung niên vừa rồi là người lớn tuổi nhất trong số các thí sinh, quần áo mặc cũng có vẻ nghèo khổ hơn, ông đã phải trả giá như thế nào cho giấc mộng của mình, không ai có thể biết được. Nhưng, ba mươi năm, ngày nào cũng luyện tập vẽ ít nhất là sáu tiếng, thế mà cuối cùng phải chịu thất bại chỉ trong hai tiếng đồng hồ ngắn ngủi - thật đáng sợ biết bao. Đặt tay lên ngực và tự hỏi, nếu chuyện này xảy ra với mình sau hai mươi năm nữa, Tô Ngu không biết cô còn có thể đứng dậy được nữa hay không. Vì thế, cô nhìn vị giám khảo với ánh mắt lộ rõ vẻ sợ hãi.

Số phận thật là nghiệt ngã.

Và giờ phút này, số phận của cô lại đang nằm trong tay của người ấy.

Liệu cô có thành công không? Khả năng trời cho của cô - vũ khí duy nhất khiến cô có thể tự hào - liệu có thể giúp cô xông lên trong trận chiến này, gạt phăng đi mọi đối thủ hay không?

Tô Ngu cắn chặt môi, mồ hôi túa ra đầy lòng bàn tay.

Thực ra, tất cả các thí sinh đều bị sốc, mọi người nhìn nhau với ánh mắt lo lắng, thấp thỏm, chờ đợi hành động tiếp theo của giám khảo.

Kim của chiếc đồng hồ nhích lên từng tí, từng tí một.

Các bức vẽ được lật nhanh dưới bàn tay thon dài và đẹp như bàn tay của nghệ sĩ piano.

Mọi người đều chờ đợi. Tất cả đều đang cố đoán xem ai sẽ là người đen đủi tiếp theo, và trong số những bản vẽ đã được lật qua, có bản vẽ của mình

không? Rốt cuộc, như thế nào thì mới qua được cửa ải này?

Năm phút sau, vị giám khảo trẻ tuổi rút ra ba bản vẽ trong số đó, rồi treo chúng lên.

Tim Tô Ngu thót lại - trong số ba bức tranh đó có bức của cô.

Bức đầu tiên là một bức tranh màu nước.

Một cô gái xinh đẹp, quần áo đẹp đẽ đang đứng trước gương, nhưng trong gương lại là một người khác.

Thời thiếu nữ, cô luôn mơ ước có một chiếc dây chuyền bằng kim cương hình quả táo, vì thế cô đã chia tay với người yêu nghèo kiệt xác để lấy một người giàu có.

Chàng trai không vì thế mà mất đi ý chí, anh tiếp tục nỗ lực học tập và làm việc. Rồi anh gặp được một người con gái khác, họ lấy nhau, sinh con đẻ cái, ổn định từng bước đi lên. Cuối cùng, khi con gái của anh chào đời, anh đã tặng cho con chiếc dây chuyền mà cô gái ngày xưa từng mơ ước được sở hữu, còn anh thì không thể nào mua được cho cô.

Bức vẽ rất chi tiết, và ý tưởng cũng rất sâu xa.

Tô Ngu đang thầm khen, thì chiếc bàn khê động dậy - người cùng bàn với cô đột nhiên đứng dậy.

Tô Ngu ngẩng đầu, nhìn người ấy với vẻ khó hiểu. Đó là một chàng trai thấp, béo, xấp xỉ tuổi cô, có đôi lông mày ngang và một chiếc mũi to, trông như phiên bản của Akimichi Choji trong truyện tranh Naruto . [5]

[5] Naruto: Tên một bộ truyện tranh của Nhật Bản.

- Xin xin lỗi, thưa thầy - Môi của “Akimichi Choji” run run - Em em sẽ về nhà

Nói xong cậu ta cũng bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Tô Ngu vội nhìn sang giám khảo. Vị giám khảo trẻ tuổi nhướn mày:

- Tôi đã bảo cậu về nhà à? Hãy trình bày ý tưởng của cậu xem.

Nghe vậy, trái tim đang thót lại của Tô Ngu mới hơi chùng xuống. Quay sang nhìn “Akimichi Choji”, vẻ mặt cậu ta cũng đầy sững sốt. Một hồi lâu sau, dường như cậu mới hiểu ra, xoa xoa hai bàn tay vào nhau, nói:

-Ồ à vâng! Thực ra, là em muốn nói với mọi người rằng, ngọc rất đẹp, nhưng viên ngọc mà có được nhờ sự lao động của đôi bàn tay mình mới chính là hạnh phúc đích thực Xin lỗi, em biết ý tưởng của em rất tầm thường, đã

không làm nổi bật được chủ đề “Kinh”, màu sắc và nét vẽ cũng chưa đạt

Tô Ngu thầm nghĩ: Không lẽ lại tòi tẹt đến thế sao? Cô đưa mắt nhìn giám khảo vẻ khó hiểu, thì thấy anh ta lấy bản danh sách thí sinh ra:

- Quan Tiểu Đông, đúng không? Cậu đã đỗ.

Hả? Tô Ngu sững sốt, vui mừng quay sang “Akimichi Choji”, thấy môi của cậu ta vẫn mấp máy:

- Nét vẽ cũng không được cẩn thận, vừa rồi, em còn vẽ sai hình quả táo, em đã không nghiên cứu kĩ tình huống thực

Tô Ngu không hiểu gì, đành quay người lại.

- Xin mời tác giả thiếp theo trình bày ý tưởng.

Tô Ngu quay đầu tìm kiếm, một cô gái ngồi ở vị trí thứ tư hàng thứ ba đứng

dậy, cả phòng thi dường như bừng sáng. Đó là một cô gái rất xinh đẹp, mái tóc dài lượn sóng nhuộm màu tím sáng, đôi mắt được trang điểm rất kĩ, thân hình cao ráo, mảnh mai, gợi cảm hơn cả người mẫu, toàn thân cô đều toát lên

vẻ kiêu hãnh và đầy tự tin. Cô hỏi:

- Em có thể lên bục giảng để trình bày được không?

Tất cả các thí sinh đều thầm thán phục. Bầu không khí lúc ấy đang nặng nề

bởi áp lực từ phía giám khảo khiến mọi người đều cảm thấy ngột ngạt, ấy thế mà lại có người không sợ chết, chủ động đề nghị đến gần giám khảo hơn để

nói, quả là rất dũng cảm!

Sau khi nhận được sự đồng ý, người đẹp bèn uốn éo thân hình trên đôi giày cao gót sáu phân đi lên bục giảng.

- Trước tiên em xin được nói rõ, hội họa không phải là sở trường của em. Em thích đồ họa trên máy tính hơn là vẽ bằng bút, vì thế, bức tranh này chỉ là những nét phác thảo, nếu cho em một chiếc máy vi tính, em có thể tạo ra hiệu ứng 3D.

Phía dưới im lặng như tờ. Tất cả đều không khỏi sửng sốt trước câu tuyên bố xanh rờn ấy và chẳng ai nói được câu nào. Nhưng cô gái không quan tâm

đến điều đó, đi thẳng vào vấn đề chính:

- Như mọi người đã biết, chữ "Kinh" gồm có bộ "tâm" và chữ "kinh". Trong ý tưởng của tôi, nhân vật nữ chính nhân được quà sinh nhật, đó là một hòn đá xấu xí, vì thế cô ta rất tức giận. Cùng là một hòn đá, nhưng khi vào tay của các nhà thiết kế S.S, nó có thể trở thành một vật rất diệu kì. Thêm một chiếc ghim, nó sẽ trở thành một chiếc cài áo xinh đẹp; thêm một sợi dây, nó sẽ trở thành sợi dây chuyền tuyệt vời; còn nếu sợi dây ngắn đi một chút, thì nó lại trở thành chiếc vòng tay xinh xắn.

Vì cô gái đó nói hơi nhanh nên Tô Ngu không nghe kịp, cô bèn đưa mắt nhìn vào tác phẩm của cô ta.

Đó là một tổ hợp gồm bốn bức tranh hoạt họa.

Bức thứ nhất, người vợ nhận được quà của người chồng - một hòn đá, cô ta rất tức giận.

Bức thứ hai, người chồng đem viên đá tới S.S, chuyên gia thiết kế đưa ra các phương án như dây chuyền, vòng đeo tay, trâm cài áo, khuy áo

Bức tranh thứ ba, người chồng mang chiếc hộp có in dấu của SEASON về tặng vợ.

Bức thứ tư, người vợ mở hộp ra, trong hộp là gì vậy? Tác giả không vẽ chi tiết, nhưng nhìn vào đôi mắt của người vợ mà tác giả đặc tả, thì có thể thấy trong đó sự kinh ngạc, thích thú và hơn cả, đó là sự tha thứ.

Mắt Tô Ngu dần bừng sáng.

Từ kinh ngạc đến tha thứ, đó chính là thiết kế, vì nó đã mang lại điều kì diệu cho con người.

Trong S.S, quả nhiên có thứ mà cô vẫn luôn kiếm tìm.

Chuyển ánh mắt từ bức vẽ sang tác giả, thì thấy cô đang nói:

- Chúng ta có vô số cách làm hòn đá trở nên đẹp đẽ, khi nó đã được trải

qua sự gọt giũa dưới bàn tay của S.S và quay trở lại với bạn, thì nó sẽ mang thêm một ý nghĩa khác - Sự tha thứ.

Nói xong, cô vén tóc một cách duyên dáng rồi mỉm cười.

Tô Ngu cảm thấy chiếc bàn phía sau lại động đậy, quay đầu lại thì thấy tất cả đều đang vỗ tay, trên khuôn mặt mỗi người đều thể hiện sự xúc động.

Đó là một người yêu thích thiết kế, đã nhận được sự phấn khích và tán thưởng chung của tất cả mọi người. Rõ ràng là suy nghĩ và tình cảm của mọi

người đều như vậy

Tô Ngu vừa trầm nghĩ, vừa nhìn về phía bục giảng.

Người đẹp nghiêng đầu nói với giám khảo:

- Tên em là Tạ Thanh Hoan, tốt nghiệp khoa Tin học trường Đại học D, hiện

tại em đã có hai bằng thạc sĩ và đang làm nghiên cứu sinh. Tiện đây em xin tự giới thiệu, em có một phần tư huyết thống của người Australia, bà ngoại em là con gái nhà Cologny - một trong ba nhà cung cấp kim cương lớn nhất miền Tây Australia.

- Rất biết cách tận dụng thân phận của mình. Chúc mừng cô, cô cũng đã đỗ! - Vị giám khảo trẻ tuổi bình thần gật đầu, rồi đột nhiên nhìn về phía Tô Ngu - Ba tác giả của những bức tranh trên, tám giờ sáng mai tới trường để nhận giấy báo trúng tuyển.

Đến tận lúc đó, Quan Tiểu Đông từ nãy giờ cứ đứng ngây bên cạnh Tô Ngu

mới như sực tỉnh, dầm mạnh xuống bàn, hét tướng lên:

- Em đỗ rồi à? Em em cuối cùng thì em cũng đã đỗ rồi! Bà ơi, cháu thi

đỗ rồi! Cháu thi đỗ rồi

Nói xong, Quan Tiểu Đông vừa khóc vừa kêu lên sung sướng và chạy ra ngoài. Những thí sinh còn lại trong phòng thi đều cúi đầu ủ rũ. Thế là hết, năm nay cũng vẫn chỉ có ba người đỗ.

Tô Ngu vẫn ngồi yên ở vị trí, ngờ rằng mình đã nhìn nhầm, nhưng khẩu hình từng lời nói vừa rồi của vị giám khảo ấy rất rõ, nhất định là cô đã không

nhìn nhầm

Như vậy sao?

Đã thi đỗ như thế sao?

Tin vui đến quá nhanh khiến cho trong giây lát Tô Ngu không biết phải làm gì.

Khi đã lấy lại được tinh thần, thì việc đầu tiên cô làm là viết nhanh trên giấy

bốn chữ, rồi quay sang đưa cho thí sinh gần đó đọc: “Tôi đỗ rồi à?”.

Thí sinh đó ngẩng đầu lên, thì ra chính là cậu thí sinh đến muộn. Cậu ta nhìn những chữ viết ấy, rồi nhìn cô khẽ mỉm cười, và cũng lấy bút ra viết lên giấy: “Chúc mừng, bạn là một trong bốn người may mắn”.

Giám khảo đã nói là chỉ có ba người thôi mà?

Tô Ngu còn đang thắc mắc ý nghĩa của cụm từ “một trong bốn”, thì thấy

cậu ta nhìn về phía bục giảng, đẩy gọng kính của đôi kính đen trên mũi, nói:

- Thưa thầy, thầy còn bỏ sót một người.

Tô Ngu sững người, vội quay nhìn lên bục giảng, thấy giám khảo trừng mắt

nhìn cậu thiếu niên, rồi cúi đầu xuống lục tìm trong đám bản vẽ. Ánh sáng bên người cô chợt tối lại, đến khi Tô Ngu kịp hiểu ra thì cậu thiếu niên kia đã đi qua

chỗ cô, bước tới bục giảng, đứng bên cạnh giám khảo:

- Không thấy ạ? Thầy thử tìm kĩ lại xem

Khóe môi cậu chợt nhếch lên một nụ cười đầy ẩn ý, rồi cậu bỗng kêu tướng lên:

- Ôi! Thầy ơi!

Vị giám khảo trẻ tuổi, đẹp trai theo phản xạ ngẩng đầu lên.

Cậu thiếu niên kia lập tức lôi ra một chiếc máy ảnh Polaroid, đưa ống kính [6] chìa thẳng vào mặt giám khảo.

[6] Máy ảnh Polaroid: Mẫu máy ảnh rất thông dụng vào những năm 70, 80 của thế kỉ trước với khả năng chụp và in ảnh trực tiếp.

Mấy giây sau, chiếc máy ảnh từ từ nhả ra một tấm ảnh.

Cậu thiếu niên cầm tấm ảnh phe phẩy, mặt đầy vẻ xu nịnh, rồi giơ nó cho

mọi người xem:

- A, tìm thấy rồi, bài thi của tôi đây!

Trên đó, từ từ hiện ra hình ảnh - khoảnh khắc mà vị giám khảo ngẩng đầu

lên: Do tình huống bất ngờ và mắt nheo mạnh lại nên đuôi mắt hẳn những nếp nhăn, thêm vào đó là khóe môi méo xệch, tất cả đều toát lên một vẻ “Kinh” thực sự.

Khóe môi của vị giám khảo trẻ tuổi lại giật giật. Tất cả những thí sinh có mặt ở đó đều cảm thấy vừa kinh ngạc, vừa buồn cười, không ai là không chăm chú quan sát.

Cậu thiếu niên hớn hờ cười, nói:

- Thầy ra đề là “Kinh”, nhưng không nói rõ nhất định phải là hội họa, hơn

nữa, bất cứ bức vẽ nào cũng không thể chân thực được bằng ảnh. Mặt khác, trong phòng thi này, sự “Kinh” của bất cứ ai đều không thể so sánh được với

sự “Kinh” của chính giám khảo ra đề, đúng không ạ?

Vẻ mặt lạnh lùng của giám khảo vẫn giữ nguyên, chỉ có đôi mắt nhìn

trở nên sâu thẳm:

- Cậu tên là gì?

- Báo cáo thầy, em tên là Diệp Nhất! - Cậu ta vừa nói vừa giơ tay lên.

Dưới ánh mặt trời, tay của cậu ta trắng tới mức ngỡ như trong suốt.

Bụng tay tròn mịn, ngón tay thì thon dài.

Thực là một vẻ đẹp khó mà tưởng tượng nổi.

Cậu dùng bàn tay đẹp đẽ của mình - trông khác hẳn với vẻ bề ngoài quê

mùa - làm động tác tay, nói rõ ràng từng tiếng:

- Diệp nghĩa là “lá cây”, Nhất là chữ nhất trong nhất nhị tam tứ. Diệp Nhất.

Đó là lần đầu tiên Tô Ngu gặp Diệp Nhất.

Diệp Nhất đã khiến cho tất cả mọi người có mặt ở đó đều cảm thấy “Kinh”

bằng một cách thức hết sức độc đáo.

Vậy là kì thi tuyển sinh thứ sáu của S.S đã có bốn học sinh thi đỗ.

2. Chương 2

Hồi 2

Trước khi gặp hoàng tử, nàng tiên cá chưa bao giờ nghĩ rằng thì ra thế giới mà nàng sống lại nghèo nàn đến thế.

Anh là ai?

Vì sao lại đẹp như loài hoa hướng dương mà nàng tiên cá đã trồng trong vườn hoa?

Vì sao thế giới này lại khác hoàn toàn với thế giới của tôi?

- Có thể nói, cậu ta, ranh ma, nhưng thực sự đã làm cho, tất cả mọi người “Kinh”.

- Cậu ấy, làm cho sự “Kinh”, của những người khác, trở thành tâm thường, đó chính là khả năng lớn nhất, của cậu ấy đúng không?

Nói bằng lời đúng là rất mệt. Chỉ muốn lấy điện thoại ra gõ chữ trên đó cho xong. Nhưng nghĩ tới ba điều đã cam kết, nên vừa về đến nhà, Tô Ngu đã lập tức tổ hợp lại vốn ngôn từ của mình để báo cáo về quá trình thi, giúp cho bà chị họ kịp thời viết vào trong bản thảo để gửi đi.

Nhưng, điều khiến cô ngạc nhiên là, cho dù khi còn đang đi trên đường hay

đã về tới nhà, Tô Hòa cứ thần thờ, tâm trí dường như đang để ở đâu đó, đến cả kết quả thi là điều rất quan trọng, thế mà Tô Hòa cũng nghe với vẻ lơ đãng.

Tô Ngu cảm thấy ngạc nhiên, bèn kéo cánh tay của Tô Hòa với vẻ nũng nịu:

- Chị Chị!

Tô Hòa giật mình, quay đầu lại hỏi với vẻ ngạc nhiên:

- Sao thế?

- Chị sao vậy?

Tô Hòa lấy từ trong túi ra một tờ giấy nhàu nhĩ với vẻ mặt rất tội nghiệp. Tô

Ngư đón lấy tờ giấy, trên đó là những dòng chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, trông như chữ của học sinh:

Họ tên: Tô Hòa

Số chứng minh nhân dân: xxxxxxxxxxxx

Số điện thoại: 139xxxxxxxx

Địa chỉ: Phòng 1201, đơn nguyên D, tòa nhà số 3, khu Mĩ Cảnh Gia Viên, số 19, đường Lục Âm.

Hôm nay, do lỗi của tôi nên đã làm tróc sơn 3 chỗ trên nóc của chiếc xe ô tô biển số SS5A14, vì vậy, tôi xin cam đoan sẽ chịu mọi phí tổn sửa chữa, nếu trong quá trình kiểm tra còn phát hiện thấy những vết xước khác, tôi cũng sẽ xin chịu trách nhiệm.

Tôi xin hứa sẽ làm đúng với cam kết.

Người viết

Tô Hòa

Ngày x tháng x năm x

Tô Ngu kinh ngạc:

- Đây là ?

Tô Hòa làm động tác điều khiển vô lăng, đôi mắt cô như rơm rệ:

- Xe, em có nhớ cái xe chúng ta đã ngồi khi tới S.S không? - Tô Ngu gật

đầu.

- Vậy thì em cũng biết anh ta là

Tô Ngu gật đầu:

- Giám khảo.

Niềm hi vọng cuối cùng của Tô Hòa đã bị hai chữ ấy bóp chết.

- Ôi, anh ta là giám khảo thật à?... Chiếc xe của anh ta nhìn qua tưởng rất

bình thường, đầu thì giống với Passat, đuôi na ná loại New Jetta, thế mà thực ra lại là loại Volkswagen Phaeton, hơn nữa còn là phiên bản dài Limousine,

nghe nói giá tới hơn hai trăm triệu cơ đấy!

Nói đến đây, Tô Hòa dường như sắp khóc nhưng không sao nặn ra được nước mắt. Cô giải thích thế nào với người bảo vệ cũng vô ích. Người khác đã giẫm xước sơn của chiếc xe, ấy thế mà ông ta cứ một mực đổ lỗi cho Tô Hòa và buộc cô bồi thường, giải thích mãi không được, cuối cùng cô đành phải viết mảnh giấy trên, lại còn phải ghi rõ cả số chứng minh thì người bảo vệ mới chịu cho cô đi.

Bảo vệ của S.S đúng là quá đáng!

Tô Ngu nhìn vào mặt của Tô Hòa, nhưng chỉ kịp nhìn thấy bốn chữ sau

c ùng :

- Hơn hai trăm triệu đồng?

Bốn chữ ấy lập tức khởi động nỗi lo lớn nhất trong lòng Tô Hòa:

- Ôi! Ôi! Ôi! Tiền thuê nhà quý sau vẫn còn chưa biết kiếm đâu ra, đi xe gì

không đi, lại đi chiếc xe ấy, động vào đâu cũng là tai họa cho người nghèo, ôi

ôi

Tô Hòa càng nghĩ càng âm ức, càng nghĩ càng tức giận, đưa mắt nhìn thì thấy con mèo yêu quý đang nằm ngủ chống chân lên trời, bèn lao đến túm

lấy:

- Giảo Tử, Giảo Tử, hôm nay chị đen đủi quá! Chị bị người ta hãm hại! Lại còn bị người ta đổ oan phải đền tiền nữa! Tất cả đều tại thằng cha đáng ghét

đó! Sao mình lại đen đủi đến thế này, ôi, ôi, ôi

Tô Ngu không nhìn thấy được bà chị họ đang lẩm bẩm những gì, nhưng thấy chị đã quay sang chơi với con mèo, nên đoán chắc là không có chuyện gì nữa.

Nghĩ vậy, cô yên tâm quay người đi vào phòng cất cặp sách.

Tô Ngu vừa nhắc chân đi được một bước thì có tiếng chuông điện thoại di

động vang lên. Tô Hòa đang buồn rầu kể lể với Giảo Tử bèn háng giọng, nhún

nút nghe:

- A lô?

Ở đầu dây bên kia, một giọng nam trầm ấm, dễ nghe vang lên:

- Tôi là Ôn Nhan Khanh.

Tô Hòa ngậy người ra một lúc, ai nhỉ? Chưa nghe tên bao giờ. Có điều,

giọng nói nghe rất quen.

- Cô là Tô Hòa?

- Vâng, phải ạ, tôi là Tô Hòa. Có việc gì thế ạ?

- Tôi đã nhận được giấy cam đoan của cô.

- Cam đoan? Cam đoan gì cơ? - Rồi cô chợt nhớ ra - A, vâng, anh anh là

- Chủ nhân của chiếc xe biển số SS5A14.

Trời đất, đúng là anh ta! Tô Hòa giật mình, xác nhận một cách thận trọng:

- Là giám giám khảo ạ?

Đối phương khẽ “ừ” một tiếng.

Toi rồi.

Tô Hòa dường như đã nhìn thấy trước mắt tấm hóa đơn với những con số dài dằng dặc:

- Chuyện ấy chuyện ấy, xin lỗi! Anh Ôn, à không, thầy Ôn! Thực ra, không phải là tôi cố ý giẫm lên xe của thầy, mà là lúc đó tôi muốn gọi một cậu bé đang đứng trên nóc xe của thầy xuống, nhưng vì bị cậu ta làm cho tức giận, nên quên mất cũng trèo lên theo. Không phải là tôi trốn tránh trách nhiệm, đúng là tôi có trèo lên. Vì thế, nếu thầy đòi bồi thường, tôi cũng không có gì để nói, có điều có điều, gần đây tôi hơi khó khăn, rất khó khăn. Nghe nói xe của thầy rất đắt, nếu tiền sửa chữa đắt quá, tôi thực sự. Vì thế, liệu có thể

cho tôi bồi thường thành nhiều đợt được không?

Lấy hết can đảm, Tô Hòa lấp bắp hết những lời trên rồi chờ đợi sự phán quyết của đối phương. Nhưng ở đầu dây bên kia chỉ là sự im lặng kéo dài.

- Thầy Ôn - Cô khẽ gọi.

“Tạch”, đầu dây bên kia đột nhiên tắt máy.

Như thế, như thế nghĩa là gì? Rốt cuộc là đồng ý hay không đồng ý đây? Tô

Hòa ngậy người nhìn chiếc điện thoại một hồi lâu, rồi đi vào phòng của Tô

Ngu, ôm lấy cô em họ cầu cứu:

- Thầy giáo của em tắt điện thoại mất rồi, làm thế nào bây giờ?

Tô Ngu không nhìn rõ chị họ nói những gì, bèn hỏi lại:

- Chuyện gì cơ?

Nhìn vẻ mặt ngơ ngác của cô em, Tô Hòa chợt nghĩ ra, đưa tay sờ lên trán, rồi cúi đầu nói:

- À, không có gì! - Sau đó quay người đi, tiếp tục suy nghĩ: “Tuần sau phải nộp tiền nhà rồi, mà phải hai mươi ngày nữa mới được lĩnh lương, tuyệt vọng quá, tuyệt vọng quá”.

Tô Ngu gọi với theo:

- Chị, thi, qua rồi, không nghe?

Nhưng Tô Hòa không quay lại, chỉ giơ tay lên xua xua.

Nhìn điệu bộ ấy của chị họ thì biết chị ấy không còn tâm trongang nào mà

nghe nữa, Tô Ngu đành bước tới trước bàn, mở máy tính xách tay, lên QQ, thấy nickname Đường phèn hấp tổ yến đang online, cô bèn click vào cửa sổ chat.

Bên kia lập tức trả lời:

- Bé cưng, về nhà rồi à?

Tô Ngu lập tức xác nhận, mấy giây sau, ở cửa sổ chat xuất hiện hình ảnh của mẹ với đầu tóc gọn ghẽ, quần áo chỉnh tề.

- Mẹ, ra ngoài? - Cô thấy hơi ngạc nhiên, vì trong ấn tượng của cô, đã lâu lắm rồi mẹ không ăn mặc như vậy, lại còn trang điểm nhẹ nữa chứ.

- Mẹ gửi hồ sơ đi, cuối cùng họ đã trả lời! - Ở bên kia, mẹ của Tô Ngu vui vẻ

kể lại - Trường âm nhạc đang tuyển giáo viên dạy đàn dương cầm, họ hẹn một giờ chiều nay sẽ phỏng vấn trực tiếp, vì thế mẹ phải trang điểm cho thật

xinh đẹp!

- Con, chúc, mừng, mẹ! - Tô Ngu vỗ tay lại.

- Thế còn con, thế nào rồi?

- Phức tạp lắm. Con, nói chuyện bằng chữ viết nhé?

Mẹ do dự một lát:

- Cũng được.

Sau đó, Tô Ngu bắt đầu gõ chữ kể về quá trình thi của mình:

Thầy giáo ra đề là “Kinh”.

Không thể phủ nhận là liên tưởng đầu tiên xuất hiện trong đầu con là chữ

“Kinh ngạc”.

Nhưng rồi con nghĩ, nếu con nghĩ như vậy thì chắc chắn mọi người cũng nghĩ giống như con, vậy thì mục đích của cuộc thi hôm nay là gì nhỉ? Không lẽ

chỉ là yêu cầu học sinh thể hiện sự kinh ngạc như thế nào?

Nhìn giám khảo trên bục giảng, quần áo của thầy, vẻ mặt của thầy, lời nói của thầy, tất cả đều toát lên vẻ tự tin, điềm tĩnh và tự chủ.

Một người như vậy, sẽ không thể nào chấp nhận những thứ tầm thường. Hơn nữa, thiết kế xưa nay cũng không bao giờ chấp nhận những thứ tầm thường.

Vì vậy, con tự nhủ, con phải đi con đường khác.

Vì vậy, cuối cùng con đã vẽ một bức tranh mang chủ đề: Niềm vui bất ngờ.

Đó là niềm vui bất ngờ của người con gái khi được người con trai mà mình

yêu thương cầu hôn; là niềm vui khi họ sinh đứa con đầu lòng; là niềm vui khi đứa con của họ chập chững những bước đầu tiên; là niềm vui khi con của họ đứng thứ nhất trong kì thi; là niềm vui bất ngờ trong giây phút đứa con nói với

họ rằng nó đã thi đỗ vào ngôi trường mà nó hằng mơ ước

Đúng thế, con đã vẽ cha, mẹ và cả con nữa.

Chuyện của chúng ta.

Niềm vui bất ngờ tốt đẹp nhất là của chính chúng ta.

Tô Ngu gõ một mạch đến đây, ngẩng đầu lên, thấy ở bên kia mẹ cô đang

lau nước mắt, cô chợt thấy hoang mang, bèn lên tiếng hỏi:

- Mẹ, sao, vậy?

- Mẹ, mẹ không sao, chỉ là chỉ là mẹ rất cảm động - Mẹ Tô Ngu vừa khóc vừa gõ chữ, rồi rút một chiếc khăn giấy lau nước mắt.

- Con yêu của mẹ giỏi như vậy, tuyệt vời như vậy, mẹ cảm động lắm

Tô Ngu gửi ẹ biểu tượng một khuôn mặt cười rõ to, đáp:

- Đúng thế, đó là, công lao, của, mẹ.

- Đúng, đúng, đều là công lao của mẹ! - Mẹ cô gật đầu lia lịa.

Đúng lúc đó, một người khác thò đầu vào trong khung hình, cự lại với vẻ bất mãn:

- Thế còn cha thì sao?

Tô Ngu nhìn người đó, càng cảm thấy vui hơn:

- Cha, cha!

- Con ngoan - Cha của Tô Ngu ôm lấy vai vợ - Chúc mừng con đã thi đỗ!

Tiếp sau đây, cha còn phải đưa một người khác đi thi, so với con thì tỉ lệ thành công của người ấy thấp hơn nhiều.

Mẹ Tô Ngu tròn mắt lên, cự lại:

- Này, này, một nhân tài như em, cứ cho là đã ở nhà mười mấy năm rồi, thế mà vẫn được các trường đại học tranh nhau giành lấy đấy! Chỉ có anh mới không lọt qua thôi, chỉ có anh mới là người có tỉ lệ thành công thấp thôi!

- Ha ha ha ha - Cha của Tô Ngu để mặc cho vợ đánh yêu, chỉ cười ha hả.

Tô Ngu ở bên này cảm thấy rất hạnh phúc, đôi mắt cô bỗng nhiên cũng ươn ướt, cô chậm rãi nói:

- Cảm ơn, cha, mẹ, cảm ơn.

- Con gái ngọc, người một nhà, cảm ơn gì chứ - Mẹ Tô Ngu nói đến đây,

mặt đột nhiên biến sắc - Thôi chết, mười giờ rồi, không được rồi, mẹ phải đi đây. Nhanh lên, nhanh lên, em không thể đến muộn được. Con gái yêu, để lần

sau nói chuyện tiếp nhé, chờ tin tốt lành của mẹ nhé!

Nói rồi, mẹ kéo cha rời khỏi chỗ ngồi. Cha của Tô Ngu nhìn vào ống kính làm vẻ mặt bất lực, sau đó vẫy tay tạm biệt.

Cửa sổ hiển thị hình ảnh cũng đóng lại theo.

Tô Ngu nhìn lên cửa sổ chat mà mới trước đó hai giây vẫn còn hiện lên cảnh tượng hạnh phúc, mỉm cười một hồi lâu.

- Cảm ơn

Cảm ơn cha, cảm ơn mẹ.

Để chăm sóc một đứa trẻ - không giống với những đứa trẻ bình thường khác - là con, thậm chí mẹ đã phải từ bỏ sự nghiệp của mình, ở nhà suốt

mười bảy năm qua.

Dạy con học ngôn ngữ bàn tay.

Dạy con học chữ.

Dạy con nhìn và đoán lời nói qua khẩu hình.

Dạy con mở miệng nói bằng lời.

Tất cả những chuyện này đối với người bình thường đều rất đơn giản, nhưng đối với một đứa trẻ khuyết tật như con thì đều là những thử thách rất gian khó và lâu dài.

Cảm ơn cha mẹ đã chưa từng bao giờ nghĩ tới chuyện từ bỏ.

Giống như đem hòn đá chạm khắc thành kim cương.

Giống như đem viên ngọc thiết kế thành đồ trang sức.

Cảm ơn cha mẹ đã dùng mười bảy năm để nuôi dạy và rèn luyện con.

Tô Ngu lấy từ trong cặp sách ra một tấm huy chương.

Hình một chiếc lá phong với những đường lượn mềm mại, cùng những chữ in hoa rất tinh xảo.

S.S.

Minh chứng cho tư cách là học sinh của trường S.S.

Tiến thẳng trên con đường xán lạn đến cung điện thiết kế châu báu.

Lúc này đây, con đường ấy đang mở rộng trước mặt cô, chờ đợi cô thực hiện giấc mơ của mình.

Tám giờ sáng - khoảng thời gian mà giao thông của thành phố B ách tắc kinh khủng nhất.

Mặc dù Tô Ngu đã từ chối, nhưng Tô Hòa vẫn kiên quyết dùng chiếc xe đạp điện đã được sửa chữa lại để đưa cô đến trường. Vẫn là con đường với dòng người đông đúc, vì đã có bài học từ hôm trước, nên lần này Tô Hòa đi rất thận trọng.

Kết quả là, tình cờ như không thể tình cờ hơn được nữa, họ lại nhìn thấy một lần nữa chiếc xe biển số SS5A14 ở đúng chỗ rẽ hôm trước.

- SS5A14 lại là xe của con người biến thái ấy!

Tô Hòa nghiêng răng, tăng tốc đuổi theo. Nhưng tốc độ của chiếc xe đạp điện làm sao sánh được với chiếc xe hơi, nên chỉ mấy giây sau đó, họ đã bị bỏ rơi lại tít đằng sau.

Tô Hòa vòng hết chỗ này lại lượn qua chỗ khác, khó khăn lắm mới đuổi kịp ở một ngã tư đèn đỏ, nhưng vừa mới áp sát tới bên chiếc xe và ra hiệu bằng tay thì đèn tín hiệu đã chuyển màu xanh, chiếc ô tô lại lao vút đi.

- Này! Này! Này. Thật đáng ghét!

Tô Hòa đành tiếp tục đuổi theo, cuối cùng, khi tới bãi đỗ xe của trường S.S thì cũng đã đuổi kịp.

Xem ra, vị giám khảo biến thái cũng đã rút kinh nghiệm, không còn tùy tiện đỗ xe ở làn đường dành cho xe ô tô nữa.

Tô Hòa quay lại làm động tác tay với Tô Ngu: “Em cứ lên lớp đi.”

Trước sức mạnh hành động cấp SSS của bà chị họ, từ trước tới nay Tô Ngu không có cách nào ngăn cản được, điều duy nhất có thể làm là mặc kệ chị ấy, vì thế cô ngoan ngoãn rời đi. Tô Hòa gạt chân chống xe, lúc đó, cửa kính của chiếc xe hơi cũng đã hạ xuống, Ôn Nhan Khanh lạnh lùng quan sát cô.

Tô Hòa lập tức đổi nét mặt, gạt đầu cúi mình:

- Chào thầy Ôn, ha ha, thầy đến sớm quá nhỉ. Tôi là Tô Hòa, là cái người

hôm qua, vâng, người đã giẫm chân lên xe của thầy - Khi nói những lời này trong bụng, cô thầm rửa gã thiếu niên đáng ghét.

- Hôm qua trong điện thoại chưa nói được rõ, về chuyện bồi thường - Cô nhón chân nhìn lên nóc xe, chỗ bị chân giẫm lên làm tróc sơn vẫn còn, xem ra anh chàng này vẫn chưa đem xe đi sửa, Tô Hòa thấy im đập càng dữ hơn -

Thầy xem, lúc nào thầy có thời gian đem xe đi sơn lại?

Tầm cửa kính xe bỗng nhiên được nâng lên.

Tô Hòa ngậy người ra, vội đi theo. Người trong xe đã bước ra.

- Thầy Ôn?

- Tôi phải lên lớp đây! - “Ông thầy biến thái” lạnh lùng nói xong câu ngắn

gọn đó rồi phủi áo bỏ đi.

- Nhưng chuyện bồi thường - Tô Hòa cứ trở mắt lên nhìn theo bóng người khuất dần ở phía góc tường, cuống lên định ngăn anh ta lại - Rốt cuộc là phải đền bao nhiêu, đền như thế nào, thầy cũng cứ nói một câu cho tôi biết

đi, đừng bắt tôi cứ phải lo lắng thế này chứ

Trong lúc cô đang rên rỉ những lời trên thì tiếng chuông điện thoại di động vang lên. Nhìn số điện thoại, cô càng ngán ngẩm hơn, chẳng biết làm gì đành nhấn nút nghe với vẻ đau khổ. Ở đầu dây bên kia, một giọng nói mềm mại

nhưng chẳng khác gì giọng của ma đòi mạng vang lên:

- Tô Hòa đấy phải không? Tôi là Noãn Dương đây. Sao tôi vẫn chưa thấy

bản thảo đâu nhỉ?

Thượng đế ơi!

Trong khi Tô Hòa đang đau khổ với hai tai họa ập đến cùng lúc thì Tô Ngu

đã bước vào lớp học của mình.

Cô ngạc nhiên phát hiện ra, lớp học này khác hẳn những lớp học thông thường. Dọc đường đi cô thấy, trong các lớp học dù có ít học sinh, nhưng bàn ghế vẫn được xếp đặt một cách rất trật tự, ngăn nắp.

Duy có lớp học này là chỉ có một chiếc bàn hình bán nguyệt, quay quanh chiếc bảng đen.

Với cách sắp xếp như vậy, không những kéo gần được khoảng cách giữa thầy và trò, mà đối với Tô Ngu, chỉ cần cô ngồi ở vị trí ngoài cùng là có thể nhìn thấy được tất cả mọi người.

Rất thuận tiện Tô Ngu ngồi xuống, đặt cặp sách xuống và cảm thấy có gió thổi vào từ cửa sổ, cô khoan khoái hít một hơi thật sâu.

Đúng lúc cô đang thưởng thức cảm giác ấy thì Tạ Thanh Hoan và Quan Tiểu Đông bước vào, phía sau lưng là Ôn Nhan Khanh.

Ôn Nhan Khanh đưa tay lên nhìn đồng hồ, rồi tiện thể đóng cửa lại.

Tạ Thanh Hoan và Quan Tiểu Đông vội ngồi vào chỗ.

Ôn Nhan Khanh bước tới bực giảng, đưa mắt nhìn qua khuôn mặt của ba người một lượt:

- Rất dễ chịu phải không? Ngồi ở đây, trở thành học sinh của S.S, một tương lai tươi sáng đang chờ đón các bạn, tất cả đều rất tuyệt, phải không?

Dừng một lát, Ôn Nhan Khanh quay người vẽ lên bảng một hình tròn, sau đó vẽ một vòng tròn nhỏ bên trong đó, rồi vạch một đường chia đôi đường tròn nhỏ.

Vẽ xong, Ôn Nhan Khanh quay người lại, nhìn vào Tô Ngu rồi chậm rãi nói:

- Nếu nói, hình tròn lớn là một ngàn thí sinh, thì những người thi đỗ chỉ là con số bé nhỏ như hình tròn nhỏ này, tức bốn phần nghìn. Trong bốn phần nghìn ấy, số người có thể hoàn thành khóa học và tốt nghiệp S.S chưa đầy

một nửa. Cũng có nghĩa là, bây giờ các bạn có bốn người, có thể, ba năm sau, chỉ có hai người tốt nghiệp, thậm chí còn ít hơn thế. Vì vậy, đừng tưởng rằng ngồi ở đây rồi thì không phải lo điều gì nữa. Con đường tương lai của các bạn còn rất dài - Nhìn ánh mắt hoảng hốt của học sinh, Ôn Nhan Khanh vứt viên phấn, rồi treo một tấm bảng sắp xếp chương trình học lên bảng - Bắt đầu từ hôm nay, việc học tập của các bạn chia thành ba phần: Phần một là phần cơ sở, lên lớp vào thứ hai, thứ tư, thứ sáu, do các thầy giáo phụ trách môn học lên lớp; phần hai là phần thực hành thủ công, thứ ba hàng tuần tới quan sát và học tập tại xưởng gia công ngọc trực thuộc SEASON; phần ba, cũng có nghĩa là vào thứ năm hàng tuần sẽ học giờ của tôi.

Nói đến đây, bỗng nhiên Ôn Nhan Khanh mỉm cười. Anh ta dừng cười có khi còn ồ, bởi khi anh ta cười thì nhiệt độ trong lớp hạ xuống tới gần mức đóng băng:

băng;

- Theo giờ học của tôi để làm gì? Đáp án chỉ có một, đó là: Thi.

Cả lớp học chết lặng.

Xem ra Ôn Nhan Khanh rất vừa lòng với không khí đó, nên nói tiếp:

- Lần thứ nhất thi trượt có thể thi lại; lần thứ hai thi trượt sẽ bị trừ điểm; lần thứ ba thi trượt thì hãy gói ghém hành lý và trở về nhà.

Mặc dù Tô Ngu không hiểu hết được từng lời của Ôn Nhan Khanh, nhưng cô cũng hiểu được bảy, tám phần: Thầy Ôn nói rằng phải thi rất nhiều có một chút ngoài dự liệu, nhưng đó là lẽ thường tình.

- Vì thế, các bạn học sinh yêu quý của tôi, các bạn rất may mắn, hôm nay là thứ năm

Ôn Nhan Khanh chưa nói xong, Tô Ngu đã cảm thấy chiếc bàn rung mạnh - Quan Tiểu Đông vừa ngồi phịch xuống đất. Cậu ta vội vàng ngồi dậy, luôn

miệng nói:

- Xin lỗi thầy! Xin lỗi thầy! Xin lỗi thầy! Xin

Còn người ngồi ở đầu đằng kia - Tạ Thanh Hoan thì chau mày lại.

Quan Tiểu Đông vừa quan sát sắc mặt Ôn Nhan Khanh, vừa run rẩy ngồi trở lại vị trí cũ, lúc ngồi xuống còn suýt nữa làm đổ cả ghế, khiến cho Tạ Thanh Hoan càng có vẻ tức giận, môi mấp máy

Tô Ngu cũng thấy hơi giật mình, có phải Tạ Thanh Hoan đã nói là "Đồ bỏ

đi”?

Không biết có phải là mình đã nhìn nhầm không?

Quan Tiểu Đông ngồi bên cạnh im lặng, cúi đầu xuống, mặt đỏ bừng lên.

Không khí có vẻ căng thẳng, cô có thể cảm nhận rất rõ là bàn tay đặt trên

bàn đang rung lên, Tô Ngu định thần, thấy Ôn Nhan Khanh đang đứng bên bàn, ngón tay bên mép bàn của thầy thì đang gõ khê lên đó, khi cô ngẩng đầu

lên, ánh mắt của hai người gặp nhau, Ôn Nhan Khanh nói:

- Hãy cho tôi xem các bạn đã mang những gì đến lớp nào.

Quan Tiểu Đông vội vàng giở cặp sách, lôi ra một đồng hàng trăm loại bút

vẽ và màu, hầu như chẳng thiếu thứ gì, chật cả một mặt bàn. Rồi cậu ta ngẩng đầu lên nhìn thầy giáo với vẻ lấy lòng. Nhưng Ôn Nhan Khanh không nói gì, mà dời ánh mắt nhìn sang Tạ Thanh Hoan.

Tạ Thanh Hoan lôi từ trong ngăn bàn ra một chiếc laptop hiệu Apple, đặt

lên mặt bàn, mở ra và nói:

- Đơn giản và hiệu quả là phong cách của em.

Ôn Nhan Khanh không phủ nhận, đưa mắt nhìn sang Tô Ngu.

Trên mặt bàn của Tô Ngu chỉ có một tập giấy trắng, một chiếc bút chì và một cục tẩy.

Đôi mắt của cô trong veo, tuy cũng có đôi chút căng thẳng, nhưng phần nhiều là sự thẳng thắn.

Ôn Nhan Khanh mấp máy môi đang định nói gì đó thì cánh cửa kính đột nhiên bị mở ra, học sinh đến muộn xuất hiện ở cửa lớp cười bên lên.

- Thưa thầy! Em chào thầy ạ!

Tạ Thanh Hoan nhìn đồng hồ, lẩm bẩm:

- Mười giờ rồi mà mới chào buổi sáng

Vẫn là chiếc áo sơ mi quê mùa màu cháo lòng không thể nhận ra được màu

sắc ban đầu của nó, với thân hình nhỏ thó của Diệp Nhất, dường như chiếc áo ấy quá rộng. Áo quần, trừ mười điểm.

Chân cậu ta đi gì vậy? Một đôi dép lê giá mười đồng mua ở chợ đêm? Trừ mười điểm.

Còn mái tóc của cậu ta nữa, cứ cho rằng không có thời gian đi cắt tóc thì cũng phải tắm gội, chải chuốt một chút chứ? Ấy thế mà nó rối bù trông chẳng khác gì tổ quạ. Trừ mười điểm.

Lại còn cặp kính nữa chứ! Bây giờ còn ai đeo kính kiểu gọng to đen trông như đồ cổ thế kia, nó dè lên sống mũi, chẳng lẽ cậu ta không cảm thấy nặng

sao? Trừ mười điểm!

Còn nữa và còn nữa, cái dáng đứng hơi nghiêng và dựa vào khung cửa với hai tay cho vào túi quần không biết là kiểu gì nữa. Trông cứ như đồ lưu manh,

du côn! Trừ hết, trừ hết, trừ hết điểm!

Tạ Thanh Hoan nhìn Diệp Nhất rồi lại nhìn Quan Tiểu Đông - đúng là khiến cho người khác phải rùng mình! Một người thì vô dụng, hèn hạ, còn một người thì chẳng khác gì du côn, ấy thế mà lại học cùng lớp với cô, cùng là học sinh

của S.S, chuyện này làm cô nàng thấy thật mất mặt!

Trong khi Tạ Thanh Hoan nghiêng răng thằm chửi rửa, thì Diệp Nhất hớn hở ra mặt, không chờ Ôn Nhan Khanh lên tiếng, cứ thế đi vào trong lớp, kéo một

chiếc ghế và ngồi xuống:

- Thầy giảng đến đâu rồi? Liệu tôi có bỏ qua chi tiết nào hay ho không?

- Cậu đến lớp học với hai bàn tay không như vậy à? - Ôn Nhan Khanh hỏi, mặt vẫn giữ nguyên vẻ bình thản.

- Em đã hỏi bác bảo vệ rồi, ông ấy nói hôm nay là thứ năm, là giờ của thầy Ôn, không cần phải mang sách vở.

Ôn Nhan Khanh hơi nheo mắt lại:

- Vậy thì giấy và bút chắc phải có chứ?

Diệp Nhất vỗ vai Quan Tiểu Đông:

- Người anh em, chắc mang đủ chứ, cho tôi mượn một ít nhé! - Rồi không

đợi Quan Tiểu Đông trả lời, liền đưa tay ra chọn lấy bút và một ít giấy của Quan Tiểu Đông, đặt lên bàn của mình.

Quan Tiểu Đông cười bên lên:

- Cứ lấy đi, không sao đâu

Diệp Nhất cười hà hà, quay đầu lại, thấy Tô Ngu cứ chăm chú nhìn mình, bèn nháy mắt một cách tinh nghịch với cô. Tô Ngu vội dời mắt đi, nhìn về phía Ôn Nhan Khanh. Ôn Nhan Khanh cũng không truy cứu nữa:

- Trước khi thi, tôi có một câu hỏi, đề nghị mọi người hãy tự hỏi mình: Thế nào là thiết kế?

Tô Ngu giật mình: Thế nào là thiết kế? Thầy ấy hỏi như vậy là có ý gì?

- Quan Tiểu Đông, cậu nói thử xem! - Ôn Nhan Khanh bắt đầu gọi trả lời mà không hề báo trước.

Quan Tiểu Đông run bần bật, một chiếc bút lặn khỏi bàn mà không kịp nhặt, vội đứng lên:

- Dạ? Thiết kế thiết thiết kế là là

Tạ Thanh Hoan giơ tay, Ôn Nhan Khanh nhìn thấy, bèn nói:

- Em nói đi.

- Thiết kế là đưa ra phương án và bản kế hoạch làm việc căn cứ theo mục đích và yêu cầu, sau đó vẽ thành bản vẽ.

- Phì! - Diệp Nhất ngồi bên cạnh phì cười.

Tạ Thanh Hoan trừng mắt nhìn cậu ta với vẻ giận dữ:

- Cậu cười cái gì?

Ôn Nhan Khanh lên tiếng:

- Chắc hẳn Diệp Nhất có ý kiến riêng của mình rồi, hãy chia sẻ cùng với mọi

người xem.

Diệp Nhất sờ lên mũi, chậm rãi nói:

- Em nghĩ, thiết kế là lấy lòng. Là làm thay đổi hình dạng vốn có để đáp

ứng thẩm mỹ và nhu cầu của mọi người, tạo ra một hình dạng khác, đó chính là thiết kế. Dùng các tòa nhà cao chọc trời để tiết kiệm không gian, sắp xếp chỗ làm việc của nhiều người, khiến cho thành phố trở nên phồn hoa hơn, đó là thiết kế; dùng các trang viên rộng rãi để làm tăng thêm sự giàu có, khiến cho cuộc sống của chủ nhân càng trở nên thoải mái hơn, đó là thiết kế; thậm chí, trong một lớp học nhỏ, đặt một bồn cây màu xanh khiến cho học sinh thích thú, đó cũng là thiết kế. Nếu không có tiền đề là lấy lòng, thì không có gì gọi là sắp xếp, bài trí và kiến trúc. Vì thế, thiết kế là lấy lòng. Thiết kế ngọc thì lại càng là lấy lòng.

Diệp Nhất nói xong, cả lớp im lặng.

Tô Ngu ngậy người nhìn Diệp Nhất, trong lòng không khỏi sửng sốt. Cô nhìn

và hiểu từng chữ trong lời nói của cậu ta, nhưng cũng chính vì hiểu nên mới càng cảm thấy ngạc nhiên.

Dường như có một chiếc rương đựng châu báu ở cuối con đường, rõ ràng là biết trong đó đựng gì nhưng vẫn cứ đi về phía đó, thế rồi trong quá trình tiến tới ấy, bỗng có một người xuất hiện, đi rất nhanh tới và mở chiếc rương đó ra, để cho tất cả mọi thứ trong rương phơi bày ra trước mắt. Nếu nói rằng, cô ở cách chiếc rương ấy mười bước, thì Diệp Nhất - chắc chắn là đã nhanh hơn cô rất nhiều.

Ôn Nhan Khanh dường như vẫn chưa vừa lòng, hỏi tiếp:

- Vậy, cậu cho rằng trong thiết kế thì thứ gì là quan trọng nhất?

Diệp Nhất ngoẹo đầu:

- Em muốn được nghe ý kiến của những người khác - Nói rồi nhìn về phía

Tô Ngu.

Không hiểu sao, Tô Ngu luôn cảm thấy đôi mắt phía sau cặp kính gọng đen to tướng ấy rất sáng và đang cười với một ngụ ý không lấy gì tốt đẹp.

Trong lòng cô bỗng thấy run lên. Đúng lúc ấy, ánh mắt của Ôn Nhan Khanh

cũng nhìn về phía cô:

- Được, em trả lời đi.

Tô Ngu bắt giác cắn chặt môi dưới, rồi viết lên tờ giấy:

CURIOSITY (tò mò)

IMAGINATION (tưởng tượng)

CREATIVITY (sáng tạo)

Thực ra, kể từ giây phút viết xong những chữ ấy, cô đã biết rằng mình đã thua.

Vì đáp án của cô đúng với quy củ, nhưng không có gì đặc biệt.

Mà trong giới thiết kế thì đúng quy củ có nghĩa là thất bại.

Trong chốc lát, Tô Ngu cảm thấy vừa buồn rầu vừa tức giận, thậm chí cả

một nỗi đau như dao cắt nữa. Cô sợ sệt ngược mắt lên, đầu tiên là nhìn Ôn Nhan Khanh - vẫn là khuôn mặt đẹp một cách lạnh lùng không chút thay đổi, sau đó nhìn sang Diệp Nhất - một đôi mắt phía sau cặp kính gọng đen to

tướng, nó ướt ướt như thể lúc nào cũng có hơi nước, và rất rất dịu dàng.

Diệp Nhất đã nhìn cô chăm chú bằng đôi mắt dịu dàng và thâm trầm ấy, rồi

chậm rãi lên tiếng, giọng rành rẽ và rất dễ nghe:

- Tôi cho rằng, điều quan trọng nhất trong thiết kế là lợi ích.

Ngón tay của Tô Ngu bắt chọt đan vào nhau. Trong chốc lát, cậu thiếu niên

quần áo nhàu nhĩ với lời lẽ, cử chỉ khinh mạn và tất cả những thứ không hợp với thẩm mỹ của tất cả mọi người kia dường như đều tan biến mất, chỉ còn lại ánh sáng của tài năng bẩm sinh đang lấp lánh.

Dường như cô không thể mở được mắt ra.

Thực ra, đó cũng không phải là một đáp án quá khó tưởng tượng, có điều,

đối với cô thì cần phải có thời gian tôi luyện và chất lọc thì mới có thể nhìn thấy được bản chất nguyên thủy nhất ẩn chứa đằng sau việc thiết kế.

Diệp Nhất Thật sự là, quá nhanh

Một người như vậy mà là bạn học, sau này còn là đồng nghiệp nữa, vì sao

bỗng nhiên lại có một chút cảm giác ghét?

Buổi học của Ôn Nhan Khanh thực sự không khó khăn lắm như trong tưởng tượng.

Mặc dù có cảm thấy căng thẳng, bất lực, áp lực, nhưng công bằng mà nói

thì thời gian trôi qua rất nhanh.

Bài học trong hai tiếng đồng hồ đã kết thúc rất chóng vánh, Ôn Nhan

Khanh nói:

- Sau này sẽ còn có một số công việc thủ công nữa, cần các bạn phải hợp tác hoàn thành. Vì thế, các bạn hãy chia nhóm.

Tạ Thanh Hoan nhìn lướt nhanh một lượt, chau mày. Mặc dù rất không muốn, nhưng cô nàng rất hiểu rằng nếu hợp tác với những học sinh thông

minh thì một công sẽ giải quyết được nhiều việc, vì thế tranh lên tiếng trước.

- Em muốn cùng nhóm với Diệp Nhất.

Diệp Nhất nhướn mày, le lưỡi cười:

- Được thôi, cũng nhóm với người đẹp là niềm vinh hạnh của tôi.

Vậy là Tô Ngu và Quan Tiểu Đông buộc phải thành một nhóm với nhau.

Quan Tiểu Đông nghiêng đầu, lên tiếng với vẻ ngượng ngùng:

- Vậ à, xin được quan tâm, giúp đỡ nhiều.

Tô Ngu nhìn đáp lại người bạn học chủ động tỏ rõ thiện chí.

Vì trước đây cô học trong trường cảm điển, các bạn học cũng là những

người giống như cô, nên những trở ngại trong giao tiếp không phải là chuyện khó khăn nhất.

Nhưng đây là S.S.

Đây là lần đầu tiên Tô Ngu đi học ở một trường học bình thường.

Cũng là lần đầu tiên trở thành bạn học với những người bình thường.

Trước tình hình ấy, cô không biết nên làm thế nào cho phải.

Nhưng mẹ cô đã từng dạy rằng, khi con không biết giao tiếp với người khác

như thế nào, thì con hãy mỉm cười. Mỉm cười, có thể thay thế ọi lời nói.

Vì vậy Tô Ngu nhìn vào mắt của Quan Tiểu Đông và mỉm cười rạng rỡ.

Khuôn mặt của Quan Tiểu Đông lập tức đỏ bừng lên.

Tan học, Tô Ngu trông thấy Tô Hòa đang đứng dựa vào chiếc xe đạp điện ở cổng trường. Cô vội chạy đến bên, thở hổn hển và hỏi:

- Chị, chưa, đi, làm à?

- Bản thảo vẫn chưa nộp, đến tòa soạn có khác gì là chủ động nộp mạng?

Buổi chiều không phải lên lớp chứ? Đi thôi!

Tô Hòa chở Tô Ngu về nhà, trên đường đi qua một quầy bán báo, cô bèn dừng lại mua số Treasure mới nhất. Về đến nhà, ăn qua loa một chút, rồi Tô

Hòa mở tạp chí ra và bắt đầu chửi rủa:

- Thật là quá đáng, rõ ràng là tạp chí ra hàng tuần! Rõ ràng là ngày mai mới có kết quả thi, thế mà đã sắp chữ trong đêm và cho ra tin rồi, để cạnh

tranh, đúng là người ta phải tranh thủ từng giây, từng phút!

Tô Ngu không nhìn rõ miệng của Tô Hòa, bèn hỏi với vẻ tò mò:

- Sao, vậy chị?

- Đây, em xem này.

Tô Hòa ngồi xuống bên cạnh cô, chìa tờ tạp chí cho Tô Ngu cùng xem. Trên

trang đầu đưa tin về SEASON. Ngoài phần giới thiệu chi tiết về sản phẩm mới của quý ra, còn đưa tin về kì thi tuyển sinh của S.S và công bố danh sách những người trúng tuyển.

Tô Hòa nghiêng răng ra hiệu bằng tay: "Em không biết chứ, hôm nay Tổng

biên tập hỏi chị, chị vẫn còn nghĩ, có thể dùng tình hình thi ngày hôm qua của

em để mà đối phó. Thế nhưng, chị ta nói với chị, Treasure đã đăng bài viết về kết quả thi rồi! Em nói xem, Treasure sao mà đáng ghét đến thế! Cái gọi là độc quyền đã bị họ giành lấy mất rồi, không hiểu họ làm thế thì các tạp chí khác sống thế nào được nữa!".

Tô Ngu lật sang trang khác, ngạc nhiên khi thấy có tới hai trang giới thiệu về Ôn Nhan Khanh. Tô Hòa cũng ghé lại xem:

- Ô, anh ta quan trọng đến thế cơ à? Anh ta anh ta anh ta chính là cháu

gọi Quý Doãn Tiên bằng cậu ruột! Mẹ anh ta là Quý Văn Văn, hiện tại là COO [7]

của Quý Thị! Chả trách mà anh ta có thể đi một chiếc xe hơn hai triệu đồng! Chờ chút, ở đây viết địa chỉ ở hiện tại của anh ta là Rome, nhưng rõ ràng anh ta đang ở trong nước cơ mà! - Tô Hòa đọc lướt toàn bộ bài viết, mắt ngây ra - Trời ơi! Đúng là anh ta ở Italy! Nhưng thứ tư hàng tuần anh ta đều đáp máy

bay về thành phố B để lên lớp cho các em vào thứ năm đấy!

[7] Chief Operating Officer - Giám đốc điều hành

Nói xong, Tô Hòa nhào ngay đến máy tính tra xem từ Rome đến thành phố

B sẽ phải bay trong bao lâu, sau khi tra xong, cả hai chị em đều không nói được câu gì.

- Nghe này - Tô Hòa nhìn cô em họ bằng ánh mắt ngưỡng mộ, nhón tay đưa lên màn hình run rẩy - Mười tiếng đồng hồ! Mười tiếng đồng hồ! Giá

thành một buổi lên lớp của em đắt quá đấy

Thế giới của những người có tiền đúng là không thể nào hiểu được!

Cho dù phải mất những mười tiếng đồng hồ ngồi trên máy bay cũng nhất

định bay về đây để lên lớp, lại còn mua cả xe Volkswagen Phaeton nhìn thì tưởng là bình thường nhưng đắt kinh khủng nữa.

Thế hệ thứ hai của đại gia có chuyện gì mà không làm được?

Bây giờ Tô Ngu cũng đã hiểu vì sao giờ học của thầy Ôn "khác với những giáo viên bình thường khác".

"Anh ta dứt khoát là một người biến thái" - Tô Hòa dùng ngôn ngữ tay đưa ra một kết luận như vậy.

Trong bản tin của Treasure, ngoài phần giới thiệu về lai lịch, gia đình và việc giảng dạy hiện tại của Ôn Nhan Khanh ở S.S, chuyện mỗi tuần anh ta đáp máy bay từ Rome về thành phố B để lên lớp giảng bài, thì không khai thác những chuyện khác, cũng chỉ có một tấm ảnh, nhìn thì thấy hình như tấm ảnh đó được chụp lên.

Trong bức ảnh đó, Ôn Nhan Khanh đang ra khỏi cổng S.S, vẫn với chiếc sơ mi màu trắng và quần âu màu đen, khuôn mặt lạnh lùng.

Tô Hòa dường như nghĩ ra điều gì đó, "à" một tiếng rồi nhảy lên.

Tô Ngu nhìn chị với vẻ tò mò.

- Ôi chà, chị ngọc thật đấy! Sao chị lại có thể ngọc đến thế nhỉ? Ông trời

cho chị một cơ hội tốt như vậy, thế mà chị lại không biết nắm bắt lấy, suýt nữa thì bỏ lỡ cơ hội! - Tô Hòa phần khích nể vai của em họ - Tô Ngu! Nhất định em phải giúp đỡ chị! Không túm được Thần hộ mệnh, không lẽ cũng không túm được Ôn Nhan Khanh. Em là học trò của anh ta, ngày thường khi tiếp xúc với anh ta, em hãy chú ý tới những chi tiết nhỏ giúp chị, ví dụ như

anh ta thích gì và không thích gì, rồi về nói cho chị biết nhé!

Tô Hòa vừa nói vừa nắm tay thành nắm đấm:

- Còn chị, sẽ nhân lúc trong tay có số điện thoại và cả cơ hội tuyệt hảo là mang tiền đền cho anh ta, sẽ khai thác toàn bộ những bí mật của anh ta!

Càng nghĩ càng thấy vui mừng, càng nghĩ càng thấy phần khích, bèn lập tức gọi điện cho Ôn Nhan Khanh, kết quả là đầu dây bên kia thông báo: "Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được".

Trời đất! Chuyện gì thế không biết? Tô Hòa ngạc nhiên, quay lại hỏi em họ:

- Thầy giáo của em tắt điện thoại rồi! Tại sao vậy?

Tô Ngu tiện tay gõ một hàng chữ lên chiếc máy tính: "Giờ này, có lẽ thầy

Ôn đã về Rome rồi".

3. Chương 3

Hồi 3

Trong truyện cổ tích, có một cậu bé xấu xí luôn vui vẻ. Hàng ngày cậu đều làm cho người khác vui cười, quốc vương và công chúa rất thích cậu. Vì thế, cậu cảm thấy thế giới này rất đẹp. Cho đến một ngày, cậu nhìn thấy một tấm gương và cậu đã thấy bóng mình trong đó. Cậu đã khóc. Tội gì, không phải cậu khóc vì thấy mình xấu, mà vì biết được sự thật về chuyện mình không được yêu mến.

Hơn mười giờ tối, nickname QQ Đường phèn hấp tổ yến sáng lên.

Đang tập vẽ trên máy tính, Tô Ngu vội mở cửa sổ chat.

Nhưng, hồi lâu mà vẫn không thấy bên kia trả lời.

“Mẹ? Mẹ?” - Tô Ngu gõ chữ để gọi.

Phải tới mười phút sau thì từ ô cửa sổ mới hiện lên hai chữ: “Tiểu Ngu”.

“Mẹ, sao bây giờ mẹ mới lên thế?”.

“Tiểu Ngu, là cha đây”.

Tô Ngu thấy lòng chợt run lên, cô có dự cảm chẳng lành.

“Mẹ cuộc phỏng vấn thế nào rồi?”.

“Phía bên kia hẹn sẽ thông báo sau, tuy nhiên hi vọng không lớn lắm”.

”Vì mẹ đã phải chăm sóc con nên không được luyện tập trong một thời gian dài ư?”.

”Không phải, con đừng nghĩ vậy, có lẽ vì mẹ con chưa chuẩn bị tốt tâm lí, một thời gian nữa sẽ ổn thôi. Con đừng lo, mẹ con đã có cha. Còn con, ở với

chị Hòa tốt chứ?”

“Vâng. Chị ấy đối xử với con rất tốt”.

”Từ nhỏ hai chị em con đã rất yêu quý nhau, cũng chính vì vậy mà cha mẹ

mới yên tâm để con đi học ở thành phố B. Nếu không có chị Hòa, thì chắc chắn cha mẹ sẽ không để con cho ai chăm sóc đâu, mà sẽ đích thân đến đó chăm sóc con”.

Bàn tay của Tô Ngu càng run, hồi lâu mới gõ được mấy chữ: “Vâng ạ ”.

Trong chốc lát, mắt cô nhòe đi, nhưng cô cố nén lại, quyết không để lộ cho cha mình biết mình đang buồn.

Mỉm cười, cô cố gắng để ối con chữ gõ ra đều mang theo niềm vui: “Tiếng đàn của mẹ hay nhất trên thế gian này, mặc dù con không nghe được, nhưng con cảm thấy được, vì vậy, con tin nhất định mẹ sẽ tìm được việc! Nhất định sẽ không có chuyện gì đâu!”.

“Tất nhiên rồi, vì mẹ con là người mà cha đã chọn mà!”.

Tô Ngu cười: ”Cha phải động viên mẹ nhé! Là mẹ của con thì cũng sẽ cố gắng như con!”.

“Không vấn đề gì đâu”.

“Mẹ đang làm gì vậy?”.

“Mẹ uống sữa xong, nói là đau đầu nên đi ngủ rồi”.

“Ồ, vậy ”.

Còn đang định nói điều gì đó nữa thì cha đã viết: ”Phải rồi, cuối tuần này

cha đi dự hội thảo học thuật, tiện đường đi qua thành phố B, lúc đó cha con mình gặp nhau nhé”.

“Cuối tuần? Vâng ạ!”. Mặc dù cô mới tới thành phố B một thời gian, nhưng đã cảm thấy dường như đã xa cha mẹ lâu lắm rồi.

“Tạm thời như vậy đã nhé, giờ cha phải tới bệnh viện trực ban, cha out đây. Tiểu Ngu, con đi ngủ sớm đi nhé!”.

“Vâng, con chào cha ạ”.

Tô Ngu vừa chào cha xong thì Tô Hòa bước vào phòng tìm tài liệu, đưa mắt nhìn thấy cửa sổ chat, bèn hỏi:

- Thế nào? Chú lại đi làm thêm ca à?

- Vâng.

- Khổ thật ấy. Hình như từ khi chú lên chức phó chủ nhiệm khoa Ngoại đến nay thì cứ vài ba ngày lại phải làm thêm ca một lần thì phải?

Tô Ngu lại “vâng” một tiếng.

- Bây giờ em đã tới thành phố B học, chắc hẳn thím thấy buồn và vắng vẻ lắm.

- Vâng vì thế, mẹ em quyết định, đi làm, trở lại.

Tô Hòa gật đầu:

- Vậy thì tốt quá. Với tài năng của thím thì đến đâu cũng sẽ tìm được việc, đến đâu cũng sẽ tỏa sáng!

Nói rồi, cô tìm một cuốn sách trên giá, rồi dường như chợt nhớ ra chuyện gì đó, quay sang đẩy vào vai em:

- Phải rồi, em đã hỏi giúp chị chưa?

- Chuyện, gì cơ?

- Về cậu thiếu niên đẹp trai! Người đóng vai thần hộ mệnh ấy! - Tô Hòa làm động tác đeo nhẫn vào ngón tay - Thế nào, ở trong S.S liệu có chút manh mối gì không?

Tô Ngu lắc đầu.

Tô Hòa lộ vẻ thất vọng, khẽ vỗ vào vai Tô Ngu:

- Thôi được, hề có tin thì nhất định phải nói cho chị biết ngay đây. Chị đi viết bài cho kịp đây! - Nói xong, quay người bước ra.

Lời của Tô Hòa đã nhắc Tô Ngu, cô vội mở mục My Document trong máy tính, trong đó có hình ảnh của Thần hộ mệnh.

Hình ảnh sắc nét nhanh chóng hiển thị choán hết màn hình.

Giữa bức hình là chiếc nhẫn kim cương với kiểu dáng đơn giản, mềm mại và kinh điển của SEASON, mặc sức tỏa ra vẻ đẹp quyến rũ giữa quang ánh sáng.

Tô Ngu chăm chú nhìn lên chiếc nhẫn kim cương ấy một hồi lâu.

Mọi người đều bị thu hút bởi vẻ đẹp của cậu thiếu niên trong quảng cáo, và

ra sức tìm hiểu về lai lịch của cậu, nhưng không ai nghĩ tới một điều, đó là điều bí hiểm nhất không phải ở người diễn viên đóng vai thần hộ mệnh, mà là người đã thiết kế ra chiếc nhẫn ấy.

Đây không phải là tác phẩm của Hạ Ly, Tô Ngu tin chắc như vậy. Cô đã quá quen thuộc với tác phẩm của Hạ Ly, quen thuộc đến mức cô có đủ tự tin tới chín mươi chín phần trăm để khẳng định rằng mình không sai.

Hơn nữa, nó cũng không phải là tác phẩm của những chuyên gia thiết kế

nổi tiếng khác của S.S, vì thông thường, mỗi khi S.S đưa ra một sản phẩm mới thì sản phẩm ấy đồng thời cũng sẽ xuất hiện ở blog cá nhân của người thiết kế ra nó.

Tô Ngu đã sưu tầm tất cả các trang blog của các chuyên gia thiết kế của S.S, nhưng cô chưa nhìn thấy chiếc nhãn ấy xuất hiện trên các trang đó bao giờ.

Vậy thì nó do ai thiết kế nhỉ?

Thứ sáu, là ngày học môn cơ sở.

Thầy giáo họ Lý chừng hơn năm mươi tuổi, mái đầu bạc trắng, nhưng nhìn

vẫn còn rất phong độ, bước vào lớp và phát giáo trình ọi người, có rất nhiều cuốn khác nhau, gộp lại cũng phải tới hơn hai mươi cuốn, thành một chồng dày cộp.

Lúc đó Tô Ngu mới biết, thì ra trong chương trình của S.S không đơn thuần là chỉ học vẽ và thiết kế, mà còn phải học về lịch sử phát triển của đồ trang sức bằng ngọc, lí luận thiết kế ngọc trai, tri thức cơ bản về đá quý, giám định ngọc, gia công đá ngọc, chạm khắc đá ngọc, nghệ thuật chế tác kim loại,

thậm chí là cả thiết kế phần mềm máy tính

Theo như lời của thầy Lý thì: Một nhà thiết kế ngọc giỏi đồng thời cũng phải là một chuyên gia hàng đầu về ngọc.

Bài học thứ hai là xuống phòng máy tính, để bắt đầu học về sử dụng phần mềm đồ họa từ con số không.

Đối với Tạ Thanh Hoan thì đó chỉ là chuyện nhỏ, vì cô đã nắm vững những điều này từ lâu rồi. Nhưng đối với Tiểu Ngu thì đây là lần đầu tiên biết đến thiết kế phần mềm, trước tiên chưa cần nói tới những cửa sổ chỉ chút, chỉ riêng giao diện toàn bằng tiếng Anh cũng đã khiến cho việc nắm bắt kiến thức trở nên khó khăn hơn hẳn. Thêm vào đó, do nguyên nhân tầm nhìn có lúc bị che khuất không kịp nắm bắt được một phần lời giảng của giáo viên, nên kết thúc

giờ học, Tô Ngu cảm thấy mình vẫn như đang ở trên mây.

Và đợi đến khi kết thúc tiết học thứ hai, Diệp Nhất mới lò dò đến.

Tô Ngu cứ tưởng rằng chỉ những giáo viên đặc biệt như Ôn Nhan Khanh

mới không để ý đến chuyện học sinh đến muộn, nhưng cuối cùng cô phát hiện ra rằng, các giáo viên khác cũng không để mắt đến chuyện đó. Sau đó thì cô nghĩ, cũng phải thôi, học sinh không chịu vươn lên, thì lẽ đương nhiên là sẽ bị đào thải, chẳng có liên quan gì đến giáo viên cả.

Có điều, khó khăn lắm mới vào được S.S, các học sinh khác đều rất cố gắng vẫn còn chưa ăn ai, chỉ có Diệp Nhất là vẫn cứ nhơn nhơn như không.

Vì sao cậu ta lại có thể nhàn nhã đến như thế nhỉ?

Tô Ngu vừa nghĩ vừa đưa mắt nhìn Diệp Nhất, kết quả là bị cậu ta phát

hiện ra nên nghiêng đầu sang, hỏi:

- Có chuyện gì à?

Tô Ngu vội thu ánh mắt lại, lắc đầu, thu dọn sách vở chuẩn bị cho tiết học

tiếp theo. Không ngờ, Diệp Nhất đi tới trước bàn của cô, ngồi xuống, hai tay chống cằm, ngẩng đầu lên nhìn cô.

Bốn mắt hai người nhìn nhau, Diệp Nhất cười toét miệng, chỉ vào tai:

- Cậu không nghe được phải không?

Cả Quan Tiểu Đông và Tạ Thanh Hoan đầu ngạc nhiên quay lại nhìn.

Vì cô không hề để lộ ra dấu hiệu gì khác thường, hơn nữa, các giáo viên

cũng chưa bao giờ nhắc đến chuyện đó, nên không ai nghĩ rằng người bạn học trông rất nền nã, e thẹn ấy lại không nghe được. Tô Ngu không mấy để

tâm đến chuyện này, vì từ nhỏ đến giờ cô đã trải qua rất nhiều lần như vậy.

Hồi còn nhỏ xíu, cô không biết vì sao khách đến thăm nhà thường nhìn cô bằng ánh mắt rất lạ.

Sau này, khi vào học trong trường dành riêng cho trẻ khuyết tật, nhờ sự chỉ bảo của thầy cô giáo, Tô Ngu mới biết rằng mình khác với những đứa trẻ bình thường.

Thầy cô trong trường nói, trên thế giới này có một thứ gọi là: Âm thanh. Các em đã bị mất đi quyền nghe thấy âm thanh, nhưng không sao, vì các em vẫn nhìn thấy, sờ thấy, nếm được, cảm nhận được. Các em có trí tuệ, và nhờ điểm này nên các em có thể làm quen và chạm vào thế giới này bằng cách riêng của mình.

Thầy cô giáo nói, không nên cảm thấy tự ti và ảm ức vì khuyết tật của mình, vì trong thời đại này người ta hơn nhau là ở cái đầu, ở trí tuệ, mà ở điểm này thì các em không hề thua kém những người khác.

Thầy cô giáo nói rất nhiều, nhưng đều không bằng câu nói của mẹ:

”Vì con gái yêu của mẹ là một nàng tiên cá, nên để có được một linh hồn bất diệt, con đã phải đánh đổi nó bằng âm thanh từ giọng nói của mình”.

Nàng tiên cá là truyện cổ tích mà Tô Ngu thích nhất.

Để có được linh hồn bất diệt, nàng tiên cá đã dùng giọng nói của mình để

đổi lấy đôi chân của con người. Vì vậy, cô tin chắc rằng để có được điều gì đó, cô đã phải đánh đổi khả năng nghe để đến với thế gian này.

Mẹ từng nói: “Thế gian này rất công bằng. Để được một điều gì đó thì sẽ phải bỏ ra một cái giá”.

Vì vậy, không cần phải tự ti, không cần phải sợ hãi, sự khiếm khuyết trên cơ thể chẳng qua chỉ là cái giá bỏ ra để thực hiện giấc mơ mà thôi.

Tô Ngu mỉm cười, dưới ánh nắng mặt trời, các đường nét trên khuôn mặt toát lên một vẻ cương nghị và đẹp đẽ.

- Ủ - Cô gõ chữ lên màn hình điện thoại cho Diệp Nhất nhìn: ”Mình bị điếc bẩm sinh, vì thế chỉ có thể đoán được lời nói của mọi người bằng cách nhìn khẩu hình.”

Diệp Nhất nói:

- Vậy, cậu có biết nói không?

Tô Ngu tiếp tục gõ chữ lên điện thoại: ” Có. Nhưng mình nói không được hay lắm, vì phải cố gắng phát âm để nói, nên nói rất chậm”.

Diệp Nhất trầm ngâm trong mấy giây, rồi đột nhiên đưa tay ra, “tạch” một cái, gập ngay chiếc điện thoại di động của Tô Ngu lại.

Tô Ngu vẫn chưa hết ngạc nhiên thì thấy Diệp Nhất nói:

- Vậy thì, hãy nói chuyện với mình. Mình sẽ không chê cậu nói chậm, cậu cứ nói đi! - Cậu ta chớp mắt - Không được gõ chữ nữa, mình muốn đối thoại với cậu.

- Mình - Tô Ngu dừng lại, nhưng nhìn thấy ánh mắt chờ đợi và đầy vẻ khích lệ của Diệp Nhất, bèn thu hết can đảm nói tiếp - Rất, vui, được, làm, quen, với, cậu.

- Thấy chưa, cậu đã nói rất tốt đấy chứ! - Diệp Nhất vuốt mái tóc dài của cô với vẻ rất thân thiết - Mình cũng rất vui được làm quen với cậu, tiểu mỹ nhân ạ.

Đôi mi của Tô Ngu khẽ rung lên, mặt thoát trở nên đỏ bừng.

Thực ra, khi ở cùng với Tô Hòa, Tô Hòa đã yêu cầu cô phải nói bằng lời; khi ở cùng cha mẹ, hai người cũng khuyến khích cô tận dụng mọi cơ hội để nói.

Nhưng, tất cả vẫn khác với bây giờ.

Vì, cha mẹ và chị đều là người trong nhà.

Còn người này là người ngoài.

Một bạn học vừa mới quen, giao tiếp chưa nhiều, sao lại có thể tùy tiện yêu cầu một cách thẳng thừng như vậy với mình chứ?

Diệp Nhất, chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ bị từ chối sao?

Sự tự tin quá mức ấy, có đôi chút khiến người ta

Tan học, Tô Ngu nhận được tin nhắn của Tô Hòa, nói rằng phải chạy lấy tin

nên không thể đến đón cô được và bảo cô đi xe bus về nhà, đây là lần đầu tiên cô tới bến xe bus ngoài cổng trường.

Đó là một bến xe hơi hẻo lánh, chỉ có tuyến 326 chạy qua. Có điều rất may điểm cuối của tuyến 326 chính là khu Mĩ Cảnh Gia Viên - nơi hai chị em ở.

Trong lúc chờ xe, Tô Ngu nhìn thấy Tạ Thanh Hoan cũng đi về phía cổng trường, một chiếc Cadillac chạy đến, tài xế mặc đồng phục xuống xe mở cửa sau, Tạ Thanh Hoan vào xe, rồi chiếc xe lao vút đi.

Cảnh tượng chỉ có thể thấy trong phim ảnh, vậy mà lúc này nó lại diễn ra trước mắt Tô Ngu một cách hết sức chân thực, cô chợt nhớ đến chiếc xe Volkswagen Phaeton của thầy Ôn Nhan Khanh mà bà chị họ ghi tạc trong lòng, bất chợt mỉm cười.

- Cười gì thế?

Phản ứng đầu tiên của cô là lùi về sau một bước. Người kia cười ha hả:

-Sợ đến thế sao? Có phải gặp ma đâu. Ma đây! - Diệp Nhất làm bộ mặt méo mó, mũi và mồm đều méo xệch về một bên.

Mặc dù ấn tượng về Diệp Nhất rất phức tạp, nhưng Tô Ngu vẫn không nén được phì cười. Diệp Nhất nhìn biển xe bus:

- Bạn cũng đi tuyến 326 à?

- Ừ. Mình xuống, Mĩ Cảnh Gia Viên, còn bạn?

Diệp Nhất cho hai tay vào túi quần, vừa nhìn tên bến xe, vừa tiện mồm đáp:

- Tôi vẫn chưa biết.

Tô Ngu thấy rất tò mò, sao lại có người ngồi xe bus mà không biết mình sẽ

xuống đâu? Đúng lúc ấy thì xe bus tới, cô đang định lên xe thì đột nhiên thấy sắc mặt của Diệp Nhất thay đổi, cậu ta đẩy Tô Ngu một cái khiến cô loạng choạng, suýt nữa thì ngã xuống bậc thang lên xuống.

Diệp Nhất lập tức ôm lấy ngang lưng cô, bế bổng cô lên, chạy nhanh về phía xe, vừa chạy vừa kêu:

- Nhanh lên, nhanh lên! Bác tài ơi, lái xe nhanh đi!

Tài xế trừng mắt với cậu một cái:

- Vội để mà đi đầu thai kiếp khác à? - Tuy nói vậy, nhưng anh ta cũng nhấn ga cho xe chạy.

Diệp Nhất cứ bế xốc Tô Ngu như vậy và đi tới bên hàng ghế thứ hai mới chịu đặt cô xuống. Mặt của Tô Ngu đỏ bừng, nhiều hành khách trên xe đổ dồn

nhìn vào, khiến cô vừa xấu hổ vừa luống cuống, cô buột miệng nói:

- Làm, làm, cái gì thế?

- Suyt! - Diệp Nhất ra hiệu bằng tay. Trong xe hơi nhốn nháo, Tô Ngu nghiêng đầu nhìn thì thấy tất cả mọi người đều nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Ngoài cửa sổ, cách chiếc xe bus khoảng một trăm mét có tới bảy, tám chiếc xe hơi màu đen đang tăng tốc đuổi theo, mấy người còn nhào người ra khỏi xe, ra sức vẫy tay, cảnh tượng rất hỗn loạn.

Vì khoảng cách khá xa nên Tô Ngu không nhìn rõ bọn họ đang kêu lên điều gì, nhưng tất cả mọi người trên xe thì đồng loạt đổ dồn ánh mắt về phía Diệp

Nhất. Không lẽ những người kia đang đuổi theo cậu ta?

Lạ thật, cậu ta đã gây ra chuyện gì à? Vì sao lại bị mọi người đuổi theo như vậy? Hơn nữa, những người đó lại đều mặc quần áo đen, đeo cà vạt đen, đeo kính đen, không lẽ. Đúng lúc tình thế ngàn cân treo sợi tóc thì chiếc xe đột ngột phanh kít một cái và dừng lại.

Tài xế quay lại, đưa tay làm động tác mời:

- Chú em, xin cậu xuống xe cho tôi nhờ, tôi còn phải chở cả một xe hành khách, tôi không muốn xảy ra tai nạn đâu.

Diệp Nhất thở dài một cái, rồi quay người xuống xe.

Qua lớp kính cửa xe, Tô Ngu nhìn thấy sau khi Diệp Nhất xuống xe thì cả

đoàn xe hơi màu đen đều dừng lại, rồi bảy, tám người lực lưỡng nhanh chóng đi về phía Diệp Nhất, một trong số những người đó không biết nói câu gì, chỉ thấy Diệp Nhất gật đầu rồi bước lên một trong những chiếc xe.

Hành khách trong xe chụm đầu bàn tán, còn tài xế tiếp tục cho xe chạy, Tô Ngu nhìn những chiếc xe hơi mỗi lúc một xa, trong lòng dâng lên một cảm giác rất khó nói.

Có đôi chút sững sốt bàng hoàng, có đôi chút ngượng ngùng, và có cả chút lo lắng mơ hồ.

Có điều thôi vậy, mẹ đã nói rồi, đi ra ngoài đường đừng quan tâm nhiều đến chuyện của người khác, kéo lại rước họa vào thân.

Tô Ngu tìm đến một chỗ trống và ngồi xuống, bỗng nhiên cảm thấy có điều gì đó là lạ. Cô cúi đầu xuống nhìn vào cặp sách của mình, ngăn đựng điện thoại không biết đã bị mở khóa từ lúc nào, chiếc điện thoại và cả móc khóa có con gấu bông để lộ ra bên ngoài đều không thấy đâu nữa, hèn chi mà khi ngồi xuống cô cứ cảm thấy trống rỗng, không có cảm giác có vật gì đó đè nặng lên.

Lạ thật, điện thoại ở đâu nhỉ? Lúc tan học cô vẫn còn lấy nó ra để xem giờ cơ mà.

Không lẽ vừa rồi, đã bị Diệp Nhất lấy đi mất?

Câu hỏi đó đến tám giờ tối thì có đáp án.

Tô Ngu đang ngồi học đồ họa trên máy tính thì đột nhiên Tô Hòa đi vào, đưa điện thoại đến trước mặt cô:

- Tiểu Ngu, điện thoại, điện thoại!

Tô Ngu nhìn thấy số máy hiển thị trên đó là “Tiểu Ngu”, vẻ mặt liền lập tức trở nên ngượng ngùng.

Nhưng bà chị họ chợt nhớ ra rằng Tô Ngu không thể nhận điện thoại được, bèn lấy lại chiếc điện thoại, nhận cuộc gọi:

- A lô! Cậu là Gì cơ? Diệp Nhất? Bạn học?

Tô Hòa nhìn về phía Tô Ngu với ánh mắt nghi hoặc, Tô Ngu gật đầu. Tô

Hòa tiếp tục nghe:

- Gì cơ, chị, chị họ! Tôi không phải là chị họ của cậu! Cậu mới là người gọi lung tung! Tôi là chị họ của Tô Ngu, không phải là chị họ của cậu! Càng không phải là chị họ vợ vắn! - Nói rồi cô nhìn Tô Ngu một cái, hắng giọng và chuyển chủ đề câu chuyện - Này, cậu họ Diệp, sao điện thoại của em họ tôi lại ở chỗ cậu vậy? Ăn trộm à? Cái gì? Mượn à? Thứ hai trả? Chờ chút đã! Tôi bảo cậu chờ chút đã! Ở đâu có cái kiểu nói vài ba câu là xong thế, rốt cuộc cậu

cầm điện thoại của em tôi làm gì, cậu phải nói rõ cho tôi biết!

Đang hét lên một thôi một hồi, bỗng nhiên cô im lặng, Tô Ngu thấy sắc mặt của chị họ chuyển từ đỏ sang trắng bạch, rồi từ trắng bạch chuyển sang xám.

Sau cùng, Tô Hòa tắt máy, quay lại nhìn Tô Ngu:

- Chết rồi, cậu ta đã đọc hết những dòng tin nhắn mà chị em mình gửi cho nhau

Tô Ngu không biết phải an ủi chị như thế nào. Ngay như hôm qua, Tô Hòa

vừa gửi tin nhắn nhờ cô đi siêu thị thì mua giúp ột ít đu đủ, nguyên văn tin nhắn là: “Yêu cầu của chị không cao, chỉ cần B - CUP là được! Thượng đế ơi, hãy cho con B đi! Em họ à, hãy cho chị đu đủ nhé!”.

Hai chị em chưa bao giờ nghĩ rằng điện thoại di động lại có thể rơi vào tay người ngoài, hơn nữa, người ấy lại còn đọc hết những tin nhắn trong đó.

- Cậu bạn học này của em thật là đáng ghét! - Tô Hòa kết luận.

Tô Ngu gật đầu.

Ba người bạn học của cô, một người thì nhát như thỏ đế, một người thì

điệu đà như công chúa, còn một người thì tò mò và lảm chuyện, tất cả đều rất không bình thường.

- Em phải cố gắng lên, không được thua kém cậu ta! - Tô Hòa ra lệnh.

Tô Ngu mở to mắt, dùng tay làm một dấu hỏi.

- Em, phải cho cậu ta biết, em là, rất lợi hại! Em phải giẫm mạnh cậu ta dưới chân, để giúp chị hả cơn tức đu đủ!

Tô Ngu không nén được phì cười, cười xong thì rơi vào im lặng.

Một chỗ sâu kín trong đáy lòng cô đã vô tình bị đâm trúng khiến cô thấy đau nhói.

Đầu tiên thì là cách thức để đối phó với kì thi tuyển đầu vào bốn chỗ rất đặc biệt, sau đó là những thể hiện độc đáo trong mấy ngày lên lớp, dù xét ở mặt

nào thì cũng đều có thể thấy Diệp Nhất là một tài năng nổi trội và đặc biệt.

Ở cậu ta tỏa ra ánh sáng lấp lánh, giống như viên đá kim cương.

Khiến cho tất cả mọi thứ xung quanh đều trở nên mờ nhạt.

Mình có thể vượt cậu ấy được sao?

“Con gái yêu của mẹ là một nàng tiên cá ” , khuôn mặt tươi cười và đầy vẻ

khích lệ của mẹ dường như vẫn hiển hiện trước mắt Tô Ngu, “Vì thế, con là người xuất sắc nhất, giỏi nhất trên thế gian này.”.

Và thực tế, từ trước tới nay, Tô Ngu cũng luôn tin chắc như thế. Dù là hồi còn học mẫu giáo, tiểu học hay trung học, tất cả các giáo viên từng dạy qua đều khen cô là một đứa trẻ có tài năng bẩm sinh hiếm thấy, còn cha mẹ thì luôn tự hào về con gái, thậm chí những người khác lúc đầu nhìn cô bằng ánh mắt tò mò, thì về sau cũng đều phải thốt lên kinh ngạc.

Chính vì có tài năng bẩm sinh như vậy, nên ông trời mới lấy đi của cô khả năng nghe để duy trì sự công bằng - từ trước tới nay, Tô Ngu đều tin như vậy.

Nhưng, kì thi tuyển vào S.S đã mở ra cho cô những hiểu biết mới.

Sự cẩn thận và chắc chắn của Quan Tiểu Đông, sự mạnh dạn và xuất sắc của Tạ Thanh Hoan, và cả Diệp Nhất nữa.

Diệp Nhất - người luôn khiến cho người khác thấy bất ngờ.

Một Diệp Nhất giống như một nhân số luôn biến đổi.

Và một Diệp Nhất hoàn toàn không cùng đẳng cấp với mọi người về sự sánh tào.

Mới mẻ - yếu tố mà tất cả những ai làm công việc thiết kế đều phải luôn luôn theo đuổi.

Mà điểm này - trong giờ phút hiện tại - lại là vết thương chí mạng của Tô Ngu.

Ngực từng tức, ở chỗ sâu trong đáy lòng cô đang đau âm ỉ.

Trong trạng thái tinh thần rất sa sút, Tô Ngu nghĩ tới một câu hỏi:

Có phải là

Thực ra

Mình không hề xuất sắc như mình vẫn hằng nghĩ?

Diệp Nhất không nói dối.

Sau đó cậu ta gửi lại cho Tô Hòa một tin nhắn, hiển thị tên người gửi tin

nhắn là “Người cha đẹp trai khiến người khác mê mẩn nhất”. Nội dung tin nhắn ấy là: “Con yêu, mười một giờ trưa ngày mai cha tới thành phố B, sau đó

chờ đi chuyển tàu lúc hai giờ rưỡi chiều, cha con mình cùng ăn cơm nhé.”

Thế là ngày hôm sau, Tô Ngu một mình ra bến tàu.

Ở thành phố B, bến tàu đông nghịt với sự bấn thủ, rối loạn và kém cỏi.

Những đám người nằm vạ vật khắp nơi, những dòng người lộn xộn không

chịu xếp hàng theo thứ tự và xả rác ở bất cứ chỗ nào. Tất cả hội tụ và tạo nên một thứ cảm giác không thể diễn tả được bằng lời, một vết sẹo ngoan cổ bám chặt chịt lên thân hình đẹp đẽ, mỹ miều của thành phố.

Tô Ngu đứng ở cửa ra của bến tàu đã khá lâu, tàu đến chậm như thường lệ, mười hai giờ rồi mà vẫn chẳng thấy bóng dáng của cha đâu. Điện thoại di động thì đã bị Diệp Nhất cầm mất, nên cô không thể nào gửi tin nhắn để hỏi cha xem đã đến đâu rồi.

Trong lúc không có việc gì để làm, Tô Ngu đưa mắt nhìn tứ phía, thế rồi cô trông thấy ở một chỗ cách đó không xa, có một người ngồi trên chiếc xe lăn đang chờ bên cạnh vạch đường dành cho người đi bộ.

Đó là một thanh niên chừng hơn hai mươi tuổi, mặc một chiếc áo sơ mi dài tay màu đen, mặc dù trời đang rất nóng nực nhưng nửa người dưới người ấy vẫn quấn một chiếc chăn màu trắng đục, khuôn mặt và bàn tay để lộ ra ngoài, xanh xao, nhợt nhạt.

Chính sự đối lập giữa một màu đen trắng đã thu hút Tô Ngu, dường như

không suy nghĩ gì, cô bước về phía người ấy rồi lấy hết can đảm lên tiếng hỏi:

- Muốn, qua đường phải không?

Người ấy ngược mặt lên, một khuôn mặt gầy guộc, thanh tú và trong sáng

- một cảm giác dường như đã thân quen tự bao giờ.

Khoảnh khắc ấy, dường như một hòn đá ném xuống mặt hồ, tạo nên những cơn sóng nhỏ trong lòng Tô Ngu.

Tô Ngu không dám nhìn lâu, vội cúi xuống nắm lấy càng xe, nhân lúc đèn xanh đẩy chiếc xe đưa người ấy qua đường.

Tô Ngu thì bé nhỏ, còn chiếc xe ấy được đặt chế tạo riêng nên nó to hơn hẳn những chiếc xe khác. Người ấy tuy phải ngồi xe lăn, nhưng đôi chân dài, nhìn đã biết là khá nặng. Tô Ngu nghĩ rằng khi đẩy hẳn sẽ rất nặng, không ngờ bánh xe lại rất nhẹ, chỉ cần khẽ đẩy là nó đã lăn về phía trước.

Sau khi sang tới bên kia đường một cách nhẹ nhàng, Tô Ngu mới lên tiếng:

- Thôi, tạm biệt nhé.

Cô vừa định quay người đi, thì bỗng nhiên trông thấy hai người đàn ông

mặc ple màu đen, đeo cà vạt cũng màu đen chạy vội từ phía trước mặt đến, phản ứng đầu tiên của Tô Ngu là nghĩ thầm: Không lẽ họ chính là những

người đã bắt Diệp Nhất ngày hôm qua?

Những người mặc áo đen xông tới, một người trong số đó túm lấy cánh tay của Tô Ngu, nhấc cô lên như chim ưng bắt được gà con. Tô Ngu bị đau, kêu lên thất thanh.

Cô nhìn thấy môi của người ấy mấp máy, dường như anh ta đang hỏi: "

Mày làm gì thế?"

Cô làm gì ư? Chính cô cũng đang muốn hỏi anh ta làm gì đây! Đang lúc cô giãy giụa để cố vùng ra khỏi bàn tay của người ấy, thì không biết anh ta nghe thấy gì mà đột nhiên đặt cô xuống. Tô Ngu loạng choạng lùi về phía sau một

bước, đưa tay lên giữ chặt ngực - nơi trái tim cô đang đập rất dồn dập, cũng

đúng lúc đó cô nhìn thấy môi của người thanh niên ngồi trên xe lăn mấp máy.

Đôi mắt của anh ta đẹp như vẽ và mang chút buồn u uẩn, khi nói cũng rất

chậm rãi:

- Các người lui ra, đừng làm cô ấy sợ. Cô ấy chỉ muốn giúp tôi sang đường thôi.

Cuối cùng thì Tô Ngu cũng đã nghĩ ra vì sao cô có cái cảm giác là đã từng gặp người thanh niên ấy ở đâu rồi.

Cô từng trông thấy người ấy!

Ở trên tạp chí.

Trong giây phút then chốt, trí nhớ chợt bật mở ra như cánh cửa, kí ức hồi

mười ba tuổi ập về, Tô Ngu nhớ đến lúc cô gỡ cuốn tạp chí có tên là Treasure , ở trang thứ hai và ba là tấm ảnh chụp trường S.S; trang thứ tư, thứ năm là giới thiệu về trường S.S; ở trang thứ sáu, hình chiếc dây

chuyển bằng hồ phách nổi bật trên nền phong màu đen, và ở góc trái của phong màu đen ấy chính là bức ảnh của người thanh niên này.

Chỉ có điều, lúc đó anh ngồi trên một chiếc ghế da màu đỏ, trên người mặc bộ ple màu đen, trông uy nghi như một bậc đế vương.

- Hạ, Ly - Tô Ngu khẽ nói tên người ấy, dường như không dám tin vào mắt mình.

Cô luôn ước ao được gặp người ấy.

Cô từng nhiều lần tưởng tượng ra cảnh họ gặp nhau. Trong tưởng tượng của cô, người ấy vẫn ngồi trong chiếc ghế lộng lẫy vẻ uy nghi, còn cô thì như một cô dâu, tiến lại gần với vẻ e sợ và thành kính

Lẽ ra phải là một cuộc tương phùng trang trọng, thiêng liêng như vậy, thế mà hiện thực thì lại khác hoàn toàn, gặp nhau ở đầu đường nơi người qua

người lại, còn cô - một cô gái vốn điềm tĩnh và thông tuệ thì lại vừa có một hành động hấp tấp ngu ngốc.

Tô Ngu run rẩy, và đã có một phản ứng giống như bao nhiêu người khác khi lâm vào cảnh đường cùng, đó là bỏ chạy.

Cô quay người chạy đi.

Những người mặc áo đen không đuổi theo.

Cô cứ chạy như vậy mãi, cho tới khi về đến ga tàu, khi thấy dòng người

đông đúc ồn ào sắp vây kín mình và không nhìn thấy bóng dáng của Hạ Ly đâu thì mới thờ phào một cái.

Chưa kịp nghĩ lại về những chuyện vừa xảy ra thì cánh cửa trước mặt đã bật mở, tàu vừa đến ga! Cô vội nhón chân lên đưa mắt kiểm tìm, chẳng bao lâu sau thì cô thấy cha giữa dòng người đông đúc, cha cô không đi một mình, ông còn đi theo một người khác nữa.

Đó là một người phụ nữ lớn tuổi, gầy gò, mái tóc thưa thớt, trên khuôn mặt gầy guộc toàn những vết đồi mồi. Người ấy ăn mặc rất giản dị, cha của Tô Ngu phải đỡ một bên thì bà mới tập tễnh bước đi được. Tô Ngu lục tìm trong trí nhớ một hồi, xác định chắc chắn rằng mình chưa bao giờ gặp người này. Bà ta là ai nhỉ?

- Xin lỗi, cha đã đến muộn.

Sau khi chào xong, ông giới thiệu với cô:

- Đây là bác Hạ, cùng chuyển tàu với cha, bác ấy bị trật chân, cha đã băng bó sơ qua

- May nhờ có bác sĩ Tô, nếu không thì cái chân trái của tôi đã bị hỏng mất rồi - Bà Hạ cảm kích - Cháu là con gái của bác sĩ Tô à? Cháu xinh quá, xin lỗi đã làm phiền đến cha cháu.

Tô Ngu đỏ bừng mặt, nhìn cha một cái, rồi lặng lẽ bước tới đỡ bà Hạ. Cha cô hỏi:

- Chị Hạ, có ai đến đón chị không?

- Có, có. Con trai tôi sẽ đến đón. Là thật đấy, từ trước đến nay nó luôn là người rất đúng giờ, thế mà sao tới giờ vẫn chưa thấy đâu nhỉ? À tôi thấy nó rồi! Con trai ơi! - Bà Hạ vui mừng gỡ tay Tô Ngu ra, đưa lên vẫy và gọi:

- Mẹ ở đây cơ mà! Ở đây!

Tô Ngu nhìn theo phía bà gọi, lập tức trông thấy Hạ Ly.

Hạ Ly ngồi trên chiếc xe lăn được hai người đàn ông đỡ hai bên, đi đến trước mặt họ. Bà Hạ quên mất là chân vẫn đang bị băng bó, vội nhào tới:

- Con trai! Mẹ nhớ con chết đi được!

So với sự xúc động của người mẹ thì biểu hiện của người con trai có vẻ bình thản hơn rất nhiều. Câu đầu tiên anh ta hỏi:

- Mẹ, chân mẹ bị sao vậy?

- À, vì mẹ không cẩn thận nên lúc trên tàu bị trượt chân, may mà gặp được vị bác sĩ tốt bụng. Phải rồi, để mẹ giới thiệu một chút, đây là bác sĩ Tô, còn đây là con gái của ông ấy. Bác sĩ Tô, đây là con trai tôi

Tô Ngu chỉ mong sao đất dưới chân lúc đó có một kẻ nứt để cô chui xuống, nhưng ánh mắt của Hạ Ly đã dừng lại trên mặt cô, anh mỉm cười và nói:

- Vừa rồi con cũng đã gặp cô Tô rồi.

- Sao? Các con quen nhau rồi à? Thế thì càng hay! Con trai, đúng lúc mẹ

đang tìm chỗ để đặt chiếc va li thì tàu phanh gấp, nếu không có bác sĩ Tô nhanh tay đỡ cho thì không biết chiếc va li sẽ va vào chỗ nào trên người mẹ, may mà chân chỉ hơi trẹo một chút thôi, con nhất định phải cảm ơn bác sĩ cho chu đáo đấy. Bác sĩ Tô, đi nào, đi nào, chúng ta cùng ăn một bữa cơm.

Tô Ngạn vội nói:

- Ô, không cần đâu, chị Hạ, tôi còn phải chờ lên chuyến tàu lúc hơn hai giờ, để dịp khác đi. Dịp khác có cơ hội sẽ tính sau, chị nhé! Hơn nữa, tốt nhất là chị cũng nên đến bệnh viện để kiểm tra cái chân ngay đi!

- Ôi dào, không sao đâu, chỉ là một bữa cơm trưa thôi mà, nhanh thôi. Hay là thế này đi, chúng ta đi tìm một nhà hàng gần đây vậy?

- Không cần thiết phải khách sáo như thế đâu, chị ạ

- Không được, không được. Nhất định phải ăn! Làm gì có chuyện để cho ân

nhân cứu mạng phải nhịn đói bao giờ? - Trước thịnh tình của bà Hạ, Tô Ngạn cảm thấy thực sự khó lòng mà từ chối được.

Ông đưa mắt nhìn con gái với vẻ khó xử, cuối cùng cũng đành gật đầu nói:

- Thôi được. Có điều, ăn chút gì đó qua loa thôi là được rồi, đừng bày vẽ gì nhiều.

Hạ Ly quay sang sai người mặc áo đen:

- Đi đặt chỗ đi.

Người mặc áo đen đáp một tiếng rồi quay người đi gọi điện thoại, nửa phút sau, quay lại nói:

- Chúng ta đi thôi.

Tô Ngu thấy vừa khó xử lại vừa bối rối, Tô Ngạn bèn vỗ vỗ vào tay con gái, nói với vẻ an ủi:

- Đi ăn một bữa cơm thôi, không sao đâu.

Chỉ một lát sau, một chiếc xe hatback dừng lại bên đường. Sáu người ngồi lên xe, xe chạy khoảng mười lăm phút thì tới nơi.

Lễ tân đứng đón khách ở cửa nhà hàng nhanh nhẹn chạy tới mở cửa xe và

ân cần mời khách vào, Tô Ngu ngẩng đầu lên nhìn thì thấy công trình kiến trúc cao nhất của thành phố B - tòa nhà tám mươi hai tầng đang sừng sững trước mặt.

Người mặc áo đen dẫn đường với vẻ rất thông thuộc, đi thang máy lên tầng thứ bảy mươi bảy. Khi lên đến nơi, cửa thang máy mở ra thì thấy cả một nhà hàng hải sản buffet chiếm trọn một tầng. Những thanh niên phục vụ thân hình cao lớn trong bộ đồng phục rất vừa vặn ngay lập tức chạy ra đón. Người mặc áo đen nói: “Phòng VIP 224”. Người phục vụ hơi tỏ vẻ kinh ngạc, cúi chào rồi quay người dẫn đường.

Phòng VIP 224 ở cuối cùng, mở cửa bước vào thì thấy hai bên vách tường được tạo thành bởi hai bể cá khổng lồ, khiến cho người ta cảm giác như đang ở dưới đáy biển.

Bà Hạ há miệng, tròn mắt:

- Con ơi, sao những con cá này cứ bơi vào trong vách thế nhỉ? Giá ở chỗ này chắc là đắt lắm? - Nói xong, bà chợt nhớ ra rằng không nên nói ra những lời đó, nên vội đổi giọng:

- Bác sĩ Tô, ông đừng để bụng những lời đó nhé, không sao đâu, dù đắt hơn nữa chúng tôi cũng vẫn mời được. Con trai giỏi giang, người làm mẹ cũng

được hưởng phúc theo, phải không? Ha ha ha

Tô Ngạn chỉ còn biết cười theo. Còn Tô Ngu thì khoác tay cha, cúi đầu nhìn xuống nền nhà.

Không khí hơi thiếu tự nhiên. Cuối cùng vẫn là Hạ Ly lên tiếng xua tan

không khí gượng gạo đó:

- Đây là phòng thuê thường xuyên của S.S. Vì thời gian gấp gáp nên không kịp đặt ở nơi khác, hơn nữa, nhà hàng này gần nhà ga nhất, vì thế mong hai vị dùng tạm cơm ở đây.

- Đâu có. Chúng tôi được hân hạnh lấy đây chứ! - Tô Ngạn trả lời lịch sự, rồi sau đó quay sang vấn đề chính - S.S? Có phải là SEASON không? Xin hỏi, cậu là người của S.S à?

- Con trai tôi là chuyên gia thiết kế của S.S mà! - Bà Hạ nói xen vào với vẻ rất tự hào - Nó rất giỏi đấy ạ!

- Thật là may, con gái tôi cũng vừa mới thi đỗ vào S.S - Tô Ngạn vỗ khê vào tay của Tô Ngu - Tiểu Ngu, nào, lại đây, đây là tiền bối của con đó. Cậu ấy là chuyên gia thiết kế của S.S.

Tô Ngu ngẩng đầu lên, vì căng thẳng quá nên không nói được từ nào. Tô

Ngạn dường như hơi ngại ngùng:

- Xin lỗi, tai con gái tôi không được tốt, vì thế phản ứng hơi chậm, xin lượng
t h ứ

Ánh mắt của bà Hạ lộ rõ vẻ thông cảm, bước tới nắm lấy bàn tay của Tô

Ngư:

- Không sao đâu, con gái ạ, anh Hạ Ly từ bé cũng mắc phải bệnh u huyết quản cột sống nên không đi lại được, nhưng không sao, nó vẫn thành tài như thường, vì thế con cũng rất giỏi Phải rồi, bác sĩ Tô, tôi không biết nói bằng

tay, nhờ anh dịch giúp cho!

Tô Ngạn cười:

- Không sao đâu, con gái tôi có thể hiểu được ngôn ngữ qua khẩu hình, nên vẫn biết được chị nói gì, chỉ cần chị nói chậm một chút là được.

-Ồ, thế sao? Nghe nói ngôn ngữ khẩu hình rất khó. Thật sự xin lỗi - Những lời sau đó của bà Hạ, Tô Ngụ không nhìn thấy.

Cô đang chăm chú nhìn Hạ Ly, ánh mắt sâu thẳm.

Trong bức ảnh đăng trên tạp chí Treasure , Hạ Ly ngồi nghiêng trên ghế sa

lông, ánh sáng chỉ chiếu lên nửa trên của người anh, vì thế nhìn anh rất phong độ. Hơn nữa, trong bài viết ấy không hề có chữ nào nhắc đến đôi chân của a.

Thì ra Thì ra, Hạ Ly là như thế này

Đôi mắt cô chợt nhòa đi.

Bà Hạ đứng bên giật mình:

- Tiểu Ngụ! Cháu sao vậy? Ôi! Sao lại khóc thế? Bác, bác, bác xin lỗi, bác ăn nói vụng về quá, thực ra là bác muốn động viên cháu, thế mà lại làm cho cháu khóc! Chuyện này Bác sĩ Tô

Tô Ngụ cứ nhìn chăm chăm vào Hạ Ly, nước mắt rơi lã chã.

Hạ Ly.

Người mà cô đã ngưỡng mộ từ năm mười ba tuổi.

Người giành được thành tích rực rỡ nhất kể từ khi S.S thành lập cho tới nay.

Huyền thoại không thể vượt qua trong giới thiết kế châu ngọc.

Lúc này đây, anh đang ngồi cách cô chưa đầy ba mét.

Khuôn mặt thanh tú, làn da trắng trong, cuộc đời thần kì với hai mươi lăm năm trôi qua trên chiếc xe lăn.

Vì sao lại như thế?

Buồn quá.

Buồn hơn cả khi cô phát hiện ra rằng, thì ra mình khác với người khác.

Sự khiếm khuyết của cơ thể mình, rõ ràng là không đáng nhắc đến, rõ ràng là cô đã vượt lên nó với một tâm thế thoải mái và kiên cường, nhưng sao khi nó xảy ra với Hạ Ly thì cô lại cảm thấy đau khổ đến thế?

Trên thế giới này có biết bao nhiêu người.

Vì sao lại là cô và anh phải chịu đựng những khiếm khuyết?

Nếu có thể đi lại được thì tốt

Nếu có thể nghe được thì tốt

Đối với người khác, rõ ràng đó là một việc hết sức bình thường, nhưng vì sao đối với Hạ Ly và cô thì lại là nỗi khát khao tuyệt vọng nhất?!

Tô Ngu khóc không thành tiếng.

Trong phòng VIP im lặng như tờ, chỉ nghe thấy tiếng khóc thút thít của Tô

Ngu. Cả bà Hạ và cha của Tô Ngu đều lúng túng, không biết phải an ủi cô như thế nào. Đúng lúc đó, Hạ Ly - người từ nãy đến giờ cứ lặng lẽ nhìn Tô Ngu, đã tự lặn xe đi đến trước mặt cô, cầm một góc chiếc chăn đang đặt trên đùi, lau nước mắt cho Tô Ngu.

Động tác của anh rất nhẹ nhàng.

Ánh mắt của anh rất chăm chú.

Ngón tay của anh dường như có ma lực, lau đến đâu, sạch đến đó, chỉ một lát trên mặt cô đã không còn thấy dấu vết của sự đau buồn nữa.

Tô Ngu ngậy người ra nhìn anh.

Vẻ thể hiện của Hạ Ly rất điềm tĩnh, điềm tĩnh tới mức người khác không hề thấy vẩn lên chút ái ố hỉ nộ nào, nhưng lại có một sức mạnh trấn tĩnh người khác đến lạ thường:

- Em tên là Tiểu Ngu à?

- Vâng, em tên là, Tô Ngu - Cái tên luôn là niềm tự hào của Tô Ngu, hai từ ấy là những từ mà cô phát âm chuẩn nhất. Nhưng lúc này đây, trước mắt con người quan trọng nhường này thì cô lại trở nên lắp bắp, phát âm lúng búng.

- Tô Ngu, - Hạ Ly nhắc lại tên cô một lần nữa, sau đó tháo chiếc vòng đang

đeo ở cô tay phải mình, đeo lên tay cô - Chiếc vòng này có tên là Thiên sứ. Thiên sứ sẽ không khóc. Vì vậy, đừng khóc nhé.

Đó là một sợi dây rất đơn giản làm bằng chất liệu sợi tổng hợp màu đỏ, trên đó có một miếng hồ phách kích thước chừng một centimet. Và bên trong miếng hồ phách nhỏ bé ấy có một đôi cánh, không biết là của loài động vật nào, song được gia công rất tinh xảo, trông gần như trong suốt.

Tô Ngu biết rõ sự quý giá của nó, nên vội từ chối, nhưng Hạ Ly đã thu tay về, và chiếc vòng Thiên sứ ấy vẫn ở lại trên cổ tay cô.

Trong miếng hồ phách màu vàng nhạt ấy, đôi cánh màu bạc tuy trông nhỏ bé và yếu ớt, nhưng trải qua sự chất lọc hàng ngàn năm nó vẫn vững bền không hề thay đổi.

Ngẫm nghĩ kĩ câu nói của Hạ Ly, Tô Ngu thấy lòng ấm áp hẳn lên.

Cô vừa cảm động vừa xấu hổ, không biết phải nói gì.

Bà Hạ ngồi bên thở phào một cái:

- Được rồi, được rồi, cuối cùng không khóc nữa rồi. Bác sợ quá, cứ tưởng rằng mình đã nói câu gì đắc tội với Tiểu Ngu.

- Thật không phải khi để chị phải chứng kiến cảnh này - Tô Ngạn ngại ngùng .

- Không sao, không khóc nữa là tốt rồi. Nào, nào, ăn cơm thôi!

Bốn người ngồi vào bàn.

Mặc dù là ăn buffet, nhưng thức ăn trong phòng VIP đều do các nhân viên

phục vụ mang đến. Tô Ngu để ý, Hạ Ly chỉ ăn một món rau cải làn, ngoài ra không đụng tới bất cứ món nào khác. Bà Hạ cứ trách móc Hạ Ly mãi, còn Hạ Ly chỉ im lặng chịu trận một cách ngoan ngoãn, và thỉnh thoảng lại gắp thức

ăn ẹ.

Tóm lại, đó là một bữa ăn mà cả chủ và khách đều vui vẻ. Ăn xong, bà Hạ nói:

- Bác sĩ Tô vội lên tàu nên tôi không làm nhỡ thời gian của anh nữa. Tôi sẽ ở lại thành phố B khoảng nửa năm hay một năm gì đó, nếu anh đến đây nữa thì nhất định phải liên hệ với tôi nhé. Nếu trong quá trình học, Tiểu Ngu thấy có gì không hiểu thì cứ tìm A Ly nhà bác.

- Thế thì làm phiền quá - Khi Tô Ngạn nói những lời đó, Tô Ngu nhìn thấy Hạ Ly cúi đầu, dường như đang nghĩ ngợi điều gì, không biết anh có đồng ý với việc mẹ ôm việc về thay mình không nữa.

Có điều

Tô Ngu sờ lên Thiên sứ, thầm hứa với lòng mình, nhất định sẽ tốt nghiệp

S.S bằng chính năng lực của mình. Không tốt nghiệp thì nhất định sẽ không tới gặp Hạ Ly nữa.

Bởi vì, lần gặp mặt này thực sự khiến cô rất ngại.

Vì thế, hi vọng lần sau gặp, cô có thể để cho anh nhìn thấy con người thực

sự của mình, một người tài năng xuất chúng, lạc quan, kiên cường và rất khoáng đạt.

Như thế mới không phụ lại số phận đã sắp xếp cho họ gặp nhau.

Sau khi chào từ biệt mẹ con bà Hạ, Tô Ngu và cha lại đi ra ga tàu.

Cha đưa cho cô một chiếc túi nhỏ:

- Vừa rồi cứ mãi chuyện khác chưa kịp đưa cho con. Đây là ô mai mẹ làm và

bảo cha mang cho con ăn. Mẹ nói, năm nay mơ không được ngon nên không làm nhiều, con cứ ăn đi, đợt lần sau làm xong, cha sẽ gửi chuyển phát nhanh cho con. À, phải rồi, còn - Nói rồi ông lấy từ trong ví ra một chiếc thẻ tín dụng - Con ở chỗ chị họ, lại theo học ở S.S, chi phí chắc hẳn sẽ tăng, đây là

thẻ của cha, khi con muốn dùng thì cứ quẹt thẻ nhé.

Tô Ngu cảm động đón lấy hai vật đó, chợt nhớ tới người mẹ ở nơi xa xôi, trong lòng trào dâng cảm giác ấm áp và quyến luyến.

- Cha - Cô chậm rãi nói - Nhất định, cha, phải, an ủi mẹ.

Mẹ đã phải ở nhà lâu như vậy, đi làm lại chắc hẳn sẽ gặp phải rất nhiều khó

khăn, giờ đây, cô không thể ở bên cạnh mẹ, nên tất cả chỉ còn biết trông cậy vào cha mà thôi.

Tô Ngạn gật đầu:

- Con cứ yên tâm. Thế nhé, đến giờ rồi, cha phải vào trong sân ga đây. Con về đi.

- Vâng.

Mặc dù rất lưu luyến, nhưng từ trước đến nay Tô Ngu luôn là đứa con biết

nghe lời, vì thế, nghe cha nói như vậy, cô bèn quay người ra về. Vừa đi, cô vừa mở chiếc túi đựng ô mai, định ăn thử một quả. Nhưng cô chợt phát hiện ra, ngoài ô mai, trong đó còn có một lá thư trả lời, lấy ra xem thì thấy trên đó đề tên người nhận là mẹ cô, còn người gửi là Trường âm nhạc Quốc tế Gia Hoa.

Lá thư đã được bóc.

Ngón tay của Tô Ngu khẽ run lên, vì cô linh cảm thấy một điều chẳng lành, nên tim cứ đập thình thịch.

Cô nên xem không?

Ở cửa soát vé, trong lúc lấy vé ra, Tô Ngạn mới phát hiện ra rằng lá thư kẹp

ở túi ngoài không còn nữa. Nhớ đến túi ô mai đưa cho con gái, mặt ông chợt biến sắc, ông đang định quay người bước trở lại thì thấy Tô Ngu đang từ xa chạy về phía ông.

Lòng Tô Ngạn chợt thất lại, ông vội chạy đến đón:

- Tiểu Ngu

Tô Ngu hốt hể dừng lại ở một chỗ cách cha khoảng mấy bước, cô cắn

chặt vành môi dưới, khuôn mặt trắng xanh không bộc lộ nhiều cảm xúc, ngập ngừng một lát cô mới nhấc chân tiến về phía trước, chìa tay ra, đưa lại lá thư

cho cha:

- Cha, cái này, bị rơi.

Chỉ là năm từ, nhưng dường như chúng được xé ra từ chỗ sâu nhất trong

cổ họng, khiến máu chảy đầm đìa, và làm cho người ta đau đớn.

Tô Ngạn nhận lại lá thư, há hốc miệng và định nói một câu gì đó thì Tô Ngu đã quay người bỏ chạy rất nhanh.

Cô đã chạy rất nhanh, hoàn toàn không nhìn thấy người cha đang bắt lực đuổi theo sau cô như thế nào, càng không thể nghe thấy tiếng gọi thẳng thốt của ông.

Cô chỉ biết rằng, phía trước toàn là người, cô cứ chạy mãi, chạy mãi, xuyên qua đám người mặc đủ màu sắc san sát bên nhau tạo thành một dải màu, rối ren, bấn loạn.

Tô Ngu đã chạy một mạch ra khỏi bến tàu, rồi chạy vào một ngõ nhỏ, cho đến khi xung quanh không còn ai nữa mới một mỗi dừng lại.

Trong tay cô vẫn đang giữ chặt chiếc túi ấy.

Ô mai trong túi hoàn toàn chẳng nặng nề gì, nhưng sao nó giống như một tảng đá khổng lồ, đè nặng lên trái tim cô.

Cái thứ mùi vừa chua chua, lại vừa ngòn ngọt vẫn xộc thẳng vào mũi. Nó luôn nhắc cô nhớ rằng, trên thế gian này, có sự tồn tại của một từ - “Mẹ”.

Nhưng, người mẹ rất quan trọng ấy, lại

”Ngón tay cứng.

Luyện tập sơ sài.

Nhạc cảm bình thường.

Đã bỏ tập quá lâu.

”

Từng từ, từng chữ trong lá thư trả lời cứ hiện lên trước mắt cô và xen lẫn

với những hình ảnh, những động tác nói bằng tay thuần thục của mẹ, tạo thành một sự mỉa mai rất trần trụi.

Tô Ngu từ từ ngồi xuống, run rẩy ôm lấy cánh tay, nhìn lên Thiên sứ trên cổ tay, nghĩ đến lời của Hạ Ly, cảm thấy một nỗi thất vọng dâng lên từ đáy lòng.

- Mẹ, con, xin lỗi

Trong ngõ nhỏ có một quán cà phê.

Buổi trưa yên tĩnh, bên trong không có một vị khách nào. Từ ngoài, có thể nhìn thấy một nam thanh niên phục vụ ăn mặc sạch sẽ đang lau cốc chén bên cạnh quầy.

Tiếng chuông của chum chuông gió treo trên cửa vang lên, người phục vụ đặt chiếc cốc trong tay xuống, ngẩng đầu nói:

- Hoan nghênh quý khách đến với quán!

Một thiếu nữ nhỏ bé bước vào. Đôi mắt cô đỏ mọng, đôi môi se lại, bước chân rối ren, dường như cô vừa bị một cú sốc rất lớn.

Người phục vụ vội hỏi:

- Cô cần gì ạ?

Cô gái chỉ vào chiếc điện thoại trên quầy.

- Điện thoại à?

Cô gái nghẹn ngào gật đầu:

- Anh, có, thể, điện thoại, gọi giúp tôi, một cuộc, không? - Giọng của cô rất cứng, dường như cô phải dùng hết sức lực mới nói được ra.

Người phục vụ bất giác ngậy người ra.

Cô gái lấy từ trong túi ra tờ mười đồng, sau đó chỉ vào tai của mình, nói:

- Xin lỗi, tôi, không, nghe, được, vì, thế, nhờ anh.

Đôi mi ướt đầm và đỏ mọng của cô càng cho thấy điệu bộ đáng thương. Vì thế, người phục vụ dường như lập tức thấy mềm lòng, vội hỏi:

- Được, không sao. Xin hỏi, số điện thoại là bao nhiêu?

Cô chậm rãi nói ra số điện thoại. Người phục vụ bấm theo các số mà cô vừa đọc, rồi nói vào ống nói của điện thoại mấy câu, sau đó quay sang hỏi cô:

- Có muốn nói trực tiếp với bà ấy không?

Cô gái hỏi:

- Điện thoại thông rồi à?

- Thông rồi! - Người phục vụ nói với đầu dây bên kia với vẻ bất an, xin bà chờ ột chút, cô ấy sẽ tự nói.

Cô gái ghé sát vào điện thoại, hít một hơi thật sâu, cố gắng trấn tĩnh, sau đó bắt đầu nói từng chữ một:

- Ô mai, rất ngon, cảm ơn, mẹ.

Người phục vụ lắng nghe một lúc rồi nói với cô:

- Mẹ cô hỏi, vì sao không nhắn tin bằng di động cho bà ấy?

- Di động, quên mang. Bây giờ, bến tàu, cha vừa đi rồi. Con, nhớ mẹ.

Người phục vụ cười, nhìn cô bằng ánh mắt rất dịu dàng:

- Mẹ cô nói, bà ấy cũng rất nhớ cô.

- Cảm ơn, mẹ. Hi vọng, mẹ, vui vẻ. Con con, luôn, yêu, mẹ. Học tập, con, sẽ, cố gắng! - Nói xong câu này, cô gái gác ngay máy, kết thúc cuộc gọi.

Người phục vụ nhìn cô với vẻ xót thương. Cô gái gật đầu đầy vẻ biết ơn với anh, rồi quay người bước đi.

Từ trong góc quán cà phê, một thiếu niên đột nhiên đứng dậy, bước tới.

Người phục vụ quay lại, hỏi cậu:

- Diệp Nhất, sao thế?

Ánh mắt Diệp Nhất xuyên qua lớp kính cửa sổ, lặng lẽ dõi theo bóng của cô gái mỗi lúc một xa dần.

4. Chương 4

Hồi 4

Rích, rách.

Chim yến đã bay về.

Rích, rách.

Hoa đã nở.

Có chuyện gì đó đã xảy ra.

Có niềm vui gì đã bay tới.

Có gì thế? Có gì thế?

Hai giờ chiều, có người đã đau khổ muốn chết ở trong ngõ nhỏ, còn người

khác thì đang ngây người trong phòng làm việc.

Tô Hòa lơ đãng nhìn lọ hoa trên bàn đã nửa tiếng đồng hồ, còn bản thảo trên máy tính mãi vẫn không thêm được chữ nào. Thực ra, khi chưa giao được bản thảo thì cô không định đến tòa soạn, thế nhưng có điều rất không may, hôm nay lại đúng là ngày mười lăm.

Ngày mười lăm là ngày gì vậy?

Đối với những người khác, thì đó cũng chỉ là một ngày giữa tháng bình

thường mà thôi.

Nhưng đối với Tô Hòa, thì đáp án chỉ có một - ngày phát lương! Nếu không phải vì chuyện lĩnh lương thì cô sẽ không dời nào đến làm thêm vào ngày thứ

bảy để rồi bị ăn mắng như thế này!

Buổi sáng, khi cô vừa bước vào tòa soạn thì đã bị sếp lớn cho gọi vào phòng làm việc. Tổng biên tập Noãn Dương - tuy tuổi đã bốn mươi nhưng vẫn nói năng thỏ thẻ như em bé, đã dùng giọng nói mềm như bún, không thể hiện chút gì nóng nảy và cách nói lặp đi lặp lại như tra tấn người của mình để truy vấn cô suốt

ba tiếng đồng hồ. Nào là, vì sao vẫn chưa điều tra tin tức về người đóng vai Thần hộ mệnh? (Vay chị hãy thanh toán tiền làm thám tử tư cho tôi đi!), nào là sao vẫn chưa nộp bài viết? (Bài viết trước đây sửa tới cả tám lần mà vẫn chưa được, vậy chị còn muốn tôi viết như thế nào nữa?!), nào là vì sao

gần đây làm việc lơ đãng, không thấy tiến bộ?

Tất nhiên là Noãn Dương không nói ra cái từ “lơ đãng”, nguyên văn lời của

chị ta là: “Tiểu Hòa, gần đây cô bị ốm à? Thất tình phải không? Hay là mất tiền? Sao lúc làm việc mà cứ hoảng hốt, lúc nào cũng như để tâm trí ở tận đâu đâu thế?”. Quá là hiểm, hiểm độc quá, như thế chẳng phải là đang rửa cô bị

ốm, thất tình và mất của đó sao?

Tô Hòa nằm bò ra bàn, mắt nhìn chăm chăm vào thời gian hiển thị ở góc

phải màn hình máy tính, không biết lúc nào mới đến lượt cô được lĩnh lương.

Thời gian chờ đợi thật chẳng khác gì bị tra tấn, đã rồi thì cho rồi luôn thể, Tô Hòa quyết định cầm di động lên, bấm vào một số máy quen thuộc.

Tút Tút

Ồ, lại một đồng sự nữa được gọi vào phòng tài vụ rồi, người tiếp theo hẳn là mình đây?

Tút Tút

Sáu bài viết trong tháng này thì đã bị xử trăm mất bốn bài, chắc chắn không có tiền thưởng rồi, không biết tiền nhuận bút sẽ được bao nhiêu

- Tút A lô!

Nhanh phát cho tôi đi, lĩnh lương xong còn phải mang về trả tiền thuê nhà

quý này, hôm qua chủ nhà đã gọi điện đến giục và nói Tô Hòa vẫn đắm chìm trong những suy nghĩ, không để ý đến điện thoại đã được nối thông.

Người ở đầu dây bên kia “a lô” một tiếng, thấy bên này không lên tiếng, do dự một lát thì nói:

- Tô Hòa!

Tô Hòa giật mình, run bắn người lên, chiếc di động suýt nữa thì rơi xuống đất, may mà cô nhanh tay, cúi người xuống đỡ được, rồi đưa lên nghe:

- A lô? Là thầy Ôn phải không ạ? Không phải thầy đang ở Rome sao?

- Cô gọi cho tôi có việc gì thế? - Giọng của người ở đầu dây bên kia vẫn lạnh lùng như vậy.

- À, là vì, tôi gọi cho thầy vẫn là về chuyện bồi thường cho cái xe

-Ồ - Nghe thì thấy, người ở đầu dây bên kia rất không kiên nhẫn và chỉ muốn nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện.

Tô Hòa vội nói thật nhanh:

- Có điều, không phải là tôi muốn chia thành nhiều đợt bồi thường, mà vì hiện giờ tôi đang có ít tiền, có thể đưa ngay cho thầy rồi! Thầy xem lúc nào thì thích hợp để tôi và thầy cùng đi kiểm tra xe? Tôi thì lúc nào cũng được

- Thế thì ngay bây giờ nhé.
- Gì cơ? - Tô Hòa sững sốt.
- Bây giờ cô đang ở đâu?
- Tôi đang ở tòa soạn của tạp chí Bách Bảo Tương trên đường Phong Diệp.

Nhắc đến tên tạp chí của mình, Tô Hòa không khỏi cảm thấy xấu hổ. Tạp

chí của người ta thì nổi tiếng như vậy, cái tên Treasure bằng tiếng Anh sao mà sành điệu thế, trong khi tên tạp chí của mình thì là Bách Bảo Tương, nghe quê chết đi được. Thế mà Noãn Dương còn đặc ý nói rằng: “Thời xưa có bà Đỗ Thập Nương, vì giận dữ nên đã làm chìm trăm hòm châu báu, nghe nói, trong chiếc hòm ấy của bà ấy có đủ các loại trang sức quý. Tạp chí của chúng ta cũng tên là Bách Bảo Tương, vừa tiếp nối truyền thuyết cổ điển, lại vừa mang những nét đặc sắc rõ rệt của thời đại mới, đúng là một cái tên rất tuyệt vời!”. Bà Đỗ Thập Nương kia đen đủi như vậy, chẳng lẽ chị ta không sợ cũng gặp

đen đủi à? Rõ thật là

Tô Hòa đang rửa thắm như vậy thì Ôn Nhan Khanh đã nói:

- Mười phút nữa, cô chờ tôi ở đầu đường Vĩnh Tân.
- Cái, cái gì cơ? - Tô Hòa vẫn còn chưa hiểu chuyện gì thì Ôn Nhan Khanh đã cúp máy đánh “rụp” một cái.

Mười phút nữa? Tô Hòa nghi ngờ mình vừa nghe nhầm, cô nhìn đồng hồ, bây giờ đang là hai giờ bốn mươi lăm phút chiều ở thành phố B, không lẽ, Ôn

Nhan Khanh không ở Rome?

Nhưng mười phút! Mình, mình còn phải chờ lĩnh lương cơ mà!

Tô Hòa suy nghĩ rất lung một hồi, chờ lĩnh lương hay là đi gặp cậu ấm con nhà giàu đây? Cuối cùng, cô nghiêng răng, cầm túi xách lên, chạy ra ngoài.

Khi cô vội vàng chạy đến đầu đường Vĩnh Tân thì chiếc xe Volkswagen Phaeton đã chờ sẵn ở đó từ lúc nào. Kính cửa xe hạ xuống, Ôn Nhan Khanh

lạnh lùng trừng mắt lên với cô:

- Cô đến muộn nhé.
- Xin lỗi, thực ra, từ nhỏ đến lớn năm nào tôi cũng thi trượt môn thể dục, nhất là môn điền kinh, không mấy khi chạy đến đích - Tô Hòa thở hổn hển và giải thích.

Ôn Nhan Khanh không chờ cô nói hết, liền ném ra một câu “Lên xe!”, rồi đóng cửa kính xe lại.

Tô Hòa đành phải mở cửa xe phía sau và ngồi vào xe. Chạm vào chiếc ghế da xịn quen thuộc, cô chợt nhớ lần trước mình cũng ngồi ở vị trí này - là buổi sáng đưa Tô Ngu đi thi, rõ ràng mới chỉ có hai ngày mà sao lại cảm thấy cứ

như chuyện đã xảy ra từ thế kỷ trước như vậy nhỉ?

Ôn Nhan Khanh lái xe đi, không nói câu nào. Tô Hòa đành tìm chuyện để nói:

- Phải rồi, thầy Ôn, sao tuần này thầy không về nhà?
- Có việc.

Đúng là một câu trả lời rất ngắn gọn!

- À, phải, thầy Ôn là người rất bận rộn mà - Tô Hòa nghĩ thầm trong lòng:

Bạn cái con khỉ! Một tuần chỉ lên lớp có một buổi, có gì mà bạn chứ?

- Lần trước đúng là tôi có mắt mà không thấy núi Thái Sơn, không nhìn ra được chiếc xe này lại đắt như vậy. Hi hi, vì sao thầy Ôn lại chọn loại xe

Volkswagen Phaeton này?

- Vì dễ lái.

Nói nhiều thêm vài câu thì chết người chắc! Tô Hòa tức giận tới ê cả răng:

- Kể cũng đúng. Hi hi, thương hiệu xe của Đức rất đáng tin cậy. Phải rồi, thầy Ôn có thể giảng bài cho học sinh ở S.S, chắc hẳn thầy rất giỏi về thiết kế ngọc, thầy đã từng thiết kế tác phẩm nào rồi?

Ôn Nhan Khanh nhìn cô qua chiếc gương chiếu hậu, ánh mắt lạnh như băng, khiến Tô Hòa đột nhiên có cảm giác như đã bị anh ta nhìn thấu.

- Tôi không thiết kế.

Thế mà cũng gọi là trả lời! Tô Hòa trong lòng khóc thầm, nhưng vì bài viết cho kì sau và vì nhuận bút, cô đành phải giữ mặt dày, tiếp tục hỏi:

- Vì sao lại không thiết kế? Là vì không thấy hứng thú hay vì lý do gì khác?

Vậy thầy thích gì? Ngày thường thầy hay làm gì?

Ôn Nhan Khanh lại nhìn cô một cái qua chiếc gương chiếu hậu, rồi lãnh đạm trả lời:

- Thích đập người nào nói liến thoắng luôn mồm xuống xe.

Tô Hòa lập tức im miệng. Ánh mắt của ông thầy biến thái nói với cô rằng, anh ta sẽ làm thật. Thôi vậy, dù sao thì cũng đã tóm được manh mối này rồi, nội tình để từ từ tính vậy. Cô quyết định thả cần câu dài để bắt con cá lớn.

Một lúc sau, khi Tô Hòa đang cảm thấy rất vô vị, thì di động đổ chuông, mở máy thì ra là Diệp Nhất lại chuyển tin nhắn đến.

Có hai tin.

Một tin là: "Căn nhà sát bên bãi biển Hoàng Kim, được hưởng những ưu đãi

tuyệt vời của thiên nhiên, nếu mua bây giờ, bạn sẽ được tặng một sân trời 120 mét! Giá bán hiện nay là 23.888 đồng. Nếu muốn mua, xin liên hệ với số 136xxxxxx".

Vốn dĩ đọc đến đây dừng lại cũng xong, nhưng ở phía dưới có một đoạn mở ngoặc với lời nhận xét:

"Chỉ là trò lừa bịp, chỉ có kẻ ngốc mới mua. Chị họ đừng mắc lừa đấy.

By

Diệp Nhất".

Ai mà lại mắc lừa kiểu này?!

Tô Hòa khẽ nghiêng rằng, chuyển sang mẫu tin thứ hai, càng giật mình hơn:

"Món quà ua hè năm nay, điểm đến cho phái nữ, dành cho những cô

gái yêu bản thân. Nếu bây giờ gia nhập câu lạc bộ, trở thành hội viên VIP, thì có thể được tặng một voucher liệu trình giảm béo toàn thân, giá cũ là 1.888 đồng, nay chỉ còn 788 đồng. Một liệu trình có thể giảm từ 3 - 20 kilôgam, giảm béo từ từ, không có tác dụng phụ. Còn nhiều ưu đãi khác. Hãy gọi đến xxxxxxxx”.

Cái này thì có thể cân nhắc, căn cứ vào thân hình của chị, chị họ ạ.

By

Diệp Nhất”.

“Đừng có chuyển những tin nhắn rác ấy đến cho tôi nữa!!!!!!!!!!!!!!”.

Trong dòng tin nhắn lại, Tô Hòa đã sử dụng rất nhiều dấu chấm than để biểu thị sự giận dữ của mình.

Mấy giây sau, Diệp Nhất lại nhắn lại:

“Vậy thì tin nhắn như thế nào mới là tin nhắn hữu ích?”

”Cậu là lợn hay sao vậy? Cái gì vô ích, cái gì hữu ích chẳng lẽ cậu không biết hay sao?”

”Ồ Tin nhắn này có hữu ích không nhỉ?

Con gái, cha biết hiện giờ con đang rất buồn và có lẽ còn tự trách mình

nữa, cho rằng con đã làm ảnh hưởng tới sự nghiệp của mẹ. Nhưng, điều mà cha muốn nói chỉ có một câu thôi: Mẹ con không chỉ là một người mẹ vĩ đại nhất, mà còn là một người vợ vĩ đại. Cha và con đều là những người chịu ơn mẹ. Chúng ta sẽ cùng cố gắng, trả lại ẹ hai mươi năm khác, được không? Còn nữa, con nên biết, mẹ và cha luôn cho rằng, con mới là tài sản lớn nhất trong cuộc đời mà ông trời ban tặng cho cha mẹ.

Người cha luôn yêu con”.

Tô Hòa nhìn chăm chăm vào mẫu tin nhắn ấy tới cả chục giây, phản ứng

đầu tiên là trực tiếp gọi điện:

- Chuyện này là thế nào thế? Có phải tôi đã để lỡ gì phải không?

Ở đầu dây bên kia, vang lên tiếng cười với vẻ biếng nhác:

- Là một biên tập viên tò mò, chị họ, chị đúng là rất có tinh thần nghề nghiệp đấy!

- Biên tập viên tò mò? Cậu tò mò thì có! Tôi là một biên tập viên sành điệu!

Không phải cùng một khái niệm với cậu đâu nhé, hiểu không? Phải rồi, cậu nhận được tin nhắn ấy khi nào vậy?

- Năm phút trước, vì thế mới quyết định chuyển hai tin nhắn trước để thăm dò.

- Thăm, thăm dò gì?

- Nếu Tô Ngu ở bên cạnh chị, mà tôi bỗng nhiên chuyển hai tin nhắn này đến, thì cô ấy sẽ phải chịu thêm một cú sốc nữa.

-Ồ, không ngờ, cậu cũng là một người có tấm lòng - Tô Hòa không nén được châm biếm, nhưng lập tức chuyển sang nói bằng giọng lo lắng - Tiểu

Ngu rất nhạy cảm, nó luôn cho rằng mình đã làm hỏng tương lai của mẹ

- Những đứa trẻ được cha mẹ nuông chiều đều không thể trưởng thành, giống như hạt giống được bao bọc rất tốt trong lòng đất thì sẽ không thể nảy thành mầm. Thà để nó đội đất chui lên còn hơn là cứ mãi nằm im trong sự bao bọc kĩ càng.

- Cậu nói thì sao mà nhẹ nhàng thế, vậy cậu hãy tự nảy mầm và lớn cho tôi xem nào! - Tô Hòa nói tỏ vẻ coi thường.

- Tóm lại, tôi đã chuyển tin nhắn cho chị rồi, nên nói với Tiểu Ngu như thế nào thì chị hãy tự liệu lấy. Tôi tắt máy đây. Bye! - Diệp Nhất nói xong tắt ngay máy, chẳng khác gì một người sau khi ném đi một cái bọc không chút tiếc nuối thì liền quay người bỏ đi ngay.

- A lô! Chờ chút đã - Tô Hòa nghe tiếng máy “tút, tut” bèn tức giận nói - Phải gió, cậu đúng là đồ thổ đế, trốn tránh nhanh thật! Ôi chà, những lời tình

cảm ấy mình biết nói với Tiểu Ngu như thế nào đây hả trời?

Tô Hòa còn đang vò đầu, bứt tóc về vô cùng khó xử thì bỗng nhiên cô nhìn

thấy cảnh vật bên ngoài và hoảng hốt kêu lên:

- Khoan đã! Đây, đây, đây là đâu vậy? Sao tôi lại tới sân bay, sân bay?

Cô đã không nhìn nhầm, lúc này, chiếc xe Volkswagen Phaeton đang chạy

vào bãi đỗ xe rộng rãi trong sân bay, dù ở phía sau lớp kính cách âm vẫn nghe thấy rất rõ tiếng động cơ của những chiếc máy bay đang cất cánh.

Tô Hòa cuống quýt:

- Thầy Ôn, sao chúng ta lại tới sân sân bay?

Ôn Nhan Khanh cho xe lượn một đường cua, rồi từ từ dừng lại.

Tô Hòa nhìn thấy có mấy người trông giống với nhân viên sân bay đi tới,

một người trong số đó mở cửa xe cho cô. Cô vội vàng bước ra khỏi xe, rồi dụi mắt một lần nữa, xác định một sự thật không thể thay đổi.

Cô, đúng là đang ở sân bay!

Thượng đế ơi!

“Thượng đế” trong hiện thực gật đầu với nhân viên rồi đi về phía trước. Tô

Hòa đi theo một cách vô thức, từ xa đã trông thấy một chiếc máy bay riêng đang đỗ bên đường băng số ba. Hai cô tiếp viên hàng không đứng ở cửa máy bay nhìn thấy họ, vội cúi người chào.

Ôn Nhan Khanh bước lên máy bay.

- Đây đây - Đúng lúc Tô Hòa không biết phải làm gì thì những người đi

cùng đã làm động tác mời - Tôi cũng phải lên đó? - Trong lúc Tô Hòa vẫn còn chưa gỡ đầu cua tai nheo thế nào thì đôi chân cô đã bước đi một cách vô thức lên máy bay.

Trong khoang máy bay được bài trí giống như một phòng khách, Ôn Nhan Khanh cởi chiếc áo khoác ngoài.

Lúc này, cánh cửa khoang máy bay từ từ khép lại.

Tô Hòa mở to mắt, nói với vẻ giận dữ:

- Thầy Ôn, rốt cuộc là thầy đang giở trò gì vậy? Tại sao thầy lại đưa tôi tới đây?

- Là cô nói muốn đi sửa xe đấy chứ.

- Tôi nói là đi sửa xe, nhưng

Ôn Nhan Khanh ngắt lời cô:

- Để đảm bảo chất lượng của lớp sơn mới, tôi buộc phải tới chính hãng của chiếc xe. Câu trả lời như thế cô đã vừa lòng chưa?

Miệng của Tô Hòa mỗi lúc một há to, cô sửng sốt hỏi:

- Cũng có nghĩa là, là chiếc máy bay này đang đang bay sang Đức?

- Không cần thiết phải như vậy.

Tô Hòa vừa thở phào một cái, thì đã nghe thấy Ôn Nhan Khanh nói một nửa câu còn lại:

- Tôi mua nó ở Rome.

-

Người xưa có câu: Nếu đã đến thì phải bình tâm ở lại.

Máy bay đã bắt đầu cất cánh, theo lí mà nói, bây giờ Tô Hòa đã ở trên lưng

hổ, có muốn hối hận cũng không kịp nữa. Cô ngồi trên ghế, càng nghĩ càng thấy có điều gì đó không bình thường, càng nghĩ càng thấy ngượng, càng nghĩ càng thấy hoảng hốt.

Tới Rome để sơn lại giống như ban đầu? Thế thì, thế thì, phải cần bao nhiêu tiền đây?

Nghĩ đến đây, cô muốn khóc mà không sao nặn ra nước mắt, đành đưa mắt

nhìn Ôn Nhan Khanh với vẻ cầu cứu, nhưng cậu ấm con nhà giàu lạnh như nước đá đó cứ vùi đầu vào chiếc máy tính của mình, từ đầu đến giờ không hề ngẩng đầu lên nhìn cô.

Không được, nhất định mình phải nghĩ ra cách gì đó! Tô Hòa nắm tay thành nắm đấm. Ngay sau đó cô lại chợt nghĩ đến một chuyện tồi tệ thứ hai: Cô

đang ở trên máy bay thì làm sao liên lạc được với em họ đây?

Chiếc máy bay này bay tới Rome phải mất đến mười tiếng đồng hồ, em họ mà thấy mình bỗng dưng biến mất chắc hẳn sẽ rất lo lắng. Nghĩ đến đây, cô

lập tức xông đến trước mặt Ôn Nhan Khanh:

- Tôi phải quay về!

Cuối cùng thì Ôn Nhan Khanh cũng ngẩng đầu lên, nhướn mày.

Tô Hòa trừng mắt nhìn anh, nhắc lại một lần nữa:

- Tôi nói là tôi muốn quay về! Anh mau ấy bay quay lại đi. Anh làm như thế là không đúng, là tự ý bắt cóc công dân!

- Tôi, bắt cóc cô? - Đôi lông mày rất đẹp của Ôn Nhan Khanh nhíu chặt lại.

- Tôi chỉ nói là đi sửa xe với anh, chứ đâu có nói rằng sẽ cùng xuất ngoại với

anh. Còn nữa, tôi, tôi, không mang hộ chiếu, anh tùy tiện mang một người không có hộ chiếu tới Rome như vậy là hành động nhập cảnh trái phép! Là phạm pháp! - Cuối cùng cô đã tìm ra được lí lẽ có sức mạnh, nên tiếng nói c ù n g t o h ơn .

- Hộ chiếu đã có rồi.

- Cái gì?

- Hộ chiếu đã được làm xong.

-
Quả nhiên không nên coi thường hiệu quả giải quyết công việc của những người có tiền!

- Nhưng, nhưng tôi, tôi tôi không thể đi cùng anh tới Rome được, tôi có việc quan trọng phải giải quyết! Thật sự là rất quan trọng! Anh để cho tôi quay

về được không? Tôi sai rồi, anh đừng đùa cợt với tôi nữa

- Cô sai rồi? - Ôn Nhan Khanh nhí xéo Tô Hòa bằng đôi mắt dái như mắt phượng qua cặp kính - Nói thử xem, cô sai ở chỗ nào?

Tô Hòa cảm thấy mình như quay lại thời tiểu học, đứng nhận lỗi trước mặt cô giáo chủ nhiệm:

- À, đó là, lúc đầu tôi không chấp hành luật lệ giao thông, cứ rẽ bừa, nên đã va vào xe của anh, tôi đã không đúng

- Còn gì nữa?

- Còn nữa? - Tô Hòa mở to mắt, vắt óc nghĩ một hồi lâu - Còn nữa, tôi

không nên chủ động nghĩ ra việc bồi thường cho anh, mà cứ chờ nhận chiếc hóa đơn đòi bồi thường từ anh là được rồi, không cần phải chủ động đem nộp mạng, và gọi điện nhiều lần cho anh trong một ngày. Nếu biết rằng phải ra

nước ngoài để sửa, thì tôi nhất định sẽ không tự mình chui đầu vào rọ đâu

Càng nghĩ, cô lại càng thấy hối hận, càng nghĩ lại càng thấy mình đáng thương, cuối cùng nước mắt của cô cũng chực trào ra.

Ôn Nhan Khanh đưa một tay lên trán, cúi mặt xuống hồi lâu không nói năng gì.

Tô Hòa không biết phản ứng ấy là vừa lòng hay không vừa lòng, đành đợi một lúc, rồi dốc hết can đảm nói:

- Thầy Ôn, thầy có bỏ qua cho tôi không?

Ôn Nhan Khanh khẽ nhún vai.

- Thầy Ôn - Tô Hòa tiến lại gần, đang định cúi người xuống nhìn thì Ôn

Nhan Khanh bất ngờ ngẩng đầu lên, không biết có phải là cô nhìn nhầm hay không, nhưng trong khoảnh khắc anh ngẩng đầu lên, dường như cô đã thấy anh đang cười.

Nhưng rất nhanh sau đó, cô lại lập tức thấy khuôn mặt ấy lạnh như băng.

Quả nhiên, vừa rồi là do cô nhìn nhầm.

- Tô Hòa! - Ôn Nhan Khanh đột nhiên gọi tên cô.

Cô vội đáp:

- Có!

- Cô không muốn phỏng vấn tôi sao?

- Có chứ! - Sau khi buột mồm nói ra câu đó, Tô Hòa mới ý thức được rằng có điều gì đó không ổn nên vội bịt miệng mình lại, nhưng rõ ràng là không kịp nữa. Cô vội xua tay - Không, không, ý của tôi là

- Cô gọi điện cho tôi nhiều lần, chủ động đề nghị bồi thường, chẳng phải là

vì bài viết của cô sao?

Đúng là một câu nói trúng ngay tim đen. Con người này quả không hổ danh là giám khảo ghê gớm nổi tiếng của S.S! Nhưng cô không muốn thừa nhận như vậy, vì dường như nếu thừa nhận thì cũng có nghĩa là cô đã thua. Tô Hòa

trợn mắt, cố làm ra vẻ ngạc nhiên:

- Sao cơ? Tôi, tôi không có ý định ấy! Sao tôi lại phải làm như vậy?

- Vậy, xin hỏi cô Tô, với khoản tiền tiết kiệm chưa đến bốn con số, cô định bồi thường tôi như thế nào đây?

Tô Hòa cảm thấy đầu như ù đi. Cô vội hỏi:

- Sao anh lại biết?

Ôn Nhan Khanh xoay chiếc laptop mà anh vùi đầu từ nãy giờ về phía Tô

Hòa. Tô Hòa lập tức cảm thấy một cơn ớn lạnh.

Trên đó là một bản sơ yếu lý lịch về cô. Kéo con chuột xuống phía dưới, có tới hơn sáu mươi mục, hơn nửa nội dung rất chi tiết, chiều cao, số đo ba vòng chỉ là chuyện nhỏ, những điều như lần đầu tiên trốn học, lần đầu tiên đi xa nhà, người bạn trai đầu tiên, nụ hôn đầu tiên, tiền nhuận bút của bài viết đầu tiên là bao nhiêu đều có ở trong đó.

Tô Hòa càng đọc càng sững sốt, càng đọc càng tức giận:

- Anh muốn gì? Vì sao lại sai người điều tra về tôi?

- Ba năm trước cha cô được điều về phòng nghiên cứu khoa học của thành

phố B, chuyên nghiên cứu về kỹ thuật phát triển bình tích điện cho các loại máy, nhưng do không cẩn thận nên đã dễ xảy ra cháy nổ, và không may qua đời. Mẹ cô không thể nào chấp nhận được sự thật nghiệt ngã đó, đã để cô ở lại đây và trở về nhà mẹ để ở thành phố E, hiện đang sống cùng với bà ngoại của cô, không có nghề nghiệp, sống bằng số tiền tuất ít ỏi của cha cô. Còn cô, sau khi tốt nghiệp đại học bằng cách vừa đi làm vừa đi học, đã ở lại thành phố B, vào làm ở một tạp chí nhỏ dựa vào chính năng lực của mình, bây giờ vẫn đang trong thời gian thử việc. Căn phòng mà cô thuê hiện giờ rất cũ, thường bị nước rỉ xuống, dù như vậy nhưng chủ nhà vẫn cứ đòi tăng giá thuê, nếu cô

không trả được tiền thuê nhà cho quý sau thì sẽ bị buộc ra đường

Ôn Nhan Khanh nói những lời này với vẻ rất điềm tĩnh, ánh mắt sáng ngời,

dường như có ẩn ý:

- Rõ ràng cô vẫn chưa lo được cho bản thân, nhưng vẫn rất coi trọng việc chăm sóc cô em họ. Mẹ của cô em họ không tìm được công việc, nhưng cha cô ấy là một bác sĩ chủ nhiệm, cuộc sống sẽ không có vấn đề gì. Hơn nữa, cô ấy đã trở thành học sinh của S.S, tiền đồ rất tươi sáng. Còn cô thì sao? Nếu cô đủ thông minh thì nên yên phận ngồi đây, tranh thủ thời gian mười tiếng đồng hồ của chặng đường bay để nghĩ xem làm thế nào để moi được chuyện của tôi, quan sát cuộc sống của tôi, viết một bài khiến mọi người phải xôn xao, chứ

không phải là một mục đòi quay trở về với vẻ tức giận như vậy.

Tô Hòa nhìn Ôn Nhan Khanh chằm chằm, toàn thân run lên, không biết là vì tức giận hay vì sững sốt, Ôn Nhan Khanh nhếch môi khẽ cười, rồi chìa tay làm

động tác mời:

- Vì vậy, hãy ngồi xuống đi.

Hai chân của Tô Hòa nhũn ra, cô ngồi phịch xuống ghế. Đột nhiên cô ý

thức được rằng, mình đang đối diện với một người đáng sợ nhất mà cô chưa

từng gặp trong đời. Con người ấy không chỉ rất đáng sợ mà còn rất giỏi nữa.

Sao cô lại có thể ngốc nghếch đến như vậy, lại cứ tưởng rằng đây là một cơ hội tốt cơ chứ? Thực ra, đây chẳng khác nào chuyện chú cừu ngốc nghếch tự

đưa mình đến miêng cộp!

Tô Hòa túm chặt lấy tay của mình, trong giây lát cảm thấy lo lắng đến cùng cực.

Nhìn thấy điệu bộ hoảng hốt của cô chẳng khác gì một con thỏ, Ôn Nhan

Khanh đẩy gọng kính lên, nói:

- Hãy thoải mái đi, tôi sẽ không ăn thịt cô đâu.

- Vậy rốt cuộc là anh muốn gì? - Đường như cô sắp bật khóc đến nơi.

- Làm một cuộc trao đổi. Cô giúp tôi một việc, thì tôi sẽ không bắt cô bồi thường nữa, không những thế, còn có thể giúp cô một số việc.

Tô Hòa nhìn anh nghi ngờ:

- Làm việc gì?

- Ví dụ như- Ôn Nhan Khanh chậm rãi nói - Tìm việc cho thím của cô.

- Sao cơ?

5. Chương 5

Hồi 5

Chỉ cần để tôi nhìn thấy sự hiền từ trong đôi mắt em,

Tôi sẽ có được bí mật diệu dàng nhất của thế giới này.

Chỉ cần để tôi nhìn thấy sự mềm mại trong đáy mắt của em,

Tôi sẽ không thể nào quên được.

Tô Ngu không biết mình đã về nhà như thế nào.

Đến khi cô sực tỉnh ra thì thấy mình đang ở Mi Cảnh Gia Viên. Toàn thân cô

rã rời, dường như mọi sức lực đều được dùng hết vào cuộc điện thoại vừa rồi trong quán cà phê.

Lúc này, cô chỉ như một cỗ máy đang thở.

Đúng lúc đang nghĩ vậy thì một người phụ nữ chừng ba mươi tuổi, mặc bộ

váy áo kiểu Tây màu xanh ngọc, trông ra dáng một phụ nữ mạnh mẽ, can trường gõ cửa ngăn cô lại.

Tô Ngu ngạc nhiên ngẩng đầu lên.

Người phụ nữ kia mỉm cười, cúi đầu chào, rồi dùng ngôn ngữ bàn tay giao

tiếp với cô một cách rất thuần thực: “Chào cô. Tôi là trợ lý của Ôn Nhan Khanh, cô có thể gọi tôi là San Ni”.

Trợ lý của thầy Ôn ư? Tô Ngu hơi ngạc nhiên, rồi cũng dùng ngôn ngữ bàn

tay để hỏi: “Chào cô... Xin hỏi, cô tìm cháu, có việc gì thế ạ?”

”Có hai việc. Một là, anh Ôn nhờ tôi thông báo với cô, lệnh tử - tức là cô Tô Hòa - đã đi cùng với anh Ôn để giải quyết một số chuyện, nên tối nay không thể về nhà được”.

Chị họ đi cùng với thầy Ôn sao?

”Chuyện thứ hai là, nghe nói trước đây cô chưa từng tiếp xúc với đồ họa

trên máy tính, vì thế cô đã khá lúng túng trong chuyện sử dụng một số phần mềm, đúng không? Anh Ôn sợ rằng, khi chị cô vắng nhà, cô sẽ gặp khó khăn, nên cử tôi đến đây, hỏi cô xem có muốn để tôi ở cùng cô trong thời gian chị cô vắng nhà, đồng thời thảo luận với cô một số vấn đề trong thiết kế phần mềm hay không?”.

San Ni chớp chớp mắt với cô.

“Đây là sự quan tâm đặc biệt”.

Thầy Ôn không chỉ đưa chị họ đi, mà còn sai người đến để dạy cô đồ họa

trên máy tính. Không biết ông thầy Ôn Nhan Khanh nổi tiếng từ xưa là lạnh

lùng và tàn nhẫn đã trở nên chu đáo từ bao giờ vậy nhỉ?

Tô Ngu cảm thấy hơi hoang mang. Nhưng vì rất ít khi từ chối ý tốt của người khác là tính cách nhất quán của cô từ xưa đến nay, nên nếu như San Ni là người do thầy Ôn phái tới, thì cô chỉ việc đồng ý là xong.

Gạt bỏ tất cả những lời nhận xét về mẹ trong lá thư ra khỏi bộ não.

Gạt bỏ tất cả những ý nghĩ rối ren ra khỏi đầu.

Chỉ cần không nhớ lại, sẽ không còn cảm thấy đau nữa. Chỉ cần không mở

xẻ, thì sẽ trở nên trống rỗng.

Thế là, một đêm đáng lẽ sẽ rất nặng nề và bất an vì những lời trong lá thư ấy, đã thay đổi hoàn toàn do có sự xuất hiện của San Ni.

Khi học phần mềm đồ họa dưới sự giúp đỡ của San Ni, Tô Ngu mới phát hiện ra rằng, người mà thầy Ôn Nhan Khanh phái tới không phải chỉ là một giáo viên bình thường, mà còn là một người rất xuất sắc trong ngành, thậm

chí cô còn nghi ngờ rằng San Ni chính là một trong những người khai sáng

trong lĩnh vực thiết kế bằng phần mềm đồ họa này, bởi có rất nhiều lệnh tắt dù trong sách không hề nhắc đến, nhưng San Ni đều rất thuần thục.

Hơn nữa, khi bắt tay vào thực hành, cô còn phát hiện ra rằng, máy tính quả đúng là phát minh vĩ đại nhất trong một trăm năm qua, nó đã đơn giản hóa rất nhiều thứ trước đây vốn rắc rối và phức tạp. Ngay như vẽ đường thẳng - một việc mà trước đây cô đã phải học cả năm trời, thì nay chỉ cần một cái nháy chuột là đã có vô số những đường thẳng tắp tắp hiện ra.

Hèn chi mà Tạ Thanh Hoan nói, chỉ cần mang theo máy tính là đã mang theo tất cả.

Thời gian học tập trôi qua rất nhanh.

Tô Ngu học một mạch hơn hai mươi lệnh cơ bản, khi cô dùng phần mềm vẽ

xong một mẫu phác thảo thiết kế đồ trang sức, thì đã là một giờ đêm.

Cô trải một tấm ga mới lên giường của Tô Hòa rồi mời San Ni ngủ ở đó.

Cũng vào lúc đó, ở nơi cách xa hàng vạn dặm, Tô Hòa đang ngủ rất say

sưa, không hề biết rằng máy bay đã hạ cánh, đáp xuống thủ đô của nước Ý - Rome - thành phố có hơn một nghìn năm trăm năm lịch sử và được mọi người xưng tụng là “Thành phố vĩnh hằng”.

Tô Hòa từ từ mở mắt ra.

Ánh sáng mờ mờ. Lọ hoa tươi còn đắm hơi sương. Lốp vải voan màu tím đỏ.

Trên trần nhà màu vàng sẫm là những hình chạm trổ rất đẹp và cổ kính

mang đậm màu sắc tôn giáo, các thiên sứ nhỏ đang dang cánh bay, trông giống như có vô số những con mắt đang nhìn cô chăm chú...

Khoan đã! Đôi cánh? Đôi mắt?

Cuối cùng, Tô Hòa cũng đã nhận ra rằng có điều gì đó khác thường, cô lập

tức tỉnh hẳn, sau đó phát hiện ra rằng: Quả nhiên mình không còn ở trên máy

bay nữa!

Lúc này cô đang nằm trên chiếc giường rất rộng trải ga màu tím uất kim hương, chỉ riêng số gối thôi cũng đã có đến hơn tám chiếc, sự êm ái mà chiếc giường mang lại khiến cô cảm giác như mình đang bồng bềnh trên một đám mây.

Đưa mắt nhìn xung quanh, Tô Hòa thấy đó là một căn phòng siêu rộng, bài trí trong phòng theo phong cách cung đình châu Âu chính thống, đường viền của các vật dụng trong phòng đều được mạ vàng. Tô Hòa không nén được tò mò đưa tay ra sờ lên chiếc tủ đầu giường gần nhất, thầm nghĩ, trong thời đại giá vàng tăng vùn vụt như hiện nay, nếu cạo lớp mạ vàng ấy xuống và đem đi bán hẳn sẽ thu được rất nhiều tiền. Nghĩ vậy, cô chợt nhìn xuống quần áo trên người mình - đó là một chiếc áo bằng lụa màu xanh thẫm có thêu viền những

nhành hoa nhỏ, nhìn tiếp xuống dưới

- Ôi, ôi, ôi! Ai đã thay quần áo ngủ cho tôi thế này?!

Cô lập tức nhảy phắt xuống giường, xỏ vội vào đôi dép thêu kim tuyến,

chạy ra và mở cửa phòng. Bên ngoài là một hành lang còn rộng hơn, nhưng trống trơn, không một bóng người.

Khác với phòng ngủ với ánh đèn mờ tối, tất cả cửa sổ dọc hành lang đều được mở tung, ánh mặt trời ấm áp chiếu trên nền đá hoa cương, khiến nền nhà bóng lộn như gương.

Tô Hòa cố nhớ lại, lúc trước cô đang ở trên máy bay, ngồi mãi cho đến lúc buồn ngủ quá và thiếp đi. Thế mà lúc này cô lại đang ở trong phòng, rõ ràng là Ôn Nhan Khanh đã đưa cô tới đây. Còn ai đã thay quần áo cho cô... chắc là anh bạn Ôn Nhan Khanh không phải loại người tầm thường đến mức nhân cơ

hội đó để lợi dụng, có lẽ là quần gia hay một ai đó đã làm việc này. Nhưng...

Người đi đâu cả rồi?

- Đây, có ai ở đây không? Có... ai... ở... đây... không...?

Chỉ có tiếng vọng đáp lại lời cô.

Tô Hòa thất lại dây lưng chiếc áo ngủ, quyết định đi khắp nơi, hể nhìn thấy

cửa là mở: thư phòng, thư phòng, thư phòng, thư phòng... khi mở đến cánh cửa thứ năm, cô cố hít một hơi thật sâu, rồi lại mở...

Trước mắt cô là một căn phòng xếp đầy sách.

- Cậu ấm con nhà giàu này cần nhiều sách như vậy làm gì cơ chứ?! - Tô

Hòa giận dữ nắm chặt tay thành nắm đấm - Dở người quá mức, thằng cha này đến thư phòng mà cũng phân loại.

Đi mãi, đi mãi, cuối cùng thì ở phía trước cũng xuất hiện một cầu thang, Tô Hòa lập tức đi theo cầu thang xuống dưới. Chưa tới nơi thì đã ngửi thấy mùi rất thơm, cứ đi theo phía tỏa ra mùi thơm tới cuối hành

lang thì có một căn phòng, trong phòng có hai người, họ đang ngồi đối diện với nhau qua một chiếc bàn ăn, không khí yên ắng đến lạ thường.

Một trong hai người đó - không ai khác - chính là Ôn Nhan Khanh.

Còn người kia thì là một người đàn ông chừng năm mươi tuổi, mặc một bộ

6. Chương 6

Hồi 6

Giống như vầng mặt trời,

Giống như đóa hoa nở.

Giống như lý do em khiến cho đôi mắt tôi không thể mờ.

Những thứ đầu tiên tôi nhìn thấy trong đời.

Đang lấp lánh.

Thứ hai, bảy giờ năm mươi lăm phút sáng.

Vừa mới sáng ngày ra trời đã đổ mưa lớn, những giọt mưa to đập vào cửa

kính, mang đến một không khí mát mẻ, trong lành hiếm có giữa mùa hè nóng nực .

Khi Tô Ngu đến, trong lớp chưa có một ai. Có một cánh cửa sổ đóng không chặt, nước mưa tấp vào, làm ướt sũng cả lớp thảm trên sàn nhà. Cô vội đặt cặp sách xuống chạy tới đóng cửa sổ, nhìn thấy bên ngoài có bóng người đang chạy rất nhanh dưới làn mưa, ánh mắt của hai người vô tình gặp nhau, người kia khua tay, như đang muốn nói với cô điều gì đó, nhưng vì mưa rất to, nên cô không nhìn rõ người ấy nói gì.

Người kia liền chạy thẳng tới, bỏ chiếc mũ liền áo của bộ thể thao đang

trùm trên đầu xuống, để lộ khuôn mặt trẻ trung, hỏi:

- Này bạn, lớp của khóa mới năm nay ở đâu vậy?

Tô Ngu đưa tay chỉ vào nơi mình đang đứng, người kia lập tức hiểu ra:

- Là ở đây à? Lucky! - Nói rồi, để tay lên bực cửa sổ, nhún người nhảy vào,

đôi giày ướt đẫm để lại hai vũng nước trên tấm thảm thủ công Ba Tư.

- Ôi, rất xin lỗi. Thực sự không biết làm thế nào, sáng nay ra khỏi cửa quên mất không mang theo ô - Vừa nói, chàng trai vừa cúi người tháo giày ra.

Tô Ngu nghĩ thầm: Định nói dối ai chứ, rõ ràng là mưa bắt đầu từ tối qua, nhìn thấy trời mưa như vậy, có ai lại không mang theo ô? Nhưng vì cô vốn là người từ trước đến nay chưa bao giờ làm cho người khác phải khó xử, nên mặc dù biết rõ người kia nói dối, song vẫn coi như không biết.

Sau khi anh ta tháo giày xong, bèn đi chân trần đến trước bàn, treo đôi

giày lên phía trên, rồi đưa mắt nhìn xung quanh, nói:

- Đúng là thiết kế theo kiểu chỉ được cái hào nhoáng bên ngoài, bàn tròn, là để gần với giáo viên hơn chẳng? Đến chỗ treo giày cũng không có, rõ là phong cách mà chỉ có S.S mới có.

Tô Ngu ngạc nhiên, người này là ai? Sao lại dám phê phán S.S ngay tại đây vậy?

Anh ta lại đi về phía lọ hoa ở phía cuối lớp học, ngắm nghía một lúc, rồi

quay người về phía Tô Ngu, lè lưỡi:

- Hi, đúng là đồ cổ thật! Quả không hổ là S.S với tài lực hùng hậu.

Nói rồi, anh ta bước tới trước bức tranh sơn dầu bên cạnh cửa, nhìn một lúc, tiếp tục nói với Tô Ngu:

- Chắc chắn đây là tranh do Ôn Nhan Khanh chọn, chỉ có con người biến thái ấy mới đem bức Vườn nho đỏ treo ở đây. Chắc rằng anh ta muốn nói với [1]

mọi người rằng: Bạn trẻ, cho dù các cô các cậu có tài năng đến đâu, cho dù có sánh được với Vincent Willem Van Gogh đi nữa, nhưng chỉ khi nào có thể bán được tác phẩm của mình khi còn sống thì mới gọi là thành công.

[1] Bức Vườn nho đỏ: Là bức tranh duy nhất của Von Gogh được bán khi ông vẫn còn sống.

Chàng trai ấy có khuôn mặt tròn, trông rất trẻ con, nhưng lại bất chước

được rất giống về mặt và giọng điệu của Ôn Nhan Khanh. Mặc dù Tô Ngu không nhìn được hết những lời anh ta nói, nhưng chừng ấy cũng đủ khiến cô phải bật cười.

Đúng lúc đó thì cánh cửa lớp học mở ra, Tạ Thanh Hoan ôm chiếc laptop xuất hiện trước, phía sau là Quan Tiểu Đông. Hai người thấy chàng trai lạ và đôi chân trần của anh ta, thì đều lộ vẻ ngạc nhiên.

- Anh là ai? - Tạ Thanh Hoan hỏi trước.

Người lạ cũng nhìn cô ngạc nhiên:

- Cô... cũng là học sinh ở đây à?

Tạ Thanh Hoan chau mày lại, vẻ không vui:

- Tôi hỏi trước cơ mà?

- À, tôi sẽ tự giới thiệu! - Chàng trai lập tức đứng thẳng dậy, vỗ ngực nói

với vẻ trịnh trọng - Tôi tên là Chung Bài Bài, năm nay hai mươi sáu tuổi, chưa kết hôn, chưa có bạn gái, thích những cô gái đẹp tóc dài, chân dài, thắt đáy lưng ong...

Quan Tiểu Đông không nén được phì cười, Tạ Thanh Hoan trừng mắt lên nhìn cậu ta, cậu ta bèn vội đưa tay bịt miệng.

Tạ Thanh Hoan sầm mặt, tiếp tục hỏi:

- Vậy rốt cuộc anh là ai? Sao lại tùy tiện xông vào lớp học của chúng tôi?

Chung Bài Bài gơ ngón trở ra lắc lắc:

- No! No! No! Không phải là xông vào. Thực ra, tôi đến để lên lớp cho các cô cậu theo lời mời của Ôn Nhan Khanh.

- Cái gì? Anh là thầy giáo á? - Quan Tiểu Đông và Tạ Thanh Hoan đồng thanh kêu lên.

- Này, này, các bạn trẻ... - Chung Bài Bài chớp mắt - Đừng thấy tôi đẹp trai thế này mà nghĩ rằng tôi không có năng lực nhé. Tôi đến để dạy các bạn cách phân biệt trọng lượng, màu sắc, độ trong của ngọc và tiêu chuẩn hình dạng khi cắt, hay nói một cách nôm na thì cũng có nghĩa là cách giám định ngọc đấy.

Tô Ngu thầm kêu lên trong lòng: Anh chàng trông nhỏ nhắn thế này mà lại là giáo viên của S.S sao? Hơn nữa còn là người do Ôn Nhan Khanh mời đến

n ữa c h ứ?

Tạ Thanh Hoan tỏ ra nghiêm túc hẳn, nhướn mày hỏi:

- Thầy dạy chúng tôi môn Giám định ngọc ư? Thầy có bằng FGA, DGA, hay là GG ? [2]

[2] FGA: Giấy chứng nhận tư cách hội viên do Hiệp hội Đá quý của Anh cấp; DGA là giấy chứng nhận tư cách hội viên Kim cương. GG là bằng giám định đá quý do trường đá quý của Mỹ cấp, bao gồm hai loại là bằng giám định kim cương và bằng giám định đá quý

có màu GIA

- Sao cơ? - Lần này thì đến lượt Chung Bài Bài ngây người ra.

- Đừng có nói với tôi là thầy không có bất cứ một giấy chứng nhận nào đấy.

Chẳng phải là thầy là giáo viên dạy giám định ngọc sao?”.

Chung Bài Bài gãi đầu:

- Người không có giấy chứng nhận thì không được coi là giáo viên giám định ngọc sao?

Tạ Thanh Hoan mở chiếc máy tính, gõ lách cách một hồi, rồi xoay màn hình lại:

- Đây là tất cả giấy chứng nhận FGA mà tôi có, ngay cả loại này mà anh cũng không có, thế thì dựa vào đâu để làm giáo viên của tôi?

Tô Ngu dồn mắt nhìn, trên chiếc máy tính đó là hình ảnh của một tờ giấy chứng nhận. Chung Bài Bài cũng nhìn, nhưng mắt nheo lại, nhận xét:

- Đến cả ảnh của giấy chứng nhận ấy mà cũng đẹp thế này...

- Anh! - Tạ Thanh Hoan tức giận đóng máy lại.

Đúng lúc đó thì một người đứng đỉnh đi vào. Tô Ngu nhìn, thì ra là Diệp Nhất - người luôn luôn đến sau cùng - đã xuất hiện.

- Ô, vui vẻ quá nhỉ. Thưa quý vị, cuối tuần có gì mới không?

Quan Tiểu Đông vội chấm dứt câu chuyện bằng một vẻ dĩ hòa vi quý:

- Tốt quá rồi, mọi người đều đã đến đủ, thế thì đừng mất thời gian nữa, bắt đầu vào giờ học được chưa?

Tạ Thanh Hoan vẫn đang định nói một câu gì đó thì Quan Tiểu Đông đã nói:

- Đã là người do thầy Ôn mời thì chắc chắn phải có đủ tư cách

Câu nói ấy rất có hiệu quả. Tuy Tạ Thanh Hoan rất cao ngạo, nhưng lại rất

khâm phục Ôn Nhan Khanh, vì thế nghe Quan Tiểu Đông nói vậy, cô cũng thôi và đi về chỗ ngồi của mình.

Quan Tiểu Đông và Tô Ngu cũng lần lượt ngồi vào chỗ.

Diệp Nhất nhìn đôi chân trần của Chung Bài Bài với vẻ như đang suy nghĩ điều gì, sau đó đi tới bên cạnh Tô Ngu, đặt một vật gì đó lên bàn cô.

Tô Ngu nhìn, thì ra là chiếc điện thoại của cô.

Diệp Nhất cũng nhìn cô, chớp chớp mắt.

Tô Ngu cầm chiếc điện thoại lên, thấy ảnh nền của màn hình đã được thay

đổi. Lúc trước cô cài đặt ảnh của mẹ, nhưng bây giờ đã được thay bằng hình một bó hoa chuông màu trắng, dưới bó hoa đặt một viên pha lê màu vàng. Rõ ràng đều là những hình ảnh được chụp bằng điện thoại của cô, nhưng lại toát lên những vẻ rất khác nhau.

Tô Ngu ngạc nhiên nhìn về phía Diệp Nhất lúc đó đã ngồi vào vị trí của mình, Diệp Nhất chụm hai tay lại làm động tác cảm ơn, rồi sau đó chỉ lên bảng.

Đúng lúc đó, Chung Bài Bài đã đứng trên bục giảng, mặt quay xuống lớp

học, nói:

- Chào các bạn, được lên lớp cho các bạn... - Anh có ý nhìn về phía Tạ

Thanh Hoan - là điều khiến tôi cảm thấy rất vinh hạnh

Tạ Thanh Hoan nghiêng rằng:

- Bớt những lời vô ích ấy đi.

- Khoáng vật học kết tinh ư? Hay là Khái luận về đá quý? Dụng cụ giám

định đá quý?... No, ngày nay, những cuốn sách này không dùng đến nữa. Hãy gấp chúng lại và nhìn về phía tôi.

Chung Bài Bài làm động tác tay với vẻ cường điệu, sau khi xác định rằng Tô Ngu cũng đang nhìn mình, anh nhẹ nhàng, từ từ, giống như đang dặt tay

người mới yêu lần đầu, lấy một viên đá từ trong túi ra:

- Ai có thể nói ọi người biết, đây là gì? - Anh giơ lên viên đá màu hồng to bằng quả trứng ngỗng.

Tạ Thanh Hoan đáp bằng vẻ lạnh lùng:

- Là đá hồng ngọc nguyên bản, chắc là sản phẩm của Thái Lan.

- Chà, không then là người đẹp, rất có con mắt nhìn. Đây chính là nguyên

bản của đá hồng ngọc Thái Lan, nặng 119 gram. Mọi người có thể nhìn thấy

màu của nó là màu đỏ thẫm, bởi vì nó có màu đen phản chiếu, theo cách gọi

thông thường đó là tiêu quang, vì thế mà nhìn nó thẫm màu hơn thực tế - Sau khi giới thiệu một cách đơn giản xong, Chung Bài Bài đi vào vấn đề chính - Vì thế, việc mà chúng ta phải làm trong bài đầu tiên là: Đối thoại với nó.

Đối thoại? Tô Ngu không hiểu.

Chung Bài Bài mỉm cười:

- Đúng thế, đối thoại. Sờ vào nó, cảm nhận về nó, nghe nó nói. Đá quý có

thể mang tới cho nhà thiết kế rất nhiều cảm giác, vì thế bài hôm nay là “cuộc tiếp xúc thân mật đầu tiên” với ngọc nguyên bản. Đề nghị các bạn hãy thiết kế một tác phẩm cho nó, hãy vẽ ra tất cả những điểm gì mà các bạn cho rằng đẹp nhất của nó”.

Tô Ngu nhìn viên đá - những đường gân thô, màu đỏ thẫm, một vật chết lạnh ngắt, thế mà thầy giáo lại yêu cầu mọi người “đối thoại” với nó. Đối thoại

như thế nào đây?

Quan Tiểu Đông bên cạnh bắt đầu lật giở sách. Chung Bài Bài đưa tay dè

lên cuốn sách của cậu ta:

- Cậu làm gì thế?

- Em, em, em chưa được học kiến thức cơ bản về bất cứ phương diện nào

của đá quý, em không hiểu gì về độ bóng của màu, độ trong, hay là công đoạn cắt...

Chung Bài Bài cười:

- Vì thế cậu cho rằng, cuốn sách này có thể nói cho cậu biết ”viên đá

nguyên bản” này có thể làm được gì à?

Quan Tiểu Đông ngậy người ra.

- Đừng có đọc những cuốn sách chết ấy, sách vở cũng chỉ là do những người đi trước tổng kết ra mà thôi. Nhưng viên đá quý này giờ đang ở trước mặt cậu, hãy đọc nó bằng trực giác của cậu. Hãy tin tôi, những điều mà nó nói với cậu chắc chắn sẽ nhiều hơn sách vở đấy! - Giọng của Chung Bài Bài mang một sức mạnh đầy mê hoặc. Quan Tiểu Đông ngậy người nhìn chăm chăm vào viên đá trong tay của Chung Bài Bài, càng nhìn lại càng thấy căng thẳng, mồ hôi rịn ra trên trán. Thấy điệu bộ ấy của cậu ta, Chung Bài Bài thở dài vẻ bất lực:

- Ok, ok, cậu căng thẳng quá đấy, thả lỏng ra... Nào, người đẹp, cho cô đây

- Nói rồi, Chung Bài Bài đưa viên đá cho Tạ Thanh Hoan.

Tạ Thanh Hoan đón lấy viên đá, đang quan sát, Chung Bài Bài liền tay chống cằm, xoay người xuống bàn của cô rồi nói với giọng rất ngọt ngào - Cô

đã nghe thấy nó nói gì với cô chưa?

Tạ Thanh Hoan ngược mắt nhìn anh.

Chung Bài Bài không hề che giấu vẻ thích thú và si mê trong ánh mắt nhìn

Tạ Thanh Hoan của mình:

- Nó đang nói với cô rằng: Nếu nó có thể trở thành một chiếc nhẫn trên ngón tay của cô, thì nó sẽ rất, rất vinh hạnh...

Đồng tử của Tạ Thanh Hoan thu nhỏ lại, không nói gì mà chỉ từ từ đưa bàn tay phải lên, rồi kéo ống tay áo đang che kín mu bàn tay của mình ra. Lúc đó, mọi người mới nhìn thấy, trên ngón tay trở của bàn tay ấy đang đeo một chiếc nhẫn mặt đá hồng ngọc, viên đá rất to, gần như trùm kín cả đốt ngón tay, trong suốt, đỏ tươi.

Cho dù Tô Ngu chưa hiểu lắm về ngọc, thì cũng có thể nhìn thấy viên đá trên chiếc nhẫn của Tạ Thanh Hoan, dù là về độ bóng hay độ trong cũng đều hơn hẳn viên đá nguyên bản kia.

Quả nhiên, Chung Bài Bài, ngượng ngùng đứng thẳng người dậy, đưa tay

sờ mũi, nói:

- Chà, xem ra bây giờ nó chỉ có thể trở thành tác phẩm thiết kế trong giả tưởng của cô mà thôi, thật đáng tiếc...

Tạ Thanh Hoan nhìn anh với vẻ lạnh lùng, quay người đưa viên đá cho Diệp Nhất.

Diệp Nhất lập tức trao ngay nó cho Tô Ngu, không hề để lại trên tay lấy một giây.

Tô Ngu vội đón lấy, sau khi cầm viên đá, ngẫm nghĩ một lúc, cô cảm thấy nếu mình đã không biết gì thì hãy dùng biện pháp thủ công nhất vậy. Thế là cô lấy thước da ra, bắt đầu đo độ to nhỏ, độ dày của viên đá, rồi vẽ lại hình dạng, và ghi chép lại các số liệu đó vào trong cuốn sổ.

Chung Bài Bài nhẫn nại chờ cô viết xong, sau đó thu viên đá lại, nói:

- Ok, tôi tin rằng mọi người đều đã có những khái niệm ban đầu về viên đá

này. Vậy thì tiếp theo đây, mọi người hãy phát huy trí tưởng tượng của mình, bắt đầu thiết kế đi. Thời gian là ba mươi phút, vẽ được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu.

Mọi người lập tức bắt tay vào vẽ.

Những giọt nước mưa trên kính cửa chảy ngoằn ngoèo, gợi nên những ý tưởng sáng tạo đặc biệt của tạo hóa.

Ba mươi phút trôi qua rất nhanh.

Chung Bài Bài ngồi đếm ngón tay một cách vô vị, đột nhiên đứng dậy, nói một câu:

- Hết giờ.

Ba học sinh đồng loạt ngẩng đầu lên nhìn về phía anh. Diệp Nhất gõ gõ xuống mặt bàn của Tô Ngu, cô bèn chậm chạp đặt bút xuống, nhìn về phía giáo viên.

- Nào, để tôi xem mọi người thiết kế như thế nào - Không ngoài dự đoán,

Tạ Thanh Hoan lại là người bị hỏi đầu tiên.

Cô liền xoay máy tính về phía Chung Bài Bài.

-Ồ! - Chung Bài Bài khẽ huýt sáo - Khuyên tai ư?

Rồi anh nhìn vào đôi tai của cô một cách đầy ẩn ý:

- Nếu nó có thể trở thành vật điểm tuyết trên đôi tai cô, thì nó cũng sẽ rất lấy làm vinh hạnh.

Tạ Thanh Hoan không thêm để ý đến những lời tán tỉnh ấy, lên tiếng:

- Màu của viên đá này không được đẹp lắm, nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện ra có

sự chênh lệch về màu sắc giữa nửa trên với nửa dưới của nó, sắc độ đỏ khác nhau. Vì thế, nếu dùng toàn bộ viên đá để thiết kế thành một vật thì sẽ khó mà bán được giá cao. Vì thế, tôi chia nó thành hai phần, tận dụng sự chênh lệch về màu sắc để cắt thành đôi khuyên tai hình quả lê. Tên của đôi khuyên

này là Lương Sinh hoa . [3]

[3] Một loại thực vật sinh trưởng ở hải đảo, hoa của nó rất đẹp. Điều đặc biệt là trên một đài hoa của loại cây này thường có hai bông hoa, quay về hai phía khác nhau.

Từ chỗ của Tô Ngu có thể nhìn thấy trên màn hình máy tính của Tạ Thanh Hoan là hai chiếc khuyên tai đá hồng ngọc, ánh sáng của màn hình được cài đặt ở chế độ tương phản cao nên chúng càng trở nên đẹp long lanh. Đúng như lời của Tạ Thanh Hoan, màu sắc của hai chiếc khuyên ấy không giống nhau, nhưng vì có cái tên Lương Sinh hoa rất đặc biệt, nên bỗng nhiên tác phẩm trở nên thi vị.

Chung Bài Bài vỗ tay:

- Rất lãng mạn! Cái tên này đủ để khiến cho trái tim của rất nhiều cô gái phải thổn thức.

Tạ Thanh Hoan nhìn lại anh với vẻ khinh khỉnh. Hồi 6.2

Chung Bài Bài lưu luyến rời ánh mắt khỏi khuôn mặt cô, quay sang Quan

Tiểu Đông bên cạnh:

- Thế còn cậu, cậu đã thiết kế gì vậy?

Quan Tiểu Đông đỏ bừng mặt, đưa bức vẽ của mình ra với vẻ ngượng ngùng .

Chung Bài Bài lại khẽ huýt sáo, rồi giơ bức vẽ ấy về phía các những người còn lại.

Đó là bức vẽ của một chiếc ghim cài áo.

Hòn đá đã được chạm khắc thành một đóa hoa hồng cài áo. Một miếng

vàng 24K được chế tác thành hình cánh lá, ôm lấy viên hồng ngọc một cách khéo léo và chắc chắn. Vì các cánh hoa hồng có màu đậm, nhạt khác nhau, nên rất phù hợp với màu sắc và tầng lớp khác nhau của viên đá nguyên bản. Tuy không ẩn chứa ý tứ sâu xa như thiết kế của Tạ Thanh Hoan, nhưng bù lại cách trạm trổ và kết cấu thì lại rất tinh xảo.

Chung Bài Bài hỏi:

- Tên của chiếc ghim là Tuyệt sắc khuynh thành à ? Quả không hổ danh là học sinh do Ôn Nhan Khanh lựa chọn, cậu cũng rất được đấy.

Quan Tiểu Đông phấn chấn hẳn lên:

- Sao cơ? Thế à? Đúng là em vẽ cũng không đến nỗi sao?

- Được quá đi chứ! Kiến thức về mỹ thuật rất tốt, chắc là đã phải học rất

nhiều năm phải không? - Không giống như Ôn Nhan Khanh, Chung Bài Bài không hề tiếc lời khen. Sau khi khen Quan Tiểu Đông xong, anh bèn quay sang Tô Ngu - Nào, để xem tác phẩm của cô em gái này xem...

Tô Ngu hơi căng thẳng chìa bức vẽ của mình ra.

Sau khi xem bức vẽ của cô xong, nụ cười vốn có trên mặt Chung Bài Bài

biến mất, thay vào đó là vẻ đăm chiêu.

Tác phẩm của Tô Ngu có tên là Nguyên sắc.

Cô đã dùng bút sáp để vẽ một tử cung bị mở ra, trong tử cung lộ ra đôi

chân của hài nhi, xung quanh là những dòng máu chảy.

Độ đậm nhạt màu sắc ở thành tử cung, làn da hồng hào của hài nhi, và những vệt máu loang lổ đến nhức mắt tất cả hòa hợp hoàn toàn với màu sắc của hòn đá nguyên bản.

Độ to nhỏ của tác phẩm cũng vừa bằng với hòn đá.

Nếu như tác phẩm của Tạ Thanh Hoan và Quan Tiểu Đông cần phải cắt gọt

rất tinh vi, thì tác phẩm của Tô Ngu chỉ cần chạm khắc đơn giản là có thể hoàn thành.

Rất đặc biệt, rất riêng và có sức hút.

Khiến người ta phải kinh sợ, kinh ngạc, và cả thán phục. Chung Bài Bài hỏi

với vẻ nghiêm túc:

- Đây là?

- Đồ, mỹ, nghệ - Tô Ngu trả lời. Rõ ràng đá quý không nhất thiết chỉ để làm

đồ trang sức, nó còn có thể làm thành các vật trưng bày.

Đôi mắt của Chung Bài Bài ánh lên đôi chút ngạc nhiên, rồi lặng lẽ nhìn cô một hồi lâu, không nói rằng không được, cũng không nói rằng được, cuối cùng

anh chỉ nghiêng đầu, rồi chuyển ánh mắt sang phía Diệp Nhất:

- Còn của cậu đâu?

Ánh mắt Tô Ngu cũng lập tức dừng lại trên khuôn mặt của Diệp Nhất, và

bất giác nắm chặt lấy bức vẽ của mình.

Diệp Nhất sẽ thiết kế thành thứ gì đây?

Lần này, Diệp Nhất liệu có lại làm nên chuyện gì khiến tất cả sững sốt và vượt lên trên tất cả mọi người không?

Tô Ngu vừa hồi hộp chờ đợi, vừa muốn được so sánh. Cảm giác ấy thật lạ lùng.

Diệp Nhất vươn người, thu đôi chân nãy giờ vẫn gác trên bàn xuống, mỉm cười:

- Không có. Tôi không thiết kế.

Chung Bài Bài khom người, đầu vươn đến trước mặt Diệp Nhất:

- Thế nào là không có?

- Đáp án là - Diệp Nhất thò tay móc hòn đá nguyên bán từ trong túi

Chung Bài Bài ra, nhận xét! - Hòn đá này, màu không đẹp, lại nhỏ, cho dù có mài giũa kì công đến đâu, thì bán ra cũng chưa đầy ba ngàn đồng. Phải mất thời gian quý báu và hao phí tế bào não vì một món hàng hạng ba như vậy quả là không đáng giá. Vì thế, tôi không hề nghĩ đến.

Một sự ngạo mạn vô cùng.

Một sự sắc sảo tuyệt đỉnh.

Và lại tạo nên một sự bất ngờ khác.

Tô Ngu ngậy người nhìn bàn tay của Diệp Nhất, ngón tay của cậu ta vừa

thon dài vừa rất đẹp, khiến cho hòn đá quý trong tay càng trở nên đẹp hơn, thế mà Diệp Nhất lại bảo đó là món hàng hạng ba. Cô nhìn lại bản thảo bức vẽ của mình, chợt ý thức rất rõ về khoảng cách giữa mình và Diệp Nhất.

Trong lúc cô còn đang căng đầu suy nghĩ xem nên thiết kế thế nào, thì Diệp Nhất đã bắt đầu nghĩ tới chuyện làm thế nào để thu được lợi nhuận lớn nhất. Mà tính toán đến lợi nhuận cũng là một tố chất rất cần thiết của một nhà thiết

kế ngọc hạng nhất.

Cô...

Còn phải học tập bao lâu nữa mới có thể đạt được đến trình độ đó?

Hay nói cách khác...

Vi sao Diệp Nhất lại có thể tiến nhanh đến như vậy?

Lưỡng Sinh hoa hay Tuyệt sắc khuynh thành thì cũng đều chỉ là tác phẩm

của “học sinh” mà thôi. Còn Diệp Nhất, cậu ta chẳng có gì là giống với một học sinh bình thường cả, mà giống một người thầy, không, cậu ta còn vượt lên trên cả tầm của một người thầy...

Trái tim của Tô Ngu cứ đập thình thịch, thình thịch.

Sững sốt, tự ti, dồn ép, ghen tị... biết bao cảm xúc cứ đan xen vào nhau,

khiến cô thấy tâm trạng của mình lúc này rất phức tạp.

Và phía bên kia, Chung Bài Bài cũng đang lặng lẽ nhìn Diệp Nhất, Diệp Nhất bèn mỉm cười nhìn lại.

Hai người cứ nhìn nhau như vậy gần nửa phút.

Sau cùng, Chung Bài Bài thu ánh mắt về, đưa tay lấy lại hòn đá từ chỗ Diệp

Nhất, nói:

- Mọi người thật là có con mắt tinh tường! Món hàng hạng ba thì sao? Món hàng hạng ba thì không được mang trên người và thiết kế tử tế ư? Vì thế mới nói S.S... là cái đồ đáng ghét nhất! Hừ! - Nói rồi đứng thẳng người dậy, quay đầu, giận dữ bỏ đi.

Rõ ràng phản ứng ấy của Chung Bài Bài vượt ra ngoài tầm dự đoán của mọi người, vì thế tất cả đều há hốc miệng nhìn nhau.

Nhìn theo bóng dáng của Chung Bài Bài khuất dần phía cuối hành lang,

Quan Tiểu Đông run rẩy nói:

- Toi rồi, thầy giáo giận rồi! Chúng ta... làm thế nào bây giờ?

Diệp Nhất nhún vai:

- Cái gì mà làm thế nào? Tan học sớm chả thích hơn sao. Về thôi... - Nói xong đang định ra về thì chợt nhìn thấy Ôn Nhan Khanh đang đi từ đầu hành lang kia tới. Diệp Nhất ngây người ra một lát rồi hỏi Quan Tiểu Đông:

- Hôm nay là thứ năm à?

- Không, hôm nay là thứ hai mà! - Quan Tiểu Đông cũng rất sửng sốt trước sự xuất hiện của Ôn Nhan Khanh.

Ôn Nhan Khanh cầm một tờ giấy trong tay, đi tới trước mặt mọi người và nói một câu rất lạnh nhạt:

- Ngồi vào chỗ đi, tôi có điều muốn tuyên bố.

Tất cả lập tức trở về chỗ ngồi của mình. Ôn Nhan Khanh treo tờ giấy ấy lên

trước màn của máy chiếu, Tô Ngu chăm chú nhìn lên, thì ra đó là bản thông báo tuyên truyền về cuộc thi thiết kế ngọc.

Cuộc thi thiết kế ngọc và đá quý có tên là “Viên ngọc hi vọng” đang mong chờ sự sáng tạo của các bạn với bốn giải thưởng lớn.

Đơn vị tổ chức: SEASON

Thời gian dự thi: từ 1 tháng 9 đến 31 tháng 10

Ngày công bố giải thưởng: 01 tháng 11

Các loại giải thưởng:

1. Một giải thưởng ý tưởng sáng tạo; giá trị giải thưởng: 100 nghìn USD.

2. Hai giải nhất; mỗi giải trị giá 30 nghìn USD.

3. Năm giải nhì; mỗi giải trị giá 10 nghìn USD.

4. Mười giải ba; mỗi giải trị giá 3000 USD.

Không có chủ đề, không có giới hạn, ai cũng có thể tham gia. Có thể, bạn sẽ là viên ngọc hi vọng tiếp theo.

Trên màn hình là hình ảnh bầu trời xanh biêng biếc, những đợt sóng vừa lui ra xa, để lại lớp bọt màu trắng, trông mịn như lớp bọt.

Có một con sò, đang lặng lẽ nằm trên bãi cát vàng óng.

Con sò hé miệng, một luồng ánh sáng nhỏ phát ra từ bên trong.

Sẽ là lớp thịt mềm, hay viên ngọc quý?

Cầu tứ ngắn gọn và khoáng đạt, màu sắc tươi rói và bắt mắt, thêm vào đó

là chút hồi hộp, tất cả tạo nên một cảm dỗ rất lớn.

Tô Ngu cảm thấy trái tim mình đang đập rất nhanh - thông tin mà hôm trước San Ni nói với cô, lúc này đã trở thành sự thực.

Tạ Thanh Hoan giơ tay hỏi:

- Thưa thầy, có một cuộc thi như thế thật ă?

- Đúng thế.

- Hay quá! Em muốn tham gia!

Quan Tiểu Đông cũng khẽ nói:

- Nhiều... tiền quá...

Tạ Thanh Hoan lườm cậu ta một cái:

- Làm ơn thông minh ra một tí đi! Cậu không nhìn thấy nhà tổ chức là ai ă?

Là SEASON! Chỉ nghĩ bằng đầu ngón chân thôi cũng biết được rằng tác phẩm đạt giải chắc chắn sẽ trở thành món hàng tung ra thị trường. Với thương hiệu vàng, phương pháp kinh doanh rất hiệu quả của SEASON cùng với hiệu ứng

thị trường lớn, thì tôi sẽ trở thành Hạ Ly thứ hai nổi danh sau một đêm!

Ôn Nhan Khanh nhìn cô, nói bằng giọng lạnh nhạt:

- Cô tự tin như vậy, tôi rất vui, có điều, sở dĩ tôi tới đây thông báo về cuộc thi này là để nói với các bạn rằng, không ai trong các bạn được phép tham gia.

Tô Ngu thấy lòng trĩu hẫ xuống: Không lẽ cô đã nhìn nhầm? Nhất định là cô đã nhìn nhầm? Thầy giáo nói không được phép?

Quan Tiểu Đông cũng rất ngạc nhiên, bèn hỏi:

- Vì sao ă?

- Không có gì là vì sao cả. Học sinh của tôi thì không được phép tham gia cuộc thi này - Ôn Nhan Khanh sa sầm mặt

- Chà, chà - Diệp Nhất khẽ huýt sáo, còn Tạ Thanh Hoan thì thất vọng ra mặt.

Ôn Nhan Khanh chậm rãi nói:

- Là học sinh của S.S, các bạn có cơ hội để chứng minh khả năng của mình với SEASON, vì thế không cần phải vội vàng ột cuộc thi làm gì.

Tạ Thanh Hoan mím môi, ngồi dựa vào thành ghế, xem ra cô đã bị thuyết p hục .

Ôn Nhan Khanh gật đầu vừa lòng:

- Rất tốt. Bây giờ, tan học.

Nói xong, quay người rời khỏi lớp học. Từ nãy đến giờ không nói câu nào, lúc này Tô Ngu đứng bật dậy và vụt chạy ra ngoài.

Ôn Nhan Khanh nghe tiếng bèn dừng lại.

Tiểu Ngu cũng dừng lại, thở hổn hển, rõ ràng là cô có nhiều điều để nói,

nhưng trong giây phút đứng trước mặt Ôn Nhan Khanh như thế này, tất cả bỗng trở thành những điều cấm kị.

Hành lang sau trận mưa lớn, ánh sáng mờ mờ, tỏ tỏ.

Ánh mắt của Ôn Nhan Khanh vừa xa xôi vừa lạnh lùng.

Tô Ngu nắm chặt bàn tay, bước tới, nói bằng giọng cứng nhắc nhưng
bướng bỉnh:

- Vì, sao, không được, tham gia?

Ôn Nhan Khanh chau mày:

- Lí do, vừa rồi, tôi đã nói rồi.

- Không đúng như vậy.

- Cái gì?

- Không có cái gì là vì sao! Đó, không phải là lí do.

Vẻ mặt của Ôn Nhan Khanh lập tức sa sầm.

- Đối với, một việc, mà luôn ôm ấp, tràn đầy tin tưởng, rất muốn làm, thì,

không có, phần trăm, lí do, từ chối, xác đáng, là không được! - Tuy những lời nói của Tô Ngu không rành mạch và trôi chảy, nhưng đôi bàn tay nắm chặt, đôi má trắng nhợt, đôi mắt đen thẳm của cô, tất cả đều thể hiện sự kiên quyết của cô.

Cô đứng trước mặt Ôn Nhan Khanh, chỉ cao chưa đến vai anh, yếu ớt và

nhỏ bé tới mức tưởng như chỉ cần dùng một bàn tay là có thể ấn cả người cô xuống. Cả dãy hành lang dài, vì có sự tồn tại của một con người như vậy nên cũng trở nên tràn đầy sức mạnh.

Ôn Nhan Khanh hơi nheo mắt lại.

Tô Ngu hít một hơi thật sâu, tiếp tục nói:

- Xin, thầy, cho em, tham gia! Vì, em, chính là, người, luôn ôm ấp, có một niềm tin, và đã, chuẩn bị! Em...

Ôn Nhan Khanh đột ngột cắt ngang lời cô:

- Điều gì đã khiến em to gan như vậy, dám nói như thế với tôi? - Dừng một chút, anh nói thêm - Là vì, chị họ của em ư?

Tô Ngu ngậy người ra.

Ôn Nhan Khanh lập tức ý thức được rằng, mình đã nói ra câu không nên

nói, nên lập tức thay đổi thái độ bằng vẻ thâm trầm:

- Trong từ điển của tôi, không có hai từ “ngoại lệ”. Nếu em vẫn giữ ý muốn tham gia, vậy thì em hãy thôi học đi.

Tô Ngu mở to đôi mắt. Ôn Nhan Khanh nhắc lại một lần nữa:

- Thôi, học. Nhìn rõ chưa? Tôi nói là: Thôi học.

Tay và chân của Tô Ngu lập tức trở nên lạnh ngắt.

Ôn Nhan Khanh không thèm để ý gì đến cô nữa, quay người bước đi.

Trên hành lang của giảng đường có một dãy cửa sổ, trong những lúc có

nắng thì chúng làm cho cả hành lang bừng sáng, nhưng lúc này, bên ngoài đang mưa, vì thế khiến nơi đây trở nên tối tăm. Bóng đèn trên tường nhấp nháy mấy cái rồi phụt tắt.

Tô Ngu đứng dưới chiếc đèn vừa phụt tắt ấy, cảm thấy thế giới của mình

cũng bị bóng đen bao trùm lên.

Vậy là... vẫn không được sao?

Vì sao học sinh của SEASON không được tham gia cuộc thi của SEASON?

Đúng là rất hoang đường, nhưng tiếc thay, nó lại là quy tắc của nơi này.

Tô Ngu cúi đầu, nhìn xuống đôi bàn tay gầy gò của mình. Đôi bàn tay này

đã cố gắng như vậy, đã miệt mài học vẽ cũng là vì để được đến gần người ấy hơn một chút. Đường như anh đứng ngay trước mặt, chỉ cách có một bước, nhưng khoảng cách một bước ấy dù thế nào cô cũng vẫn không sao vượt qua được.

Đúng lúc đó, một bàn tay khê đập vào vai cô. Diệp Nhất. Cậu ta luôn cười hớn hớn.

- Ngốc thế, chuyện này mà cũng, làm cậu sốc, đến thế sao?

Trong giờ phút này, nhìn thấy nụ cười vô tư ấy, thật là... chướng mắt! Rõ

ràng là chẳng biết gì, thế mà vẫn cứ làm ra vẻ hiểu mình lắm.

Tâm trạng của cô, một người vô tư lự, khỏe mạnh, lành lặn, không làm gì

ảnh hưởng tới tương lai của mẹ thì làm sao mà có thể hiểu được cơ chứ!

Tô Ngu giận dữ gạt cánh tay đang đặt lên vai cô của Diệp Nhất.

Diệp Nhất lại càng cười tươi hơn:

- Này, giận thật rồi à?

Tô Ngu quay đầu bỏ đi.

Diệp Nhất lập tức bước theo sau.

Tô Ngu không nhìn cậu ta, vì không nhìn cậu ta thì sẽ không cần biết cậu ta

đang nói ra những lời đáng ghét gì. Thực ra, mất khả năng nghe cũng tốt, ít ra thì khi muốn được yên tĩnh chỉ cần nhắm mắt lại là xong.

Đúng lúc cô đang giận dữ nghĩ như vậy, thì điện thoại di động trong túi áo rung lên, cô đã định cứ mặc kệ, nhưng nghĩ rằng đó có thể là tin nhắn của bố hoặc của chị họ, nên đành lấy nó ra xem.

Là một số máy lạ.

Mở tin nhắn ra, nội dung là:

“Dừng giận. Tôi sẽ nói cho cậu biết một cách giải quyết vấn đề toàn vẹn”.

Tô Ngu dừng bước lại. Diệp Nhất đang đứng ở một chỗ cách cô chừng

mười bước và gơ tay ra. Trong tay cậu ta cũng là một chiếc điện thoại.

Tô Ngu đang do dự xem có nên để ý tới cậu ta không, thì tin nhắn thứ hai đã được gửi đến: “Đây là một cách rất hay để vừa có thể tham gia cuộc thi, vừa không phải bỏ học. Cậu không muốn biết sao?”.

Không thể phủ nhận, sức cám dỗ của câu nói ấy trong giờ phút này đối với cô, thật khó lòng cưỡng nổi.

Vì thế, Tô Ngu cắn môi dưới, từ từ đi ngược trở lại, rồi dừng lại trước mặt

Diệp Nhất:

- Biện, pháp hay, như thế nào?

- Khi cần đến sự giúp đỡ của tôi thì sao mà cậu ngoan ngoãn thế! - Diệp

Nhất cố ý thờ dài. Sắc mặt của Tô Ngu lập tức thay đổi, không lẽ cậu ta chỉ định trêu chọc cô? Diệp Nhất nhận thấy vẻ thay đổi của cô, bèn lập tức nắm lấy tay cô. Tô Ngu rút lại theo phản ứng. Diệp Nhất lại đưa tay nắm lấy, rồi nói - Yên tâm đi, tôi không ăn thịt cậu đâu.

Lần này Tô Ngu không tránh nữa. Thế là bàn tay cô nằm gọn trong tay Diệp Nhất.

Bàn tay của Diệp Nhất, rất rất ấm.

- Đi theo tôi! - Diệp Nhất nói rồi chạy về phía trước.

Tô Ngu đành phải chạy theo cậu ta.

Hai người chạy tới phía ngoài giảng đường. Tô Ngu đang nghĩ, bên ngoài

trời đang mưa to phải quay lại lớp học lấy ô, thì Diệp Nhất đã dùng sức lôi tuột cô vào trong màn mưa.

Những giọt nước mưa rơi xuống mặt tê tê, lạnh lạnh.

Nước dưới chân bắn tung tóe.

Tô Ngu cúi đầu, cảm thấy trái tim mình bắt đầu đập rất nhanh.

Thình thịch, thình thịch.

Vất vả một hồi mới chạy được tới bến xe bus, vừa hay một chiếc xe chạy

tới, Diệp Nhất kéo cô lên xe, rồi đưa hai đồng tiền xu:

- Chú ơi, cho xuống bến hiệu sách Tân Hoa.

Mười giờ sáng, trong xe rất trống, Tô Ngu nhớ lại cảnh cùng Diệp Nhất đi

xe lần trước, cảm giác như chuyện đó đã xảy ra cách đây hàng thế kỉ.

Hai người ngồi xuống hàng ghế sau, lúc đó Diệp Nhất mới buông tay cô ra, rồi nhìn bộ dạng của Tô Ngu, cậu bắt gặp ánh mắt cười.

Tô Ngu xấu hổ, hỏi:

- Cậu, cười gì?

- Cười vì cậu rất dễ lừa, chỉ cần bịa ra một lý do là có thể lừa được. Sao lại dễ tin người thế, chẳng may bị kẻ xấu lừa, đem bán đi thì sao?

Tô Ngu ngây người, cậu ta đang nói dối à? Diệp Nhất nhìn điệu bộ nghiêm túc của cô thì lại cười:

- Được rồi, được rồi, tôi không lừa cậu đâu. Chỉ vì vừa rồi, ở trong trường, nói chuyện không tiện, tai vách mạch rừng mà.

Không lẽ trong trường có camera theo dõi?

- Đây, chẳng phải là cậu muốn tham gia cuộc thi đó sao? Chỉ cần giấu tên là được thôi mà.

- Giấu, tên?

- Ừ, làm như vậy, chỉ cần cậu không nói ra thì chẳng ai biết. Nếu không được giải thì coi như là một lần thử chơi trò ú tim, còn nếu được giải thì chỉ cần cậu không xuất hiện khi lĩnh thưởng là được.

- Như vậy, là có, ý gì? - Cô vẫn không hiểu.

- Đồ ngốc, cậu không biết dùng danh nghĩa của người khác để tham dự

cuộc thi sao? Ví dụ như bà chị họ thân yêu của cậu. Minh tin rằng chị ấy sẽ không bán đứng cậu đâu.

- Nhưng...

- Sao? - Diệp Nhất đảo mắt - Không lẽ, cậu còn có ý định khác?

Tô Ngu do dự một chút, rồi quyết định nói sự thật:

- Người đạt giải, sẽ trở thành, người phụ việc, cho Hạ Ly. Tôi, muốn làm.

Diệp Nhất “à” một tiếng:

- Thì ra là như vậy...

Tô Ngu nhìn Diệp Nhất với vẻ cầu khẩn:

- Làm, thế nào?

Mái tóc dày của cô bị nước mưa làm ướt dính chặt vào người như một tấm

khăn voan, vừa đen, vừa bóng, càng làm cho nước da trên khuôn mặt vốn đã trắng càng thêm trắng hơn, thêm vào đó là đôi mắt to đen láy, chiếc cằm nhọn... Không thể phủ nhận, cô bé đáng thương này khiến người ta rất khó lòng từ chối.

Khuôn mặt của Diệp Nhất thoáng một vẻ rất đặc biệt, rồi cậu lắc đầu, khẽ cười, vừa như tự chế nhạo, lại vừa như cảm thông.

- Làm, thế nào? - Tô Ngu tiếp tục hỏi.

- Thì nói là viết nhầm tên.

- Sao cơ? Như thế cũng được à?

- Đến lúc đó, cậu kéo chị họ cùng tới trước mặt Hạ Ly, ai biết vẽ, ai là người thiết kế, sẽ có thể biết ngay được thôi mà.

Diệp Nhất vỗ hai tay vào nhau, vậy là đã quyết định xong vấn đề.

Tô Ngu ngậy người nhìn cậu ta.

Con người này... quả đúng là... vừa to gan, liều lĩnh, vừa rất giỏi... như thế, mọi chuyện trên thế gian này khi tới tay Diệp Nhất đều trở thành rất dễ dàng.

Thực ra, cách mà cậu ta nói cũng không phải là khó nghĩ ra, nhưng khi việc tới nơi, thì không mấy người dám mạo hiểm như vậy. Cuối cùng thì Tô Ngu đã biết, khoảng cách thật sự giữa cô và Diệp Nhất là gì.

Đó là:

Dũng khí.

Diệp Nhất có dũng khí thách thức với tất cả những phép tắc, quy định thông thường, còn cô thì chỉ biết tuân theo một cách ngoan ngoãn.

Chỉ riêng điểm khác biệt ấy thôi cũng đã đủ để trở thành khoảng cách khó mà theo kịp.

Thực sự trong lòng cô có đôi chút cảm giác... rất khó tả.

Rõ ràng từ nhỏ tới lớn đều là No.1, thế mà trong năm nay, lại gặp phải cậu ta.

Mà điều đáng ghét nhất là, đến một chút hi vọng có thể chiến thắng được cậu ta cũng không có.

Có lẽ, chính vì vậy, vì bản thân không phải là người xuất sắc nhất như mình vẫn tưởng nên mới không có tư cách làm người phụ việc cho Hạ Ly. Đến cả ông trời cũng làm khó cho cô, để cho thầy Ôn đột ngột quyết định không cho phép học sinh của S.S tham gia.

Tô Ngu ôm lấy cánh tay, khó lòng che giấu được nỗi buồn.

- Này, đừng có nghĩ nhiều quá, - Diệp Nhất đột nhiên đưa tay ra xoa lên

đầu cô - Cứ suy nghĩ hết điều này đến điều khác, con người ta, hễ cứ do dự thì cuối cùng sẽ phát hiện ra rằng, mình chẳng làm được gì. Bạn muốn nắm lấy cơ hội, nhưng lại không muốn mất những thứ đang có. Vậy thì, hãy can đảm lên, thử một lần xem sao. Cùng lắm đến lúc đó, đổ hết mọi chuyện cho chị họ, ví dụ nói, chị ấy cảm thấy cậu rất có tài nhưng lại thiếu niềm tin, nên chị ấy đã giấu cậu, lên đem thiết kế của cậu đi dự thi... Tin tôi đi, chỉ cần không phải là ăn cắp, thì SEASON sẽ không chấp nhất đâu.

Tô Ngu lắc đầu.

Trong đôi mắt của Diệp Nhất chứa đầy câu hỏi.

- Tôi, không phải là, Diệp Nhất, cậu - Tô Ngu nói từng chữ với vẻ vừa
ngưỡng mộ, vừa chán ghét - Vì, tôi, không, thể thua được.

Cô không thể thua được.

Cô không thể quên, ngôn ngữ bàn tay mỗi ngày một thuần thục của mẹ.

Cũng không thể quên chiếc đàn dương cầm bụi phủ mỗi ngày một dày
trong nhà.

Càng không được quên, người cha phải làm việc cả những ngày lễ, tết.

Cha và mẹ đã đem tặng cho cô cả hiện tại và tương lai của họ.

Vì thế, cô phải ở lại S.S, và cũng phải trở thành nhà thiết kế giỏi nhất

Không có đường rút, cũng không có vốn, vì thế không thể đem đánh bạc
một cách tùy tiện.

Những lý do mà Diệp Nhất nói, những biện hộ ấy sở dĩ có sức mạnh, bởi vì cậu ta có thể thua.

Còn cô, thì không được phép.

- Tôi, không được.

Diệp Nhất lặng lẽ nhìn cô chăm chú. Đôi mắt của cậu ta sau lớp kính, trông

như hai viên ngọc màu đen trong màn sương, sự dịu dàng và xót thương lúc này đã che lấp hết vẻ nhạo
báng và sắc sảo thường ngày.

Tô Ngu không chịu được cái nhìn chăm chú ấy của Diệp Nhất, liền quyết
định chuyển chủ đề câu chuyện:

- Lần trước, cũng là lúc, đi xe, những người ấy, vì sao, lại đuổi theo cậu?

Diệp Nhất nhướn mày:

- Muốn biết thật à?

- Ừ - Cô vội gật đầu.

- Vì tôi nợ một khoản tiền lớn, bọn họ là người của chủ nợ sai đến.

- Sao cơ? - Tô Ngu sững sốt.

Ngay sau đó, Diệp Nhất liền cười:

- Lừa cậu thôi.

Tô Ngu thở phào, nỗi lo lắng, hồi hộp tưởng đã gạt đi được thì Diệp Nhất lại nói:

- Thực ra, có một phụ nữ nhà giàu thêm muốn vẽ đẹp của tôi nên đã sai người tới để bắt tôi đi ăn cơm với bà ta.

Chuyện này... cũng lại là nói dối! Tô Ngu trừng mắt với Diệp Nhất.

Diệp Nhất cười càng có vẻ vui hơn:

- Thôi được, thôi được, nói thật nhé. Thật ra, tôi là một nhân vật quan trọng đấy, cậu tin rồi chứ?

Tô Ngu mở to mắt.

Diệp Nhất tiến lại gần cô, nói với vẻ bí hiểm:

- Chớ thấy bộ dạng này của tôi mà coi thường, thực ra, tôi là hoàng tử đấy, gần đây có tin đồn là bọn người xấu đang bám theo tôi, định bắt cóc tôi. Vì thế, để đảm bảo an toàn cho tôi, cha tôi - quốc vương - đã thuê rất nhiều vệ sĩ bảo vệ tôi...

Tô Ngu nói một cách cứng nhắc:

- Cậu là... Mike, hay là Luke?

- Chà, thì ra cậu cũng đã xem Growing Pains rồi à. Đúng thế, tôi là [4]

Leonardo DiCaprio trong phim đó đấy - Diệp Nhất nhướn mày, nháy mắt với cô. Hai người cứ trợn mắt nhìn nhau như thế một lúc, cuối cùng Tô Ngu không nén được, bèn nở nụ cười.

[4] Growing Pains: Một bộ phim do Công ty ABC của Mỹ sản xuất. Mike và Luke là tên của hai nhân vật trong bộ phim đó.

- Được rồi, được rồi, cười là tốt rồi. Thực ra, trên đời này, chẳng có chuyện gì to tát đến thế... - Vừa nói đến đây, chiếc xe bus đột ngột phanh kít lại, cả người Tô Ngu đổ ra ngoài, may mà Diệp Nhất đã nhanh tay ôm cô lại thì mới tránh khỏi tai họa.

Tô Ngu vẫn còn chưa hết hoảng sợ, vừa ngẩng đầu lên nhìn xem có chuyện gì xảy ra thì thấy người lái xe đã ôm đầu gục trên vô lăng, còn hai kẻ mặc áo đen bịt mặt thì đang đi rất nhanh về phía hai người, trong tay bọn họ lăm lăm

khẩu súng!

Tô Ngu chớp mắt, xác định chắc chắn rằng mình không nhìn nhầm, đúng là SÚNG thật!

Cô sửng sốt, sợ hãi quay đầu lại, thấy sắc mặt của Diệp Nhất trở nên rất khó coi, miệng hé mở, nói một câu:

- Shit, chuyện lành chưa tới, chuyện dữ đã tới.

Người đi trước chìa thẳng nòng súng về phía Diệp Nhất, vì hấn che mặt nên Tô Ngu không biết hắn đang nói gì, cô đành nhìn Diệp Nhất. Hình như cậu đang nói:

- Tôi có thể đi theo các anh, nhưng hãy tha cho cô ấy, cô ấy là người vô tội.

Tên mặc áo đen nhìn Tô Ngu một cái, ánh mắt sắc lạnh như lưỡi dao.

Diệp Nhất nói:

- Hãy tha cho cô ấy. Cô ấy bị điếc, không nghe thấy gì đâu.

Tên mặc áo đen quay báng súng lại giáng mạnh vào người Diệp Nhất

Diệp Nhất ngã sòng soài ra sàn xe, hai mắt nhắm lại, ngất đi.

Tô Ngu không thể phản ứng gì trước tất cả cảnh tượng hãi hùng ấy, cô chỉ

cảm thấy có một luồng khí lạnh chạy thẳng từ chân lên và xộc vào ngực. Đúng lúc cô đang run lên bần bật thì tên mặc áo đen kéo cánh tay cô, nhấc lên, đi nhanh mấy bước, sau đó mở cửa xe, ném cô ra ngoài.

Người lái xe cũng bị ném cùng.

Sau đó, chiếc xe bus bấm còi lao đi.

Tô Ngu ngồi đó, cùi tay bị chà trên mặt đất, bắt đầu rớm máu, nhưng tuyệt

nhien không cảm thấy đau. Đầu óc cô vẫn nghĩ về cảnh tượng hãi hùng lúc trước, cứ nghĩ đến cái miệng mở ra đóng lại nói một câu: “Tha cho cô ấy”, là nước mắt cô lại bất giác trào ra.

Thật đáng sợ...

Thật đáng sợ...

Thật đáng sợ...

Dù có nằm mơ cô cũng không thể tượng tượng nổi, sẽ có một ngày mình lại

gặp phải tình cảnh mà chỉ thấy trong chương trình thời sự và trong phim ảnh - tận mắt nhìn thấy cảnh tượng bạn mình bị bọn người xấu bắt đi.

Lúc này, cô chợt nhớ đến lời nói lúc trước của Diệp Nhất:

”Gần đây có tin rằng, có một bọn người xấu đang bám theo tôi, muốn bắt cóc tôi...”.

Không lẽ... đó là sự thật?

7. Chương 7

Hồi 7

Hãy để ọi thứ trở về lúc ban đầu,

để mọi thứ trở lại những ngày yên ả.

Thế giới này hoàn toàn không phải là không thể thiếu bạn.

Nhưng chỉ khi có bạn, thì thế giới này mới tồn tại.

Đứng dậy, hãy để tôi mang bạn về nhà.

Khi Tô Hòa cuống cuống chạy được đến đồn cảnh sát, thì chuyện cũng đã

xảy ra được mấy tiếng.

Sau chuyến bay mười tiếng đồng hồ, cô về đến thành phố B vào buổi sáng, vừa định nằm ngủ một giấc để lấy lại cân bằng về giờ giấc, thì chuông điện thoại đổ dồn. Đó là điện thoại từ đồn cảnh sát, nói rằng Tô Ngu xảy ra chuyện. Cô cuống cuống, không kịp rửa mặt, chỉ kịp thay bộ quần áo rồi vội vàng chạy tới nơi.

Trong đồn cảnh sát, người qua người lại, Tô Ngu đang ngồi ở một góc ghế, da mặt nhợt nhạt, đôi mắt đờ đẫn. Tô Hòa vội chạy tới, nắm lấy tay của em. Bàn tay Tô Ngu lạnh ngắt.

- Tiểu Ngu, đừng sợ, chị đã đến đây rồi! Không sao đâu, không sao đâu, đừng sợ! - Cô ôm Tô Ngu vào lòng, thân hình Tô Ngu cứng đờ, chẳng khác gì một cây gỗ.

Tô Hòa vội quay sang hỏi một cảnh sát đứng bên:

- Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Em tôi đã gặp phải chuyện gì mà trở thành thế này?

Một nữ cảnh sát chừng bốn mươi tuổi rót một cốc trà đi tới, khẽ nói:

- Hiện giờ chúng tôi cũng chưa rõ. Khi sự việc xảy ra, có một lái xe ở cùng cô bé. Hình như tai của em cô không nghe được phải không?

- Vâng ạ.

- Vậy là đúng rồi. Theo bản khẩu cung của người lái xe thì ông ta lái chiếc

xe bus tuyến 326 như thường ngày, khi tới trường S.S, em cô và một học sinh nam cùng lên xe. Lúc đó, trên xe chỉ có hai người bọn họ là hành khách. Đi chưa được hai bến thì bỗng nhiên có một chiếc xe tải chắn ngang, người lái xe đành phải phanh xe lại. Sau đó, có hai kẻ cầm súng nhảy từ trên xe tải xuống, lên xe bus và đánh cậu học sinh ngất đi, đẩy người lái xe và cô bé này xuống, rồi lái xe bỏ chạy.

Tô Hòa há hốc miệng, cứ như đang xem một bộ phim hành động sắc mùi chém giết vậy. Bọn người xấu? Cầm súng? Chuyện này sao lại có thể xảy ra với em họ mình được? Nhưng đây là đồn cảnh sát.

- Trời, Tiểu Ngu, rốt cuộc là chuyện gì vậy? Em đừng sợ, hãy nói cho chị biết đi.

Nữ cảnh sát bổ sung:

- Vừa rồi chúng tôi đã tìm thấy chiếc xe bus mà bọn chúng cướp, chúng để chiếc xe lại bên bờ sông. Người trên xe giờ không biết đã đi đâu.

- Cậu bé kia là ai? Tiểu Ngu? - Tô Hòa nắm lấy bàn tay của Tô Ngu lắc mạnh.

Tô Ngu bật khóc. Cô “òà” lên một tiếng, rồi nức nở:

- Chị, chị, chị...

- Ngoan nào, ngoan nào, không sao đâu, không sao đâu. Hãy nói cho chị biết, có chuyện gì vậy?

- Diệp, Diệp, Diệp Nhất... - Tô Ngu rất muốn kìm nén cơn run rẩy, nhưng dường như toàn thân cô không còn là của cô nữa, dù chỉ phát âm hai từ “Diệp Nhất” thôi cũng trở nên vô cùng khó khăn - Diệp Nhất, Diệp Nhất...

- Diệp Nhất? - Tô Hòa chợt nhớ đến cậu thiếu niên quý quái, đáng ghét đó

- Diệp Nhất bị bắt cóc rồi? Bị bắt cóc?

Tô Ngu gật đầu rất mạnh.

- Lẽ nào lại như vậy? Cậu ta đã làm gì? Và làm sao lại bị bắt cóc? - Tô Hòa thắc mắc.

Nước mắt của Tô Ngu lại trào ra.

Tô Hòa đành dỗ dành cô:

- Thôi, thôi nào, không sao đâu, không sao đâu. Cảnh sát sẽ nhanh chóng

tìm ra Diệp Nhất thôi, yên tâm đi em.

Đúng lúc đó, điện thoại của cô đổ chuông, Tô Hòa nhìn vào số hiển thị, là Ôn Nhan Khanh gọi tới. Cô đang định lên tiếng, thì từ đầu dây bên kia, anh đã

nói, giọng rất nghiêm túc:

- Chuyện Diệp Nhất bị bắt cóc, tạm thời không được tiết lộ ra bên ngoài. Bây giờ hãy đưa Tô Ngu đến trường. Tôi sẽ chờ mọi người ở đó.

- Này...

Không biết là chuyện gì đây nữa? Tô Hòa nhìn cảnh tượng hỗn độn trước

mắt, rồi lại nhìn Tô Ngu đang nức nở không thành tiếng, và nghĩ đến những lời của Ôn Nhan Khanh, cô thực sự cảm thấy rất hoang mang.

Một tiếng sau, Tô Hòa đưa Tô Ngu tới trường S.S, người bảo vệ gác cổng đã đưa họ đến phòng làm việc của Ôn Nhan Khanh.

Đây là lần đầu Tô Hòa vào trong trường, lần trước đưa Tô Ngu đến, cô phải

đứng ở ngoài chờ.

Bốn rưỡi chiều, trời vẫn chưa hết mưa. Những ngọn đèn đường tỏa ánh sáng nhợt nhạt dưới màn mưa, khiến quang cảnh trông thật đều hiu.

Đi hết một con đường nhỏ, dài tới mức khiến người ta sốt ruột thì người

bảo vệ gõ vào cánh cửa gỗ đào màu đen:

- Thưa anh Ôn.

- Vào đi.

Người bảo vệ đẩy cửa bước vào, khom người:

- Mời hai vị vào ạ.

Tô Hòa kéo Tô Ngu bước vào. Bên trong là một căn phòng rất rộng, trông

giống như thư phòng mà cô đã nhìn thấy ở Rome, ngăn thành nhiều ngăn nhỏ bằng giá sách các loại.

Tô Hòa bất giác nghĩ: Xem ra, chứng bệnh độc đoán của “Ôn đại biến thái”

nặng quá mất rồi!

Ôn Nhan Khanh ngồi trên một chiếc ghế ở giữa phòng, đang pha trà, rót đầy ba chén, nhìn thấy hai chị em bước vào bèn ra hiệu mời ngồi.

Tô Hòa ấn Tô Ngu ngồi xuống, rồi đặt một cốc trà vào tay cô:

- Tiểu Ngu, uống trà đi cho trấn tĩnh lại.

Tô Ngu cầm cốc trà, nhưng vẫn không nhúc nhích và nói năng gì.

- Xem ra, cô bé đã rất sốc và sợ hãi - Ôn Nhan Khanh nói.

Tô Hòa vội hỏi:

- Rốt cuộc là chuyện gì vậy? Vì sao Diệp Nhất lại bị bắt cóc? Vì sao anh vẫn chưa cho tôi nói gì với cảnh sát?

Ôn Nhan Khanh đưa tay làm động tác ra ý bảo hãy bình tĩnh, đừng nôn

nóng và mời cô ngồi vào chỗ. Tô Hòa đành ngồi xuống bên cạnh Tô Ngu.

Ngón tay của Ôn Nhan Khanh mân mê mép cốc trà, dường như anh đang do dự. Tô Hòa đợi một lúc, thấy anh vẫn không nói gì, nóng lòng giục:

- Anh nói đi chứ, anh bảo chúng tôi tới đây rồi lại không nói năng gì, như thế là sao? Nếu anh vẫn không nói, tôi sẽ đưa Tiểu Ngu về, nó đã bị sốc, rất cần được nghỉ ngơi.

Ôn Nhan Khanh đặt cốc trà xuống, hít một hơi dài, rồi mới chậm rãi nói:

- Diệp Nhất... không phải là một học sinh bình thường.

- Thế nghĩa là sao? - Không phải là học sinh bình thường, lẽ nào là chiêu sinh đặc biệt?

- Thực ra, cậu ấy là em họ của tôi.

Tô Hòa ngậy người ra, em họ của Ôn Nhan Khanh? Cũng có nghĩa là... của cậu ruột Ôn Nhan Khanh...

- Hả?! - Cô kêu lên kinh ngạc.

Ôn Nhan Khanh gật đầu:

- Đúng thế, cậu ấy là con trai của cậu Quý Doãn Tiên của tôi, và cũng là con trai duy nhất của ông ấy.

Tô Hòa mở to mắt, cái tin này khiến cô vô cùng sửng sốt, tới mức không thể nói được câu gì. Quý Doãn Tiên cũng đã hơn sáu mươi tuổi rồi. Mà Diệp Nhất là bạn học của Tô Ngu, vậy thì nhiều nhất cậu ta cũng mới chỉ mười bảy,

mười tám tuổi. Hơn nữa, Diệp Nhất, Diệp Nhất lại không mang họ Quý!

- Cậu tôi đã từng có hai đứa con. Con gái lớn đã chết trong tay bọn bắt cóc, bị tống tiền, sau đó khó khăn lắm mới sinh được một đứa con trai, nhưng khi lên ba tuổi lại bị ốm chết. Mãi tới năm cậu ấy năm mươi tuổi mới lại sinh được Diệp Nhất. Vì thế, cậu tôi rất yêu quý, không cho bên ngoài biết chuyện và còn để cho Diệp Nhất mang họ mẹ, lớn lên ở nhà ngoại.

Tô Hòa “ồ” một tiếng, thì ra là như vậy.

- Nhưng tính Diệp Nhất nghịch ngợm, trước đây đã có lần cậu ấy đã động

phải những người hay tọc mạch... - Ôn Nhan Khanh dừng lại một chút, cân nhắc xem có nên nói rõ chuyện tọc mạch đó là gì không, cuối cùng quyết định nói tiếp - Kết quả là đã khiến ột số người có ý định không tốt biết được sự tồn tại của mình. Cậu tôi vô cùng lo lắng, nên đã sai rất nhiều người đi theo bảo vệ. Nhưng Diệp Nhất luôn tìm mọi cách để thoát khỏi sự bảo vệ của các vệ sĩ. Sự bướng bỉnh và tùy tiện của cậu ấy đã dẫn đến tai họa ngày hôm nay.

Nhìn đến đây, cuối cùng Tô Ngu cũng đã có phản ứng, cô ngược đôi mắt rưng rưng nước mắt lên nhìn Ôn Nhan Khanh với vẻ sửng sốt.

Ôn Nhan Khanh nhìn lại cô:

- Đã làm liên lụy đến em rồi, để xảy ra chuyện này, tôi xin thay mặt cậu ấy xin lỗi em.

“Chớ thấy bộ dạng này của tôi mà coi thường, thực ra, tôi là hoàng tử đấy, gần đây có tin đồn là bọn người xấu đang bám theo tôi, định bắt cóc tôi. Vì thế, để đảm bảo an toàn cho tôi, cha tôi - quốc vương - đã thuê rất nhiều vệ sĩ bảo vệ tôi...”.

Là sự thật.

Những điều mà Diệp Nhất nói... là sự thật... nhưng lúc đó cô đã cho rằng

chỉ là cậu ấy đang nói linh tinh để cố gắng chọc ình cười mà thôi.

Cậu ấy đã cố gắng hết sức để làm cho cô cười, thậm chí bất chấp cả sự an nguy của bản thân. Rõ ràng cậu biết là có người muốn bắt cóc mình, mà vẫn đưa cô rời khỏi trường học, để tránh khỏi tai mắt của thầy Ôn, giúp cô tìm ra

cách có thể tham gia cuộc thi mà không phải bỏ học.

Thế mà cô...

Thế mà cô đã không chấp nhận. Thậm chí còn nhỏ nhen, ghen tị với cậu ấy... Nghĩ đến đây, Tô Ngu vừa cảm kích vừa xấu hổ.

Cô là gì?

Một con người yếu đuối, ích kỉ và ngu ngốc như cô, rốt cuộc là gì cơ chứ?

Dựa vào đâu mà cứ đòi một cậu con vàng con bạc như Diệp Nhất lúc nào cũng phải giúp đỡ mình, cuối cùng còn dùng cả tính mạng của mình để đổi lấy cô?

Dựa vào đâu? Dựa vào đâu? Dựa vào đâu?

Tô Ngu khóc không thành tiếng.

Sau nỗi xấu hổ, là nỗi lo lắng cứ lớn dần lên. Diệp Nhất, bây giờ... đang ở đâu? Bọn người bắt cóc ấy sẽ đối xử với cậu ấy như thế nào? Cậu ấy liệu có sống sót mà trở về không?

Dường như thấy được nỗi lo lắng của cô, Ôn Nhan Khanh lại nói:

- Hiện giờ cậu tôi đang từ Pháp về, đồng thời mang theo một tốp người

chống khủng bố rất tinh nhuệ, chờ bọn người bắt cóc ấy liên lạc với ông, hi vọng rằng sẽ giải quyết được chuyện này một cách thuận lợi. Tô Ngu này, đến lúc đó có thể sẽ phải cần đến sự phối hợp của em, khi nào cần tôi sẽ thông báo cho em nhé.

Tô Ngu hỏi, nước mắt lưng tròng:

- Mọi người, có thể, cứu được, Diệp Nhất, không?

Ôn Nhan Khanh tránh ánh của cô, khẽ nói:

- Có lẽ gắng sức chờ ông trời thôi.

Tô Ngu thấy lòng thất lại.

Tô Hòa vuốt ve vai cô, nói bằng giọng nhẹ nhàng:

- Em đừng quá lo lắng, có nhiều cao thủ như vậy, chắc chắn Diệp Nhất sẽ trở về bình yên thôi.

Tô Ngu cúi đầu, không nói câu gì nữa. Chị họ không biết tâm trạng của cô lúc này. Những người chưa từng trải qua, sẽ không thể nào hiểu được.

Trong giờ phút nguy hiểm nhất, Diệp Nhất đã cứu cô.

Còn cô, chính là người đã dẫn đến việc cậu ấy bị bắt cóc.

Nếu không phải vì cô, thì Diệp Nhất đã không rời khỏi trường một mình vào

giờ đó. Nếu không rời trường thì cậu ấy đã không gặp phải bọn bắt cóc, cứ cho rằng bọn bắt cóc ấy có vào trường, thì cũng đã có các vệ sĩ, và còn có cả những người như thầy Ôn nữa...

Dù thế nào thì cũng sẽ không như bây giờ, cậu ấy bị bắt đi một mình, không biết sống chết ra sao.

Nếu Diệp Nhất bình an trở về thì tốt, còn nếu cậu ấy có mệnh hệ gì, thì cuộc sinh ly tử biệt mà cô đã trải qua hôm nay, chắc chắn sẽ trở thành cơn ác mộng suốt đời cô và không sao có thể quên được.

Điều đó thực sự... rất đáng sợ...

Cuối cùng Tô Hòa cũng đã đưa được Tô Ngu về nhà.

Tình trạng của Tô Ngu rất tệ, sắc mặt nhợt nhạt, đôi mắt mọng đỏ vì khóc

quá nhiều, khiến Tô Hòa thấy rất xót xa. Thế là Tô Hòa cố ép cô đi tắm, giúp cô sấy khô tóc, rồi lại kéo cô lên giường và ra lệnh cho cô phải đi ngủ.

Tô Ngu nói:

- Chị, em, không, ngủ được.

- Dù thế nào thì cũng vẫn phải ngủ. Như thế thì ngày mai mới có tinh thần mà lên lớp chứ.

- Em, không có, tâm trạng nào, lên lớp.

- Em phải lên lớp - Tô Hòa nghiêm mặt - Nếu em cứ trốn tránh cuộc sống như thế, thì chị chỉ còn nước coi thường em, chứ không thể nào thông cảm với em được.

Tô Ngu hốt hoảng một lúc, rồi ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

- Ngoan nhé - Tô Hòa hôn nhẹ lên trán cô, tắt đèn đi ra và nhẹ nhàng khép cánh cửa phòng lại.

Tô Ngu cứ tưởng rằng mình sẽ không ngủ được, nhưng khi vừa nhắm mắt lại thì một cơn mệt mỏi ủa đến, toàn thân cô rũ xuống, mềm nhũn, không chút sức lực, lúc đó cô mới biết thì ra mình rất mệt, rất mệt.

Ý thức trở nên mơ hồ, hình như đang nằm mơ, nhưng hình như như lại đang suy nghĩ.

Dường như cô đã nhìn thấy rất nhiều xe cảnh sát quây lại, sau đó có một thiếu niên được đưa ra từ trong một ngôi nhà cũ nát, mặt mũi đúng là của Diệp Nhất, nhưng lại không giống Diệp Nhất.

Sau đó cô lại nhìn thấy chiếc xe sang trọng xuất hiện, đón Diệp Nhất đi, một người trông giống như nữ quản gia nói với cô bằng ngôn ngữ bàn tay: “Diệp Nhất phải về nhà rồi. Cậu ấy không đến lớp học nữa. Cậu ấy không giống như mọi người”.

Cô định đuổi theo, thì bỗng máy điện thoại rung lên, mở ra xem, thì ra là tin nhắn của Diệp Nhất: “Hãy cứu tôi. Tô Ngu”.

Năm chữ ấy mỗi lúc một to, mỗi lúc một nhiều, rồi bắt đầu nhảy múa, quay cuồng, cô chạy mãi, chạy mãi, nhưng không sao đuổi kịp.

Bỗng nhiên, khuôn mặt của Diệp Nhất xuất hiện lơ lửng trước mắt, cậu nói với cô:

- Tô Ngu, tạm biệt

Tiếp đó, một tờ giấy từ những ngón tay cậu rơi xuống và chao liệng, cô đưa tay ra đón lấy, thì ra đó là bản thông báo về cuộc thi thiết kế “Viên ngọc hi vọng”.

- Không được từ bỏ nhé. Thực ra, chẳng có gì to tát trên đời này cả, vì thế, cậu không được từ bỏ! - Nói xong câu đó, khuôn mặt Diệp Nhất mờ dần, rồi biến thành cơn sóng biển dâng lên bãi cát, sau đó lại biến thành những bọt sóng lùi ra xa.

Diệp Nhất!

Tô Ngu đột nhiên sực tỉnh. Đưa mắt nhìn bốn xung quanh, vẫn là căn

phòng ngủ nhỏ nhỏ mà Tô Hòa ngăn riêng ra cho cô bằng giấy bìa, ánh đèn bên ngoài lọt vào yếu ớt, khiến cho tất cả mọi vật trong phòng đều mờ mờ, ảo ảo.

Thì ra vừa rồi cô mơ thật. Cô đưa tay sờ lên trán, thấy mồ hôi ướt đầm. Ngồi ngây người ra khoảng nửa phút, Tô Ngu đột nhiên bật dậy, tung chăn, xuống giường, bật máy tính, mở file bản phác thảo được một phần ba của bức Hôn nhân trói buộc, nhìn một lúc, rồi quyết định nhấn vào nút delete, xóa hết. Sau đó cô tạo một file mới và bắt đầu vẽ lại.

Cô phải bắt đầu lại từ đầu, tham gia cuộc thi với một khái niệm mới.

Cô phải tham gia cuộc thi!

Cho dù có bị thầy Ôn phát hiện ra và bắt buộc thôi học, cho dù vì chuyện

này mà không còn duyên phận gì với S.S, cho dù con đường đến với thiết kế ngọc đầy chông gai, quanh co đi nữa, thì cô cũng vẫn nhất định phải tham gia

cuộc thi ấy!

Vì, đó là một sự cổ vũ, một sự thức tỉnh và một tia hi vọng Diệp Nhất dành cho cô mà cái giá phải trả là sự an nguy đến tính mạng của cậu ấy.

Hãy nhìn tôi đi, Diệp Nhất.

Tôi nhất định sẽ cố gắng.

Vì bây giờ, tôi hoàn toàn không thể làm gì cho cậu được. Vậy thì, tham gia cuộc thi theo đề nghị của cậu, chính là việc duy tôi có thể làm vào lúc này.

Nhất định tôi phải tham gia!

Còn những điều lo lắng, suy nghĩ khác, hãy gác lại sang một bên!

Tôi cũng sẽ dũng cảm như cậu! Thật dũng cảm!

Tô Ngu cứ vẽ mãi vẽ mãi, chiếc bút cảm ứng trong tay cô cứ lướt đi, chẳng

khác nào một nghệ sĩ dương cầm đang lướt trên phím đàn, như chuyên gia trang điểm tay cầm hộp phấn, như nhà điêu khắc tay cầm chiếc đục, mỗi một động tác đều chứa đầy sức mạnh, mỗi một thay đổi đều chứa ánh hào quang.

Cô quên mất phiền não, quên lo lắng, quên hết tất cả...

Mắt cô chỉ nhìn thấy chiếc bút vẽ, nó nhẹ nhàng lướt đi, sắp xếp và diễn tả những cảm xúc đang dâng tràn trong lòng.

Gấp gáp.

Nhưng cẩn thận và chặt chẽ trong từng nét vẽ.

Khi viết được một nửa bản thảo, Tô Hòa đứng dậy rót nước, thấy Tô Ngu

vẫn chưa ngủ mà đang ngồi vẽ, cô đã định tới ngăn lại, nhưng khi bước vào, cô thấy Tô Ngu đang rất chăm chú và nghiêm túc, chiếc bút vẽ trên màn hình lướt đi cùng những ý tưởng...

Tô Hòa lặng lẽ nhìn khoảng năm phút, sau đó, mỉm cười, quay người rời đi.

Và trước màn hình, Tô Ngu vẫn đang ngồi vẽ.

Khi Tô Ngu thức dậy, thì ánh mắt trời đang chiếu trên tay cô. Lúc đó, cô

mới phát hiện ra rằng mình đã ngủ gục bên bàn máy tính không biết từ khi nào, trên người cô còn có cả một chiếc chăn, có lẽ chị Tô Hòa đã đắp lên cho cô.

Nhìn lên đồng hồ trên tường, đã tám giờ sáng. Cô vội vùng dậy, vào nhà vệ sinh, rồi đeo cặp sách lên đang định đi, thì thấy trên bàn có đặt bánh mì và

sữa, còn có cả một mảnh giấy của Tô Hòa để lại:

Tiểu Ngu thân yêu!

Nếu em cảm thấy người còn mệt, thì hôm nay đừng lên lớp nữa, chị sẽ xin

phép thầy Ôn giúp em. Hôm nay chị phải đến tòa soạn để giao bản thảo và họp, không biết mấy giờ thì về. Em hãy chăm sóc mình cẩn thận.

P.S: Nhớ ăn sáng đầy.

Chị của em.

Những dòng chữ ấy nguệch ngoạc chẳng khác gì chữ của học sinh tiểu học,

nhưng khiến lòng người vô cùng ấm áp. Tô Ngu cắn môi, gấp tờ giấy lại, đặt vào ngăn phụ của chiếc cặp sách, rồi cầm bánh mì và sữa đi nhanh ra khỏi cửa.

Cô gọi một chiếc tắc xi đi S.S.

Khi đến nơi, vừa đúng tám giờ rưỡi.

Quan Tiểu Đông và Tạ Thanh Hoan đợi ở trong lớp học đã lâu, nhìn thấy cô,

Tạ Thanh Hoan cầu nhàu:

- Sao thế này? Đến cả cậu mà cũng bắt đầu đến muộn à? Hôm nay chúng ta phải tới xưởng gia công ngọc trai ở vịnh Bán Nguyệt, cậu không biết sao? Xe của trường đang chờ ngoài cổng.

- Xin, lỗi... - Cô vội xin lỗi - Vâng, chúng ta, đi thôi.

Quan Tiểu Đông nói:

- Nhưng Diệp Nhất vẫn chưa tới.

- Con người chúa hay đến muộn ấy, chẳng biết có đến không nữa. Không

đợi nữa, đi thôi! - Tạ Thanh Hoan cầm chiếc laptop lên, mở cửa bước ra với vẻ hậm hực.

Quan Tiểu Đông do dự một lúc, rồi cũng vội vàng đi theo.

Tô Ngu cúi đầu đi theo họ, trong lòng lại dậy lên nỗi buồn bọn họ không

biết, hôm nay... Diệp Nhất thực sự không thể đến được... Không biết đêm qua, cậu ấy đã trải qua những gì, những kẻ bắt cóc kia liệu có ngược đãi cậu ấy không? Nghe nói, bọn bắt cóc tổng tiền đều là những kẻ vô nhân tính, tính cách của Diệp Nhất lại "xấu" như vậy, chắc chắn sẽ phải chịu... Ôi, cô không dám nghĩ tiếp nữa, hễ nghĩ đến là lại muốn khóc.

Chiếc xe màu vàng của nhà trường chuyên chở học sinh của S.S tới các xưởng gia công đang đỗ ngoài cổng. Tô Ngu lặng lẽ lên xe tìm một chỗ sau cùng và ngồi xuống. Giống như con chim sợ gập cánh cong, cho dù đó chỉ là chiếc xe bình thường, nhưng nhìn nó Tô Ngu lại nhớ tới chuyện hôm qua và thấy lòng đau nhói.

Chiếc xe chạy tầm nửa tiếng thì tới nơi. Tạ Thanh Hoan là người đầu tiên

xuống xe, nhìn quang cảnh bên ngoài, chau mày, nói - Tội tàn quá!

Vịnh Bán Nguyệt nằm ở khu ngoại ô thành phố B, về cơ bản thuộc khu công nghiệp, đưa mắt chỉ toàn thấy nhà máy là nhà máy. Những gian nhà xưởng thấp tè, cùng nền nhà đầy sỏi cát và những bức vách màu vàng, ám đầy khói đen, thêm vào đó là sự ô nhiễm nghiêm trọng khiến xung quanh không có lấy một bóng cây xanh, tất cả tạo nên một khung cảnh vừa rách nát vừa bẩn thỉu.

Người lái xe đưa họ vào trong xưởng, sau mấy lời giới thiệu ngắn gọn thì

một ông già mặc bộ đồ làm việc, mặt gầy gò, nói:

- Chào các cô cậu, hoan nghênh mọi người đã đến đây. Tôi họ Đồng, mọi người cứ gọi tôi là sư phụ Đồng. Hôm nay tôi sẽ dẫn mọi người đi tham quan nhà xưởng.

- Vâng, thế thì phiền thầy quá! Cảm ơn thầy ạ! - Quan Tiểu Đông thấy đại tiểu thư họ Tạ vẫn đứng khoanh tay trước ngực, không hề có phản ứng gì, liền vội đứng ra bắt tay sư phụ Đồng.

- Không có gì, đừng khách sáo. Nào, đi theo tôi.

Đầu tiên sư phụ Đồng dẫn họ tới phòng thay quần áo, dưới sự chỉ bảo của

ông, Tô Ngu và hai người bạn học thay quần áo làm việc, đội mũ và đi giày, đeo găng tay, rồi khử trùng một cách đơn giản, sau đó mới được vào nơi làm việc bên trong.

- Đây là công đoạn cắt, là quá trình làm cho đá thô trở thành đá quý. Công đoạn này rất quan trọng, có thể nói thực hiện công đoạn này tốt hay không sẽ quyết định đến thành phẩm cuối cùng của đá quý. Một viên đá quý được cắt tốt, phải có màu sắc đều, độ bóng tốt, chỉ có khuyết điểm nhỏ có thể chấp nhận được, và đồng thời đạt tới trọng lượng carat chuẩn xác tuyệt đối. Nào, mọi người hãy nhìn bên này.

Vì đã được báo trước rằng có học sinh không nghe được, nên sư phụ Đồng cố gắng nói chậm, hơn nữa mặt luôn hướng thẳng về phía Tô Ngu, chỉ rõ cần phải thao tác máy tính như thế nào để điều chỉnh phương vị và góc độ máy cắt.

Điều đó khiến cho Tô Ngu ý thức được, vị sư phụ này có lẽ hoàn toàn không phải là một nhân viên bình thường của nhà máy, mà là thầy giáo của họ. Tạ Thanh Hoan dường như cũng cảm nhận thấy điều đó, nên không còn kiêu ngạo như trước, thay vào đó là vẻ chăm chú và nghiêm túc.

- Đối với những hòn đá thô cổ màu sắc đẹp, thì việc cắt theo hình bầu dục thường là cách tốt nhất, vì có thể giúp phô bày được một cách tốt nhất vẻ đẹp của nó... Ví dụ như mọi người hãy nhìn vào miếng này... - Giới thiệu đến đây,

sư phụ Đồng đột nhiên đập vào người công nhân đang làm việc chăm chú bên

máy cắt - Bài Bài, cậu dừng lại một chút, có học sinh của S.S đến học, cậu hãy cắt cho họ xem.

Người kia quay đầu lại, vẻ ngạc nhiên. Quan Tiểu Đông và Tạ Thanh Hoan

đồng thanh kêu lên:

- Ô, thầy! - Thì ra, người đó không phải là ai khác mà chính là thầy Chung Bài Bài đã bị Diệp Nhất làm cho tức giận bỏ về.

- Ô, lại gặp nhau rồi, người đẹp! - Chung Bài Bài cười hì hì đứng dậy.

Tạ Thanh Hoan nhìn Chung Bài Bài với vẻ rất ngạc nhiên:

- Thầy là thợ cắt á?

- No! No! No! Nói theo ý nghĩa nghiêm túc nhất, tôi là một nhà khoa học.

- Gì cơ?

- Khà, khà... - Sư phụ Đồng đứng bên cạnh bèn lên tiếng - Các cô cậu

đừng thấy vẻ bề ngoài của cậu ấy mà coi thường, cậu ấy là của quý của nhà máy đấy. Cổ máy đang để trước mặt các cô cậu là do cậu ấy nghiên cứu thiết kế ra đấy”.

Tô Ngu ngạc nhiên nhìn chiếc máy cắt hoàn toàn được thao tác bằng máy

tính, lẽ nào lại như vậy? Là Chung Bài Bài thiết kế thật sao?

Chung Bài Bài nói với vẻ khiêm tốn:

- Đâu có, đâu có, tôi chỉ là tham khảo thành quả nghiên cứu khoa học của

nhà khoa học thiên tài Nga Marcel Tolowsky mà thôi. Chính ông là người đầu tiên tính toán ra được cao độ cắt hình tròn, tỉ lệ bề mặt (table) và tỉ lệ độ dày (depth) sớm nhất... - Thấy Tạ Thanh Hoan chăm chú

nhìn mình, Chung Bài Bài bèn sửa lại mái tóc và quần áo, rồi nói tiếp - Tất nhiên, nếu cô thấy ngưỡng mộ tôi, thì tôi cũng không từ chối.

Phản ứng của Tạ Thanh Hoan là lập tức quay đầu đi và nguýt một cái.

Chung Bài Bài vội đến trước mặt cô:

- Thực ra, ngoài máy cắt, tôi còn phát minh ra máy mài và nghiền đá quý, máy đánh bóng rung và một loạt công cụ chế tác kim cương, để tôi giới thiệu chúng cho cô xem! - Nói rồi, Chung Bài Bài kéo tay Tạ Thanh Hoan.

Tạ Thanh Hoan vừa cuống vừa tức giận, vội tránh và kêu lên:

- Thầy Chung, xin thầy hãy tự trọng một chút!

- Tự trọng? Tôi có làm gì không tự trọng đâu? - Chung Bài Bài nói với vẻ ầm ức .

Tô Ngu thấy thế, nghĩ thầm, đầu óc của các nhà khoa học quả nhiên rất khủng.

May mà đúng lúc đó điện thoại di động của Chung Bài Bài đổ chuông, sau khi nghe điện, mặt anh ta lập tức biến sắc:

- Ô, Tiểu Nhan Nhan, là anh à? Hôm nay là thứ ba, sao anh lại ở trong nước thế?

Tiểu Nhan Nhan? Nhìn khẩu hình của Chung Bài Bài, trong đầu Tô Ngu chợt lóe lên, cái người mà Chung Bài Bài vừa gọi tên ấy liệu có phải là Ôn Nhan

Khanh không?

Quả nhiên, đúng là Ôn Nhan Khanh. Vì sau khi Chung Bài Bài “ừ” xong thì bước về phía cô, mắt sáng bừng:

- Em gái, thầy Ôn của em nói, em về trường ngay bây giờ, thầy ấy có việc cần đến em.

Phản ứng đầu tiên của Tô Ngu là nghĩ ngay đến Diệp Nhất!

Cô lập tức quay người, chạy vụt ra khỏi gian xưởng. Chiếc xe của nhà trường vẫn chờ ở ngoài cổng, không chờ cô lên tiếng, người lái xe đã mở cửa xe, nói:

- Tôi đã nhận được điện thoại của thầy Ôn rồi, thầy ấy bảo tôi đưa cô về.

Thế là cô đi xe của trường trở về S.S.

Vừa vào đến trường thì thấy bãi đỗ xe vốn rất trống giờ đây chật ních. Xem

ra, cha của Diệp Nhất đã về đến nơi. Không chậm trễ một giây, Tô Ngu chạy ngay đến trước phòng làm việc của Ôn Nhan Khanh, đang định gõ cửa thì cánh cửa bật mở từ bên trong, người mở chính là Ôn Nhan Khanh.

- Vào đi - Ôn Nhan Khanh nói với cô.

Tô Ngu nhón chân đi vào. Hôm qua khi cô tới, trong phòng là các giá xếp

đầy sách. Lúc này, ở đây đã ngổn ngang dây điện, máy tính và các loại dụng cụ khác đặt ở khắp mọi nơi, nhìn thoáng qua cũng có thể tính nhầm được hơn hai mươi người. Trong số đó có một người ngồi ở chiếc ghế mà hôm qua cô đã ngồi và đang nói gì đó với người trợ lý, thấy cô vào liền đưa mắt nhìn cô. Tô Ngu cảm thấy toàn thân như có luồng điện chạy qua. Đó là phong thái đầy quyền uy của một người từng trải và dày dạn kinh nghiệm.

- Cô là Tô Ngu? - Người ấy hỏi.

Tô Ngu gật đầu theo bản năng.

Người ấy giơ tay vẫy:

- Cô lại đây. Ngồi xuống đi.

Tô Ngu làm theo như một cái máy, khi khoảng cách giữa cô và người ấy

càng gần, các nét trên khuôn mặt nhìn mỗi lúc một rõ hơn, thì cô cảm thấy mình như đang ở trong một giấc mộng. Cô... sao lại có thể... có được vinh dự

tiếp xúc với một người còn truyền kì hơn cả Hạ Ly?!

Quý Doãn Tiên.

Nhân vật truyền kì đã đưa SEASON từ đáy vực trở lại đỉnh cao.

Chủ nhân của S.S, chủ nhân của hãng ngọc Quý Thị, ông chủ của Hạ Ly,

người quyết định tất cả những điều mà vì nó cô luôn phải cố gắng... Người ấy lúc này đang ở trước mặt cô.

Đôi môi của cô bỗng trở nên khô rát, hai bàn tay đầy mồ hôi, mỗi bước chân đều bồng bênh như đang đi trên mây.

Quý Doãn Tiên đập đập vào chiếc ghế bên cạnh, ý bảo cô ngồi xuống. Thế là cô ngoan ngoãn ngồi xuống đó, tìm đập thành thịch.

So với trong ảnh thì Quý Doãn Tiên ngoài đời thực có vẻ già hơn rất nhiều. Cho dù uy phong đến đâu thì người ấy - xét cho cùng - cũng chỉ là một ông già tuổi ngoài sáu mươi. Hơn nữa, vào giờ phút này, tạm gạt sang một bên những hào quang lấp lánh vây quanh, thì ông cũng chỉ là một người cha, một người cha đang vô cùng lo lắng cho tính mệnh của đứa con trai yêu quý.

Nghĩ đến đây. Tô Ngu chợt cảm thấy nhẹ nhõm bởi dường như đã tìm thấy điểm chung. Nỗi sợ hãi trước ông bỗng trở thành nỗi lo lắng cho Diệp Nhất - một nỗi đồng cảm sâu sắc.

- Nghe nói, khi sự việc xảy ra, cháu đang ở cùng Diệp Nhất, đúng không? - Về mặt của Quý Doãn Tiên điềm tĩnh và hòa nhã.

Tô Ngu gật đầu.

- Vậy, phiên cháu kể lại ọi người nghe về tình hình lúc đó, được

không? - Quý Doãn Tiên đưa mắt một cái, lập tức có hai người bước tới, trong đó một người là San Ni.

San Ni nói với Tô Ngu bằng ngôn ngữ bàn tay một cách rất thuần thực: “Tôi sẽ phiên dịch cho cô, vì thế cô cứ việc kể về tình hình lúc đó, càng tỉ mỉ càng tốt. Đây là cảnh sát Ngô - người phụ trách về vụ bắt cóc này, bây giờ ông ấy sẽ phác họa hình ảnh của những kẻ phạm tội bằng máy tính theo mô tả của cô”.

“Hình ảnh của những kẻ phạm tội?”.

”Phải, tôi biết là lúc đó chúng đều bị mặt, nhưng vẫn mong cô cố nhớ lại

xem, hình dạng bọn chúng có gì đặc biệt, ví dụ như chiều cao, béo hay gầy”-

Tô Ngu suy nghĩ rất lung, mỗi một cảnh tượng xảy ra vào buổi sáng ngày hôm qua đều in đậm trong tâm trí cô, nhưng khi bảo cô miêu tả lại, thì dường như mọi thứ lại không thể xác định được một cách rõ ràng.

San Ni đã nhìn thấy mọi thể hiện của cô, bèn động viên: “Đừng căng thẳng, hãy thật thoải mái và từ từ suy nghĩ. Chắc chắn là sẽ nghĩ ra được điều gì đó”, sau đó cô quay sang ra ý cho cảnh sát Ngô bắt đầu phác họa.

Cảnh sát Ngô mở laptop ra, và bắt đầu công việc của mình.

“Tên đã bắt Diệp Nhất cao khoảng chừng nào?”.

Tô Ngu suy nghĩ một lát, rồi chỉ về một người đang có mặt ở trong phòng:

”Gần giống như người kia”.

- Năm phẩy bảy thước Anh - Cảnh sát Ngô thiết lập thông số chiều cao.

“Độ béo gầy thì sao?”.

“Cũng gần như người ấy”.

- Cân nặng bảy mươi cân.

“Còn có thể nhớ ra được điều gì nữa không?”.

Tô Ngu cụp mắt xuống, suy nghĩ. Lúc đó, hai tên bọn chúng đều bịt mắt,

tay cầm súng, đi về phía họ. Tên đó đi rất nhanh, gót giày dường như khiến cả sàn xe cùng rung lên...

Đột nhiên cô ngẩng đầu lên, mở miệng nói:

- Hãy, đưa, bút, giấy cho tôi.

Cảnh sát Ngô ngậy người ra. Còn San Ni lập tức hiểu ra, vội lấy một xấp

giấy trắng đưa đến, nhưng không có bút chì, đành đưa cho cô chiếc bút bi.

Tô Ngu cầm lấy chiếc bút bi, nhắm mắt lại, một lát sau cô mở ra, ánh mắt rất bình tĩnh.

Cô phác họa rất nhanh hình dáng của tên tội phạm đó ra giấy: Hắn mang một chiếc trùm đầu làm bằng sợi len thô; đôi mày lộ ra khỏi tấm khăn trùm đầu to và dày; lông mi rất rậm, nhưng đó là một đôi mắt một mí, khóe mắt còn có rất nhiều vết nhăn, có vẻ như không còn trẻ nữa; đôi chân của hắn dài hơn của người bình thường, đôi boot da cao cổ rất đẹp; chiếc quần vải của hắn có tất cả sáu túi, túi nào cũng căng phồng; tay của hắn đeo găng bằng da nhưng để lộ đầu ngón tay, móng tay hơi vàng, có lẽ thường xuyên hút thuốc... Tô Ngu càng vẽ càng chi tiết, càng vẽ càng hoàn thiện.

Mọi người xúm quanh cô, nhìn bức vẽ với vẻ sửng sốt.

Khi Tô Ngu dừng bút, thì hình ảnh tên tội phạm đã hiện lên rõ ràng trên

giấy, mọi chi tiết đều được vẽ ra.

Cảnh sát Ngô đứng bên cạnh vỗ tay:

- Rất xuất sắc! Một trí nhớ tuyệt vời và khả năng hội họa rất tốt, quả không

hổ là học sinh của S.S. Nếu so sánh thì có lẽ máy tính của tôi trở thành vật vô dụng thật rồi.

Tô Ngu quay sang Quý Doãn Tiên, nói với vẻ gần như muốn khóc: “Xin... lỗi, cháu, chỉ, nhớ được, như vậy...”.

Về hồi hộp trong đôi mắt của Quý Doãn Tiên nhanh chóng thay bằng vẻ

cảm kích, ông đưa tay khẽ vỗ vào vai Tô Ngu:

- Cảm ơn cháu.

Cảnh sát Ngô cầm lấy bức vẽ, quay người nói với những người dưới quyền:

- Đưa bức vẽ vào hồ sơ, hãy tìm người có chiều cao, cân nặng và đặc điểm nhận dạng phù hợp trong số những hồ sơ tiền án tiền sự.

- Vâng!

Trung tâm chỉ huy tạm thời vốn đã bận rộn, lúc này càng trở nên bận rộn hơn nữa.

Một viên cảnh sát khác đi tới trước mặt Quý Doãn Tiên, nói:

- Thưa ông, điện thoại đã lắp đặt xong, khi bọn bắt cóc gọi điện tới, chỉ cần

ông kéo dài cuộc nói chuyện trong mười lăm giây, thì chúng tôi sẽ tra được ra ngay nơi bọn chúng đang ẩn náu.

- Được! - Quý Doãn Tiên gật đầu, sau đó quay đầu nói với Tô Ngu - Chắc là cháu mệt rồi, hãy về nghỉ ngơi đi”.

- Cháu, có thể, ở lại đây, được không? - Tô Ngu cắn chặt môi dưới, nói

bằng giọng run run - Cháu cũng, muốn biết, tình, hình, của, Diệp Nhất.

Quý Doãn Tiên nhìn Ôn Nhan Khanh, Ôn Nhan Khanh thận trọng gật đầu,

ông bèn nói:

- Thôi được, thế thì cháu cũng ở lại đây đi.

Các hoạt động hỗ trợ việc ứng cứu nhanh chóng được triển khai, mọi công

tác chuẩn bị được tiến hành gấp gáp, tất cả chỉ còn chờ bọn bắt cóc gọi điện đến đòi tiền chuộc. Tuy nhiên, điều khiến Tô Ngu không ngờ tới là cả một ngày trôi qua mà điện thoại không hề đổ chuông một lần.

Ngày hôm sau, mọi người đều bắt đầu thấy sốt ruột. Theo lệ thường, sau khi đã có được con tin trong tay, bọn bắt cóc sẽ lập tức gọi điện trong hai mươi tư tiếng đồng hồ đầu tiên. Thế mà bây giờ, đã hai mươi tám tiếng trôi qua rồi, hi vọng sống sót của Diệp Nhất đang mất dần.

Vì ở gần, nên Tô Ngu nhìn thấy rất rõ, mặc dù trông Quý Doãn Tiên rất bình tĩnh, nhưng bàn tay đặt trên ghế của ông cứ run lên.

Người đàn ông ấy không phải lần đầu gặp chuyện như thế này. Mấy năm

trước, con gái lớn của ông cũng đã chết trong tay bọn bắt cóc. Nhưng lần đó dù đã bỏ tiền chuộc vẫn không được. Còn lần này, đến cả tiền chuộc bọn chúng cũng không cần. Bọn ấy bắt cóc Diệp Nhất rốt cuộc là vì mục đích gì? Đáp án trở nên khó đoán.

Sơ bộ loại trừ lý do bắt cóc để tống tiền, phía cảnh sát bắt đầu xét đến khả năng bắt cóc để trả thù. Nhưng khi cảnh sát hỏi Quý Doãn Tiên có thù oán với ai không, thì người đàn ông bảy mươi tuổi chỉ cười đau khổ. Ông lẩn lộn trên thương trường bốn mươi năm nay, chuyện cá lớn nuốt cá bé, kẻ mạnh thắng kẻ yếu, oán thù nhiều vô kể, làm sao có thể đem từng việc ra để sàng lọc được

bây giờ?

Chiếc đồng hồ trên tường vẫn nhích dần từng phút.

Bên ngoài trời vẫn mưa, không có dấu hiệu gì rằng sẽ tạnh.

Mưa to khiến cho công việc tìm kiếm gặp phải khó khăn rất lớn, mọi dấu vết

có thể dùng làm manh mối tìm kiếm trên chiếc xe bus đều đã bị xóa sạch, cũng có nghĩa là, lúc này, những lời khai của người lái xe và của Tô Ngu trở thành manh mối duy nhất của vụ án. Nhưng, cho dù Tô Ngu đã phác họa ra rất chi tiết, thì kết quả tìm kiếm trong kho hồ sơ của cảnh sát vẫn là không có gì.

Trong giờ phút đó, lòng ai cũng cảm thấy nặng nề, đến cả Ôn Nhan Khanh dường như cũng không còn giữ được vẻ bình tĩnh như trước.

Đúng lúc Tô Ngu đang dựa vào cửa sổ nhìn mưa rơi thì Tô Hòa đến.

Sau khi hỏi đi hỏi lại rất kĩ càng, cảnh sát mới cho cô vào. Tô Hòa đi tới bên

Tô Ngu, hỏi với giọng đầy quan tâm:

- Đã hai ngày nay em không về nhà, gửi tin nhắn cho em, em cũng không trả lời, nếu không gọi điện thoại cho “Ôn đại biến thái” thì chị cũng không biết em chờ ở đây! Em đã ăn cơm chưa? Chị mang quần áo đến cho em thay đây...

Tin nhắn? Lúc này Tô Ngu mới chợt nhớ ra, đã lâu rồi mình không cảm thấy di động rung.

”Không nhận được à? Điện thoại của em đâu? - Tô Hòa hỏi.

Phản ứng đầu tiên của Tô Ngu là đưa tay tìm trong ngăn túi phụ của chiếc cặp sách. Không thấy đâu!

Sao lại không thấy đâu nhỉ?

Ngày hôm trước cô còn nhận được tin nhắn của Diệp Nhất cơ mà... Khoan đã, Diệp Nhất!

Vì đã có chuyện của lần trước, nên rất dễ nghĩ tới một khả năng: Diệp Nhất lại lấy trộm điện thoại di động của cô.

Như sự tỉnh khỏi cơn mê, Tô Ngu vội vã tới gặp San Ni, San Ni sững sốt, vội chạy tới nói với cảnh sát Ngô. Cảnh sát Ngô cũng ngạc nhiên hỏi:

- Ý của cô là, Diệp Nhất đã lấy điện thoại của cô?

Tô Ngu gật đầu.

- Lấy khi nào?

Khi lên xe vẫn còn, sau đó thì không thấy đâu nữa, cũng có nghĩa là, nếu

Diệp Nhất muốn lấy điện thoại của cô thì chỉ có một thời điểm - đó chính là khi bọn bắt cóc lên xe.

”Nhưng lúc đó Diệp Nhất cũng mang theo điện thoại” - Tô Ngu dùng ngôn ngữ bàn tay bổ sung.

- Chúng tôi đã tìm thấy điện thoại của cậu ấy trên chiếc xe bus bị bỏ lại - Cảnh sát Ngô phần chấn nói - Nhưng, nếu đúng như lời của cô, thì cậu ấy đã lấy điện thoại của cô, mà chúng tôi lại không tìm thấy chiếc điện thoại ấy trên xe, như vậy có nghĩa là, trong người cậu ấy đang giữ điện thoại của cô.

Chiếc điện thoại của Tô Ngu hơi đặc biệt, vì cô không nghe được, nên chỉ

cần đến chức năng tin nhắn và chụp ảnh, hình của nó sử dụng phương thức tiết kiệm không gian nhất - có nghĩa là nó được thiết kế rất nhỏ gọn, và luôn cài đặt ở chế độ rung. Nếu Diệp Nhất cất giấu khéo, thì khả năng bị phát hiện là không lớn. Như vậy, chỉ cần Diệp Nhất giỏi tận dụng thời cơ thì sẽ có thể cứu họ được.

Khả năng này giống như một tia sáng mặt trời chiếu vào thế giới tối đen.

Cảnh sát vội truy tìm theo tín hiệu chiếc di động của Tô Ngu, bắt đầu cuộc

tìm kiếm theo một hướng khác. Nhưng kết quả tìm kiếm là: Điện thoại đang tắt, không thể xác định được vị trí. Khi nhận được tin này, Tô Ngu đã vô cùng thất vọng.

Tô Hòa đành phải an ủi cô:

- Cậu nhóc ấy nhìn đã biết là một người rất thông minh. Có thể thấy thời cơ

chưa đến, nên cậu ấy đã tắt máy. Vì thế, em cứ yên tâm, chắc chắn cậu ấy sẽ không sao đâu.

Hi vọng rằng sẽ như thế... Nhưng cũng đã bốn mươi tám tiếng rồi, trong một khoảng thời gian dài như vậy mà Diệp Nhất không gửi được tín hiệu gì, đủ để thấy tình hình tồi tệ đến mức nào.

Diệp Nhất, cậu là người thông minh như thế cơ mà!

Cậu là Diệp Nhất khác hẳn với mọi người.

Vì thế, nhất định cậu sẽ tìm được cách tự cứu mình và gửi tín hiệu về cho

chúng tôi, đúng không?

Tôi xin cậu đấy, lần này cũng nhất định không được làm cho chúng tôi thất vọng, được không...
Bốn giờ ba mươi phút chiều thứ tư, bên ngoài trời vẫn mưa.

8. Chương 8

Hồi 8

Bạn có ngủ thấy không?

Hoa quế đang nồng nàn,

Anh hùng của tôi, mừng bạn trở về nhà.

Sáng sớm, ba giờ bảy phút.

Tô Hòa sức tỉnh sau giấc mộng, chợt phát hiện ra điện thoại của mình đang kêu lên.

Khuya thế này, ai còn gọi đến nhỉ? Cô mơ màng chụp lấy điện thoại, mở ra, trên màn hình là một mẫu tin nhắn bằng hình ảnh, hình ảnh trong đó rất mờ, trông như một cánh cửa sổ, bên ngoài cửa sổ có một ống đen rất dài và rất cao. Ai mà vô duyên như vậy, sao lại gửi hình ảnh kì quặc đó đến ình? Nhưng khi nhìn vào số điện thoại gửi đến, cô thực sự sửng sốt, Tô Ngu! Tất

nhiên đó không phải là tin do Tô Ngu gửi!

Là Diệp Nhất!

Tô Hòa vội nhảy xuống giường, vợ lấy chiếc túi, chạy thẳng xuống dưới. Vì

không được phép ở lại trong trường S.S, nên tối nay cô đã về nhà mình ngủ. Nếu biết rằng Diệp Nhất sẽ gửi tin đến, thì dù cho thế nào đi nữa, cô cũng sẽ nhất quyết ở lại trong trường.

Cô chuyển tin nhắn đến cho Ôn Nhan Khanh, rồi gọi ngay cho anh.

Giọng nói từ đầu dây bên kia vang lên, cũng là một giọng trong trạng thái không thật tỉnh táo:

- Tô Hòa?

- Anh đã nhận được tin nhắn tôi chuyển đến cho anh chưa? - Cô nhấn vào nút thang máy với vẻ vô cùng sốt ruột - Đó là mẫu tin nhắn mà Diệp Nhất đã dùng máy của Tô Ngu để gửi cho tôi!

Giọng của Ôn Nhan Khanh lập tức tỉnh táo hoàn toàn:

- Chờ một chút - Một lát sau đó anh nói tiếp - Tôi hiểu rồi, tạm biệt! - rồi lập tức tắt ngay máy.

Tô Hòa cầm điện thoại, nói:

- Tắt máy rồi à? Alo! Alo! Thật đáng ghét, đến một lời cảm ơn cũng không

có! - Thôi vậy, trong lúc khẩn cấp, không thèm chấp với kiểu người như vậy. Ra khỏi cầu thang máy, cô vẫy một chiếc taxi để đến S.S.

Khi cô tới nơi thì văn phòng của Ôn Nhan Khanh đã sáng rực đèn, cảnh sát đang tìm kiếm địa điểm trong bức ảnh. Cô vừa bước vào thì Tô Ngu cũng chạy đến, trên người vẫn còn đang mặc bộ đồ ngủ, bộ dạng như vừa tỉnh dậy.

- Chị, Diệp Nhất, gửi tin nhắn à? Đúng là, Diệp Nhất chứ? - Tô Ngu túm lấy tay cô.

- Cậu ấy dùng điện thoại của em gửi cho chị. Nếu không có gì đặc biệt xảy ra, thì có lẽ đó chính là do Diệp Nhất gửi.

Mắt của Tô Ngu chợt đỏ lên:

- Cậu ấy, còn sống... tốt quá rồi...

Hiểu được tâm trạng của Tô Ngu lúc này, Tô Hòa xoa đầu cô.

Đúng lúc ấy, Ôn Nhan Khanh xuất hiện, chiếc sơ mi phẳng phiu, mái tóc dài

gọn gàng. Người đàn ông này dường như không bao giờ để mình trong bộ dạng bù xù.

- Thế nào? Tìm thấy địa điểm chụp ảnh chưa?

- Hiện vẫn chưa tìm ra.

Tô Ngu tiến lại gần máy tính của một người trong bọn họ, nhìn lên tấm hình

trên đó. Có lẽ vì tai của cô không nghe được, nên thị giác của cô đặc biệt nhạy cảm, do đó ngay lập tức cô cảm thấy cái ống đen đen đó rất quen, hình như

đã nhìn thấy ở đâu đó rồi. Ở đâu nhỉ?

Cô cố tập trung suy nghĩ, rồi đột nhiên “A” một tiếng:

- Tòa nhà Thiên Giới!

Đúng là cô đã nhìn thấy tòa nhà đó, có điều lúc đó ở khoảng cách rất gần -

chính vào cái hôm bố cô tới thành phố B, và Hạ Ly đã từng mời hai bố con cô ăn cơm ở đó.

- Sao cơ? - Những người được gợi ý nhanh chóng vây quanh - Ôi, đúng là rất giống với tòa nhà Thiên Giới!

- Có điều, hình ảnh thu nhỏ lại thế này, có thể thấy khoảng cách chụp rất xa.

- Nếu đúng là rất xa, thì sẽ không thể chụp được, cho nên có thể khẳng định là ở gần đó.

- Mau lấy máy tính mô phỏng lại đi, xem ở vị trí nào thì sẽ chụp được góc độ ấy của Thiên Giới.

Ôn Nhan Khanh nhìn Tô Ngu một cái, khen một câu chưa từng thấy bao

giờ:

- Trực giác của em đối với hình ảnh, quả là hơn hẳn người khác một bậc.

Nhận được lời khen từ người thầy ấy vốn là một việc rất đáng vui mừng,

nhưng vào lúc này, toàn bộ tâm trí của Tô Ngu đang nghĩ đến Diệp Nhất, nên cô hoàn toàn không hiểu gì.

Còn Tô Hòa ngồi bên cạnh đã nghe thấy, cô đưa mắt nhìn Ôn Nhan Khanh rồi lại nhìn Tô Ngu, và không nén được thoáng nở nụ cười.

Mười lăm phút sau, cảnh sát đã tìm được địa điểm chụp, đó là một nhà kho bên cạnh ga xe lửa. Cảnh sát Ngô lập lúc điều động lực lượng. Tô Ngu không thể đi theo, mà chỉ có thể ngồi lại trong phòng, theo dõi quá trình hành động của họ qua máy tính.

Để tránh đánh rần động cỏ, các cảnh sát đã đổi đi trên những chiếc xe gắn dĩa, nhanh chóng lao mình giữa đêm khuya. Nhìn thấy cái kho mỗi lúc một gần, Tô Ngu cũng mỗi lúc một thêm hồi hộp. Không thể chịu

nổi cảm giác đó, cô phải đưa hai tay giữ chặt lấy trái tim mình. Bên trong lồng ngực, trái tim ấy đang đập gấp gấp hơn bao giờ hết.

Rồi dần dần cô cảm thấy rất khó thở.

Nhìn thấy vẻ khác thường của em họ, Tô Hòa vội nắm lấy tay cô, truyền hơi ấm của mình cho em.

Tô Ngu nhìn chị họ với vẻ cảm kích:

- Em, không, sao đâu, chị.

Trước khi Diệp Nhất được cứu về, cô không được phép gục ngã.

Xe cảnh sát dừng lại bên ngoài nhà kho, những cảnh sát giỏi nhất - đã

được trải qua chương trình huấn luyện chống khủng bố - xuống khỏi xe không một tiếng động, rồi tiến hành bao vây, bố trí, sau đó đập cửa lớn của nhà kho, tuy nhiên, cảnh tượng hiện ra trước mắt họ là...

Một căn nhà kho trống không.

Không có hàng hóa, càng không có người, thậm chí không có bất cứ manh mối nào.

Sao lại như thế được?

Ngồi trước máy tính, Tô Ngu gần như bật thành tiếng kêu. Đúng lúc đó thì cô nhìn thấy một vật.

Đó là một bức tường ở phía ngoài nhà kho, phía trên của bức tường lộ ra một thân cây.

Cây quế.

Đầu Tô Ngu như bị một luồng điện đánh trúng, một ký ức bị quên chột lóa

lên - sáng thứ hai, trên xe bus, khi bọn bắt cóc đi về phía cô, cô đã ngửi thấy mùi thơm của hoa quế.

Là cây quế!

Chính là cây quế ấy!

- Ở kia! - Cô chỉ lên màn hình kêu to.

San Ni vội chạy tới: “Chuyện gì thế?”.

“Diệp Nhất ở kia!” - Tô ngu nói nhanh bằng ngôn ngữ bàn tay, “Là ở cách vách với kho! Ở chỗ có cây quế!”.

San Ni vội truyền đạt câu nói này cho cảnh sát Ngô. Anh gần như không một chút do dự, băng mình vượt qua tường, các cảnh sát khác cũng lần lượt băng theo.

Một phút, hai phút, ba phút...

Thời gian chậm chạp trôi qua, đúng lúc Tô Ngu gần như thất vọng đến nơi

thì cảnh sát Ngô xuất hiện trở lại trước ống kính quan sát. Trong lòng anh ta ôm theo một người, vẻ gầy guộc, yếu ớt mảnh khảnh chỉ có riêng ở tuổi mười bảy. Mái tóc rối bời che kín khuôn mặt của cậu thiếu niên, cho dù ống kính không rõ, và rung rất dữ, nhưng Tô Ngu vẫn nhận ra.

Đó là Diệp Nhất.

Diệp Nhất... được cứu rồi.

- Tình hình lúc đó rất cấp bách, bọn bắt cóc cầm súng đi về phía chúng tôi,

tôi bình tĩnh quan sát xung quanh, nhảy qua cửa kính bỏ chạy rõ ràng là không thể, hơn nữa bên cạnh lại còn có thêm một “cái đuôi” này - Diệp Nhất đưa tay chỉ về phía Tô Ngu bên cạnh - Vì thế, tôi suy nghĩ rất nhanh rồi lấy trộm điện thoại của “cái đuôi” và giấu đi.

- Cậu đã giấu nó ở đâu? - Một cảnh sát hỏi, vẻ tò mò.

Diệp Nhất chớp mắt:

- Ở chỗ quan trọng nhất của đàn ông.

Tất cả cảnh sát có mặt ở đó đều hiểu ý cậu ta nói gì, nhưng không ai nói ra.

Còn Tô Hòa thì “phì” một tiếng rồi quay đầu nói với Tô Ngu:

- Tiểu Ngu, chiếc điện thoại đó không thể dùng được nữa, hãy bảo cậu ấy

kia đền cho em cái khác đi!

- Ô này, chị đừng có ngắt lời tôi, tôi vẫn chưa kể về sự tích vẻ vang nhất. Tôi đã dũng cảm và mưu trí như thế nào để giằng co, cầm cự với bọn bắt cóc và lợi dụng cơ hội duy nhất để lên chụp ảnh rồi gửi cho chị, từ đó được cứu một cách thuận lợi thế này! - Những lời này của cậu khiến tất cả mọi người đều bật cười.

Mặc dù Tô Ngu không biết mọi người cười gì, nhưng nhìn thấy Diệp Nhất trở về an toàn và vẫn lém lỉnh như trước, mọi cảm giác lo lắng, rối ren, bồn chồn, hụt hẫng... đều tan biến, chỉ còn lại sự bình tĩnh và ầm ập.

- Thôi nào, thôi nào, cậu rất yếu, bác sĩ nói cậu không được nói nhiều, hãy nghỉ ngơi đi đã - Ôn Nhan Khanh đứng dậy - Đợi cậu ấy lấy lại tinh thần rồi hãy lấy khẩu cung.

Ôn đại nhân đã nói như vậy thì ai mà dám không nghe theo? Cảnh sát Ngô

đưa tay ra hiệu, tất cả những người khác đều lui ra.

Diệp Nhất nằm trong phòng ngủ mà trường S.S dành riêng cho Ôn Nhan Khanh, sắc mặt nhợt nhạt, hơi thở yếu ớt. Theo như lời của bác sĩ kiểm tra cho Diệp Nhất, thì cậu đã phải nhịn đói hai ngày nên rất yếu. Nhưng trên khuôn mặt của cậu vẫn nở nụ cười rạng rỡ, đôi mắt khi bỏ cặp kính ra rất sáng, khiến ai cũng thấy cậu vẫn tràn đầy sức sống.

Lần đầu tiên Tô Ngu phát hiện ra...

Thực ra, Diệp Nhất rất đẹp trai. Các nét trên khuôn mặt cậu cân đối và đẹp

đẽ, nước da màu nâu khỏe mạnh, đôi mày rậm như vẽ.

Từ đó có thể thấy, cách ăn mặc quê mùa của cậu hàng ngày là để che giấu thân phận mà thôi. Đáng tiếc, dù cẩn thận đến vậy, thế mà cuối cùng vẫn bị bắt cóc.

Nhưng, như cậu đã nói, bọn bắt cóc lần này rất lạ, chỉ đem nhốt cậu trong nhà kho, không cho ăn uống gì, dường như chúng đang chờ mệnh lệnh của ai đó, giữa chừng còn đổi sang một kho khác. Nếu như Tô Ngu không nhanh trí và linh hoạt, nhớ đến manh mối hoa quế, thì phía cảnh sát rất có thể sẽ phải quay về tay không sau khi đã tìm kiếm chán chê mà không thấy gì ở nhà kho thứ nhất.

Cũng là các nét trên khuôn mặt ấy, trong mắt của Tô Ngu thì là sự thích thú, còn trong mắt của Tô Hòa thì là...

Ác mộng!

Bởi càng nhìn cô lại càng cảm thấy kì lạ, càng nhìn càng cảm thấy quen

thuộc, rồi đột nhiên cô bước tới lấy tay che lấy mắt Diệp Nhất.

Mọi người đều ngạc nhiên, lên tiếng hỏi:

- Cô làm gì thế?

- Chị! - Tô Ngu vội kéo vạt áo của Tô Hòa.

Tô Ngu thấy chị họ đưa bàn tay từ trên mặt của Diệp Nhất dịch xuống, để lộ đôi mắt rất to và linh hoạt của cậu.

Diệp Nhất chớp mắt nhìn Tô Hòa: - Hừ!

Tô Hòa quay người, uốn thẳng lưng đi tới trước mặt Ôn Nhan Khanh, tuyên bố một cách hùng hồn:

- Tôi không còn nợ tiền anh nữa!

Ôn Nhan Khanh nhướn mày.

Tô Hòa chỉ vào Diệp Nhất:

- Những vết giẫm trên xe của anh là do cậu ta gây ra, không phải là tôi.

Ông trời có mắt, nên đã cho tôi đôi mắt tinh tường, cho dù cậu ta đã bỏ kính ra, tôi vẫn nhận ra đồ quỷ ấy!!! Ha ha ha... - Nghĩ tới việc nổi oan uổng đã được gột sạch, từ nay về sau có thể ngẩng cao đầu lên trước mặt Ôn Nhan Khanh, không cần phải chịu áp lực của cảm giác mắc nợ, trong lòng Tô Hòa vô cùng vui sướng. Càng nghĩ, cô càng thấy vui, càng nghĩ càng thấy đắc ý, cô

ôm lấy Tô Ngu, nói:

- Tô Ngu, đi nào, hôm nay chị sẽ chiêu đãi em một bữa ra trò để chúc mừng.

Mặc dù Tô Ngu không hiểu đã xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn đi theo Tô Hòa ra ngoài, chưa được mấy bước thì thấy có một vật gì đó ném vào lưng cô. Quay đầu lại, thì ra là một cục giấy vo tròn lại, nhìn vào mắt của những người xung quanh thì có thể hiểu rằng cục giấy ấy là do Diệp Nhất ném, cô bèn nhìn về phía Diệp Nhất.

Diệp Nhất cười tươi với cô và nói:

- Cảm ơn cậu đã cứu tôi.

Tô Ngu đang định nói đừng khách sáo, thì Diệp Nhất đột nhiên chớp mắt:

- Ôn cứu mạng sẽ trả bằng tám thân này. Yên tâm đi, nhất định tôi sẽ trả ơn cậu!

Tô Hòa đứng bên, phì một tiếng:

- Ai thèm cậu!

Còn Tô Ngu thì đỏ bừng mặt lên, cô ngây người ra nhìn Diệp Nhất mấy giây rồi quay người bỏ đi, không nói câu nào. Tô Hòa cười và đuổi theo.

Sau khi thấy cửa đóng lại, Quý Doãn Tiên mới quay về phía giường của

Diệp Nhất. Diệp Nhất lập tức thôi cười, khẽ nói:

- Con xin lỗi đã làm cho cha phải lo lắng.

Quý Doãn Tiên lặng lẽ nhìn con.

Diệp Nhất cúi đầu:

- Con biết rồi, lần này là tại con đã bướng bỉnh, tùy tiện.

Quý Doãn Tiên chìa tay ra, Diệp Nhất định tránh theo bản năng, nhưng suy

nghĩ một lát thì cậu lại ngoan ngoãn nằm yên không nhúc nhích, để mặc cho bàn tay có thể hô gió gọi mưa của cha đặt lên đầu mình.

- Con xin lỗi, cha... - Diệp Nhất lại nói với vẻ áy náy.

Quý Doãn Tiên xoa đầu con, nói với giọng mệt mỏi:

- Có lúc cha sai người đi theo con không phải là để hạn chế tự do của con,

mà là vì con là con trai cha, khi con ra đời đã được hưởng rất nhiều thứ mà những người bình thường khác không thể có, vì thế con cũng phải đổi bằng một số thứ...

- Con biết, con biết. Con sẽ không dám đi lung tung nữa. Con xin thề, được không? Con cũng chưa muốn đi gặp mẹ sớm, chắc mẹ sẽ không tha thứ cho

con đâu.

Quý Doãn Tiên nghiêm mặt:

- Hừ! Con biết là tốt rồi.

Diệp Nhất dụi đầu vào lòng cha:

- Tóm lại, con xin hứa với cha, là đứa con duy nhất còn lại của cha, con

nhất định sẽ lớn lên khỏe mạnh và sống thọ trăm tuổi!

Đôi mắt của ông già tuổi lục tuần chợt sáng bừng lên, rồi lấy lại vẻ bình

thản, ông nói một câu sau cùng với giọng nhẹ nhàng:

- Cho dù thế nào, không sao là tốt rồi. Không sao là tốt rồi

Vụ án bắt cóc Diệp Nhất đến đây là kết thúc.

Sau đó, tuy phía cảnh sát có tìm kiếm tung tích những kẻ phạm tội, nhưng

không tìm thêm được manh mối nào.

Khi cảnh sát Ngô báo cáo tình hình này cho Quý Doãn Tiên với vẻ xấu hổ,

Quý Doãn Tiên đã trả lời:

- Thôi. Kẻ thù của tôi rất nhiều. Lần này coi như là một bài học sẽ không có lần sau nữa đâu.

Sau đó, những nhân tài chống khủng bố đều rút đi.

Quý Doãn Tiên cũng đáp chuyến máy bay trở về Pháp ngay ngày hôm sau.

Còn Ôn Nhan Khanh thì thay ông ở lại trong nước, tiếp tục chăm sóc Diệp Nhất, vì cậu ta nói “đầu rất choáng váng, rất khó chịu, không thể ngồi máy bay được và cũng không muốn nhúc nhích đi đâu”.

- Em thực sự không muốn trở về cùng với cậu à? - Ôn Nhan Khanh hỏi.

Diệp Nhất nằm trên giường, mân mê chiếc gạt tàn cổ với vẻ thích thú:

- Em còn phải lên lớp học.

- Xin lỗi, nhưng anh thực sự chẳng thấy chút tình cảm yêu quý nào dành

cho nghề thiết kế ngọc ở em cả! - Ôn Nhan Khanh nói với vẻ chế nhạo.

Diệp Nhất cười:

- Vậy thì phải làm thế nào mới khiến anh cảm thấy là em yêu quý nó? Giống

Quan Tiểu Đông suốt ngày chỉ có vẽ và vẽ? Hay là giống Tạ Thanh Hoan làm cho người khác cảm thấy cô ta sinh ra là vì ngọc, thậm chí ngày ngày ôm ngọc nằm ngủ? Hay là... - Cậu ta dừng lại một chút - Giống như Tô Ngu, một lòng

mong muốn trở thành một Hạ Ly thứ hai?

Ánh mắt của Ôn Nhan Khanh tối lại.

- Thật sự là em rất tò mò, vì sao anh lại không cho bọn họ tham gia cuộc thi

“Viên ngọc hi vọng” ấy? Anh biết không, Tô Ngu luôn khao khát được trở thành người phụ việc cho Hạ Ly, cô ấy mong muốn gần như phát điên lên được.

Ôn Nhan Khanh trầm ngâm một lúc, rồi sau đó nói với giọng hết sức lạnh lùng:

- Chính vì cô bé ấy muốn như vậy nên anh mới không cho phép dự thi.

Diệp Nhất nhướn mày, vẻ tò mò.

- Tô Ngu là người có tư chất nhất trong số bốn người các cậu... - Nhìn thấy

Diệp Nhất trề môi, Ôn Nhan Khanh cười lạnh lùng - Tất nhiên là chắc chắn cậu không đồng ý với kết luận này, vì cậu cho rằng, cậu thông minh hơn cô bé ấy.

- Em đứng về phía sự thật.

- Thôi được. Có lẽ cậu nổi bật hơn, nhưng anh lại thấy Tô Ngu có khả năng

hơn - Về mặt của Ôn Nhan Khanh bình thản, nhưng ánh mắt thì rất kiên định - Muốn thiết kế ra một mẫu ngọc tuyệt thế, cần phải có đôi mắt trong sáng và

một tâm hồn không nhuốm bụi trần, chứ không phải là với một trái tim đầy

tính toán danh lợi. Đáng tiếc, cả em, anh và Tạ Thanh Hoan đều không có hai thứ đó.

Diệp Nhất ngậy người.

- Có thể, Quan Tiểu Đông cũng còn tạm được, nhưng những tư chất khác

của cậu ấy quá kém. Vì thế, tổng kết lại, Tô Ngu là người hơn cả - Ôn Nhan Khanh hít một hơi thật sâu - Thậm chí có thể nói, cô bé ấy là người tốt nhất trong mấy năm qua.

Diệp Nhất không nói gì nữa, chỉ cúi đầu, không biết đang nghĩ gì.

- Vì thế, anh không thể để cho cô bé ấy tiếp xúc với Hạ Ly.

- Vì sao?

Ôn Nhan Khanh quay người, đẩy cánh cửa sổ, nhìn ra bầu trời cuối cùng

cũng đã hừng nắng ở bên ngoài, nói rành rọt từng tiếng:

- Vì, Hạ Ly là một kẻ biến thái.

- Phì! - Diệp Nhất cười ha hả - Một người biến thái nổi tiếng nhất của S.S

thế mà cũng có tư cách nói người khác là biến thái ư? Ha ha, em buồn cười đến chết mất thôi. Đây là chuyện đáng cười nhất mà em nghe được trong ngày hôm nay đây... Ha ha ha...

Ôn Nhan Khanh cứ đợi cho đến khi Diệp Nhất cười chán, thôi cười, mới nói

tiếp:

- Cho dù cậu tin hay không thì Hạ Ly cũng rất nguy hiểm. Nhất là với những người cứ chìm đắm trong thiết kế thì lại càng nguy hiểm.

Diệp Nhất đùa:

- Vì anh ta sẽ khiến cho tập thể của mình phát điên tập thể à?

- Vì, anh ta sẽ dẫn họ xuống địa ngục.

Lần này đến lượt Diệp Nhất trầm ngâm.

Những ngày cuối tuần có vẻ rất yên bình và thư thái.

Ánh nắng buổi chiều lười biếng chiếu lên chiếc ghế, con Giảo Tử nằm phơi

chiếc bụng trắng và ngắm nhìn hai nữ chủ nhân, chờ mong họ chạm đến mình.

Nhưng tiếc thay, hai nữ chủ nhân đều đang bận.

Tô Hòa đang sửa bản thảo phỏng vấn lần thứ sáu.

Kể từ ngày thứ hai sau khi cô từ Rome trở về mang theo bản thảo cuộc nói

chuyện với Ôn Khanh Nhan, Noãn Dương quả nhiên rất khen ngợi, nhưng đồng thời lại càng yêu cầu nhiều hơn. Nguyên văn lời của Noãn Dương là như thế này: “Nếu đã là của độc của Bách Báo Tương thì phải làm cho tốt. Bài định trong mục chuyên đề của số sau sẽ là bài phỏng vấn này, vì thế, tôi cho rằng, trong phần miêu tả nên viết sao để nắm bắt được đúng tâm lý của độc giả. Ví dụ như phần miêu tả ngoại hình của Ôn Nhan Khanh, không nên viết thẳng rằng ‘khuôn mặt lạnh như băng’, mà cần phải viết một cách tế nhị, mơ màng hơn, tựa như miêu tả người trong mộng vậy, để các độc giả nữ khi đọc bài viết sẽ chốc chốc nhìn lên ảnh của anh ta, sau đó phải thốt lên câu: Đúng là đẹp thật..”.

Người trong mộng cái gì! Đây rõ ràng là bài phỏng vấn nhân vật, chứ có phải là tiểu thuyết tình yêu đâu! Lúc đó Tô Hòa đã phải nghiêng răng, chửi thầm trong lòng. Nhưng chẳng còn cách nào khác, ai bảo người ta là Tổng biên tập, còn cô chỉ là một biên tập viên quen? Thế nên, sau khi về nhà, cô đã sửa lại từng từ, từng câu.

Sửa.

Sửa lần thứ nhất: “Anh bước tới, đôi mắt không cười, nhưng cũng đủ khiến cho những người có mặt ở đó đều cảm thấy một sức hấp dẫn đặc biệt...”.

Lời nhận xét của Noãn Dương là: “Không được, rất lung tung và không có sức hút”.

KAO, con người ấy mà đòi có sức hấp dẫn, thì có mà băng ở Bắc Cực đều tan chảy hết!

Sửa lần thứ hai: “Anh bước tới, bộ ple Armani trên người - dưới ánh mặt trời - toát lên vẻ lạnh lùng và ung dung, đúng như cảm giác mà anh mang lại cho người khác, lạnh như băng giá. cao quý không chút tầm thường”.

Nhận xét của Noãn Dương: “Nếu anh ta không mặc bộ ple Armani thì sao? Chi tiết này lại thường là chi tiết quan trọng nhất đấy”.

Có quý mà biết rõ cuộc là anh ta mặc gì! Kiểu đàn ông mà đến cả xe cũng mua loại xe Volkswagen Phaeton, thì chắc hẳn sẽ rất kén chọn quần áo hàng

hiệu, chưa biết chừng còn là những mẫu thiết kế riêng ấy chứ!

Lần sửa thứ ba: “Anh bước tới, đôi mi dài in bóng xuống gương mặt có làn da mịn màng, đôi mắt ẩn dưới làn mi, che giấu ánh nhìn. Có thể nói, mỗi một đường nét trên khuôn mặt anh đều hoàn mỹ”.

Nhận xét của Noãn Dương: “Tốt, đã có một chút cảm xúc, nhưng chưa đủ, tiếp tục sửa theo hướng này”.

Tô Hòa tưởng chừng như sắp ngất đến nơi, đành về nhà, lên mạng, tìm kiếm “những câu miêu tả về dung mạo của các anh chàng đẹp trai”, sau đó, tập hợp những câu viết hay của mọi người, viết ra nội dung như sau: “Anh bước tới. Mái tóc dài xõa xuống vai như thác nước, tóc mái xõa xuống trán che khuất đôi mắt. Thân hình anh cao ráo, thanh thoát, bộ ple may thủ công màu nâu nhạt và chiếc sơ mi cổ đứng trắng tinh càng làm tôn thêm vẻ phi phàm của một quý công tử chốn thị thành. Anh là tổng thể của những mâu thuẫn, khi anh cúi đầu, vẻ mặt bình thản, ung dung, động tác rất tao nhã, giống như một hoàng tử trong bức tranh sơn dầu, thu hút sự ái mộ của các cô thiếu nữ và sự yêu quý của tất cả các quý phụ; còn khi anh ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc sảo như mũi tên có thể xuyên thấu tim của những ai đối diện với anh ”.

Tô Hòa vừa copy vừa thấy buồn nôn vì những câu chữ này. Đúng lúc đó

điện thoại đổ chuông, cầm lên xem, thì ra đó là một mẫu tin nhắn, gửi từ máy của Tô Ngu: “Chị, em là Diệp Nhất em đang đứng dưới gác khu nhà của chị, xin chủ nhân của số điện thoại này xuống đây một chút”.

Đồ quý này... À, không, cậu ấm này. Đã khỏi bệnh rồi cơ à? Lại đi lung tung rồi, còn chạy đến đây nữa chứ! Tô Hòa vừa lẩm bầm, vừa đứng dậy ra chỗ của Tô Ngu.

Tô Ngu đang ngồi trước giá vẽ, tập trung tô màu cho bản thiết kế.

Tô Hòa đập vào vai cô, rồi đưa điện thoại di động của mình đến trước mặt

cô. Lúc đó Tô Ngu mới như người sực tỉnh, đọc tin nhắn xong, đứng dậy mở cửa sổ.

Từ cửa sổ tầng thứ mười hai nhìn xuống thì thấy có một người đang đứng bên dải cây xanh, người ấy mặc một chiếc áo thể thao có mũ, quần bò, hai tay cho vào túi đang đi đi lại lại, dường như cảm thấy được ánh mắt của Tô Ngu, người ấy ngẩng đầu lên, đưa tay vẫy vẫy về phía cô.

Dù không nhìn rõ mặt, nhưng, đúng là Diệp Nhất. Tô Ngu sửng sốt, phản ứng đầu tiên của cô là...

Sao cậu ta lại có thể tùy tiện rời S.S? Thầy Ôn đã nói, trước khi hồi phục

hoàn toàn sẽ không cho cậu ta rời khỏi trường dù chỉ là nửa bước cơ mà!

Tô Ngu vội đặt bút vẽ vào bảng màu và đi xuống dưới. Tô Hòa đảo mắt một vòng rồi cũng đi xuống theo.

Hai người đi ra khỏi cửa, người đứng bên hàng cây nghe tiếng bước chân thì quay người lại. Tô Hòa và Tô Ngu cùng ngậy người: Cậu thiếu niên đứng cách họ chưa đầy mười bước chân kia rõ ràng là Diệp Nhất, nhưng không phải là Diệp Nhất trong ấn tượng của họ nữa.

Mái tóc cắt ngắn gọn gàng với một chút sóng lượn che đôi lông mày tuấn tú, nhưng để lộ đôi mắt đen đặc biệt, với hàng mi dày dầy là khi ngược mắt lên hay nheo mắt lại cũng đều rất linh hoạt và sinh động. Chiếc mũi thẳng, đôi môi

đỏ tươi, khi cười, bên má phải còn có cả một lúm đồng tiền nhỏ. Ngoài vẻ đẹp ra, trông cậu còn rất đáng yêu nữa.

Người này... Đúng là Diệp Nhất cả lơ, nhà quê đó ư? Tô Ngu ngậy người đứng nguyên tại chỗ, trong giây lát quên mất cả nhắc chân. Tô Hòa còn sửng sốt hơn nữa, vì cô phát hiện ra, cậu thiếu niên quý quái ấy không chỉ có vẻ ngoài của một một sách, mà hình như... hình như còn có một vẻ khác... cô càng nhìn lại càng cảm thấy quen, càng nhìn càng cảm thấy như đã từng gặp

ở đâu rồi. Cô cố gắng lục tìm trí nhớ, cuối cùng “à” một tiếng và kêu lên:

- Thần hộ mệnh!

- Gì cơ? - Diệp Nhất nhướn mày - Harry Potter?

Chưa nói hết câu thì đã thấy Tô Hòa xông tới trước, túm ngay lấy cổ áo của cậu và hỏi dồn:

- Là cậu, là cậu, đúng không? Chính là cậu, chính là cậu. Ôi, ôi, ôi, tìm bao nhiêu lâu, ấy thế mà gần ngay trong gang tấc! Nói đi, là cậu, phải không?

Diệp Nhất cười hà hà:

- Chị họ, nếu chị chịu buông em ra, để em thở một cái thì em sẽ đồng ý trả lời bất cứ câu hỏi nào của chị.

Tô Hòa “hừ” một tiếng, buông tay ra, nhưng vẫn không chịu thôi, mắt mở to nhìn cậu:

- Thì ra cậu chính là anh chàng bí hiểm đóng vai thần hộ mệnh trong hàng loạt quảng cáo của SEASON!

- Chị họ, chị phải nhìn cho kĩ vào, có đúng là... em không? Diệp Nhất chớp mắt.

Tô Hòa đã chắc chắn rằng Diệp Nhất đích thị là cậu thiếu niên đẹp trai thần bí trong quảng cáo Thần hộ mệnh, nhưng khi nghe Diệp Nhất nói như vậy, cô nhìn kĩ lại thì cảm thấy cổ chút gì đó không giống.

Các nét trên mặt và chiếc cằm thon của Diệp Nhất đúng là rất giống với cậu

thiếu niên trong quảng cáo, nhưng Diệp Nhất có lúm đồng tiền, còn cậu thiếu niên trong quảng cáo thì không; nước da của Diệp Nhất màu nâu, khỏe khoắn, còn nước da của cậu thiếu niên kia thì trắng xanh, nhìn có vẻ yếu ớt hơn và cao quý hơn.

Lông mày của Diệp Nhất là lông mày lười mác, hơi xếch lên, trông cậu vừa rất đàn ông vừa có vẻ anh hùng, còn lông mày của cậu thiếu niên trong quảng cáo thì mềm mại và thanh mảnh... Điều quan trọng là: Dáng người của Diệp Nhất chỉ hơn chiều cao 1m7 của Tô Hòa không nhiều, còn cậu thiếu niên trong quảng cáo dù đứng trước người mẫu Sami cao 1m78 cũng chẳng hề thua kém gì.

Tô Hòa càng nhìn lại càng thấy có gì đó không đúng và cảm thấy hoang

mang:

- Chuyện, chuyện này là thế nào? Nếu cậu là cậu ta, thì cậu làm thế nào mà thấp đi được? Còn nếu không phải thì sao hai người lại giống nhau đến thế?

Diệp Nhất ném cho Tô Hòa một cái nhìn:

- Chị họ thật đáng ghét, ai lại đem em ra so sánh với diễn viên trong quảng cáo hạng ba, rõ ràng là người ta đẹp hơn cậu ta mà!

Tô Hòa làm động tác như buồn nôn, thôi vậy, từ trước tới nay có bao giờ

tranh luận lại được với cậu ta đâu, vì thế cô bèn chuyển chủ đề câu chuyện:

- Cậu tìm Tiểu Ngu có việc gì?

Diệp Nhất cười hì hì, nói:

- Chị họ, thực ra chị không phải là người đầu tiên nói rằng em giống người

mẫu trong quảng cáo ấy. Nếu bọn em đã giống nhau như vậy, hay là ta cứ coi đó là thật đi? Hầu hết các tờ tạp chí thời thượng đều ra sức săn lùng tung tích của anh chàng ấy. Hay là chị cứ coi em là cậu ta, viết một bài gửi trước đi, em không có ý kiến gì đâu...

- Phì! Cậu coi tôi là gì vậy? Tôi là một người làm báo nghiêm chỉnh và trung

thực! - Bị động chạm tới lòng tự trọng nghề nghiệp, Tô Hòa giận dữ quên mất câu hỏi vừa đưa ra cho Diệp Nhất, quay người bỏ đi.

Diệp Nhất nở nụ cười đắc ý, ranh mãnh, cậu tới tìm cô em, không cần sự có mặt của bà chị nóng tính ấy. Quay sang Tô Ngu, Tô Ngu vẫn đứng ngây người nhìn cậu, ánh mắt đầy ngạc nhiên và hoang mang.

Thế là cậu đưa tay lên, ra hiệu với cô: "Chào bạn, Tô Ngu, tôi là Diệp Nhất.

Bạn có khỏe không? Có vui không? Sáng nay đã ăn gì rồi?"

Những lời nói bằng tay rất chuẩn xác, khiến Tô Ngu lập tức lấy lại tinh thần:

- Ôi!

Diệp Nhất chớp mắt, tiếp tục nói bằng ngôn ngữ bàn tay: "Công chúa thân

yêu, bạn đã thoát khỏi bùa chú rồi à? Thế nào? Bạn có vừa lòng với chàng hoàng tử trước mặt mình không? Ngôn ngữ bàn tay của tôi cũng tuyệt đấy chứ?"

- Sao, cậu, cũng biết...

- Một thiên tài như tôi thì đương nhiên là học cái gì cũng nhanh rồi! - Diệp

Nhất nói với giọng coi thường, nhưng lảng tránh ánh mắt của cô một cách thiếu tự tin.

Diệp Nhất... đã học ngôn ngữ bàn tay để nói chuyện với cô cho dễ dàng hơn ư? Nghĩ vậy, trong chốc lát tay chân của Tô Ngu càng trở nên luống cuống, không biết nên phản ứng thế nào. Một hồi lâu sau, cô mới đỏ bừng

mặt và thốt ra một câu:

- Cậu... tìm tôi... có việc à?

- Tất nhiên rồi. Cậu không quên là còn có một vật đang ở chỗ tôi đấy chứ? -

Diệp Nhất vừa nói vừa lôi từ trong túi áo ra một chiếc hộp, rồi đưa ra trước mặt Tô Ngu.

Tô Ngu mở chiếc hộp, bên trong là chiếc điện thoại của cô. Cô “ôi” lên một

tiếng, rồi mở khóa màn hình, thấy màn hình đã được cài đặt lại. Lần trước Diệp Nhất đã tự ý đổi ảnh của mẹ Tô Ngu bằng một đóa hoa chuông và viên

pha lê màu vàng, còn lần này thì là một đóa Phong tin tử màu hồng và một [1]

viên đá phù dung, màu sắc hài hòa với những đường nét rất tinh tế, và vô [2]

cùng đẹp mắt.

[1] Có tên khác là Lan dạ hương, là loại hoa mang thông điệp: Ngưỡng mộ, lãng mạn; “Có em, anh cảm thấy rất hạnh phúc”.

[2] Một loại đá thạch anh, còn có tên là pha lê hoa hồng; là loại đá quý nổi tiếng của tình yêu.

Tô Ngu bất giác ngẩng đầu lên nhìn Diệp Nhất, Diệp Nhất cũng lặng lẽ nhìn cô. Đôi mắt xa xăm, dường như cậu đang suy nghĩ điều gì đó, nhưng khi đáp lại ánh mắt cô thì đôi mắt đó sáng bừng lên cùng với nụ cười.

Không biết vì sao trái tim cô đập dồn dập hẳn lên. Cô vội cúi đầu xuống, ngón tay vô tình nhấn vào dây phím trên điện thoại, nhấn mấy lần, Tô Ngu chợt phát hiện ra có điều gì đó khác thường. Mặc dù chiếc điện thoại này giống hệt như chiếc điện thoại cũ của cô, danh bạ bên trong cũng vẫn nguyên xi, nhưng nó không phải là chiếc điện thoại của cô! Chiếc điện thoại cũ vì bị rơi mấy lần nên phím nhấn của chữ “o” không còn nhạy nữa, bình thường phải nhấn tới mấy lần mới được, còn chiếc điện thoại này không chút hề hấn gì.

Chuyện này... là thế nào?

Cô ngạc nhiên nhìn Diệp Nhất, Diệp Nhất nhún vai, cười:

- Ha ha, bị phát hiện mất rồi... À, thực ra, điện thoại của cậu đang ở trong tay tôi.

Nói rồi Diệp Nhất lôi ra một chiếc điện thoại khác từ túi quần. Cũng là vỏ ngoài màu trắng, các phím nhấn màu đen, mặc dù đã dùng một thời gian rồi, nhưng vì Tô Ngu rất yêu quý, giữ gìn nên nó trông chẳng khác gì đồ mới.

Tô Ngu càng không hiểu, vì sao Diệp Nhất lại giữ chiếc điện thoại ấy và mua chiếc khác để trả cho cô?

Diệp Nhất chăm chú nhìn chiếc điện thoại trong tay, khẽ thở dài, mắt ánh lên một vẻ xa xăm:

- Đây là chiếc điện thoại đã cứu mạng tôi, tôi thấy rất có tình cảm với nó và không muốn rời xa nó... Nhưng, phải có lời trước với chủ nhân của nó, cậu nói

xem, tôi phải làm gì bây giờ?

Lúc đó, Tô Ngu thực sự không biết nên tức giận hay nên cười, mặc dù biết Diệp Nhất đang đùa, nhưng cô không sao nghĩ ra lý do gì để từ chối, hơn nữa, cậu ta còn đèn ỳnh một chiếc điện thoại giống hệt như vậy, về lý mà nói cũng chấp nhận được, thế thì... thôi vậy. Cô lặng lẽ để chiếc điện thoại mới vào trong túi áo.

Diệp Nhất nhìn thấy cô cất chiếc điện thoại đi, vẻ mặt rạng rỡ hẳn lên.

Tô Ngu bèn hỏi:

- Cậu, được, cho phép, đi, ra ngoài rồi à? - Hình như thầy Ôn đã nói, trong thời gian chữa bệnh, Diệp Nhất không được phép ra ngoài cổng trường cơ mà?

- Tất nhiên là KHÔNG - Câu trả lời của Diệp Nhất vẫn thản nhiên, khinh mạn như cũ.

Tô Ngu ngạc nhiên:

- Sao? Thế, cậu, chạy ra, cũng được à?

- Yên tâm đi! Hai giờ chiều hàng ngày là thời gian uống trà chiều của anh họ. Trong thời gian anh ấy đọc sách, uống trà, sẽ không để ý đến những việc khác.

- Nhưng, rất, nguy hiểm! - Nếu bọn bắt cóc ấy lại xuất hiện thì làm thế nào? Vừa nghĩ tới khả năng này, Tô Ngu lập tức cảm thấy căng thẳng.

Diệp Nhất nhìn thấy vẻ mặt ấy của Tô Ngu, bèn cười:

- Đây, đây, đây, tôi chỉ nói là tôi không được phép, chứ đâu có nói là tôi tới đây một mình, đừng có căng thẳng như vậy.

- Sao cơ?

Diệp Nhất chỉ tay:

- Bọn họ đang chờ tôi ở kia.

Tô Ngu nhìn theo phía tay chỉ của Diệp Nhất, quả nhiên ở phía không xa có

một chiếc xe đang đỗ, trên xe có mấy người mặc ple màu đen, đó chính là những vệ sĩ đã từng gặp Diệp Nhất lần trước. Lúc đó cô mới yên tâm, nhìn lại

Diệp Nhất. Diệp Nhất hỏi:

-Ngày Chủ nhật cậu làm gì vậy?

-Vẽ.

Ánh mắt của Diệp Nhất chợt sáng bừng:

- Cậu quyết định tham gia cuộc thi rồi à?

- Ừ ...

- Vì sao đột nhiên lại thay đổi ý định thế? - Diệp Nhất gặng hỏi.

Tô Ngu đột nhiên cúi đầu, không chịu trả lời.

Ánh mắt của Diệp Nhất nhìn xuống tay của Tô Ngu, đó là những ngón tay

con gái thon dài và trắng nõn đang dính đầy màu vẽ, rõ ràng như vậy là không sạch sẽ, nhưng không hiểu sao nó lại mang lại cảm giác thích thú và rất đẹp. Nhìn lên trên, lúc này Tô Ngu đang khẽ cúi đầu về thẹn thùng và xấu hổ, ánh mắt trời chiếu trên khuôn mặt cô, trông như một viên ngọc có nước. Diệp Nhất chợt thấy trong lòng dậy lên một cảm giác rất khác thường.

- Thật sự tôi rất ngưỡng mộ cậu... - Diệp Nhất ngồi xuống bên cạnh bồn

hoa, hai tay đặt lên bệ, người ngã về phía sau.

Tô Ngu hỏi:

- Vì, sao?

Diệp Nhất ngồi thẳng dậy:

- Rất nỗ lực và tập trung làm việc, xác định phương hướng tương lai cũng rất rõ ràng, tiến dần từng bước lên phía trước... Tóm lại, rất đáng để khiến người ta ngưỡng mộ...

- Diệp Nhất, không có, sao?

Diệp Nhất nhìn lên bầu trời, một hồi lâu sau, lắc đầu.

- Nhưng, cậu cũng học, thiết kế, ngọc, không lẽ, không phải là vì muốn, làm, người, thiết kế, ngọc?

- Đúng là như vậy! - Diệp Nhất cười, tự chế nhạo - Vì lúc ấy tôi thấy vô vị, đúng lúc đó thì S.S chiêu sinh, tôi chỉ nảy ra ý định bất chợt, tiện thể trêu chọc ông anh họ mà thôi. Nghe nói quanh anh ấy có rất nhiều lời đồn đại.

- Sao cơ? Cậu, chưa từng gặp, thầy Ôn? - Không thể phủ định, đúng là chuyện này nằm ngoài tưởng tượng của Tô Ngu.

- Tôi lớn lên ở nhà bà ngoại ở nhà quê, không giống như quý công tử đó lớn lên ở Rome... - Diệp Nhất nói bằng vẻ thản nhiên - Tôi còn cho rằng hẳn giờ giảng của anh ấy rất thú vị, nhưng vào rồi thì mới biết, không ngờ chương trình học của S.S lại tẻ nhạt thế.

Sao lại thế được? Rõ ràng là cô cảm thấy rất hay. Ngoài việc giữ lại sự chặt chẽ toàn diện của một phần chương trình dạy học truyền thống, S.S còn có những cách thức rất riêng của mình. Cho dù đó là cách thức một tuần thi một lần rất đáng sợ như của thầy Ôn, hay là cách đối thoại với ngọc nghe qua thì có vẻ rất không nghiêm túc của Chung Bài Bài, cũng đều khiến cho cô cảm thấy đó là những phương pháp dạy rất đặc biệt và khiến học sinh tìm được

hứng thú học hành.

Đột nhiên Tô Ngu nghĩ đến một khả năng...

- Diệp Nhất, cậu, có, biết vẽ, không?

Khuôn mặt Diệp Nhất chợt lộ ra vẻ bất an.

Lẽ nào lại như thế? Bị cô đoán trúng rồi... Tô Ngu nhìn chăm chăm vào cậu

thiếu niên trước mắt, người bạn học của cô, thậm chí có thể nói là học sinh xuất sắc nhất trong lớp, thế mà cậu ấy... lại... không biết vẽ! Không chỉ vậy, cậu còn chẳng có mấy hứng thú với việc thiết kế ngọc! Tô Ngu nhớ đến bức ảnh của Diệp Nhất hồi thi đầu vào, nhớ lại việc trong giờ lên lớp của Chung Bài Bài cậu ấy là người duy nhất không nộp bài... Thì ra! Chân tướng của sự thật

là thế này sao???

Cô không nói được câu gì trong lúc đó.

Diệp Nhất sờ lên mũi, rồi cười hà hà:

- Đừng có ngạc nhiên như vậy. Thật ra, vẽ tranh không phải là thứ mà nghề thiết kế ngọc cần đến.

Tô Ngu tỏ ra nghi ngờ.

- Cậu có biết Hikaru no Go không? - Một câu hỏi chẳng ăn nhập gì.

Đó là gì vậy? Tô Ngu ngây người, lắc đầu.

- Thế còn Bakuman?

- Đây, cậu có phải là người của thời đại này không đấy? - Diệp Nhất thở dài,

- Vậy thì nói thế này, Nhật Bản có một người rất giỏi, được mệnh danh là một họa sĩ vẽ truyện tranh hiếm có, lên là Obata Takeshi. Tài nghệ vẽ tranh của ông ấy đạt tới mức siêu đẳng, nhưng khả năng tạo dựng cốt truyện thì lại rất bình thường. Vì thế, sau đó ông ấy hợp tác với người khác, để người chuyên dựng cốt truyện, còn ông ấy thì chuyên vẽ tranh. Và thế là, từ đó đã cho ra

đời hai bộ kinh điển trong lịch sử của truyện tranh, đó là Hikaru no Go và Bakuman.

Tô Ngu hiểu ra:

- Ý, của, cậu là, cậu là, người, viết, cốt truyện?

- Yes! Hơn nữa, đến cả người để hợp tác tôi cũng đã tìm thấy rồi

- Sao cơ? Nhanh thế cơ à?

Diệp Nhất mỉm cười nhìn cô chăm chú, ánh mắt dịu dàng, ấm áp như dòng

nước ấm khiến cho trái tim Tô Ngu đập dồn dập. Người mà cậu ấy nói tới không phải là cô đấy chứ? Nếu đúng như lời của Diệp Nhất thì tuy việc hợp tác với cậu ấy chắc chắn sẽ là một việc rất thú vị, vì Diệp Nhất luôn làm cho người khác bất ngờ, có thể dự đoán được rằng sau này sẽ cho ra đời những tác phẩm rất tuyệt, nhưng để mình trở thành công cụ vẽ của người khác thì cô lại cảm thấy có phần không cam lòng... cô đã học vẽ trong nhiều năm như vậy, hoàn toàn không phải để làm một công cụ vẽ tranh đơn giản...

Đúng lúc cô đang thấy khó xử, thì Diệp Nhất mỉm cười xoa đầu cô. Cậu cao hơn cô một cái đầu, khi làm động tác đó, tự nhiên tới mức như thể cậu đã luyện tập nó tới cả trăm, ngàn lần rồi.

Tô Ngu ngẩng đầu lên, nhìn thấy Diệp Nhất nói rõ ràng từng tiếng và rất nghiêm túc:

- Nhưng đáng tiếc không phải là cậu. Tôi rất hi vọng đó sẽ là cậu, nhưng cũng rất không muốn người đó là cậu.

Mặc dù lời của Diệp Nhất rất mâu thuẫn, nhưng Tô Ngu lập tức hiểu ý của Diệp Nhất. Hi vọng mà Diệp Nhất nói tới là nếu như họ có thể trở thành cộng sự của nhau, và cùng cố gắng ơ ước, thì quá trình tiến lên sẽ trở nên tốt đẹp vì có sự tồn tại của người kia; còn điều cậu không mong muốn là...

Đáp án cứ quay cuồng trong đầu, nhưng Tô Ngu không dám nắm lấy và nghĩ nhiều về nó, vì rằng, vì rằng...

Kết quả, Diệp Nhất nói thẳng ra:

- Vì, như thế sẽ làm lỡ sự phát triển của cậu. Tô Ngu, cậu sinh ra là để dành cho thiết kế ngọc.

Những đám mây mù trong đầu được xua tan, đáp án bày ra trước mặt. Đôi mắt vô cùng trong sáng của đối phương tựa như ánh sáng xua tan bóng tối, một cảm giác ấm áp lan truyền khắp cơ thể Tô Ngu.

Bỗng nhiên Tô Ngu muốn khóc. Từ nhỏ tới lớn, vì tại không nghe được nên cô đã phải rất khổ cực khi học chữ và học ngôn ngữ khẩu hình. Lúc đó, mẹ cô đã phải nghỉ công việc trong trường âm nhạc, chuyên tâm ở nhà dạy cô, kiên nhẫn từng li, từng tí. Cô không hiểu điều gì, mẹ dạy cô điều đó; cô chưa biết thì mẹ lại dùng đủ mọi cách để cho cô biết; khi cô khóc vì không thể nào lĩnh hội được, mẹ cũng khóc cùng cô; khi cô cười vì đã học được điều mới, mẹ còn cười vui hơn cô... Tuổi thơ của cô, thật sự là có thể hình dung bằng nước mắt. Tới tuổi mười ba với bao nhiêu nhọc nhằn, sau khi nhìn thấy Treasure, một ý nghĩ bỗng nhiên lóe lên trong cô...

- Mẹ, học cái này, con? - Vì gặp trở ngại trong giao tiếp nên cô ngây thơ hơn hẳn những bạn bè cùng trang lứa, Tô Ngu cầm cuốn tạp chí chạy tới chỗ mẹ đang tập đàn trong phòng. Sau khi xem cuốn tạp chí xong, phản ứng đầu tiên của mẹ không phải là nói với vẻ rất vui mừng: "Con gái ngoan, con muốn học gì cũng

được”, cũng không phải là câu an ủi: “Tốt lắm, con gái yêu, cuối cùng con đã tìm thấy niềm đam mê của mình rồi”, mà là đôi mắt đỏ hoe, lặng lẽ nắm lấy tay cô, rồi ôm cô vào lòng.

Vì không nghe được nên cô không thể tiếp nối gene di truyền của mẹ - đi theo con đường âm nhạc... Đây có phải là điều đau khổ nhất khó nói nên lời

trong lòng mẹ chẳng?

Vì không nghe được, nên những công việc cô có thể lựa chọn rất ít, thiết kế ngọc, miễn cưỡng thì cũng có thể coi là một tương lai tương đối tốt... Lúc đó,

có phải mẹ đã nghĩ như thế không nhỉ?

Sau đó, mặc dù rất cố gắng học tập và cũng được nhiều thầy cô khen,

nhưng sau khi đến S.S, cô mới cảm thấy rất rõ khoảng cách giữa mình và những người khác. Đúng lúc Tô Ngu đang xem xét lại bản thân một cách ngờ

vực, phủ định mình thì chợt nhìn thấy Diệp Nhất “nói” với cô:

“Tô Ngu, cậu sinh ra là để dành cho thiết kế ngọc”.

Mặc dù cô đón nhận câu nói đó qua khẩu hình, nhưng từ đáy lòng, dường

như cô cũng đã nghe thấy giọng nói của Diệp Nhất một cách rất rõ ràng, đó là... những âm thanh tuyệt nhất của thiên nhiên.

- Tôi... - Tô Ngu từ từ đưa tay ra, lần đầu tiên nắm lấy bàn tay của một cậu con trai một cách chủ động, và thận trọng - Vô vị, cũng được, mịt mù, cũng không sao, muốn, cùng học, với, Diệp Nhất, đến khi, tốt nghiệp. Vì thế, chúng

ta, cùng, tốt nghiệp, được không, Diệp Nhất?

Trong đôi mắt của Diệp Nhất có những xao động.

Tô Ngu ngẩng đầu lên mỉm cười với Diệp Nhất bằng vẻ dịu dàng và thẹn

thùng, thơ ngây của riêng tuổi thiếu nữ, nói với cậu:

- Diệp Nhất, cùng, tốt nghiệp, nhé.

Diệp Nhất im lặng rất lâu, rất lâu. Sau cùng, rút tay khỏi bàn tay cô, khẽ

đặt lên vai cô. Đồng thời, khóe miệng hơi cong lên, cậu đáp:

- Được.

9. Chương 9

Hồi 9

Ai cũng mong có đôi cánh biết bay

Để biến giấc mơ thành hiện thực.

Nhưng sau này mới biết,

Thật ra, sức mạnh của đôi cánh,

Là để bảo vệ Người Quan Trọng.

Chị.

Màu hết rồi, em ra ngoài mua hộp mới.

Tiểu Ngu.

Ngày chủ nhật, Tô Hòa vừa bị sắp gọi đi nộp bài, Tô Ngu viết giấy nhắn cho

Tô Hòa rồi đeo ba lô ra khỏi nhà.

Ngày chủ nhật trời âm u - khác hẳn với ngày hôm trước vừa có nắng vàng rực rỡ, bầu trời mây đen dày đặc, dường như sắp mưa đến nơi. Tô Ngu đi xe bus qua năm bến thì tới Phường Đan Thanh - một con phố hội họa lớn nhất của thành phố B.

Con phố này có lịch sử rất lâu đời, nghe nói đã có từ thời nhà Thanh. Hai bên đường phố cửa hiệu san sát, nơi thì bán đồ cổ, tranh chữ, nơi thì bán dụng cụ hội họa, với đủ loại tượng thạch cao, giá vẽ xếp chồng chất, tuy hơi rối mắt nhưng lại mang đầy hơi hướng của chủ nghĩa nhân văn.

Đây là lần đầu tiên Tô Ngu đến đây. Cô mới tới thành phố B có hai tuần, nên mặc dù đã nghe tiếng Phường Đan Thanh từ lâu, nhưng trước đây không có thời gian và cơ hội. Lúc này, đưa mắt nhìn thì thấy vô số các loại bột màu và màu nước, dễ có tới hàng trăm nghìn loại, khiến cho người mua không biết nên chọn loại nào. Trước một cửa hiệu nhỏ được sắp xếp bừa bộn và tạp nham nhất ở góc phố có bày mười mấy thùng nhựa, bên trong xếp đầy đủ các loại dụng cụ hội họa, còn có cả mấy thùng chất màu, bên cạnh có đựng một tấm biển: Thanh lý cửa hàng, mười đồng một thùng, không mặc cả.

Ôi, rẻ thế sao? Tô Ngu vội chạy tới nhìn kỹ, mỗi thùng có khoảng mười mấy

tuýp màu, phần nhiều mang nhãn hiệu Marie, mới có, cũ có, tốt có, mà xấu

cũng có. Ngày thường, giá một tuýp là hai đồng rưỡi, thế mà bây giờ nhiều như vậy cũng chỉ có mười đồng! Thành phố lớn quả nhiên cũng có cái lợi của thành phố lớn.

Tô Ngu lập tức ngồi xuống chọn kỹ, tuýp này, tuýp này, còn cả tuýp kia nữa, tất cả đều chưa hết hạn sử dụng, hơn nữa bao bì vẫn còn nguyên. Màu trắng thì thôi vậy, nhãn hiệu Marie màu nào cũng tốt, trừ màu trắng chỉ cần dùng

một ít là đã bị loãng màu ngay. Ôi! Còn có cả Winsor Newton nữa, trúng to [1]

rồi!

[1] Tên của một hãng chuyên về bột màu và màu nước dùng cho hội họa, do William

Winsor và Henry Newton thành lập vào năm 1832

Tô Ngu đang phấn khởi chọn, thì một cô nhân viên tay cầm cây chổi lau nhà từ trong cửa đi ra, nhìn thấy cô đang chọn, mặt cô ta lập tức biến sắc,

quát to:

- Này! Cô kia! Những thùng đó không được chọn! Nghe thấy chưa hả?

Không được chọn!

Thấy Tô Ngu không có phản ứng gì, cô kia tức giận xông tới, ném cây chổi lau nhà rõ mạnh bên cạnh cô, những giọt nước bắn từ trong cây chổi bắn cả lên chân Tô Ngu.

Tô Ngu sửng sốt ngẩng đầu lên.

- Chữ to như thế mà không đọc được à? Mười đồng một thùng, không được

chọn. Cô chọn hết những thứ tốt rồi, còn lại thì bán cho ai?

Tô Ngu bị cô ta làm cho hoảng sợ, trong chốc lát chẳng biết phải làm gì. Cô nhìn lại dòng chữ viết trên tấm biển, rồi lại nhìn khuôn mặt dữ dằn của cô bán hàng, ngón tay buông ra, thế là tất cả những tuýp màu chọn được đều rơi xuống, có tuýp thì rơi trở lại thùng, có tuýp thì rơi ra đất. Cô bán hàng thấy

thế càng tức giận:

- Này, cô là loại người gì thế hả? Không cho cô chọn thì cô định phá hoại à?

Những thùng này tôi đã phân loại ra rồi, cô ném như vậy, bây giờ tôi lại phải phân lại. Cô cố ý làm thế chứ gì?

- Không, phải, xin lỗi - Tô Ngu ra sức lắc đầu, lùi lại sợ sệt.

- Rốt cuộc là cô có mua hay không, hả?

- Tôi Tôi

- Hoặc là cô mua cả, hoặc là cô xéo nhanh đi, đáng ghét! - Cô bán hàng

chửi rửa xong bèn ngồi xổm xuống nhặt những tuýp màu rơi trên đất. Tô Ngu cũng vội ngồi xuống nhặt giúp. Nhưng việc làm ấy của cô càng làm cho đối phương tức giận, cô ta đẩy cô ra - Cô lui ra, đừng có làm vướng chân vướng

tay!

Vì bất ngờ, Tô Ngu ngã lăn ra đất và ngồi bệt đúng vào cây chổi lau nhà, nước bắn từ cây chổi lập tức thấm ngay sang chiếc quần trắng của cô. Đúng lúc đó, Tô Ngu nhìn thấy trên mặt đất có một bóng đen trùm lên bóng cô.

Đồng thời, một cánh tay xuất hiện trước mặt cô. Tô Ngu nhìn theo và

ngẩng đầu lên thì thấy - Hạ Ly!

Hiện thực thường mang đến cho cô sự bất ngờ vào những giây phút rất không thích hợp, và sự bất ngờ này không mang lại cho cô chút vui mừng nào, mà chỉ là cảm giác xấu hổ. Vì sao vì sao lại cứ bị anh ấy nhìn thấy mình trong những lúc bộ dạng thảm hại thế này nhỉ? Tô Ngu cụp mắt xuống, run rẩy chìa tay ra, sau đó, ngón tay cô ảm dần, Hạ Ly nắm lấy tay cô, một sức mạnh to lớn, mềm mại truyền đến, và cô đứng dậy theo đà ấy.

Cảnh tượng ấy diễn ra trước mắt cô bán hàng, cô ta lập tức tỏ vẻ luống cuống. Cô ta biết người này, đó là khách quý của ông chủ, nên nhất định không được đắc tội với người ấy.

Ở bên này, Hạ Ly khẽ hỏi:

- Có bị thương không?

Tô Ngu vội lắc đầu.

- Được, vào đây theo tôi! - Một tay Hạ Ly nắm tay Tô Ngu không buông ra,

còn tay kia thì lăn bánh xe, đi vào trong nhà. Đầu óc Tô Ngu trong chốc lát trở nên trống rỗng, cô không biết nên làm gì. Cô đi theo bàn tay dắt cô từng bước từng bước vào trong nhà như một cái máy.

Cô bán hàng có vẻ rất lúng túng, cười ngượng ngùng:

- Thì ra cô đây là bạn của anh Hạ, thật sự rất xin lỗi

Hạ Ly đi qua người cô ta, không nhìn cô ta lấy một cái. Nụ cười của cô bán

hàng bỗng trở nên khô cứng. Sau khi vào trong cửa hiệu, tất cả nhân viên bên

trong đều lên tiếng chào:

- Chào anh Hạ.

Hạ Ly cũng vẫn không trả lời, cứ kéo tay Tô Ngu đi thẳng vào trong cùng của cửa hiệu với vẻ tôn quý của bậc vương giả.

Cuối cửa hiệu là một cánh cửa, chủ cửa hàng vội chạy ra ân cần mở cửa. Phía sau cánh cửa là một cái kho nhỏ, chẳng có gì đáng kể, giữa kho đặt một chiếc bàn vuông, ngoài ra, bốn xung quanh toàn là các giá gỗ, bên trên để đủ loại hàng hóa.

Đến lúc đó Hạ Ly mới buông tay Tô Ngu ra, và lên tiếng:

- Hàng tôi cần đâu?

- Đã chuẩn bị xong rồi. Đây ạ! - Ông chủ cửa hiệu cúi người, kéo ra một

chiếc hòm gỗ từ ngăn cuối cùng của một trong số những chiếc giá, rồi mở ra và đặt nó lên bàn.

Tô Ngu chợt thấy một luồng hơi lạnh. Trong hòm, là một bộ màu vẽ tranh sơn dầu đầy đủ nhất mà trong đời cô từng nhìn thấy. Mỗi một tuýp màu đều căng đầy và cắm vào các lỗ trên vách thành từng hàng, từ nhạt đến đậm, trông chẳng khác gì một “gia phả” của màu sắc.

Hạ Ly tiện tay rút lấy một tuýp trong đó, mở ra, Tô Ngu đứng bên nhìn

không chớp mắt. Chưa bao giờ cô nhìn thấy màu xanh đẹp như vậy, đẹp tới mức dường như tất cả màu xanh của mùa xuân đều được đem vào trong tuýp màu nhỏ bé ấy.

Ông chủ cửa hàng đứng bên tán dương:

- Tất cả đều được phối chế đặc biệt theo yêu cầu của anh và cũng đã qua kiểm tra thực tế nghiêm ngặt, dù là độ bóng, độ bao phủ hay là độ đồng đều, đều thuộc hạng nhất, đúng là loại màu hoàn hảo!

Hạ Ly nhìn xuống, đôi mắt sâu thẳm, không thể đoán được trong đó ẩn chứa điều gì. Anh xem mấy tuýp màu xong, đột nhiên quay sang hỏi Tô Ngu:

- Cô thích không?

Tô Ngu cắn môi. Thấy cô như vậy, Hạ Ly liền hiểu ý:

- Được rồi, vậy thì cho cô bộ này.

Tô Ngu giật mình, dường như không dám tin vào mắt mình:

- Cho, tôi? - Hạ Ly vừa nói là cho cô thật? Tặng cho cô?

Ông chủ cửa hàng đứng bên lại càng sửng sốt hơn:

- Gì cơ? Anh Hạ, bộ màu này bà vợ tôi đã phải mất cả nửa năm mới phối

ché ra, anh định tặng cho - Sau khi nhìn Tô Ngu, một cô gái mà dù nhìn thế nào đi nữa cũng chỉ thấy là một học sinh bình thường, giọng ông ta chợt nhỏ

đi - Cô gái này sao?

- Không được sao? - Đôi mắt ấy đẹp như vẽ và lạnh như băng, mang lại cho người khác một cảm giác rất nặng nề.

Ông chủ cửa hàng vội đổi giọng:

- Tất, tất nhiên là được! Đồ anh đặt mua thì là của anh rồi, anh muốn tặng

ai là tùy ý anh

Hạ Ly nói với Tô Ngu:

- Hãy nói địa chỉ của cô cho ông ấy.

Ông chủ cửa hiệu gật gật đầu:

- Đúng, đúng, tôi sẽ đưa đến tận nhà. Thưa cô, cô để lại cách thức liên hệ

đi ạ.

Đến lúc đó Tô Ngu vẫn như đang ở trong giấc mộng, cô ngậy người nhìn Hạ Ly, cảm giác trong lòng rất phức tạp.

Người này lần nào cũng đều tặng quà cho cô

Lần trước là Thiên sứ.

Lần này thì lại là màu vẽ tranh sơn dầu.

Thứ nào cũng rất đặc biệt và rất đắt, nhưng điều quý hơn giá trị vật chất

của món quà chính là người đem tặng nó! Vì sao Hạ Ly lại đối xử với cô tốt như vậy? Một người tài hoa như Hạ Ly có lẽ đã quá quen thuộc với việc được người khác tặng bốc và sùng bái. Vì sao với cô, anh lại đối xử khác với mọi người như thế? Không thể phủ nhận, cảm giác duy nhất và ngoại lệ ấy đã khiến cho Tô Ngu thấy trong lòng rất phức tạp.

Hạ Ly dường như không mấy chú ý đến thái độ của cô, chỉ nói một câu:

- Đi thôi - Rồi quay người bỏ đi.

Ông chủ cửa hàng cúi đầu, khom người cung kính tiễn anh.

Tô Ngu cắn môi, sau cùng lấy hết can đảm đuổi theo, nắm lấy tay càng của

chiếc xe lăn. Hạ Ly nhìn hành động ấy của cô bằng đôi mắt ướn rất đặc biệt của mình, chỉ trong khoảng khắc thôi, nhưng dường như ánh mắt ấy đã làm

cho toàn thân Tô Ngu run lên.

Tô Ngu nói như hụt hơi và không sao giấu được vẻ run rẩy trong giọng nói:

- Tôi, không thể, lại nhận, món quà, quý, như thế.

- Tại sao?

- Vì, nó quá, quý giá! - Và điều không phù hợp với sự quý giá ấy là mối quan hệ giữa hai người chưa đến mức sâu sắc như vậy!

Đôi mắt Hạ Ly như nước hồ lăn tăn sóng dưới ánh trăng, điềm tĩnh nhưng linh hoạt, thản nhiên và lạnh lùng:

- Tôi không thích việc người khác từ chối những món quà của tôi.

Tô Ngu ngậy người.

Hai người cứ im lặng nhìn nhau như thế trong mấy giây.

Sau cùng, Hạ Ly là người rời mắt đi trước, rồi nói bằng giọng bình thản:

- Nhận lấy đi. Chẳng phải là cô rất muốn tham gia cuộc thi "Viên ngọc hi vọng" sao? Nó sẽ có ích cho cô đấy.

Tô Ngu chợt mở to mắt, thốt lên ngạc nhiên.

- Anh, biết, chuyện đó rồi?

- San Ni đã nói với tôi.

Đúng rồi, đều là người của S.S, tất nhiên là anh biết San Ni rồi. Hơn nữa,

cuộc thi lớn này cũng là do San Ni giới thiệu để cô tham gia, vậy thì việc San Ni nói với Hạ Ly cũng là việc tất nhiên thôi.

Tô Ngu cười đau khổ, vốn cô định sau khi tham gia sẽ mang đến cho Hạ Ly

một niềm vui bất ngờ, không ngờ Hạ Ly đã biết mất rồi.

Một cảm xúc mới mẻ dần dần hình thành, khiến Tô Ngu thấy vui thích, đó là: Thì ra Hạ Ly cũng quan tâm đến cô! Anh ấy tặng cô loại màu tốt như vậy,

không biết có phải là muốn dành cho cô một sự khích lệ không?

Nhìn thấy vẻ mặt của Tô Ngu không ngừng biến đổi, Hạ Ly khẽ nhếch môi cười:

- Vậy hãy cố gắng lên nhé.

- Vâng! Tôi, nhất định, sẽ, cố gắng! - Tô Ngu nắm tay lại. Dường như mỗi

tế bào trong người đều được tiếp thêm năng lượng mới, bầu trời đầy mây xám xịt phút chốc dường như tan biến, cơn mưa sắp đổ xuống dường như cũng

không còn tồn tại, mà thay vào đó là ánh dương chan hòa khắp nơi.

- Tôi sẽ chờ cô.

Nói xong câu nói này, Hạ Ly giơ tay vẫy, chiếc xe hơi đỗ ở bên đường từ từ

lăn bánh tới, hai người mặc áo đen mà Tô Ngu đã có lần gặp, liền bước xuống đỡ Hạ Ly lên xe.

Cánh cửa xe khép lại, nhưng vẫn có thể nhìn thấy khuôn mặt của Hạ Ly qua lớp kính. Anh không nói gì và cũng không nhìn cô, mà nhìn thẳng về phía trước, ánh mắt toát lên vẻ bình thản dường như chưa có việc gì xảy ra.

Để lại cảm giác sững sờ, chấn động và niềm vui sướng to lớn cho Tô Ngu.

Hạ Ly bảo cô rằng hãy cố gắng lên!

Hạ Ly chờ cô ở bên kia cuộc thi!

Thượng Đế ơi, còn có chuyện nào tuyệt vời hơn nữa chăng?

Đáp án là: Không có, không có, một vạn lần không có!

- Không có, không có, một vạn lần không có

Cùng thời điểm ấy, trong tòa soạn của Tạp chí Bạch Bảo Tương, Tô Hòa

đang gào to lên trong lòng, cô muốn nổi điên lên, nhưng đành phải cố nhịn, vì giây phút đó cô đang đứng trước mặt người mà cô sợ nhất.

Người ấy chính là sếp của cô - Noãn Dương. Chị ta mặc một chiếc váy bó sát màu đỏ, đội lệch chiếc mũ có mạng che cùng màu và trang điểm như các phụ nữ quý tộc ở châu Âu thế kỷ mười sáu, đang ngồi trước bàn, và mặc dù đã ở tuổi tứ tuần nhưng vẫn không chịu chấp nhận rằng mình đã già.

- Thế nên như vậy đi. Bản thảo đã xong, bây giờ nộp thêm khoảng mười sáu trang tả thực về con người Ôn Nhan Khanh nữa là ok. Nhớ là phải viết cho

hấp dẫn vào đây!

Hấp dẫn cái con khỉ! “Ôn đại biến thái” mà cũng là người hấp dẫn sao?

- Phải rồi, nếu có thể chụp được một bức ảnh anh ta đang lật xem tạp chí

Bách Bảo Tương của chúng ta càng tốt.

Trời ơi, muốn mình chết chắc. Đúng là không thể nào tưởng tượng ra cảnh

nào mất giá trị hơn thế!

- Được rồi, hai ngày nữa thì nộp nhé, để còn kịp cho số của tuần sau.

Sao lại như thế được? Như thế có khác gì muốn người ta chết cơ chứ!

Tô Hòa nhìn con người hiện thân của ác quỷ với những ý nghĩ oán hận trong đầu, thế mà ác quỷ ấy không hề hay biết đến điều đó, vẫn bình thản ngẩng đầu lên nhìn cô và hỏi:

- Còn có chuyện gì à?

Tô Hòa lắc đầu như một cái máy.

- Vậy thì nhanh đi chụp ảnh đi, đừng mất thời gian nữa! - Nói rồi ác quỷ xua tay, bảo cô ra khỏi phòng làm việc.

Sau khi đóng cánh cửa phòng làm việc lại, Tô Hòa cảm giác như đôi chân

muốn khuyu xuống, cô đứng dựa vào tường, trong đầu tưởng tượng ra cảnh mình đập cánh cửa này rồi xông tới trước mặt Noãn Dương và hét lên: “Việc này tôi không thể làm được, nếu muốn chụp, bà tự đi mà chụp, tôi không thêm làm nữa!”.

Nhưng trong hiện thực, thì cô vừa thắm nuốt nước mắt vào trong lòng, vừa lấy điện thoại ra bấm số của Ôn Nhan Khanh.

Điện thoại vừa đổ một hồi chuông là máy đã được nối thông, giọng của Ôn

Nhan Khanh vang lên, vẫn lạnh lùng như băng:

- Cứu tôi với! - Giọng của Tô Hòa đầy vẻ đáng thương.

- Chuyện gì?

- Tổng biên tập nói, bài phỏng vấn ok rồi, nhưng muốn có thêm mấy bức

hình của anh, vì thế muốn hỏi xem, anh có thể cho chúng tôi chụp - Cô vẫn còn chưa nói hết, thì ở đầu dây bên kia Ôn Nhan Khanh đã tắt máy đánh “rụp” một cái.

Tút, tut, tut Những tín hiệu âm thanh báo hiệu máy đang bận một cách vô tình.

Đầu tiên, Tô Hòa cảm thấy buồn phiền, nhưng sao đó là một cảm giác bất mãn nhen lên và cứ lớn dần: Dù gì thì cô cũng đã giúp Ôn Nhan Khanh một việc lớn, tuy không phải là khó khăn, nhưng ít ra thì cũng đã đạt tới hiệu quả như ý muốn, giúp anh ta tránh được sự thay đổi lớn lao trong đời người, ví dụ từ thẳng biển sang công, hoặc tránh khỏi thanh bại danh liệt. Thế mà anh ta lại qua cầu rút ván, đối xử với cô như thế! Tô Hòa nắm tay thành nắm đấm, được, anh ta đã vô tình thì cô cũng sẽ như vậy, nhất định sẽ không tha cho

anh ta!

Nghĩ đến đây, Tô Hòa lại bấm số của Ôn Nhan Khanh một lần nữa, điều bất ngờ là Ôn Nhan Khanh vẫn nghe máy, điện thoại đổ chuông xong là anh lập

tức nhận cuộc gọi:

- Lần này lại chuyện gì nữa thế?

- Anh đang ở trong trường phải không? Ba mươi phút nữa là tôi tới chỗ

anh. Anh chờ tôi đấy! - Rồi không để cho đối phương có cơ hội từ chối, Tô

Hòa tắt máy đánh “rụp” một cái, sau đó cầm máy ảnh lên, chạy ngay đến S.S

Trên đường đi, vì đường bị tắc nên khi cô tới đến được S.S thì đã một tiếng đồng hồ trôi qua.

Tô Hòa bồn chồn mở cánh cửa gỗ màu đen, gọi khẽ:

- Thầy Ôn! Thầy Ôn

Thư phòng rộng tới cả trăm mét vuông đã được sắp xếp lại gọn gàng giống

như trước khi xảy ra vụ bắt cóc Diệp Nhất. Vì trời âm u, nên trong phòng bật một chiếc đèn chùm, ánh sáng vàng dịu tỏa xuống chiếc sa lông và chiếc đôn tròn ở giữa phòng, toát lên vẻ ấm áp hiếm thấy. Có điều, chẳng thấy một người nào.

- Ôn Nhan Khanh! Quý quái thật! Không có ở đây à? Thật đáng ghét! Bảo anh ta chờ mình ở đây, thế mà anh ta không chờ! - Tô Hòa giận dữ ngồi phịch xuống chiếc sa lông, phiền muộn nghĩ, quả nhiên chiêu này không có tác dụng. Làm thế nào bây giờ? Nếu không có ảnh, thì bản thảo không đăng được, mà bản thảo không đăng được, thì việc bị Noãn Dương quở trách chỉ là

chuyện nhỏ, điều quan trọng là sẽ không có nhuận bút. Ôi, ôi, ôi

Đồ cậu ấm đáng ghét, rõ ràng là nắm trong tay chín mươi chín phần trăm tài sản của trái đất, chẳng phải lo ăn lo mặc, tiền tiêu như rác, ấy thế mà một chút cơ hội kiếm tiền cũng không dành cho cô - một trong số đông những người nghèo khổ chỉ nắm giữ một phần trăm tài sản của thế giới.

Tô Ngu vừa chửi thầm, vừa giận dữ cầm chiếc bánh quy ở trên bàn lên ăn, nhưng vừa iêng bánh Cookies giòn tan vào miệng thì vẻ mặt của cô lập tức thay đổi, lông mày từ hình chữ V biến thành chữ M. Không thể phủ định là “Ôn đại biến thái” rất biết hưởng thụ.

Sao loại bánh Cookies này lại ngon đến thế nhỉ? Khiến người ta ăn một cái

rồi lại muốn ăn hai, ăn hai rồi lại muốn ăn ba Tô Hòa đang say sưa với những

chiếc bánh ngon, thì nghe thấy một tiếng “kẹt” khẽ, hàng giá sách đối diện với cô đột nhiên dịch chuyển sang bên trái.

Cô bỗng chốc ngậy người ra, chiếc bánh Cookies mới cắn được một nửa rơi xuống đất.

Thì ra hàng giá sách đó là một cánh cửa!

Sau khi cánh cửa dịch sang một bên thì từ bên trong, một làn hơi nước ủa

ra, và rồi một người đàn ông bước ra từ trong màn hơi nước ấy.

Một đôi vai rộng, một vầng ngực rắn chắc, rất gợi cảm nhưng cũng đầy sức mạnh, chiếc bụng thon gọn không chút mỡ thừa, đôi chân dài như tác phẩm điêu khắc của một nhà nghệ thuật Những giọt nước nhỏ đang lăn theo những đường cong, chạy đến đâu để lại dấu ấn đến đấy, trông thật hoàn mỹ. Điều quan trọng nhất đó là - ngoài bộ phận quan trọng nhất được che lại bằng một chiếc khăn tắm ra, còn lại tất cả các bộ phận khác trên cơ thể đều

để trần. Ôi, ôi, ôi, ôi!

Tô Hòa ngã người về phía sau, hai tay che mắt, lấp bấp:

- Tôi không nhìn thấy gì hết! Tôi không nhìn thấy gì hết, tôi không nhìn thấy

gì hết. Ôi, ôi, ôi, tôi không nhìn thấy gì hết

Chiếc đệm ghế bỗng nhiên lún xuống, cảm giác có một luồng hơi nóng tỏa đến khiến toàn thân Tô Hòa nổi da gà. Cô lên ti hí mắt ra nhìn: Ôi, ôi, ôi, Ôn Nhan Thanh vẫn giữ nguyên trạng thái ấy và ngồi xuống ở chỗ cách cô chưa

đầy một thước! Cô vội quay mặt đi, lấp bấp nói:

- Anh, anh, anh định làm gì thế? Mau, mau mặc quần áo vào đi! Không,

không được sờ sờ lưu manh đâu

Ôn Nhan Khanh vừa bình thần rót ỉnh một cốc trà nóng, vừa lãnh

đạm nói:

- Thưa cô, là cô bảo tôi chờ cô ở đây mà.

- Tôi, đâu, đâu có bảo anh, chờ, chờ tôi ở đây trong bộ dạng ấy!

- Nếu tôi nhớ không nhầm thì thời gian cô hẹn tôi đã quá ba mươi phút rồi.

Vậy xin hỏi, tôi đi tắm ở chỗ của tôi, rồi đi ra và uống một cốc trà nóng theo cách mà tôi thích ở chỗ của tôi, vào thời gian mà tôi không có hẹn với khách,

có gì không đúng à?

- Nhưng, tôi, bây giờ tôi đang ở đây! Anh cứ giữ nguyên như vậy, là, là không đúng rồi!

- Người đến muộn thì phải tự chịu trách nhiệm với việc mình gây ra. Còn tôi thì cảm thấy rất bình thường - Giọng nói không to không nhỏ, không lạnh không nóng, nhưng đủ khiến người nghe muốn tức chết.

Tô Hòa chỉ còn biết vừa ôm đầu vừa kêu lên:

- Được rồi, được rồi, tôi sai, tôi sai rồi. Tôi xin lỗi, xin lỗi, xin đại nhân cho tôi cơ hội phỏng vấn, anh hãy mặc quần áo vào đi!

Một vật mang cả hơi ấm lẫn hơi nóng rơi xuống trùm lên đầu cô.

Tô Hòa ngẩng người ra, đưa tay sờ, phát hiện ra đó chính là chiếc khăn tắm

của Ôn Nhan Khanh. Ôn Nhan Khanh chỉ có một chiếc khăn tắm! Ý thức được rằng chiếc khăn ấy đã từng quấn ở bộ phận nào trên người của Ôn Nhan Khanh, đầu Tô Hòa như có một tiếng nổ, sau đó máu dồn lên não, cô kêu ré lên, và sau tiếng kêu ré ấy, toàn thân cô bắt đầu run lên.

Ôn Nhan Khanh thấy cô để mặc cho chiếc khăn trùm lên đầu, sau đó thì run lên và không nói câu gì dưới chiếc khăn, mắt chợt lóe lên, rồi khẽ cười - những người bình thường gặp tình huống này thì phản ứng đầu tiên hình như

là sẽ hất chiếc khăn xuống chứ nhỉ?

Xem ra, cô ấy thực sự không dám nhìn thân hình của mình.

Tô Hòa run rẩy dưới chiếc khăn một hồi lâu, mới nghe thấy Ôn Nhan Khanh nói:

- Được rồi.

- Gì, gì cơ?

- Tôi mặc xong quần áo rồi, cô có thể ra được rồi.

Giống như tù nhân được đại xá, Tô Hòa kéo ngay chiếc khăn xuống, quay đầu lại nhìn, Ôn Nhan Khanh đang xoay người về phía cô và cài khuy áo.

Chiếc cửa sổ và rèm cửa tạo thành một tấm phong rất đẹp phía sau lưng Ôn Nhan Khanh. Trong chiếc quần màu đen và áo sơ mi màu trắng, trông Ôn Nhan Khanh đẹp như một bức tranh; khuy áo ở cổ tay vẫn chưa cài xong, để lộ cổ tay mảnh dẻ và những ngón tay thon dài, động tác cài khuy áo của anh trông tao nhã và đẹp như đang chơi đàn; mái tóc dài vẫn chưa khô, xòa trên vai, làm tăng thêm vẻ mềm mại cho khuôn mặt vốn rất lạnh lùng và nam

tính

Ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Tô Hòa là - đẹp và đáng yêu.

Mỗi một động tác của người đàn ông này rõ ràng là rất đẹp và rất phong độ, rõ ràng là không hề có chút nữ tính nào, nhưng sao lại khiến cô lại thấy đẹp và đáng yêu đến thế?

Phải chụp ngay lập tức!

Nhớ đến mục đích chính của việc mình đến đây, Tô Hòa vội lấy máy ảnh ra, bấm liên mấy nhất “tạch”, “tạch”

Bị bất ngờ, nhưng Ôn Nhan Khanh cũng không ngăn lại, mà vẫn tiếp tục chậm rãi cài khuy áo, rồi bẻ cổ áo, đeo đồng hồ và kính, buộc tóc. Sau khi chắc chắn rằng từ đầu đến chân không còn chỗ nào sơ suất nữa, anh mới quay

người lại, hỏi Tô Hòa vẫn đang mãi mê bấm máy:

- Chụp xong chưa?

- Gần xong rồi, phải chụp mười sáu tấm!

Tạch, tach, tach, tach.

Được rồi! Việc lớn đã xong!

Tô Hòa mở máy kiểm tra lại kết quả vừa chụp xong. Trời ơi, đẹp quá! Bầu

trời âm u ngoài cửa sổ và ánh đèn mơ màng trong phòng càng làm tăng thêm vẻ đẹp cho hình ảnh đang mặc áo của anh chàng đẹp trai, lạnh lùng này. Cho dù là một nhiếp ảnh gia chụp cho các người mẫu đi nữa, có lẽ cũng chỉ chụp được đến thế này là cùng.

- Đúng là có hình thức đẹp thì làm gì cũng dễ - Tô Hòa không nén được thốt lên, tiếp đó thấy rất ghen tỵ rằng vì sao mình lại có một khuôn mặt bầu bĩnh chẳng ăn ảnh chút nào - Đàn ông mà lại có khuôn mặt trái xoan, đúng là

khiến người khác chỉ muốn cắn ột cái!

- Cô có muốn cắn không? - Một làn hơi phả vào mặt Tô Hòa.

Tô Hòa quay đầu lại. Ôi! Ôn Nhan Khanh không biết đã ngồi xuống từ lúc nào, mà lại còn ở rất gần cô nữa!

Ôn Nhan Khanh hất mặt về phía cô:

- Cắn đi nào!

-

Về mặt của anh bình thản, không thể biết được thật giả thế nào, khiến cô dở khóc dở cười - Đại ca, tôi chỉ đùa với anh thôi mà

Ôn Nhan Khanh tỏ vẻ mặt “tôi biết là cô không dám”, rồi đưa tay cầm lấy chiếc máy ảnh của cô, mở ra xem ảnh của mình.

Tô Hòa đứng bên, nói lấy lòng:

- Anh nhìn đi, bức này rất đẹp, ánh sáng tập trung trên mái tóc, tạo thành một vòng hào quang quanh anh, không cần phải sửa chút nào. Đây, cả bức ấy nữa, bức ấy còn đẹp hơn! Nó làm nổi ngón tay rất đẹp của anh. Ôi, bức này làm cho chân anh dài hẳn ra, người khác nhìn thấy sẽ phát ghen

Trong lúc cô đang hết lời tán dương thì bỗng nhiên Ôn Nhan Khanh nhấn vào nút mở, lấy thẻ nhớ trong máy ảnh ra. Tô Hòa trở mắt:

- Anh, anh định làm gì thế? Mau trả lại cho tôi!

Cô vội xông tới định giằng lại, Ôn Nhan Khanh bèn ném chiếc máy ảnh.

Nhìn thấy chiếc máy ảnh yêu quý sắp rơi xuống đất, Tô Hòa vội nhào tới cứu nó. Đến khi cô vắt vả lắm mới đón được chiếc máy ảnh khi nó ở vị trí cách mặt đất chỉ chừng ba centimet, thì Ôn Nhan Khanh đã ung dung ngồi dựa vào ghế sa lông, cầm thẻ nhớ xoay xoay trong tay, hướng về phía cô. Tô Hòa nói,

giọng run run:

- Anh anh có ý gì?

- Tò mò.

- Tò mò gì?

- Chụp mười sáu kiểu ảnh như vậy, cô sẽ được bao nhiêu nhuận bút?

Tô Hòa nhẩm tính:

- À, có lẽ sẽ không dùng hết chừng ấy, thêm bài viết nữa, một số như vậy

khoảng hai mươi trang, đại khái khoảng hai nghìn đồng

- Ô - Ôn Nhan Khanh nhìn chiếc thẻ nhớ về suy nghĩ, rồi nhìn Tô Hòa với đôi mắt sáng bừng sau lớp kính - Tôi đã giúp cô kiếm được hai nghìn đồng, cô

định cảm ơn tôi thế nào đây?

-

Tô Hòa không biết phải nói gì, thôi thì coi bài viết này là món quà cảm ơn

của anh dành cho cô, được không? Thấy cậu ấm nhà giàu này qua cầu rút ván, quên hẳn chuyện cô đã từng giúp anh, trong lòng cô vô cùng tức giận,

nhưng miệng vẫn cố nở nụ cười khô cứng - Vậy thì tôi sẽ mời anh ăn một

bữa cơm thường nhé? - Tô Hòa cố ý dẫn giọng vào chữ “thường”, trong bụng nghĩ, nếu cậu ấm nhà giàu biến thái này mà nói là “được” thì cô sẽ mời anh ta ăn ở một quán bên đường.

Ôn Nhan Khanh lắc đầu.

- Vậy thì bữa tối thêm ăn đêm?

Ôn Nhan Khanh vẫn lắc đầu.

- Đại ca - Tô Hòa nói như mếu - Chắc anh không đòi tôi chia một nửa tiền nhuận bút cho anh phải không?

Ôn Nhan Khanh bắt ngờ ghé sát lại gần cô, giơ chiếc thẻ nhớ trước mắt cô, hạ giọng nói với vẻ đầy cảm dỗ:

- Có muốn không?

Ánh mắt của Tô Hòa vừa dời lên phía chiếc thẻ nhớ, thì Ôn Nhan Khanh bắt ngờ cúi xuống, cùng lúc đó, một thứ gì mềm mại áp lên môi cô, và dường như còn đang mở ra, và để cho ba từ còn lại hòa vào trong miệng cô:

- Nếu vậy thì

Thì

Thì

Đôi mắt của Tô Hòa mở to hết cỡ.

Trước mắt cô, vòng chao đảo màu vàng cam theo chuyển động của Ôn

Nhan Khanh cứ lan rộng dần, từng vòng, từng vòng, từng vòng

Ồi, hơi người cha đang ở dưới suối vàng, thế, thế, thế, thế này rất cuộc
đã xảy ra chuyện gì thế này?

- Chị, chị? - Tô Ngu đưa tay ra khua khua trước mắt Tô Hòa.

Tô Hòa ngồi trên chiếc ghế sa lông nan, đôi mắt nhìn về trước thần thờ. Kể

từ lúc về đến giờ, cô cứ ngồi yên trong tư thế đó, đã nửa tiếng đồng hồ trôi qua. Con Giao Tử nằm bên cạnh, khi phát hiện ra sự tồn tại của chủ nhân hoàn toàn không gây ảnh hưởng gì đến giấc ngủ của mình, nó bèn lăn xuống đùi cô, tìm một vị trí thoải mái hơn và nằm xuống.

Dù vậy, Tô Hòa vẫn không động đậy, khiến cho Tô Ngu đứng bên sợ đến
phát run:

- Chị! Không, sao chứ? Chị! - Cô chớp lấy vai Tô Hòa và ra sức lay, lúc đó Tô Hòa mới sực tỉnh, “ồ” một tiếng.

- Chị, xảy, ra, chuyện, gì, vậy?

Xảy ra? Hai từ này như tiếng sét đánh vào đầu Tô Hòa, cô rùng mình, vội
lắc đầu:

- Không sao! Không có chuyện gì đâu! - Cái chuyện, cái chuyện bị hôn một cách khó hiểu, cô đâu có coi là
đã xảy ra!!! Huống chi người hôn lại là,

là ôi, ôi, ôi, khó nói quá!

Vừa nghĩ tới chuyện xảy ra phía sau cánh cửa gỗ đào màu đen cách đây hai tiếng, Tô Hòa chỉ mong sao lập
tức mất trí nhớ. Con người bỉ ổi, đáng ghét ấy!

Bỉ ổi

- A! - Đột nhiên cô túm lấy bàn tay của Tô Ngu, rồi nói với vẻ nhắc nhở rất nghiêm túc - Tiểu Ngu, sau này
mỗi khi tới S.S nhớ phải cẩn thận đấy! Nhiều thầy giáo, thực ra chỉ là cầm thú đội lốt người mà thôi! Em
phải giữ mình nhé!

Đúng thế, cầm thú đội lốt người! Dám lấy máy ảnh để đánh lừa mình, rồi nhân cơ hội để giở trò đó với
mình! Thật đáng ghét! Lúc đó sao mình lại sợ đến thế, không thể nào mà điều khiển được chân tay, cứ ngồi
ngây trên ghế để mặc cho gã cầm thú đội lốt người ấy hôn tới cả mười phút đồng hồ? Lẽ ra phải giơ chân
đá vào bộ phận quan trọng nhất của anh ta, rồi hét lên: ”Đồ dê

già, chết này!”, sau đó thì đánh cho anh ta một trận mới phải chứ!

Đáng xấu hổ quá Bây giờ nghĩ lại, mới thấy đó thực sự là nỗi nhục lớn

nhất trong đời. Đáng xấu hổ nhất là, đến khi cô có thể nhúc nhích được, thì phản ứng đầu tiên là nhảy
dựng lên, rồi quay người bỏ chạy và cứ chạy loạn cho loạn như thế về nhà.

Tô Hòa thở dài một tiếng vẻ buồn bã, rồi vùi mặt vào trong ghế. Con Giao

Tử đang nằm trên đùi kêu lên một tiếng bất mãn và lật người lăn xuống đất.

- Chị, chị - Tô Ngu vẫn chờ để thử khuyên giải chị.

Tô Hòa vội xua tay và làm hiệu: ”Chị không sao, mặc kệ chị, em cứ làm việc
của em đi!”.

Tô Ngu nhìn điệu bộ nhất quyết không chịu nói gì của Tô Hòa, đành quay người trở về phòng của mình.
Vừa vào đến nơi thì thấy chiếc điện thoại bên

cạnh máy tính lóe sáng - có tin nhắn!

Cô vội mở ra xem: “Con gái yêu, mở cửa ra đi. Mẹ đang ở bên ngoài”. Người gửi tin là “Người mẹ dịu dàng và xinh đẹp nhất”.

- Mẹ, mẹ - Tô Ngu dường như không dám tin vào mắt mình nữa.

Sáu giờ ba mươi phút tối, tại thành phố B, người phụ nữ xinh đẹp với thân

hình mảnh mai và mái tóc đen dài, đứng ở hành lang tối tăm trước cửa phòng 1201 nhà D đơn nguyên 3 khu Mĩ Cảnh Gia Viên, không phải ai khác mà chính là mẹ của Tô Ngu.

Mẹ Tô Ngu nhìn thấy con gái, môi mấp máy định cười, nhưng khóe mắt đã đỏ lên. Bà đặt hành lý xuống, giang hai tay, ôm lấy con gái, không nén được bật khóc thành tiếng.

- Mẹ - Mặc dù không nghe được, nhưng những cơn rung truyền qua đôi cánh tay đang ôm cô đã cho cô biết điều đó, và thế là mắt Tô Ngu cũng đỏ hoe.

Lý do mẹ Tô Ngu đến thành phố B rất đơn giản: Bà không yên tâm về Tô Ngu.

Nhất là sau khi nhận được cú điện thoại đột ngột của con gái, khi trở về chồng đã nói lại với bà rằng, con gái đã nhìn thấy bức thư trả lời ấy. Vì thế, khi liên lạc với Tô Hòa, mặc dù Tô Hòa cũng cho biết Tô Ngu vẫn khỏe, tinh thần ổn định, học tập tiến bộ, quan hệ với bạn bè tốt, nhưng bà vẫn đến.

- Thím, mời thím uống trà - Tô Hòa mang một cốc trà xanh đến trước mặt mẹ Tô Ngu.

Mẹ Tô Ngu mỉm cười dịu dàng với cô:

- Cảm ơn cháu, đã làm phiền cháu nhiều.

- Thím nói gì vậy, thím tới cháu vui còn chưa hết nữa là! -Tô Hòa ngồi

xuống bên cạnh Tô Ngu, dù ngoài mặt thì đang cười, nhưng trong lòng không khỏi dậy lên một ý nghĩ buồn bã. Hai bên tóc mai của thím, đã có những sợi bạc. Ngày xưa, thím từng là một phụ nữ xinh đẹp. Nhớ lần đầu tiên chú đưa thím về quê chơi, lúc đó thím vẫn còn là bạn gái của chú, mọi người trong nhà đều trở mắt nhìn. Nhất là Tô Hòa, vì từ nhỏ cô đã có dáng người cao lớn, lại còn có một khuôn mặt như cái bánh to nữa chứ, vì thế cô rất ngưỡng mộ những người có thân hình nhỏ nhắn, khuôn mặt xinh xắn, mà thím ấy từ đầu tới chân, chẳng có điểm nào là không phù hợp với quan niệm về một phụ nữ đẹp của cô.

Hơn nữa, mẹ của Tô Ngu lại xuất thân trong một gia đình gia giáo, chơi đàn giỏi, là đối tượng được chú trọng đào tạo bồi dưỡng, có thể coi là một trong những nhân tài có tiền đồ trong nghề. Vì vậy, đối với một thực tập sinh nghèo ở một trạm y tế hạng ba như chú mà có được một người bạn gái như thím thì đúng là phúc lớn và niềm vui của mọi người trong nhà. Không lâu sau đó, chú được điều tới bệnh viện thành phố, rồi thăng tiến dần dần, hai người đã cưới nhau một cách thuận lợi, và ba năm sau thì sinh ra một cô con gái.

Không ngờ, cô con gái đó lại bị diếc bẩm sinh.

Chăm sóc một đứa trẻ không có khả năng nghe, đòi hỏi cha mẹ phải bỏ ra

rất nhiều tâm huyết và thời gian, nhiều hơn hẳn so với chăm sóc một đứa trẻ

bình thường. Vì thế, mẹ của Tô Ngu quyết định đóng nắp đàn lại, chuyên tâm

chăm sóc, dạy dỗ Tô Ngu. Tô Ngu đã lớn lên trong sự nhọc nhằn của mẹ, chú được làm chủ nhiệm khoa, tưởng chừng thím đã có thể quay lại với giấc mơ,

nào ngờ kết quả

Tô Hòa nhìn thím, mặc dù các nét trên khuôn mặt của thím vẫn còn rất đẹp nhưng rõ ràng là đã già đi, cô thầm than trong lòng: Đúng là tạo hóa trêu người. Thôi vậy, xem ra hai mẹ con thím có rất nhiều chuyện muốn nói với nhau, nếu mình cứ ngồi ở đây thì không tiện, tốt nhất là nên tránh đi.

Nghĩ vậy, cô đứng dậy:

- À, cháu nhớ ra là bài viết của cháu vẫn chưa xong, cháu phải đến cơ quan

đây. Thế này vậy, tối nay thím cứ ở lại đây và nói chuyện với Tiểu Ngu, cháu phải viết cho xong bài nên không về. Cháu nhờ thím và em trông nhà cho cháu, và cả con Giao Tử nữa.

Mẹ Tô Ngu cũng vội đứng lên:

- Muộn như thế này rồi mà vẫn phải làm thêm à?

- Ôi, tạp chí phải ra sản phẩm đúng kì mà thím, chẳng còn cách nào khác.

Thôi, cháu đi đây, có gì thím cứ hỏi Tiểu Ngu, em ấy biết hết đấy! - Tô Hòa vội vã đi.

Mẹ con Tô Ngu đưa mắt nhìn nhau, biết rõ Tô Hòa làm thế là để tạo điều kiện cho hai mẹ con nói chuyện, nên cũng không giữ, mà lặng lẽ đóng cửa xong, quay vào ngồi xuống ghế.

Hai mẹ con lại nhìn nhau, không ai lên tiếng.

Một lúc sau, mẹ Tô Ngu hít một hơi thật sâu, mỉm cười rồi phá tan sự im

lặng bằng ngôn ngữ bàn tay: “Con xa mẹ mới có nửa tháng mà mẹ tưởng như đã mấy năm rồi không được gặp con”.

Tô Ngu cắn môi, lên tiếng trả lời:

- Con, cũng rất, nhớ mẹ

- Cha con nói, con đã nhìn thấy lá thư trả lời ấy.

Tô Ngu chỉ còn biết ”vâng” khẽ một tiếng.

Mẹ Tô Ngu khẽ thở dài, động tác nói bằng tay bỗng trở nên hơi cứng, hơi

do dự: “Thực ra, đó không phải là lá thư đầu tiên”.

Tô Ngu run lên.

Mẹ Tô Ngu lặng lẽ nhìn con, cảm giác bối rối lúc trước tan biến hết, chỉ còn

lại đó một người lớn thực sự với vẻ bình thản và suy nghĩ rất chín chắn.

“Mẹ thừa nhận là đã ở nhà quá lâu và lạc hậu so với xã hội, nhưng kể từ khi con rời khỏi nhà, thì mẹ cũng rất cố gắng để hòa nhập trở lại với thời đại mới. Mẹ đã đi tìm việc khắp nơi, mẹ đã chơi đàn lại, tuy kĩ thuật chơi đàn của mẹ đã không còn được như trước, nhưng vẫn có thể dạy được cho học sinh tiểu học”.

- Mẹ, mẹ - Tô Ngu xót xa không nói lên lời. Mẹ đã phải ở nhà làm người phụ nữ của gia đình hơn mười năm cũng chỉ để chăm sóc cô, để dạy dỗ ột đứa bé không nghe được có thể trở thành một đứa trẻ giỏi giang như

những đứa trẻ bình thường khác!

Cứ nghĩ đến việc mình chính là thủ phạm cướp đi tương lai của mẹ, Tô Ngu lại chỉ muốn chết đi.

“Nhưng!” - Mẹ Tô Ngu khẽ vỗ vào tay cô - ” Điều đó không có nghĩa là mẹ là kẻ thất bại. Vì, mẹ có một đứa con gái giỏi nhất trên thế giới này và một người chồng rất, rất quan tâm, chăm sóc mẹ. Đối với một người phụ nữ mà nói, đó là điều thành công nhất”.

Về mặt của mẹ Tô Ngu toát lên sự kiên định, cùng là khuôn mặt nhỏ nhắn, cùng là đôi mắt rất đẹp, nhưng khi ở trên người của Tô Ngu thì trông thật tội nghiệp, còn khi ở trên người của mẹ thì lại rất kiên cường.

- Mẹ - Cuối cùng Tô Ngu cũng nói ra được câu từ trước tới nay cô đã nhắc

đi nhắc lại trong lòng không biết bao nhiêu lần, nhưng chưa bao giờ dám nói

ra - Con, xin lỗi!

- Ngốc ạ - Mẹ của Tô Ngu nâng đầu con lên, nhìn vào mắt con gái, nói rõ ràng từng tiếng - Mẹ đã không nghe theo lời khuyên của cha con, quyết định đến đây là để nói với con rằng quá khứ của mẹ, hiện tại của

mẹ và tương lai của mẹ đều rất hạnh phúc. Con không lấy đi của mẹ bất kỳ thứ gì. Ngược lại, cha và mẹ đều cho rằng, con là thứ quý giá nhất, tốt đẹp nhất mà ông trời đã ban tặng cho cha mẹ.

Nước mắt Tô Ngu chảy tràn xuống.

Mẹ của Tô Ngu cười, lau mặt cho cô:

- Thôi nào, thôi nào, khóc là tốt, đừng để lại trong lòng. Cha con bảo mẹ nói

với con, hè này về nhà sớm, cha sẽ học nấu mấy món ăn rồi làm để cho con nếm trước tiên, mẹ cũng không được nếm đâu, đợi con về để mẹ được hưởng lây với.

Tô Ngu cười trong nước mắt.

Hồi còn nhỏ, cô luôn cảm thấy mình là người bất hạnh, điều mà cô cầu

mong có được chỉ là điều rất đổi bình thường với người khác, đó là nghe được, nhưng số phận đã trêu người, khiến cho ước muốn ấy trở nên thật xa vời.

Vì thế, cô luôn nghĩ rằng, chỉ có mình là phải chịu buồn khổ và thiệt thòi mà quên mất rằng, thực ra luôn có hai người đã dùng cánh tay yếu mềm của mình để dựng lên cả một pháo đài vô cùng kiên cố để che chở cho cô.

Vì thế, giờ phút này, trước người mẹ kiên cường như vậy, Tô Ngu chỉ còn biết khóc và khóc mà thôi.

Mẹ, con xin lỗi. Cha, con xin lỗi.

Con xin lỗi vì đã mang đến cho cha mẹ biết bao nhiêu phiền phức.

Nhưng, nếu có kiếp sau, cho dù con như thế nào, thì con vẫn cứ muốn được làm con của cha mẹ.

Vì, cha mẹ là những người cha, người mẹ tốt nhất trên thế gian này!

Tốt nhất trên thế gian này!

- Con - Tô Ngu ngẩng mặt lên, nước mắt chan hòa, nói rõ ràng từng tiếng.

- Con nhất định, sẽ trở thành, nhà thiết kế, ngọc, giỏi nhất. Con sẽ là, đứa con gái, khiến, cha mẹ, tự hào nhất!

Tô Ngu hứa.

10. Chương 10

Hồi 10

Này, đã nói rồi nhé!

Phải ở bên anh mãi mãi.

Như thế,

Dù là chuyện gì cũng có thể tha thứ cho em.

Dù thế nào cũng không ghét bỏ em.

Chín giờ tối, gió rầm rú, những đám mây trĩu nước suốt cả ngày cuối cùng

cũng đã đổ xuống như trút.

Tô Hòa ngồi trước bàn làm việc trong tòa soạn nhìn những hạt mưa bắn tung tóe trên cửa sổ, tâm trạng cũng giống như những hạt mưa, rất hỗn loạn.

Không biết ở nhà thím và Tô Ngu thế nào rồi, với tính cách kiên cường của thím, chắc không có vấn đề gì. Tiểu Ngu không sao, nhưng còn mình

Nhìn tấm ảnh Ôn Nhan Khanh mở choán hết màn hình để chuẩn bị PS, Tô [1]

Hòa cảm thấy rất đau đầu: Ôi, chán quá, chán quá, chán quá! Đáng ghét, đáng ghét, đáng ghét! Lẽ ra cô phải sớm nhận ra rằng anh chàng đó không phải là người tử tế, đôi mắt nhỏ dài nham hiểm, đôi môi mỏng đầy vẻ khinh mạn và vẻ mặt đàn ông sau chiếc kính của anh ta. Sao lúc trước cô không chú ý đến những điều này mà lại chỉ đơn giản cho rằng kẻ biến thái ấy là người lạnh lùng, luôn kìm nén những ham muốn bản năng cơ chứ? Nhân lúc cô ngủ say, tự ý thay áo ngủ cho cô thì chớ, hôm nay lại còn dùng những tấm ảnh để bắt ngờ hôn cô. Ôi, ôi, ôi, ôi vì mười sáu bức hình mà cô đã phải trả

cái giá quá đắt!

[1] Photoshop.

Thấy Tô Hòa lúc thì nghiêng răng, lúc thì vò đầu, một đồng nghiệp cùng làm thêm ngồi bên cạnh bèn hỏi với vẻ quan tâm:

- Tô Hòa, cậu không sao đấy chứ? Bài viết đến đâu rồi?

- À ừ, đúng vậy - Tô Hòa cười ngượng ngùng.

Người đồng sự tỏ vẻ thông cảm, khẽ thở dài, nói:

- Chẳng còn cách nào khác đâu, ai bảo Lão Phật Gia lại nhằm đúng cung Xử

Nữ cơ chứ, lập dị bậc nhất, cậu cố chịu vậy. Tôi về đây, mọi người đang chờ về ăn cơm.

- Ủ, cậu cứ về trước đi.

- Cậu ở lại một mình không sao chứ?

- Không sao, đây đâu phải lần đầu tôi thức đêm làm thêm! - Tô Hòa xoa

tay, người đồng nghiệp kia ra về, cả tòa soạn chỉ còn lại một mình cô.

- Ôi!

Cô thở dài, ngồi dựa vào phía sau ghế. Vô vị thật, không lẽ hôm nay phải

qua đêm ở đây thế này sao? Nhưng vừa mới trả tiền nhà, chẳng còn tiền mà đi thuê khách sạn, thôi đành cố chịu vậy. Có điều, so với việc nằm ngủ không thoải mái, thì việc cả buổi tối cứ phải nhìn những tấm hình của Ôn Nhan

Khanh mới là điều khiến cô không chịu nổi!

Nghĩ đến đây, Tô Hòa bèn giận dữ đóng PS lại. Thôi vậy, không sửa nữa! Đến lúc nộp bài cứ quăng đám ảnh này ra cho tổng biên tập, mặc kệ ta muốn làm gì thì làm! Cũng chẳng hiểu sao bỗng dưng lại thấy ghét Ôn Nhan Khanh đến thế.

Mặc dù từ trước tới nay cô luôn coi thường thói gia trưởng và kiểu hành động kì quặc của anh ta, nhưng trong tâm thâm vẫn nghĩ rằng đó là “một con người thú vị”, nên mới đồng ý tiếp xúc với anh ta hết lần đến lần khác. Sau khi biết chuyện về Happen, cô còn nghĩ, “người này là một người có lẽ cũng dịu dàng và tốt bụng”, tưởng rằng mình đã nhìn thấy sự thật đằng sau vẻ mặt

lạnh như băng kia. Ai ngờ Hừ, vẫn chỉ là một kẻ tiểu nhân bỉ ổi mà thôi.

Điều đáng ghét nhất là anh ta lại là kiểu đàn ông tưởng rằng mình có tiền, đẹp trai thì tất cả con gái đều phải chạy theo anh ta như lũ vịt. Anh ta dựa vào đâu mà muốn cưới thì cưới, muốn hôn là hôn? Cứ cho rằng trong xã hội hiện đại này, ở đâu cũng đầy rẫy những thỏa thuận ngầm trong quan hệ, nhưng không có nghĩa là cô cũng chấp nhận để mình như vậy.

Thật đáng ghét! Ghét sự kinh mạn của Ôn Nhan Khanh, và lại càng ghét sự nhu nhược của bản thân.

Và có lẽ, càng đáng ghét hơn đó là những tình cảm tốt đẹp đối với Ôn Nhan

Khanh dần hình thành trong cô đã tan biến như một giấc mơ

Đúng lúc Tô Hòa đang suy nghĩ vẩn vơ thì chiếc điện thoại bên cạnh đổ

chuông. Cô uể oải đưa tay ra nhấc máy:

- Tạp chí Bách Bảo Tương đây. Xin chào. A lô!

Người ở đầu dây bên kia không lên tiếng.

Tô Hòa lắc lắc ống nghe, tưởng rằng nó bị hỏng, rồi đặt xuống.

Mười giây sau, điện thoại lại đổ chuông.

- A lô! - Khi cô nhấc máy lên, phía bên kia vẫn im lặng. Không biết trò gì

đây? Trong đầu cô chợt hiện lên một cái tên, Tô Hòa run lên - Ôn Nhan

Khanh, là anh phải không?

Ở đầu bên kia vọng đến tiếng thở gấp gấp của một người đàn ông.

KAO, anh chàng biến thái ấy còn dám chai mặt mà gọi điện cho cô cơ à? Tô

Hòa trợn tròn mắt lên, quát vào trong máy:

- Tôi chẳng có điều gì để nói với anh cả, anh đừng có gọi điện đến nữa!

Cô gác máy “xoạch” một cái, rồi vỗ tay thầm thán phục mình đã dám quát

lên với cậu ấm con nhà giàu ấy. Nhưng đáng tiếc, vui mừng chưa được ba giây, thì điện thoại lại đổ chuông, lần này là di động.

Cô nhìn số gọi đến, quả nhiên là của Ôn Nhan Khanh, cô mở máy trong cơn giận dữ vẫn chưa nguôi:

- Đã nói rằng anh đừng gọi điện đến cho tôi nữa. Rốt cuộc anh muốn gì, hả?!

- Đừng có gọi nữa? - Giọng mới của Ôn Nhan Khanh nghe qua điện thoại đầy sức lôi cuốn và ý vị.

Đáng tiếc là, cho dù giọng nói có hay đến mấy thì cũng vẫn chỉ là một kẻ biến thái!

- Đúng vậy, đừng có gọi điện đến nữa, anh không thấy như thế là quá phiền phức à?

Ôn Nhan Khanh im lặng một lúc rồi đáp:

- Lúc trước tôi không gọi điện cho cô.

Tô Hòa cười khẩy:

- Thôi đi, không phải anh gọi thì là ma gọi à. Chỉ có anh mới biết số điện -

Chữ “thoại” chưa kịp thốt ra thì “reng, reng, reng”, tiếng chuông điện thoại bàn lại vang lên một lần nữa.

Lần này thì Tô Hòa thực sự sửng sốt. Cô ngẩng người nhìn chiếc di động trong tay, rồi lại nhìn chiếc máy bàn đang không ngừng đổ chuông, nếu người đang nói chuyện điện thoại đi động với cô là Ôn Nhan Khanh, vậy thì người

đang gọi đến máy bàn là ai?

- Đừng có, đừng có đùa, đùa với tôi nữa. Anh đang dọa tôi, đúng không? - Trong văn phòng trống vắng chỉ có một mình cô và tiếng chuông điện thoại không ngừng réo, nhận ra điều này, toàn thân Tô Hòa lạnh toát.

- Cô đang ở phòng làm việc? - Từ đầu dây bên kia Ôn Nhan Khanh hỏi.

- Vâng - Tô Hòa đáp, giọng như sắp khóc.

- Máy điện thoại bàn đang kêu?

- Vâng mấy lần rồi, nhưng nhắc máy lên thì lại không nghe thấy ai nói gì

- Càng nghĩ Tô Hòa càng thấy sợ, càng nghĩ càng thấy căng thẳng, toàn thân run lên bần bật.

Ôn Nhan Khanh đột nhiên nói như ra lệnh:

- Ra nhắc máy lên.

- Sao cơ?

- Ra nhắc máy lên, để xem ai đó muốn làm gì.

Tô Hòa run rẩy, vừa cầm chặt chiếc di động vừa nhắc máy bàn lên, nhưng

khi ngón tay cô vừa chạm vào chiếc ống nghe thì chuông điện thoại ngừng bật. Cô vừa thở phào một cái thì mắt chợt nhìn thấy một vật, cô lập tức kêu ré lên.

- Sao thế? - Giọng của Ôn Nhan Khanh lo lắng.

- Tôi, tôi nhìn thấy ở ngoài cửa sổ có một bóng trắng! Thật đấy, tôi không nhìn sai đâu! - Cô vội vợ lấy túi - Không thể ở đây được nữa, tôi phải về nhà đây!

- Khoan đã!

- Không, tôi không muốn ở đây nữa, tôi muốn về nhà

- Bên ngoài có thể có người, nếu bây giờ cô mở cửa, thì hẳn ta sẽ xông vào.

Tô Hòa giật mình:

- Vậy phải làm thế nào?

- Kiểm tra lại xem cửa sổ đã đóng chặt chưa, hãy tìm một vật gì đó có thể làm vũ khí, sau đó chờ ở đấy. Bây giờ tôi sẽ tới chỗ cô.

Tô Hòa vội kêu lên:

- Anh đừng tắt máy! Tôi Tôi sợ lắm

- Tôi sẽ không tắt máy. Cô hãy tìm một vật gì đó làm vũ khí đi!- Ôn Nhan

Khanh dừng một chút, rồi đột nhiên nói ra một câu mà Tô Hòa chưa bao giờ được nghe thấy từ miệng anh - Ngoan.

Và câu nói đó đã có hiệu quả rõ rệt. Tô Hòa cảm thấy đỡ căng thẳng hơn, quay đầu lại nhìn thấy chiếc ô ở trên bàn, bèn hỏi:

- Chiếc ô có được không? Loại có đầu nhọn ấy?

- Ừ, được. Bây giờ hãy đi kiểm tra cửa sổ đi.

Tô Hòa run rẩy, dốc hết can đảm bước tới bên cửa chính, cửa chính đóng

rất chặt, cô cảm thấy yên tâm hơn, rồi sau đó lại đi tới chỗ cửa sổ, vì trời mưa, nên cửa sổ cũng đã đóng rất chặt, lúc này cô mới thực sự yên tâm.

- Thế nào? - Ôn Nhan Khanh lại hỏi.

- Đóng chặt rồi.

- Rất tốt. Tiếp theo, hãy trốn xuống dưới gầm bàn, nhớ là hãy mang theo cả chiếc điện thoại bàn của cô.

- Vì sao lại phải mang theo cả điện thoại bàn?

- Nếu có người xông vào mà tôi chưa đến kịp, thì cô hãy gọi báo cho cảnh sát. Còn nữa, nếu người nào đó lại gọi điện đến, cô hãy cứ nghe máy nhé.

- Vẫn cứ nghe à? - Giọng Tô Hòa run run.

- So với việc để hân xông vào chỗ cô thì việc bị quấy nhiễu bằng điện thoại chắc hẳn còn dễ chịu hơn nhiều, đúng không? Yên tâm đi, chỉ qua âm thanh thì không gây tổn hại gì tới thân thể đâu.

- Vâng - Cô ôm theo chiếc điện thoại bàn rồi trốn xuống dưới gầm bàn làm việc, ngoan ngoãn như một học sinh nghe lời thầy giáo.

- Tôi có nên tắt đèn đi không?

- Cứ bật lên.

- Nhưng, nếu tắt đi chẳng phải sẽ an toàn hơn sao.

- Cô chịu đựng được cùng lúc cả hai áp lực là nỗi sợ hãi và bóng tối à?

Tô Hòa giật mình, vội lắc đầu quầy quầy. Đường như ở đầu dây bên kia Ôn Nhan Khanh cũng nhìn thấy động tác đó của cô, nên nói tiếp một cách rất tự nhiên:

- Vậy thì hãy cứ ngoan ngoãn chờ ở đó. Chú ý trốn cho kín vào, đừng phát ra tiếng động.

Tô Hòa cuống lên:

- Nhưng anh phải nói chuyện với tôi, nếu không thì tôi sợ lắm!

-

Đầu dây bên kia im lặng một lúc:

- Cô muốn nghe tôi nói gì?

- Nói gì cũng được, chỉ cần là anh nói thôi.

- Cô có muốn nghe hát không?

- Sao cơ? - Không thể phủ nhận, đề nghị này vượt ra ngoài dự liệu của Tô

Hòa - Như thế cũng được sao?

- Ừ.

Sau đó Ôn Nhan Khanh bèn cất tiếng hát. Anh hát một bài hát tiếng Anh,

đó là bài hát ấy Tô Hòa biết, của Gareth Gates sáng tác, có tên là With you all the time. Giọng của Ôn Nhan Khanh trầm ấm, khi hát trở nên rất dịu dàng, nhất là câu: "You know that I'm with you, that I'm

with you all the time” (Em nên biết, anh ở bên em, anh luôn ở bên em). Hơi thở nồng nàn, sâu lắng dường như đang bao bọc quanh cô.

Tô Hòa dần dần lấy lại bình tĩnh.

Bên ngoài trời vẫn mưa rất to, trong phòng làm việc chỉ có một mình cô, còn bên ngoài thì có một kẻ xấu liên tục quấy nhiễu bằng điện thoại. Vốn dĩ cô rất sợ hãi vì không có người giúp đỡ, nhưng nhờ có tiếng hát đó mà cô cảm thấy như có một sức mạnh lớn lao nhất trên thế gian này đang che chở ỳnh.

You’ re on your own but not alone (Em chỉ có một mình, nhưng em không cô đơn).

When you’re down and you’re rife (Khi cảm thấy mất mát, khi em không được chú ý).

And the world tells you no-one cares (Khi thế giới khiến em biết không có ai quan tâm).

You can rest assured im always there (Em có thể yên tâm, đã có anh ở đó).

Even when you Fall and it all goes wrong (Cho dù khi em vấp ngã, và mọi chuyện xảy ra sơ suất).

You know that I’m with you (Em nên biết rằng, anh đang ở bên em).

That I’m with you all the time (Anh mãi mãi ở bên em).

Say a little prayer for the restless heart (Cầu nguyện dù chỉ một chút thôi cho trái tim mệt mỏi).

We shall never ever drift apart (Chúng ta sẽ không lạc mất nhau và rời xa nhau).

Know that I’m with you (Nên biết rằng, anh sẽ ở cùng em).

I’m with you all the time (Anh sẽ mãi mãi ở bên em)

Ca từ của bài hát là một sức mạnh vô cùng lớn lao.

Thêm vào đó là sự dịu dàng, kiên định, mà Tô Hòa không thể nào hình dung ra nổi trên đời này lại có âm thanh nào tuyệt vời hơn thế.

Bài hát vừa hết, nhân lúc Ôn Nhan Khanh lấy hơi, đột nhiên Tô Hòa khẽ gọi:

- Ôn Nhan Khanh

- Ủ?

- Anh hát hay lắm.

Ở đầu dãy bên kia dường như có tiếng cười rất khẽ.

- Tôi có thể chọn bài hát được không?

- Được.

“Thế thì tốt quá, tôi muốn nghe bài Mua bán tình yêu.”

Tút tut tut Điện thoại đột nhiên bị cắt ngang một cách vô tình.

Cô vội gọi lại:

- Tôi không nói đùa đâu! Thực ra, anh hát bất cứ bài gì cũng được, thật

đẩy!

- Hết rồi!

Tô Hòa cuống lên:

- Vì sao lại hết rồi?

- Mở cửa ra đi.

- Gì cơ?

- Tôi đang đứng ngoài cửa đây này.

- Sao cơ? - Nhanh như vậy sao? Tô Hòa không thể tin được, cô chui ra khỏi

gầm bàn, chạy tới mở cửa, trước khi mở còn đưa mắt nhìn quanh, và giấu chiếc ô ở phía sau, định rằng nếu người ngoài cửa là kẻ khác thì cô sẽ cho đối phương một đòn nhớ đời.

Cánh cửa từ từ hé ra một chút.

Một mái tóc dài bị ướt, một chiếc áo khoác sũng nước mưa và cả một đôi

mắt sâu thẳm, cho dù là trong ánh sáng mờ mờ vẫn sáng rực như ánh sao.

Tô Hòa buông rơi chiếc ô trong tay xuống đất, liền sau đó cả người cô nhào ra, lao vào văng ngực rộng của Ôn Nhan Khanh.

- Ôn Nhan Khanh Anh, anh, anh đã đến đây rồi Vừa rồi, tôi đã rất sợ

Ánh đèn chiếu xuống mặt Ôn Nhan Khanh, dưới cặp kính không gọng hình

bầu dục, có gì đó lấp lánh, sau đó chìm trong sự dịu dàng vô cùng - Không sao nữa rồi - Anh nói, tay khẽ vuốt ve mái tóc cô - Ngoan nào.

Bên ngoài, gió mưa vẫn như cũ.

Còn trong căn phòng làm việc nhỏ bé ấy, bỗng chốc ấm hẳn lên.

- Em làm gì ở đây?

Mấy phút sau, khi Tô Hòa đã hết cơn xúc động, phản ứng đầu tiên là nhanh

chóng rời khỏi lòng của Ôn Nhan Khanh, rồi sau đó giả bộ như không có chuyện gì, quay người đi túm tóc lên, Ôn Nhan Khanh lên tiếng hỏi.

- Làm thêm.

- Thế đã xong chưa?

- Việc ấy có thể nói là đã hoàn thành rồi thì phải? - Tô Hòa nhớ đến

mười sáu bức ảnh mà cô ném trong máy tính, và cũng là nguyên nhân khiến

cho tâm trạng của cô tối nay rối như tơ vò. Lúc trước rõ ràng là thấy căm hận

đến muốn chết, thế mà lúc này người trong những tấm hình đó xuất hiện vào lúc mà cô cần đến sự giúp đỡ nhất, thì cô lại chẳng thể nào căm hận được nữa. Không những không hận mà còn thấy rất cảm kích.

Tô Hòa thầm tự chửi mình: Đúng là đồ vô tích sự! Chỉ cần được mấy cái kẹo

là quên ngay vết thương!

Đáng tiếc là người đầu tiên của mọi chuyện lại dường như không hiểu được tâm trạng phức tạp ấy của cô lúc này, hoặc có thể anh biết nhưng giả như không biết. Ôn Nhan Khanh nhìn bốn phía căn phòng vừa nhỏ, vừa bừa bộn,

rồi nói:

- Đi nào!

- Sao cơ? Đi đâu?

- Đưa em về nhà.

- Khoan đã! Tôi không thể về nhà được! - Thấy Ôn Nhan Khanh nhướn

mày, cô vội vàng giải thích - Mẹ của Tiểu Ngu tới, thím ấy có chuyện muốn nói với Tiểu Ngu, vì thế Tôi sợ mình ở nhà sẽ gây bất tiện cho họ, nên để họ ở nhà với nhau. Tôi đã nói với họ là đêm nay thức để làm thêm ở tòa soạn và không về nhà. Bây giờ chắc họ đã ngủ rồi, tôi không muốn về đánh thức dậy

Tô Hòa càng nói giọng càng nhỏ, vì ánh mắt của Ôn Nhan Khanh càng lúc

càng lộ vẻ giễu cợt. Quả nhiên, anh lên tiếng:

- Đúng là một người tốt bụng vô tích sự.

- Cái gì? Tình cảm vĩ đại với người thân của tôi, kiểu người như anh thì làm sao mà hiểu được.

- Thôi được rồi, dù vậy thì cũng phải đi!- Anh vợ lấy chiếc túi của cô choàng sau lưng ghế.

- Đi đâu cơ?

Hồi 10.2

- Một nơi phù hợp để ngủ.

- Trường S.S à? - Phản ứng đầu tiên của Tô Hòa là lùi và tránh về phía sau

- Tôi sẽ không tới phòng làm việc của anh đâu!

Đừng có đùa, buổi chiều đã bị hôn ở đó rồi, đêm hôm như thế này chỉ có một nam một nữ thì lại càng nguy hiểm, chưa biết chừng lại xảy ra tai họa ấy c h ứ.

Ôn Nhan Khanh nhìn cô một cái, gật đầu:

- Biết rồi, không tới S.S, đi nào! - Nói rồi anh quay người đi trước dẫn đường.

Tô Hòa định hỏi tiếp, nhưng nhìn thấy chiếc áo khoác của Ôn Nhan Khanh

liên tục rỏ nước xuống, thì vội cầm lấy cuộn giấy và chiếc ô trên bàn:

- Này, chờ chút đã, hãy lau nước trên quần áo đi đã. Nếu không lau thì cũng phải chờ xòe ô ra đã rồi hãy đi!

Ôn Nhan Khanh vẫn cứ bước đi như không nghe thấy, Tô Hòa đành giương ô lên, che lên trước Ôn Nhan Khanh và đi theo. Hai người sánh đôi bước ra khỏi tòa nhà của tạp chí. Chiếc xe Volkswagen Phaeton của Ôn Nhan Khanh đỗ ở bên đường, không những không khóa mà ngay cả cửa của buồng lái cũng vẫn mở toang. Nước mưa bắn vào làm ướt cả chiếc ghế bằng da thật.

Tô Hòa trợn mắt:

- Anh không đóng cửa xe mà chạy lên ngay ư? Anh không sợ bị trộm lấy cắp mất

Ôn Nhan Khanh lên xe, không để tâm đến nước trên mặt ghế mà ngồi luôn xuống, rồi ra hiệu cho cô vào xe.

Tô Hòa cụp ô, chui vào trong xe, nói:

- Anh đến nhanh quá, cảm giác như vừa nghe xong bài hát thì anh đã tới.

- Tôi đã hát sáu lần đấy.

- Sao cơ? - Nhiều như vậy sao? Cô hoàn toàn không nhận ra điều đó.

Ôn Nhan Khanh nhìn cô:

- Thắt dây an toàn lại.

- Vâng! Lối thôi quá - Tô Hòa trề môi, vừa thắt dây an toàn với vẻ lơ đãng, vừa nhìn ra ngoài cửa xe, cô chợt kêu lên - Là người kia!

- Gì thế? - Ôn Nhan Khanh đang cho xe nổ máy, nghe vậy bèn dừng lại.

- Cái bóng trắng ấy! Chính là người kia vừa rồi đã nhìn trộm tôi ngoài cửa

sổ!!! Ôi! Hắn chạy mất rồi! - Ở góc phố, một bóng người chạy vụt vào một lối rẽ và biến mất. Đến khi Ôn Nhan Khanh chạy tới thì ngoài một thùng rác đổ ra đất, chẳng còn thấy gì nữa. Đôi mắt của anh chợt lóe sáng.

Tô Hòa hỏi với giọng run run:

- Làm thế nào đây? Hắn đã nấp ở bên ngoài mãi mà không đi! - Vừa nghĩ

đến chuyện nếu như lúc trước Ôn Nhan Khanh không ngăn cô mở cửa ra thì tên trộm ấy rất có thể đã xông vào, Tô Hòa càng run cầm cập, cô quay sang nhìn Ôn Nhan Khanh với ánh mắt đầy biết ơn.

- Có lẽ đó là một tên lưu manh chờ cơ hội gây án. Đừng để ý đến hắn nữa, đi thôi! - Ôn Nhan Khanh quay đầu xe, lái chiếc Volkswagen Phaeton lao vào màn mưa, để lại đằng sau nỗi sợ hãi, nỗi lo lắng của Tô Hòa và cả sự việc chưa xảy ra.

Nửa tiếng sau, chiếc xe chạy đến trước một tòa nhà trông như khách sạn. Ôn Nhan Khanh lấy chiếc thẻ từ quẹt vào đầu máy giám sát, cánh cửa của nhà xe tầng trệt từ từ mở ra.

Tô Hòa nhìn quanh với vẻ tò mò, hỏi:

- Đây là đâu?

Ôn Nhan Khanh không trả lời cô. Anh cho xe dừng hẳn, rồi đưa cô vào cầu

thang máy đi lên tầng trên cùng. Khi thang máy mở ra, trước mặt là một hành lang dài chừng năm chục mét, phía cuối hành lang có một cái cửa, sau khi quẹt thẻ, cánh cửa điện tử “Reng” một tiếng và tự động mở ra.

Cùng lúc đó, đèn ở cửa cũng lần lượt bật sáng, giống như một người chủ nhà hiếu khách, dịu dàng mở cửa nhà mình ra chào đón.

Tô Hòa đứng ở cửa, bắt giác thốt lên đầy vẻ kinh ngạc:

- Oh, my God!

Hiện ra trước mắt cô là một căn phòng vô cùng rộng rãi, chiếc rèm cửa sổ

tự động đang từ từ kéo ra, để lộ một khung cửa sổ bằng kính khổng lồ, cảnh tượng đẹp lung linh và náo nhiệt của thành phố trải dài ra trước mắt. Đồ vật trong phòng được bày biện với hai gam màu chính là màu sữa và màu nâu. Chiếc sa lông hình cánh cung mềm mại, bộ bàn trà bằng kính chịu lực màu nâu sẫm, và những chiếc giá sách xếp thành hàng xung quanh chiếc sa lông

Tô Hòa ngước Ôn Nhan Khanh một cái, rồi nói với giọng không có gì là vui vẻ:

- Anh đã nói là không đưa tôi tới S.S.

- Đây là căn hộ của tôi, không phải là S.S.

- Có gì khác nhau đâu! - Tô Hòa tức giận nắm tay lại, bước nhanh vào bên

trong, nói - Anh nhìn chiếc sa lông này đi, giống hệt nhau! Cả chiếc bàn trà này nữa, cũng hệt như vậy! Còn đây là những giá sách, có khác gì đâu! Anh

nhìn những cuốn sách này đi, cũng

- Khoan đã! - Ôn Nhan Khanh ngắt lời cô với vẻ rất nghiêm túc - Tôi cam đoan, số sách ở đây không có cuốn nào trùng với những cuốn sách trong phòng làm việc ở S.S.

-

Tô Hòa không nói được gì nữa.

Con người biến thái này, bố trí nhà ở của mình chẳng khác gì với phòng làm việc, chứng cầu toàn của anh ta không biết nặng đến mức nào. Khoan! Nhà?

Nhà!!! Sau khi ý thức được mấu chốt của vấn đề, Tô Hòa đột nhiên quay người lại, nói với vẻ hoảng hốt:

- Đây, đây là nhà của anh?

Cũng có nghĩa là, ngoài trường S.S, Ôn Nhan Khanh còn có một chỗ dừng chân khác ở thành phố B, và đó chính là:

Chỗ này!

Ngay lập tức, trong đầu của Tô Hòa chợt vang lên câu "tránh vỏ dưa, gặp vỏ dừa". Cô cuống quýt vớ lấy chiếc ô, vừa lùi về sau vừa quan sát xung quanh.

Nhìn thấy điệu bộ ấy của cô, Ôn Nhan Khanh nhướn mày lên:

- Cô sợ à?

- Không sợ! - Tuy giọng nói rất to, nhưng chiếc ô liên tục nhỏ nước xuống đất như đã ngâm tổ cáo nổi lo sợ của chủ nhân.

"Xoạch", một vật được ném xuống dưới chân của Tô Hòa, cô cúi đầu xuống, đó là chiếc thẻ từ.

Ôn Nhan Khanh đứng ở chỗ cách cô chừng mười bước, vẻ mặt lạnh lùng:

- Đây là chìa khóa của cổng lớn, hơn nữa, di động của cô đang trong tay cô. Nếu có chuyện gì bất ngờ, cô có thể bỏ chạy hoặc báo cho cảnh sát - Ý của những lời nói này là anh sẽ không làm gì cô.

Trước hành động ấy của Ôn Nhan Khanh, Tô Hòa ngượng ngùng, nói:

- Thực ra, cũng không cần, không cần phải

- Giá sách phía sau cô có một nút nhấn, nhấn vào đó, nó sẽ tự động mở ra, bên trong là phòng ngủ và phòng tắm. Được rồi, nếu không có việc gì, tối nay hãy ngủ cho ngon.

Nhìn thấy Ôn Nhan Khanh quay người đi, Tô Hòa vội gọi:

- Thế còn anh thì sao? Anh không ở đây à?

Ôn Nhan Khanh đứng bên cửa, hơi cúi đầu xuống, đôi mày rậm che kín đôi mắt, anh khẽ trả lời:

- Ừ.

Ánh đèn in bóng anh lên tường, làm toát ra một vẻ yên tĩnh đến khó tả.

Tô Hòa chợt cảm thấy rất áy náy. Trong buổi tối hôm nay, Ôn Nhan Khanh

đã phải đợi mưa đến cứu cô, thấy cô không thể về nhà được đã đưa cô về nhà mình, thế mà cô còn đòi này đòi nọ, lại còn muốn chủ nhân phải rời khỏi đó, để căn nhà rộng lớn ột mình cô. Dù nghĩ kiểu gì thì đó cũng là một việc

làm rất thất lễ!

- Thế này thì tôi khó nghĩ lắm

- Thật à?

- Thực ra Tôi cũng không sợ anh như vậy đâu Cái chính là Tóm lại

Đúng lúc cô đang cố sức tìm những lời lẽ để an ủi đối phương thì Ôn Nhan

Khanh quay người lại, nói:

- Cũng phải. Thế thì tôi không đi nữa.

- Sao cơ? - Tô Hòa mở to mắt. Này, này, cô chỉ tiện mồm nói thế thôi chứ đâu có ý giữ anh ở lại thật

Ôn Nhan Khanh nhìn cô rất bình tĩnh, rồi bình thản nói:

- Quần áo của tôi ướt rồi.

- Cho nên?

- Nếu không cởi ra và tắm nóng ngay thì có thể sẽ bị ốm.

- Thế nên?

- Cô nói đúng, tôi nên ở lại. Tôi đi tắm đây.

Nói rồi nam chủ nhân tự nhấn vào chiếc nút phía sau Tô Hòa, chiếc giá sách

từ từ dịch chuyển, để lộ căn phòng ở bên trong. Ôn Nhan Khanh sải bước đi vào, trong khoảng khắc đi qua Tô Hòa, anh nhìn thấy rất rõ - vị khách, con cừu non rơi vào miệng hổ - đang đứng ngậy ra như hóa đá.

Nước xối ào ào.

Nước mắt cũng chảy thắm trong lòng Tô Hòa. Cô thấy hối hận tới cả trăm

ngàn lần vì vừa rồi không hiểu sao mình lại nói nhiều như thế, vì sao lại không từ chối kiên quyết, mà lại để cho đối phương có cơ hội.

Bây giờ phải làm sao đây? Nhanh chóng bỏ đi tìm một nơi trú thân khác, hay là? Sau khi sờ vào chiếc ví tiền trong túi, thì lựa chọn đầu tiên của cô cũng vụt tan biến.

Lẽ nào chỉ còn cách ở lại chung trong một căn phòng với anh chàng đại biến thái này? Ký ức không nên nhớ lại của buổi chiều lại hiện lên trong đầu cô, Tô Hòa rùng mình. Đúng lúc đó, cô nhìn thấy trên giá sách đối diện cũng có một nút nhấn chạm trở hình trái đào.

Trước cơ may đến bất chợt, con người cũng trở nên linh hoạt hẳn lên. Tô Hòa bước nhanh đến và nhấn nút, sau hai tiếng “soạt, soạt”, chiếc giá sách ấy

cũng từ từ dịch chuyển, để lộ ra căn phòng bên trong, cũng là một phòng ngủ khép kín!

Cũng có nghĩa là, căn nhà này có hai phòng ngủ!

Đúng lúc đó thì tiếng nước chảy dừng lại, có lẽ Ôn Nhan Khanh đã tắm

xong và sắp ra, Tô Hòa quyết định bước vào căn phòng ngủ thứ hai và tìm thấy nút nhấn có thể khóa trái cửa, rồi đóng chặt cửa lại. Trên màn hình tinh thể lỏng của chiếc khóa điện hiện lên chữ “OFF”, và chiếc chìa khóa thẻ từ đang ở trong tay cô.

Bây giờ thì an toàn tuyệt đối rồi!

Khi người được thả lỏng thì sẽ thực sự cảm thấy rất mệt. Sau một buổi

chiều rồi đến một buổi tối với nhiều biến cố, Tô Hòa không thể nào chống chọi lại được với cơn buồn ngủ, cô lập tức buông mình xuống chiếc giường êm ái.

Chiếc giường thật sự rất êm ái, chăn gối thơm tho, nhiệt độ trong phòng cũng ở 260 - một nhiệt độ rất phù hợp.

Tiếng mưa rơi miên man, cơn buồn ngủ cứ bám riết. Tô Hòa nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Cô ngủ rất mê mệt.

Trong cơn mơ màng, cô nghe thấy có tiếng lạch cạch rất khê. Cô sực tỉnh,

tiếng động này hình như là tiếng của cánh cửa bằng giá sách được mở! Cô định mở mắt ra xem đó là chuyện gì, nhưng người cứ nhũn xuống không chút sức lực, mí mắt nặng trĩu như có cả ngàn cân kéo xuống, không sao mở ra được.

Chuyện gì thế nhỉ?

Rồi loáng thoáng có một bóng người đi đến bên giường.

Cô vô cùng sợ hãi và cất tiếng kêu to.

Nhưng người kia cười hà hà, rồi vươn bàn tay rất dài, ấn cô xuống.

Ôn Nhan Khanh, anh định làm gì thế?!

Cô cố gắng giãy giụa, nhưng người kia chẳng thềm để ý gì đến phản ứng

của cô, vẫn dùng cánh tay đầy sức mạnh giữ chặt lấy cô, còn tay kia thì bắt đầu cởi áo của cô ra.

Cứu với! Cứu với! Đừng! Đừng mà!

Cô vừa tức giận vừa xấu hổ, chân tay cô mềm nhũn như bún, rõ ràng là rất

muốn đẩy người kia ra, nhưng không hiểu sao, cuối cùng lại biến thành hai dải mì trắng, ngượng ngùng quần lấy người ấy.

Những nụ hôn, những cái bám riết, cảm giác rối ren trong trạng thái ý thức không rõ ràng.

Bây bạ.

Bừa bãi.

Cuối cùng cô cũng đã mở được mắt ra.

Bức rèm cửa sổ đã ngăn hết ánh sáng bên ngoài, mọi thứ trong phòng vẫn

mờ mờ, ảo ảo, rất không rõ ràng. Chỉ có thể thấy, trong phòng ngủ, chỉ có một mình cô.

Tô Hòa lập tức tỉnh hẳn.

Việc đầu tiên là cô ngồi dậy, kiểm tra mình, tối hôm qua cô đã thiếp đi trong

trạng thái vô cùng mệt mỏi, đến áo ngoài cũng không kịp cởi, lúc này, chiếc áo ấy đã trở nên rất nhàu nhĩ. Cũng có nghĩa là, tất cả quần áo vẫn ở nguyên trên người cô, vậy thì tất cả những chuyện vừa rồi là sao nhỉ? Không lẽ là

trong mơ?

- Ôi trời! - Tô Hòa kêu lên một tiếng, lấy chân trù lên mặt. Đúng là xấu hổ quá! Mơ thì cũng là chuyện bình thường, nhưng mà đối tượng mơ đến lại là

Ôn Nhan Khanh! Không biết rốt cuộc mình đang nghĩ linh tinh những gì thế này?

Căn phòng này chắc chắn đã bị yểm bùa, hoặc là mùi thơm trên chăn gối được tẩm chất kích dục, vì thế mới hại cô trở nên như thế này chứ! Phải rồi, chắc chắn là như vậy! Phải nhanh chóng ra khỏi đây thôi.

Nghĩ vậy, Tô Hòa nhanh chóng xuống khỏi giường. Cô định kéo rèm cửa để nhìn thời tiết bên ngoài, nhưng chiếc rèm được điều khiển tự động, vì thế không thể kéo được. Sau một lúc không tìm thấy công tắc, Tô Hòa đành vén một góc lên nhìn, quả nhiên trời đã sáng tỏ, nhưng mặt trời vẫn chưa lên. Bên ngoài không có những tòa nhà cao ngang bằng, vì vậy mà chỉ cần phóng tầm mắt ra là đã có thể nhìn thấy cả nửa thành phố. Những tòa nhà cao thấp nhấp nhô và những con đường chạy ngang dọc, trong ánh sáng mờ màng của buổi sớm mai, mang một vẻ đẹp rất trầm tĩnh, yên bình. Nghĩ lại những cú điện

thoại đáng sợ tối hôm qua, tưởng chừng như chuyện đã xảy ra lâu lắm rồi.

Sau khi vệ sinh cá nhân xong, Tô Hòa mở cánh cửa điện tử, bước ra phòng

khách, và rồi cô lập tức nhìn thấy Ôn Nhan Khanh đang nằm trên sa lông!

Tô Hòa khẽ giật mình. Anh chàng này sao có giường mà không ngủ, lại ngủ trên ghế sa lông thế này? Cô bước tới phòng ngủ bên kia nhìn qua, rõ ràng là có đủ cả chăn gối. Đúng là Ôn đại biến thái, thà cuộn mình trong chiếc chăn mỏng nằm ngủ trên chiếc ghế sa lông, chứ nhất định không chịu vào phòng ngủ ử.

Có điều bước lại gần và nhìn kĩ, dáng điệu của Ôn Nhan Khanh trong khi ngủ trông càng đẹp hơn.

Ánh nắng buổi sớm lọt qua rèm cửa chiếu vào trong phòng, soi rõ làn da đàn ông sạch sẽ nhất mà Tô Hòa từng nhìn thấy, đôi mày lười mác, chiếc mũi cao và thẳng, chỉ duy nhất một điều đáng tiếc nho nhỏ là làn môi hơi mỏng. Mẹ cô nói, đàn ông môi mỏng thường là những người rất bạc tình. Có điều,

không thể không công nhận, bờ môi với làn môi mỏng này trông rất gợi cảm.

Nghĩ đến chuyện đôi môi gợi cảm này ngày hôm qua đã từng hôn mình, mặt của Tô Hòa nóng ran và đỏ bừng lên. Ôi, thật là đáng chết, đáng chết!

Chắc là mình trúng phải tà rồi, nếu không thì sao cả đêm mơ như vậy, rồi sáng

ngày ra lại gặp người ngắm nhìn vẻ mặt đang ngủ của người đàn ông ấy?

Đúng lúc cô khẽ tát lên mặt mình với vẻ căm ghét, thì mi mắt Ôn Nhan Khanh khẽ động đậy.

Phản ứng đầu tiên của Tô Hòa là quay mặt đi, rồi huyết sáo: "Trên cây đa

bên bờ ao, lũ ve sầu gọi mùa hè râm ran "

Ôn Nhan Khanh đưa tay xem đồng hồ, chau mày, tung chăn ra, đứng dậy.

Cảm ơn trời đất, anh chàng này không có thói quen ở trần khi ngủ, lúc này quần áo trên người rất chỉnh tề.

Tô Hòa nghĩ một chút, thấy rằng nên cảm ơn anh, vì thế ấp úng:

- À tối hôm qua cảm ơn anh đã cho tôi ở nhờ. Ồ, à, sắp tám giờ rồi, tôi phải đi làm đây! - Rất tốt, và bây giờ thì đi thôi, ở lại đây thêm giây nào thì sẽ thêm ngưỡng giây ấy.

Tô Hòa cầm vội chiếc ô ở góc nhà lên định đi, thì Ôn Nhan Khanh vừa mở rèm cửa vừa nói với giọng bình thản:

- Nếu cô chờ thêm hai mươi phút nữa, thì tôi đảm bảo cô sẽ được thưởng thức một bữa sáng ngon nhất trong đời.

Bước chân của Tô Hòa khựng lại. Cô từ từ quay đầu lại:

- Hai mươi phút?

- Ừ - Tầm rèm cửa được mở rộng, khắp phòng là một luồng ánh sáng buổi

sớm dịu dàng, và Ôn Nhan Khanh như đang tắm mình dưới ánh nắng tuyệt đẹp ấy, mỉm cười với cô - Tôi xin cam đoan đấy.

Ồi, hỡi người cha ở dưới tuổi vàng, cha có nhìn thấy không?

Nụ cười ấy - nụ cười ấy là nụ cười có lẽ chỉ thiên sứ mới có được?

Sức cảm dỗ của một bữa ăn ngon và một dung nhan đẹp, cuối cùng đã giữ được Tô Hòa ở lại.

Ôn Nhan Khanh không nuốt lời, sau khi mở một giá sách nữa, bên trong là một căn bếp rộng, có đầy đủ các vật dụng, chỉ riêng dao thái các loại đã có tới mười hai con.

Tô Hòa bước lại gần nhìn, tất cả đều là hàng của hãng Zwilling.

Ôn Nhan Khanh đeo tạp dề. Kể cũng lạ, ngày thường anh luôn trong dáng

vẻ của người nổi tiếng trong giới làm ăn, mặc ple, đeo cravat, thế mà lúc này khi đeo tạp dề vào, trông anh vẫn không hề thấy lạ mắt và khó coi, mà ngược lại còn khiến người ta có cảm giác dịu dàng, nền nã của một người đàn ông tốt trong gia đình.

Tô Hòa mở to mắt nhìn anh với vẻ tò mò, nhìn anh đập trứng, nướng bánh như một nhà ảo thuật, rồi sau cùng bê một đĩa thức ăn kiểu Tây đặt lên bàn, tất cả mọi việc hoàn thành đúng trong hai mươi phút, không hơn không kém. Đúng là chính xác chẳng khác gì một chiếc đồng hồ! Trong lòng Tô Hòa vô cùng thán phục. Từ trước đến nay cô luôn là người tự do, lơ đãng, vì thế cô rất phục những người làm bất cứ việc gì cũng rất chú ý đến thời gian.

Trong đĩa, có hai chiếc bánh mì tròn và hai chiếc bánh mì vuông, ngoài ra còn có một cốc đồ uống đang tỏa hương thơm ngào ngạt, nhưng Tô Hòa không biết đó là mùi hương gì.

Không nén được, cô lên tiếng hỏi:

- Cái miếng vuông vuông trông giống như bánh Egg Tart là gì vậy?

- Là bánh mì Toast.

- Sao cơ? Chưa thấy bao giờ.

Cầm một miếng lên, cho vào miệng, cô không biết nói gì nữa, ngoài việc

thốt lên “Ồi, ôi” một cách đầy cảm kích.

Từ trước tới giờ, cô chưa từng ăn loại bánh Toast nào ngon như thế! Vỏ

bánh thì giòn, ruột lại rất mềm, thêm vào đó là mùi bơ béo ngậy, tan ngay trong miệng, cảm giác ấy giống như, giống như tình yêu! Cầm cốc đồ uống

bên cạnh lên, uống một ngụm, tiếng “ôi” lập tức thay bằng “Ồi cha, ôi cha”.

- Cái này, cái này, cái này!

Tô Hòa ra sức đưa ngón tay chỉ vào cốc đồ uống, Ôn Nhan Khanh gật đầu:

- Trà bột sữa nóng. Cũng có thể làm thành lạnh, nhưng vì thời gian không cho phép.

Sau cùng thì nếm đến loại bánh mì tròn tròn, bên trên lốm đốm đen hơi cháy và trông rất không đẹp mắt. Sau khi cho vào miệng, cảm giác loại bánh này mang đến khác hẳn với loại bánh mì Toast. Nhìn thì thấy cháy, nhưng khi cắn vào thì rất giòn, và khi nhai thì lại thấy rất mềm, lại còn có cả vị ngậy ngậy của những hạt vừng đen, khiến cho ăn rồi lại muốn ăn nữa.

- Đây là bánh mì sữa chua toàn mạch và vừng đen - Thấy cô ăn ngon lành đến mức miệng dính đầy hạt vừng đen, Ôn Nhan Khanh bèn rút một tờ giấy ăn đưa cho cô, mắt hơi cụp xuống, giấu một nụ cười hiếm thấy - Từ từ thôi, không có ai tranh với cô đâu.

Tô Hòa nuốt hết miếng thức ăn trong miệng, nói với giọng cảm kích:

- Đây đúng là bữa sáng ngon nhất mà tôi từng ăn!

Chợt nhớ đến chuyện trước đây cô cũng đã từng ăn đồ của Ôn Nhan Khanh, nào là Cookies, nào là Tiramisu. Không lẽ tất cả đều do anh chàng này tự tay làm?

Ồi, Thượng đế ơi! Sức mạnh của một người đàn ông biết nấu ăn thật sự cực kì đáng sợ! Đặc biệt khi đó lại là một người đàn ông rất đẹp trai! Nhất định phải đưa chi tiết này vào trong bài viết mới được!

Thấy cô tay chân cuống quýt lời điện thoại ra, Ôn Nhan Khanh hơi chau mày lại:

- Làm gì thế?

- Chụp ảnh. Nhân lúc bài viết chưa lên khuôn, để cho những món ăn này cũng được ra mắt độc giả.

Tô Hòa không mang theo máy ảnh, nên phải dùng tạm bằng điện thoại. Nếu ảnh của những món ăn này mà đưa lên mặt báo, chắc chắn sẽ khiến cho rất nhiều nữ độc giả phải nhỏ nước miếng vì thèm à xem! Đúng lúc Tô Hòa đang điều chỉnh góc độ để chụp sao cho đẹp hơn một chút thì đột nhiên Ôn Nhan Khanh cầm lấy chiếc đĩa của cô, không nói năng gì, đổ hết thức ăn ở trong đó vào thùng rác bên cạnh.

Tô Hòa ngạc nhiên, dừng ngay động tác:

- Anh làm gì thế?

Mặt Ôn Nhan Khanh lấy lại vẻ nghiêm nghị, sầm sì như hồi đầu cô mới gặp, ánh mắt lạnh lùng, nói:

- Tôi cứ nghĩ người được tôi mời ăn là một người bạn, chứ không phải là một biên tập viên tò mò mang ý đồ đưa cuộc sống riêng tư của tôi lên mặt báo cho công chúng xem.

Tô Hòa ngây người, còn Ôn Nhan Khanh thì không cho cô thêm thời gian để ngây ra như vậy nữa:

- Tám rưỡi rồi. Tạm biệt.

Anh ấy đang đuổi khách? Tô Hòa lúng túng. Ý định chụp ảnh chẳng qua

chỉ là phản ứng theo bản năng nghề nghiệp trong chốc lát, chứ cô không hề nghĩ rằng nó lại gây phản cảm cho Ôn Nhan Khanh như vậy, có điều nghĩ kĩ thì thấy, hành động đó của cô đúng là rất thất lễ, chẳng trách mà anh giận như vậy.

- Ôn Nhan Khanh, thực ra, tôi - Cô định giải thích, nhưng Ôn Nhan Khanh đã cúi đầu, làm động tác mời khách về.

Tô Hòa cảm thấy mặt nóng bừng, vừa lúng túng vừa xấu hổ, và thêm một chút mất mát rất khó tả, nhưng ở lại cũng không phải cách hay. Vì thế cô lặng

lẽ đứng dậy, ngấp ngừng nói:

- Vậy, vậy tôi đi đây. Xin lỗi

Ôn Nhan Khanh vẫn ngồi yên tại chỗ.

Tô Hòa cầm ô và túi bước ra khỏi phòng, thang máy đang chờ phía bên

ngoài, nhấn nút một cái, cánh cửa cabin mở ra. Cô vừa bước vào trong một bước, dường như chợt nhớ ra điều gì, đột nhiên quay đầu lại.

Không ngờ, Ôn Nhan Khanh cũng đang chăm chú nhìn cô.

Ánh mắt hai người gặp nhau.

Ôn Nhan Khanh đang định cử động thì đã thấy Tô Hòa bắt ngờ le lưỡi ra,

làm điệu bộ chọc cười, rồi nhanh như một tia chớp, quay trở vào, cầm chiếc đĩa trước mặt anh cùng với những thức ăn trong đó lên, sau đó lại chạy về phía thang máy.

Một loạt động tác ấy diễn ra trong chưa đầy mười giây.

Trong khoảng khắc cánh cửa cabin thang máy từ từ khép lại, từ trong vọng ra tiếng cười khúc khích của cô:

- Không cho tôi chụp, thì sẽ phải đền đủ thức ăn cho tôi, bản cô nương nhận hết chỗ bánh mì này. Bye bye!

Một tiếng “tinh tang” vang lên, cửa thang máy cuối cùng đã đóng hẳn.

Tiếng của Tô Hòa dường như vẫn còn vọng lại trong không gian ở đây.

Ôn Nhan Khanh vẫn ngồi trên ghế, dường như cả người anh đã bị đóng

đình ở đó. Không biết thời gian trôi qua đã bao lâu, sau cùng anh từ từ đưa tay lên trán, rồi cúi người xuống, lặng lẽ mỉm cười.

Cô tiểu thư rắc rối này

Đúng là hết cách

M à n t hứ b a

Nghìn năm trước

Có một lần

Vì sự giao kèo với ma quỷ

Không tiếc đổi thay điều kì diệu thiêng liêng

Chiếc hộp báu của Pandora vỡ tan [1]

Bay ra đàn bướm từ địa ngục

Tham lam, tàn giết, rủi ro - được gọi tên thành tai ương

Và đã có ai từng mổ xẻ

Đó là những lời thề, đã vỡ tan vì loài người bội tín.

[1] Pandora được cho là người phụ nữ đầu tiên, làm từ đất sét. Trong Thần thoại Hi

Lạp, Pandora (tiếng Hi Lạp cổ,, bắt nguồn từ là “tất cả” và v “món quà”) xuất hiện trong một số phiên bản thần thoại được ghi chép với những chi tiết không giống nhau. Trong phiên bản được biết đến rộng rãi nhất, thần thoại của Hesiod, Zeus ra

lệnh cho Hephaestus nặn ra cô từ đất như một sự trừng phạt loài người vì sự đánh cắp

lửa của Prometheus, và tất cả các vị thần đã dự phần vào việc tặng cho cô những “món quà cám dỗ”. Cô được gửi xuống chung sống cùng Epimetheus, em trai Prometheus dưới trần gian, cùng với một chiếc bình đầy kín. Vì tính tò mò, một ngày Pandora đã mở chiếc bình, từ trong bình tất cả các tai họa và những điều xấu xa bay ra và lan tràn mặt đất. Pandora vội đập bình lại và chỉ còn lại hi vọng nằm lại ở đáy bình với con người.

11. Chương 11

Mỗi dấu ấn trong trái tim của chúng ta

Rõ ràng là vết sẹo

Nhưng cuối cùng đều đã biến thành

Những điều kì diệu lấp lánh

Ngày hôm sau, khi trời vừa sáng, mẹ Tô Ngu đã lập tức đáp tàu hỏa trở về

nhà. Theo như lời của bà thì: “Ba giờ chiều mẹ có một cuộc phỏng vấn! Mẹ phải trở về để chuẩn bị, trang điểm xinh đẹp rồi còn đi phỏng vấn chứ”. Trước

ánh mắt vừa lo lắng của con gái, bà mỉm cười, xoa đầu con:

- Yên tâm đi, lần trước vì ngưỡng cửa của Gia Hoa cao quá, lần này mẹ sẽ bắt đầu từ chỗ thấp vậy. Trường trung học này chắc chắn không có vấn đề gì đâu, chờ mẹ lấy lại phong độ, hà hà, xem Gia Hoa sẽ phải cầu xin mẹ tới làm

việc như thế nào nhé!

Phải nói rằng, tinh thần lạc quan ấy của mẹ đã khích lệ Tô Ngu rất nhiều. Tuy không biết con đường đi tìm việc của mẹ có thành công hay không, nhưng tâm trạng lần này của Tô Ngu đã hoàn toàn khác hẳn với lần trước.

Cô nhìn chăm chăm vào con tàu từ từ chuyển bánh, thầm nói với chính mình: Nhất định phải cố gắng. Cô đã lớn rồi, nếu mười bảy năm trước cô là

con chim nhỏ, lớn lên vô tư lự dưới sự chở che của cha mẹ, thì bây giờ khi đã

đu lông đủ cánh, cô sẽ phải học cách tự bay lên, có như vậy mới có thể bảo vệ cha mẹ được.

Mang niềm tin ấy, Tô Ngu tiếp tục vừa chăm chỉ theo học chương trình của

S.S vừa tận dụng mọi thời gian rỗi sửa đi sửa lại bản thiết kế của mình.

Cuối cùng, vào một ngày cuối tuần cuối tháng chín, Tô Ngu đã gửi tác phẩm dự thi của mình đi bằng phương thức chuyển phát nhanh EMS với tâm trạng thấp thỏm.

Lúc đó, cuộc thi “Viên ngọc hi vọng” đang được lan truyền rất nhanh chóng và rộng rãi trên mạng. Các trang mạng uy tín đều có phần giới thiệu ở ngay trang đầu, sau khi đăng nhập vào đó là lập tức tới trang chi tiết về phiếu bình chọn, hàng ngày đều có tác phẩm dự thi mới được gửi đến và nhận được sự đánh giá, bình luận của mọi người. Ngoài việc thu hút sự quan tâm rất rộng rãi, hoạt động này cũng gây ra không ít chuyện dở khóc dở cười.

Nổi tiếng nhất là mọi người có ID là BADNEWS, người này chuyên đưa ra những lời bình luận xét châm biếm dưới các tác phẩm tham gia dự thi, và những lời nhận xét xác đáng, hóm hỉnh của người ấy nhanh chóng được hưởng ứng của rất nhiều người. Những người hưởng ứng thậm chí còn lập ra “nhóm BD”, hễ BADNEWS đưa ra lời bình là lập tức chụp ảnh, và hễ là những lời bình do BD đưa ra thì lập tức sẽ được đưa nhau truyền đi.

Trong một thời gian thậm chí xảy ra hiện tượng, những tác giả có tác phẩm tham gia cuộc thi “Viên ngọc hi vọng” coi việc nhận được lời bình của BADNEWS là một niềm vinh dự. Ví dụ như tác giả của một chiếc nhẫn ngọc màu xanh đã không ngại ngần xuất hiện trước ống kính, PS tấm ảnh của mình cùng bạn gái và con chó yêu quý đang ngồi thân thiết bên nhau cạnh hình ảnh của chiếc nhẫn, để làm tăng thêm ý nghĩa sâu xa của chiếc nhẫn. BADNEWS đã đưa ra lời bình rất đơn giản ở phía dưới với ba chữ: “Mũ xanh rồi”.

Cư dân mạng vừa nhìn thấy, lập tức thi nhau khen hay. Thì ra, thiết kế xung quanh của chiếc nhẫn có một số chỗ lỗi ra, nhìn ngang rất giống với một chiếc mũ. Và điều buồn cười hơn là, trong chiếc ảnh chụp chung của nhà thiết

kế với bạn gái, con chó đang ôm lấy chân của cô gái trong trạng thái nhào tới

một cách thô thiển. Cảnh tượng ấy thật hợp với ba chữ của BADNEWS. Vì vậy, mà phía dưới đã có một lô những ment, người thì cười, người thì phụ họa, chỉ trong một buổi tối mà số lượng ment đã dài tới cả trăm trang. Cuối cùng, nhà thiết kế đành phải xuất đầu lộ diện xin lỗi và gỡ bỏ ảnh của mình xuống, chỉ để lại hình ảnh chiếc nhẫn.

Lại ví dụ như một người tự xưng là MM 9x, thiết kế một chiếc dây chuyền, sau đó cũng PS ảnh tự chụp của mình lên, để lộ hõm giữa hai bầu ngực hòng làm tôn vẻ hoàn mỹ của sợi dây chuyền. Mọi người liên tiếp bày tỏ sự thích thú: “Ồ ồ, đây là E-CUP!”.

BADNEWS đã xuất hiện và ment rằng: “Đây là M”.

Mọi người hỏi, phải hiểu lời bình này như thế nào. BADNEWS đáp: ”M: (1)

Tượng hình; (2) Hội âm; (3) Vị trí nhạy cảm; (4) Quảng cáo sữa”.

Thế là những người thuộc nhóm BADNEWS lại thi nhau ment: “Hãng sữa XX nhào nặn lại hình ảnh M của phụ nữ!”.

“Muốn được như tôi? Hãy uống sữa XX”.

Từ đó, “em M” thịnh hành một thời và trở thành từ mới của cư dân mạng.

Thậm chí, đến cả Tạ Thanh Hoan và Quan Tiểu Đông cũng biết đến

BADNEWS!

Trong giờ học môn lịch sử của ngọc vào thứ hai, khi thầy giáo vừa nói tới

ngọc châu Âu cổ:

- Bộ vương miện Dây Thường xuân này do một người có tên là Alexander Köchert thiết kế riêng cho Nữ hoàng Elizabeth - cũng chính là công chúa Sissi mà chúng ta vẫn quen thuộc - vào năm 1878. Quả ở giữa làm bằng ngọc lục bảo, gồm tổng cộng 15 viên có trọng lượng 63 carat, 1.478 viên kim cương, nặng 272 carat, ngoài ra còn có 2.456 viên kim cương khác nữa được gắn vào đó. Mười năm sau, một nhà thiết kế khác của gia tộc Alexander Köchert đã sửa lại hình dáng của chiếc vương miện, ông ta thêm nhiều viên ngọc lục bảo nữa

lên vương miện

Quan Tiểu Đông nhìn thấy vô cùng thích thú và buột miệng kêu lên:

- Thật là tuyệt quá!... Đẹp quá - Rồi sau đó thốt ra - Đây có lẽ là cái được gọi là mũ xanh thì phải?!

Thầy giáo đứng trên bục nghe vậy, bất giác cười.

Quan Tiểu Đông xấu hổ gãi đầu:

- Em, em xin lỗi, tự nhiên em quên mất.

Ông thầy tuổi trạc ngũ tuần, tóc điểm bạc nhưng tinh thần vẫn rất minh mẫn, cười và hỏi:

- Em cũng đang theo dõi BADNEWS và cuộc thi “Viên ngọc hi vọng” à?

- Dạ Mặc dù thầy Ôn nói chúng em không được tham gia, nhưng em nghĩ

xem thiết kế của người khác cũng không phải là một việc xấu, vì thế hầu như tối nào em cũng theo dõi xem có thiết kế nào mới không.

Trước thái độ khiêm tốn ấy của học sinh, thầy giáo rất khen ngợi:

- Đúng vậy, tiếp thu những điểm mạnh của người khác là cách tốt để làm

ình tiến bộ, hơn nữa, chúng ta đang sống trong thời đại mở cửa. Thế

nào, em đã thu hoạch được những gì?

- Rất, rất tuyệt vời! - Một khi được phép nói tới những điều mình quan tâm, vẻ nem nép, lo sợ của Quan Tiểu Đông hoàn toàn biến mất, cậu ta hào hứng hẳn lên - Có khá nhiều tác phẩm thiết kế tương đối tốt, khiến em mở rộng được tầm mắt. Xem ra, nhân tài của ngành thiết kế ngọc nước ta không hề hiếm.

Tạ Thanh Hoan lườm cậu ta một cái rồi nói với giọng khinh khỉnh:

- Em cũng đã xem rồi, chẳng có gì là tuyệt cả.

- Sao lại thế được? - Quan Tiểu Đông mở to mắt - Ví dụ như cái khuyên

đeo mũi hình con rắn đeo kính của số 163, đúng là một tác phẩm rất khéo léo

mà!

- Có thể về kết cấu không có gì đáng chê, nhưng số lượng người chấp nhận rất ít. Trước hết, rất ít người đeo khuyên mũi, huống hồ đó lại là hình của một con rắn đeo kính, trừ những người kì quặc thích khác đời ra thì ai mà mua thứ ấy chứ? - Nói đến đây, Tạ Thanh Hoan cố quay sang phía Diệp Nhất để tìm kiếm sự đồng tình - Đúng không, Diệp Nhất? Là nhà thiết kế của thế kỉ mới, không chỉ phải chịu trách nhiệm về tác phẩm mà còn phải chịu trách nhiệm trước thị trường.

Không ngờ, Diệp Nhất - người luôn thể hiện quan điểm lợi ích thực tế, lần

này lại lắc đầu, rồi đưa tay sờ lên mũi và nói:

- Điều đó thì chưa hẳn. Thích khác đời là điều có trong tính cách của bất cứ ai, thực ra nó cũng rất bình thường.

Tạ Thanh Hoan nhướn mày định phản bác thì Diệp Nhất đã cười, nói:

- Hơn nữa đừng quên rằng, những ca sĩ đi theo con đường sáng tạo khác

người ở phương Tây đâu đâu cũng có và là một trong những kênh tiêu thụ rất tốt của mẫu thiết kế ngọc này.

Tạ Thanh Hoan không nói được câu nào, một lúc sau, hừ một tiếng lạnh lùng rồi quay mặt đi. Quan Tiểu Đông không ngờ lần này Diệp Nhất lại đứng

về phía mình, vì thế càng phấn chấn, nói:

- Diệp Nhất, cậu cũng theo dõi cuộc thi này à? Cậu có thấy số 32 và số 207

cũng rất tuyệt

Mọi người thảo luận rất sôi nổi. Tô Ngu chỉ lặng lẽ ngồi quan sát từng người, trong lòng thấy vừa có phần khâm phục, vừa thấy hơi bất lực, nhưng có lẽ phần nhiều là buồn. Thầy giáo và các bạn trao đổi với nhau rất thuận tiện và trực tiếp, còn mình, cứ như thể đang ở cách họ một lớp kính, rõ ràng là nhìn thấy tất cả nhưng không sao tham gia thực sự được.

Nếu, có cha mẹ ở đây thì tốt chắc hẳn họ sẽ thuật lại cho cô tất cả

những chi tiết mà cô không chú ý được, không để cho cô bỏ sót thông tin nào.

Cô rất muốn, rất muốn biết nội dung cuộc trao đổi của mọi người, muốn biết những lời nhận xét của họ về cuộc thi này.

Trong khi cô đang buồn vì điều đó thì nhìn thấy Quan Tiểu Đông ở phía đối

diện với cô, đưa ra một con số: 291

291?

Đôi mi mắt của cô khẽ rung lên.

Cô nhìn thấy miệng của Quan Tiểu Đông cứ mở ra rồi khép lại, cậu ta nói:

- Phải rồi, mấy hôm trước mới có số 291, rất bất ngờ

Số hiệu ấy

Là của cô.

Tác phẩm của cô, đã xuất hiện trên trang web chính thống hai hôm trước,

xác nhận bài thi ấy đã được nhà tổ chức nhận được. Lúc này, nghe các bạn trong lớp nhắc đến khiến cô rất hồi hộp, cô mở to mắt nhìn về phía Diệp Nhất, muốn xem cậu ấy sẽ nhận xét như thế nào dưới góc độ khách quan của một người không biết sự việc.

Diệp Nhất hơi chau mày, nói:

- Cậu muốn nói tới mặt dây chuyền hình trái tim có nền là hổ phách và viên bằng bảy viên kim cương phải không?

Tô Ngu lại vội rời mắt nhìn sang miệng của Quan Tiểu Đông, thì thấy cậu ta gật đầu:

- Nạm những hạt kim cương vào trong hổ phách, không phải ở bên cạnh, không phải ở phía ngoài, mà là làm thành những lỗ nhỏ trong hổ phách nạm kim cương vào cậu không thấy rất sáng chói sao?

Diệp Nhất im lặng, không trả lời. Có Tạ Thanh Hoan thì xen vào, nói với giọng lạnh lùng:

- Mặc dù là sáng chói, nhưng về mặt công nghệ thì sẽ rất khó thực hiện. Vì thế, kiểu thiết kế ấy chẳng ra chỉ là hảo huyền, ảo tưởng mà thôi! - Đôi môi đỏ mọng của cô cứ mở ra, khép lại, nói ra những lời như những cú đánh rất mạnh đối với Tô Ngu.

Hảo huyền?!

Ả o t ưởng g ! ?

Bốn chữ ấy như bàn tay vươn ra từ chỗ sâu nhất trong lòng đất, loáng một cái kéo tuột niềm tin, hi vọng, lòng tự tin của Tô Ngu vào trong đáy vực sâu. Chiếc đồng hồ trên tường đột nhiên lóe sáng, in bóng trên màn hình.

Thầy giáo vỗ tay, nói:

- Được rồi, bài học hôm nay dừng lại tại đây. Về nhà, đồng thời với việc lên mạng, bàn tán thì đừng có quên ôn bài. Nếu nguồn tin của tôi không sai, thì bài thi vào thứ năm tuần sau sẽ là môn Lịch sử của ngọc.

- Sao cơ? Lại thi - Tạ Thanh Hoan ca cẩm một cách éo ợt. Tuần nào cũng thi, cho dù là người chăm chỉ như cô cũng cảm thấy rất áp lực.

- Chúc các em may mắn! - Thầy giáo chúc một câu như vậy xong thì cười hà hà và ra khỏi lớp.

Quan Tiểu Đông vừa thu dọn sách vở vừa hỏi:

- Ngày mai đi vịnh Bán Nguyệt, ai đi xe của trường?

- Tôi sẽ tự đi tới đó - Tạ Thanh Hoan đáp. Kể từ sau lần thứ nhất đi xe nhà

trường tới vịnh Bán Nguyệt và biết vị trí của nhà xưởng gia công, cô liền thay

đổi cách thức là đi thẳng đến đó, chứ không tới tập trung ở trường nữa. Có điều, nhắc tới xưởng gia công ấy đúng là làm cho Tạ Thanh Hoan thấy đau đầu hơn cả chuyện bài thi vào thứ năm tuần sau. Vì làm bài thi chỉ cần có mảnh khoe đối phó là xong, còn khi ở trong xưởng gia công thì phải đối phó với một gã háo sắc.

Diệp Nhất nhún vai:

- Tôi thì thế nào cũng được! - Vì hiện tại cậu đang ở trong trường S.S, nên cho dù có muốn đi thẳng tới đó thì thầy Ôn biến thái cũng sẽ không cho.

Quan Tiểu Đông hỏi:

- Thế còn Tiểu Ngu thì sao?

Quay lại nhìn thì thấy Tiểu Ngu cứ ngồi im, đôi mắt nhìn về phía xa xăm, vô

định, dường như cô đang nghĩ tới điều gì đó. Quan Tiểu Đông chợt nhớ ra rằng cô không nghe được, bèn “à” lên một tiếng, đang không biết nên làm thế

nào thì Diệp Nhất đứng dậy, đáp thay cho Tiểu Ngu:

- Cô ấy sẽ đi cùng với tôi, chúng tôi sẽ đi xe của nhà trường.

- Ủ, được. Vậy ngày mai tôi cũng đi xe của nhà trường, như vậy sẽ có thêm

người nói chuyện! - Quan Tiểu Đông nói như trút được gánh nặng, rồi nhìn Diệp Nhất bằng ánh mắt đầy vẻ cảm kích - Vậy, tôi về trước đây.

Diệp Nhất đưa tay vẫy:

- Ủ, bye!

Tạ Thanh Hoan cầm chiếc laptop lên, khi ra tới cửa lớp học, đột nhiên cô

quay đầu lại nhìn Diệp Nhất với vẻ như đang suy nghĩ, sau đó lại nhìn Tô Ngu nhưng không nói gì rồi cũng rời khỏi lớp học.

Trong phòng học rộng lớn chỉ còn lại Diệp Nhất và Tô Ngu.

Diệp Nhất đứng bên cạnh Tô Ngu, thấy cô vẫn không nhìn mình, cậu bèn

kéo ghế ngồi xuống trước mặt cô, rồi viết con số 291 lên bàn.

Cảm thấy có sự thay đổi của luồng ánh sáng, đôi mi của Tô Ngu khẽ rung lên, cuối cùng cô cũng quay lại, ngạc nhiên nhìn Diệp Nhất.

Diệp Nhất khẽ mỉm cười, rồi ra hiệu bằng tay: “Số 291, bạn giỏi lắm”.

- Cậu, cậu - Tô Ngu run rẩy không nói lên lời. Một phần vì thấy Diệp Nhất nói chuyện với cô bằng ngôn ngữ bàn tay, một phần vì thấy Diệp Nhất đã biết bài thi của cô mang số 291

“A ha, cậu, quả nhiên là số 291! Bị tôi đoán đúng rồi nhé!”.

Đôi mắt của Diệp Nhất thoáng nụ cười tinh quái, và khi nó lọt vào mắt của

Tô Ngu thì lại biến thành sự châm biếm. Sống mũi cô chợt thấy cay cay, cô run rẩy lên tiếng hỏi:

- Vì, vì sao

“Muốn biết, vì sao, tôi đoán trúng hả?”.

- Đoán, như thế nào? - Vì sao Diệp Nhất lập tức đoán ngay ra bản thiết kế ấy là do mình vẽ?

“Đó là vì ” - Diệp Nhất đột nhiên tỏ vẻ tự cao tự đại, và ra hiệu bằng tay, “Tôi, là người kế tục, của S.S, để có được một mã xác nhận của quản trị, rất đơn giản. Vì thế, vừa nhìn thấy số 291, Mĩ Cảnh Gia Viên, thì tôi biết ngay đó là cậu”.

-

Tô Ngu thực sự không biết nói gì nữa.

“Có điều ”, Diệp Nhất đột nhiên để hai tay xuống, lên tiếng:

- Cậu có biết tất cả các thiết kế của cậu đều có một điểm chung là gì không?

Tô Ngu lắc đầu.

Diệp Nhất đưa ngón tay ra:

- Thứ nhất, cậu luôn theo đuổi ý nghĩa, vì thế rất ít khi chú ý đến nền để làm tôn ngọc lên, mà lựa chọn cách để trống trù tượng.

Tô Ngu ngẫm nghĩ kĩ về những lời nói đó, đúng là khi thiết kế cô rất không thích tạo nên những bối cảnh lờ lợt, mà hầu như chỉ dùng đến ánh sáng và hình khối.

- Thứ hai, cậu rất cầu toàn, không có những yêu cầu đặc biệt, tất cả những bản vẽ hoàn thiện của cậu đều có kích thước giống như thật. Điểm này, sẽ đạt được yêu cầu tuyệt đối khi Chung Bài Bài yêu cầu chúng ta vẽ về đá hồng ngọc.

Lại bị nói trúng rồi trước khi sáng tác, cô thường nghĩ thật kĩ về độ lớn nhỏ của vật thật, sau đó vẽ theo số liệu một cách chặt chẽ, hầu như cô không biết cách phóng to hoặc thu nhỏ lại.

- Thứ ba, cách vẽ của cậu rất giống với Hạ Ly. Nhưng, cậu có biết là giống anh ta nhất ở điểm nào không?

Tô Ngu mở to mắt.

Diệp Nhất ghé sát cô, mũi đối mũi, mắt đối mắt, rồi nói rành rẽ từng tiếng với vẻ kì lạ:

- Là, ma, mị.

Mắt của Tô Ngu càng mở to hơn, đôi con người trong suốt in trợn vẹn khuôn mặt của Diệp Nhất. Diệp Nhất phì cười:

- Nhìn cậu căng thẳng kìa.

Đôi môi Tô Ngu khê run run, khó khăn thốt ra từng tiếng:

- Thật sự là ma, mị?

- Nói thế này, Hạ Ly rất giỏi nắm bắt mặt tối trong lòng người khác, sau đó

thể hiện ra bằng phương thức đầy sức mê hoặc. BLOOD chính là ví dụ điển hình. Rõ ràng là bạo lực, đổ máu, nhưng qua cách thể hiện của anh ta thì lại trở nên vô cùng hấp dẫn. Về mặt này, cậu rất giống với anh ta.

Tô Ngu cảm thấy như có vật gì đó bất ngờ xuyên qua tim, đau nhói.

- Nhưng, cậu lại cũng không giống anh ta. Vì, phong cách của Hạ Ly là chìm đắm đến cùng, không để cho người ta có chút hi vọng nào.

Nhưng còn cậu thì vẫn giữ được, sự trong sáng, mang đến cho người ta,

một cảm giác tích cực. Giống như tác phẩm 291 - Diệp Nhất nói đến đây thì không cười nữa, mà nhìn cô bằng đôi mắt sáng long lanh, và với vẻ rất chân thành, Vết thương lòng, vết thương trong lòng, rõ ràng là trái tim đã tan vỡ, nhưng vẫn rất kiên cường trụ lại, đem tất cả những nỗi đau, từ vết thương đau đớn, biến thành sức mạnh lấp lánh. Rất giỏi. Rất giỏi, Tiểu Ngu ạ.

Tiểu Ngu cắn môi dưới, cố hết sức nhưng vẫn không sao kìm được những giọt nước mắt đang trào ra.

Diệp Nhất mãi mãi cũng không biết được, những lời của cậu quan trọng như thế nào đối với Tiểu Ngu.

Vừa mới đây thôi, câu “hảo huyền” của Tạ Thanh Hoan đã như một cú đẩy

rất mạnh, rất lạnh lùng và cay nghiệt, khiến cô rơi xuống vực sâu đen tối.

Nhưng bây giờ, chỉ một câu “rất giỏi” của Diệp Nhất đã lập tức kéo cô lên khỏi vực sâu.

Hơn nữa, tâm trạng nặng trĩu, rối ren, buồn bã cũng dường như đều tan biến vì câu nói đó. Hồi 11.2

Diệp Nhất, thật ấm áp

Ấm áp, đến như vậy

Tô Ngu nhìn Diệp Nhất chăm chăm, đôi mắt đen và những ngấn nước của

sự cảm kích càng trở nên đáng yêu. Vẻ mặt của Diệp Nhất liên tiếp diễn ra những thay đổi, cậu khẽ ho hai tiếng với vẻ không tự nhiên, rồi mới đưa mắt

nhìn lại khuôn mặt của Tô Ngu:

- Vì thế, không cần phải hoài nghi bản thân, cậu, nhất định sẽ thành công.

- Nhưng Tạ Thanh Hoan, nói, công nghệ, sẽ, rất khó, thực hiện

Rốt cuộc cũng là vì khi mới bắt đầu học về ngành này, cô đã nghĩ ra rất

nhiều khả năng, chỉ riêng điều “có thể tạo ra được hay không” thì không nghĩ tới.

Tạ Thanh Hoan nói không sai, một bản thiết kế đẹp đến mấy mà kỹ thuật

công nghệ của loài người không thể đạt đến thì cũng chỉ là một tờ giấy lộn.

- Vì thế, phải nghĩ cách.

- Cách? Nghĩ, như, thế nào?

Diệp Nhất nháy mắt với cô:

- Đừng quên là, chúng ta có một ông thầy quái thai, Chung Bài Bài. Càng

không nên quên, từ trước tới nay thầy ấy luôn tự cho rằng mình là một thiên tài về mặt gia công ngọc.

Chỉ một câu thôi đã đủ để đánh thức người đang say sưa trong giấc mộng.

Những hoang mang, băn khoăn, tiêu cực trong lòng cô lập tức tan biến hết,

một lần nữa Tô Ngu thoát khỏi u ám trở về với thế giới rực rỡ.

Cuộc thi “Viên ngọc hi vọng” tiếp tục diễn ra rầm rộ. Lướt xem các trang

sản phẩm, những bình luận đùa vui của cộng đồng cư dân mạng cũng đã trở

thành niềm vui lớn nhất bên lề của cuộc thi.

BADNEWS vẫn giữ phong cách sắc sảo, ngắn gọn, độc địa và khác người. Mãi tới sáng thứ ba, người ấy mới đột ngột xuất hiện dưới tác phẩm số 291 và

để lại một đoạn như sau:

“Những đôi tình nhân gắn bó máu thịt suốt mười năm, bây giờ đã mỗi người một ngã; những người mười năm trước là bạn bè bình thường, mỗi người một hướng thì hôm nay lại có thể cùng ngồi uống rượu. Vì thế mới thấy câu nói của người xưa ‘Thân thiết quá sẽ có lúc không còn tôn trọng nhau’ quả là rất đúng. Nhớ lại mười năm qua, duyên đến rồi duyên lại đi, giống những dấu ấn in mãi trong lòng tôi, rõ ràng là rạn nứt, nhưng nhìn lại chỉ thấy rạn vỡ vô cùng”.

Đây là lần đầu tiên BADNEWS để lại lời nhắn dài như vậy!

Cũng là lần đầu tiên BADNEWS không giữ cái vẻ khe khắt mà thay vào đó là những tình cảm rất thật!

Khi lời bình luận được đưa ra, mọi người đều rất sửng sốt.

“Thưa nhóm trưởng, anh thất tình à?”.

“Nhóm trưởng, anh bị cướp à?”.

”A ha ha, nhóm trưởng bộc lộ tuổi tác rồi nhé, mười năm, vậy thì ít nhất cũng ba mươi rồi?”.

“Nhóm trưởng, anh là phụ nữ à? Đúng là tin mới động trời!”.

Sau khoảnh khắc sửng sốt, cười cợt, nịnh hót, có người đã đi vào vấn đề chính về tác phẩm:

“Có điều, bản thiết kế sợi dây chuyền ấy rất đẹp, vợ tôi đứng bên nhìn thấy cứ trố cả mắt lên!”.

”Người thiết kế đó thật can đảm, không lẽ người ấy không biết câu ‘Sau Hạ Ly không có hổ phách’? Dám thách thức người có danh tiếng, và cũng lại dùng hổ phách!”.

“Được nhóm trưởng đưa ra nhưng lời bình như vậy, cảm giác ý nghĩa của sợi dây chuyền này hẳn rất sâu sắc”.

Những người theo dõi càng ngày càng nhiều, những lời bình luận cũng kéo

dài tới hơn hai trăm trang. Có rất nhiều người bàn luận về sợi dây chuyền hổ phách Vết thương lòng, thậm chí còn tìm kiếm ra nó là ai.

Nhưng trang giới thiệu về người thiết kế thì lại trống trơn, ngoài tác phẩm ra, không hề có hình ảnh hay những dòng viết về lai lịch người ấy. Hơn nữa, được nhiều người bàn luận như vậy mà vẫn không xuất đầu lộ diện để cảm ơn.

Vì vậy, sự im lặng và bí hiểm của người ấy cũng đã tạo nên một sức hút khác của tác phẩm.

Tô Ngu tất nhiên không thể nào cảm ơn được.

Lúc đó, cô gần như bật khóc đến nơi.

Vì thế, sáng sớm ngày hôm sau, cô cầm bản photo của bản thiết kế đến

trường S.S gặp Diệp Nhất. Sau khi gặp Diệp Nhất, nhớ đến vấn đề quan trọng nhất, cô vội đưa tay ra làm hiệu: “Nếu chẳng may, thầy Chung hỏi, do ai thiết kế thì trả lời như thế nào?”.

Kết quả là Diệp Nhất cứ nhìn cô chăm chăm, một hồi lâu không nói năng gì.

Nhìn thấy bộ dạng ấy của Diệp Nhất, Tô Ngu thất vọng, tiếp tục “nói” bằng

tay: “Quả nhiên là không có cách nào, để giữ kín được? Nói thế nào mới được? Tôi”.

Mới “nói” đến đây, thì Diệp Nhất đã bất ngờ túm chặt lấy tay cô.

Tô Ngu sửng người, mở to mắt nhìn.

Về mặt Diệp Nhất vừa như chẳng để ý đến điều đó, nhưng lại dường như rất chú tâm, sau cùng, cậu trẻ mới nói:

- Cậu không thể nhận xét một chút về ngôn ngữ bàn tay mà tôi đã học sao?

“? ? ? ?” - Trong mắt của Tô Ngu toàn những dấu hỏi.

Diệp Nhất khẽ ho mấy tiếng, rồi chìa bàn tay ra về bất lực:

- Thôi được, mặc dù thầy giáo dạy ngôn ngữ bàn tay cho tôi thừa nhận, tôi

đúng là một thiên tài, nhưng phần nhiều, ông ấy cho rằng, tôi có, những đặc trưng rõ rệt, không đến nơi đến chốn, của sao Song Tử.

Mặc dù những lời của cậu ấy rất không rõ ràng, nhưng Tô Ngu hiểu, việc học ngôn ngữ bàn tay của Diệp Nhất không đến nơi đến chốn, nên không thể nói chuyện với cô hoàn toàn bằng ngôn ngữ bàn tay được.

Không hiểu vì sao, tâm trạng lo lắng bồn chồn ấy bất giác tan biến hết sau

sự xen vào của chi tiết nhỏ nhỏ ấy. Tô Ngu bặm môi, cười, rồi nói:

- Tôi, sợ, thầy Chung, hỏi, là ai, thiết kế.

- Thì nói rằng, vào website của “Viên ngọc hi vọng”, thấy nó đặc biệt, vì thế,

nhờ thầy xem cho về công nghệ - Diệp Nhất đã giải quyết một cách rất đơn giản vấn đề khó khăn bám riết lấy cô suốt cả một buổi tối - Yên tâm đi. Cậu muốn học hỏi thầy ấy, thầy ấy vui mừng còn chưa hết, còn thời gian đâu mà nghi ngờ. Không phải là tôi coi thường thầy Chung, mà là vì thầy Chung không có cái kiểu ấy.

Diệp Nhất khiến Tô Ngu thấy buồn cười.

Nhưng đến khi gặp Chung Bài Bài thì cô không còn cười như thế được nữa.

- Không làm được.

Chung Bài Bài vừa nhìn một cái, đã lập tức đưa ra lời phán quyết.

Toàn thân Tô Ngu run lên, như thể vừa bị gội một chậu nước lạnh.

Diệp Nhất lặng lẽ nắm lấy bàn tay cô.

Bàn tay của Diệp Nhất rất ấm. Tô Ngu cảm thấy sống mũi cay cay, ngược đời mắt cậu cứ lên nhìn cậu, thì thấy Diệp Nhất nói với Chung Bài Bài:

- Đừng vội khẳng định như vậy. Chắc chắn thầy có cách, thưa thầy, thầy là thiên tài về mặt này cơ mà.

Chung Bài Bài nghe thấy hai từ “thiên tài”, có vẻ hơi lung lay, nhưng sau

khi nhìn lại bản thiết kế một lần nữa, vẫn lắc đầu:

- Cho dù là tài giỏi đến mức nào, nhưng không làm được là không làm được.

Tô Ngu không nén được, hỏi:

- Vì, sao?

Chung Bài Bài quay sang cô, thở dài:

- Cô em gái của tôi, không lẽ em chưa học trong sách giáo khoa à? Hồ

phách là nhựa của các loài cây họ tùng bách và họ đậu vùi dưới đất sâu sau

những năm hóa thạch mà thành. Thông thường tuổi đời của nó là bao nhiêu?

Tô Ngu trả lời:

- Một trăm năm mươi nghìn năm.

- Chính xác. Vậy em nghĩ xem, một trăm năm mươi nghìn năm mới được

như vậy, rất khó, và thiết kế này nhất định phải đục lỗ. Hổ phách lại là chất xốp và giòn, chỉ cần dùng sức hơi mạnh là nó biến thành bột, hơn nữa nó không chịu nhiệt, không để được dưới ánh mặt trời, dễ bị mất nước và tan chảy. Huống chi lại còn phải đục một cái lỗ và nạm kim cương vào đó. Vì vậy

không thể được. Trừ khi - Đột nhiên Chung Bài Bài dừng lại.

Tô Ngu thấy có hi vọng, bèn hỏi:

- Trừ phi, gì cơ?

Chung Bài Bài trầm ngâm một lúc mới trả lời:

- Nghe nói có một loại hổ phách có tên là “Khu rừng trong mơ”, chất lượng

rất đặc biệt, rất cứng, và có thể thử một chút. Có điều, loại hổ phách ấy chỉ được biết đến chứ không kiếm được, chắc hẳn giá rất cao và không thể mua được. Vẫn nên thôi, thôi đi - Nói rồi, Chung Bài Bài chuyển chủ đề câu chuyện - Này, người đẹp đi đâu rồi? Vừa mới nhìn thấy đây, thế mà thoát một

cái đã không thấy đâu nữa? Để gặp được cô ấy, hôm nay tôi đã phải

Chung Bài Bài quay người lại, định đi tìm Tạ Thanh Hoan.

Tô Ngu đứng lặng im tại chỗ, trong lòng rất thất vọng.

Diệp Nhất đảo mắt, rồi đột nhiên nói bằng giọng rất thư thái:

- Quả nhiên anh họ đoán đúng

Bước chân của Chung Bài Bài hơi khựng lại, quay đầu lại hỏi:

- Gì cơ?

- Trước khi đi, em cũng có hỏi anh họ em câu hỏi này, anh ấy cũng nói,

không có cách giải quyết được. Nhưng em không tin, bèn nói, cho dù tất cả mọi người nói rằng không có cách nào, thì nếu đến hỏi thầy Chung, chắc chắn thầy ấy sẽ tạo ra điều kì diệu.

Đôi mắt của Chung Bài Bài lập tức sáng bừng:

- Thật không? Thật không? Ha ha ha

- Nhưng anh họ em, đã cười lạnh lùng và nói - Không thể phủ nhận Diệp

Nhất bắt chước Ôn Nhan Khanh rất giống, từ ánh mắt đến tư thế - Cậu nói tới

Đại Chung ư? Anh ta bắt chước những người đi trước làm chút gì đó về cơ khí

thì còn tạm được, nhưng nếu bảo anh ta sáng tạo thì

Sắc mặt Chung Bài Bài lập tức thay đổi, anh giậm chân, tức giận nói:

- Tiểu Nhan Nhan vẫn coi thường người khác như vậy! Vì thế mới nói S.S

gì đó là đáng ghét nhất!

Diệp Nhất giả bộ thở dài:

- Cứ tưởng rằng anh họ mời thầy làm giáo viên cho chúng em vì đánh giá

cao khả năng của thầy, không ngờ, thì ra chỉ coi thầy là một lao công miễn phí, có mất tiền đâu, nên tội gì.

- Hả?! cậu ta nghĩ thế thật à? - Chung Bài Bài bắt đầu nổi đóa - Chẳng qua người ta kể chuyện hàng tháng S.S đặt rất nhiều đơn hàng cho ông già nên mới lên lớp miễn phí cho các cậu, không ngờ lại bị coi là lao công miễn phí!

Bọn tư bản quả đúng là hiểm độc!

- Thầy Chung - Diệp Nhất bước hai bước rồi nắm lấy tay của Chung Bài Bài với vẻ rất nghiêm túc - Chúng em đã học giờ của thầy, đều đã thấy được tài hoa của thầy, cho nên sẽ không bị dao động trước những lời phiến diện của anh họ đâu! Nếu là thầy Chung, em tin nhất định sẽ giải quyết được vấn đề

đục lỗ trên hổ phách!

Nói rồi, kéo tay Tô Ngu lúc đó đang vô cùng thất vọng ở bên cạnh, rồi nhảy

mất với cô:

- Đúng thế không, Tiểu Ngu? Nếu là thầy Chung, một tài năng như vậy, thì nhất định sẽ có thể

Mặc dù Tô Ngu không nhìn thấy những lời Diệp Nhất vừa nói với Chung Bài Bài, nhưng nhanh chóng lấy lại tinh thần, rồi nhìn Chung Bài Bài với ánh mắt đầy tin tưởng.

Chung Bài Bài nắm bàn tay lại, nói:

- Các em cứ yên tâm! Chẳng qua cũng chỉ là đục lỗ trên hổ phách chứ có gì

đâu? Chuyện nhỏ! Cứ để đây cho tôi! Tôi sẽ ọi người biết, cho dù không có những thứ giấy chứng nhận quái quỷ, cho dù chỉ là giáo viên miễn phí của các em, cho dù không có loại hổ phách quý hiếm “Khu rừng trong mơ”, nhưng thiên tài vẫn cứ là thiên tài, chẳng ai có thể phủ nhận được điều đó! - Nói rồi, Chung Bài Bài quay về phía Tô Ngu, nắm bàn tay cô, nói một cách trịnh trọng - Cô em bé nhỏ, cứ yên tâm! Cho tôi mười ngày, vấn đề này, nhất định, tôi sẽ

giải quyết cho em!

Tô Ngu vẫn còn chưa biết nên phản ứng như thế nào thì Diệp Nhất đột ngột xen ngang vào, nắm lấy bàn tay của Chung Bài Bài, nói rành rọt từng

tiếng:

- Cảm ơn thầy giáo!

- Ấy đau, đau, đau quá! - Chung Bài Bài vội rút tay về, nhìn Diệp Nhất, rồi

lại nhìn Diệp Nhất, rồi lại nhìn Tô Ngu, sau đó nhìn bàn tay mình, và tỏ ra vẻ đã hiểu rõ sự việc.

Diệp Nhất nhướn mày lên với Chung Bài Bài.

Chung Bài Bài lập tức đập tay lên đầu:

- Ôi, tôi phải đi bây giờ đây, hãy chờ tin tốt lành của tôi nhé! - Nói xong, quay người bước đi một cách vội vàng.

Tô Ngu đưa mắt nhìn theo bóng Chung Bài Bài, rồi quay lại nhìn Diệp Nhất

và nói với vẻ cảm kích:

- Cậu, thật là, giỏi. Đến cả, thầy Chung, cũng bị, thuyết phục.

- Tất nhiên rồi. Tôi là ai nào? Diệp Nhất không có gì là không làm được. Và cũng là, Diệp Nhất đáng tin cậy nhất của cậu - Khi nói tới nửa câu sau, Diệp Nhất nói chậm hẳn lại.

Tim của Tô Ngu đập rất nhanh, cô khẽ cắn môi, nói:

- Cảm ơn

- Đừng có mà cảm ơn sớm như vậy. Mặc dù đã thuyết phục thành công

Chung Bài Bài, nhưng thầy ấy có tạo ra được kỳ tích hay không, thì vẫn còn chưa biết được! - Thấy nét mặt của Tô Ngu thay đổi, Diệp Nhất lại nhướn mày và cười - Phải nghĩ thoáng lên một chút, cũng chẳng có gì quan trọng, chỉ là một cuộc thi thôi mà, làm ra vật thật không phải là mục tiêu cuối cùng, điều mà họ

coi trọng là tài năng. Vì thế, cậu rất có hi vọng. Nếu thực sự không được nữa, tôi sẽ tìm cách đi cửa sau cho cậu.

- Gì cơ?

- Tôi sẽ đi hỏi xem, ai là người chấm, rồi sắp xếp cho cậu ở vị trí đầu.

- Không cần! - Tô Ngu lắc đầu dứt khoát.

- Vậy bây giờ mới vừa sang tháng Mười, cuộc thi kéo dài đến ngày ba

mười mốt, cậu vẫn có thể thiết kế một mẫu mới. Dù sao cuộc thi cũng đâu có quy định là một người thì không được gửi hai bài.

Tô Ngu nhìn Diệp Nhất với vẻ buồn bã, nói:

- Cậu, hình như, thầy Chung, nhất định, thất bại.

- Ha ha. Thôi nào, thôi nào. Không trêu cậu nữa, tại cái miệng như miệng

quạ của tôi đây mà. Bây giờ thấy nhẹ nhõm hơn rồi chứ? Nhìn xem này, thời tiết đẹp như thế này, chúng ta đi chơi trò gì đi. Vừa nói đến đây, vẻ mặt của Diệp Nhất đột nhiên thay đổi, phải mấy giây sau mới trở lại bình thường, cười

nói - Phải rồi, tôi nhớ ra là phải đi mua truyện tranh. Tôi phải về trước đây.

- Ừ, được! - Tô Ngu không nghi ngờ gì, ngoan ngoãn rời đi.

Chờ khi Tô Ngu đi khuất hẳn, Diệp Nhất mới quay sang một bên, khẽ nói:

- Ra đi.

Từ phía sau một cỗ máy, một bóng người khẽ động đậy rồi bước ra.

Mái tóc dài uốn lượn như làn sóng, thân hình yếu đuối, không phải ai khác

mà chính là Tạ Thanh Hoan - người Chung Bài Bài đang đi tìm.

Diệp Nhất nhìn cô nửa cười nửa không:

- Cho dù là trốn sói già háo sắc thì cũng không cần phải trốn vào đây. Nghe trộm là một việc rất vô đạo đức đấy.

- Nghe trộm thường phát hiện ra những chuyện rất thú vị, câu danh ngôn

này của Rhett Butler, cậu chưa nghe nói tới bao giờ à? - Tạ Thanh Hoan nhìn [1]

lại với đôi mắt rực sáng, không hề nao núng.

[1] Rhett Butler: Một trong những nhân vật chính trong cuốn tiểu thuyết Cuốn theo chiều gió của tác giả Margaret Mitchell.

- OK, vậy thì nữ thuyền trưởng Rhett Butler, thế nào, cô có được những thu hoạch gì rồi?

- Thu hoạch rất nhiều. Thì ra, nhà thiết kế của sản phẩm số 291 của cuộc thi “Viên ngọc hi vọng” là Tô Ngu, mà tôi thì nhớ rằng, học sinh của trường S.S không được phép tham gia cuộc thi này.

Đồng tử của Diệp Nhất nhú lại, nhưng mặt vẫn giữ vẻ vui vẻ, thậm chí là cả nụ cười rất đáng yêu nữa.

- Vậy, cô - người đã phát hiện ra bí mật này định làm gì vậy?

Tạ Thanh Hoa cup mắt xuống, im lặng trong mấy giây.

Trong lòng Diệp Nhất có một dự cảm chẳng lành.

Quả nhiên, khi Tạ Thanh Hoan ngược mắt lên, ánh mắt liền trở nên chằm

biếm, chế nhạo:

- Là một học sinh ngoan của thầy Ôn, làm sao tôi có thể để việc trái lời thầy ấy xảy ra được?

- Thế mà tôi đã không nhận ra lòng trung thành như một con chó của cô đấy! - Diệp Nhất nói với vẻ khinh mạn, cổ tình chọc tức Tạ Thanh Hoan.

Nhưng Tạ Thanh Hoan không mắc lừa, vẫn cười lạnh lùng nói:

- Trong S.S, mọi người là bạn học và cũng là đối thủ cạnh tranh, tôi không mấy quan tâm đến việc lúc này vẫn đang ở giai đoạn manh nha, mà sẽ loại trừ ngay một đối thủ trong tương lai.

Diệp Nhất cup mắt xuống, nhếch môi cười:

- Vậy thì, cô còn chờ gì nữa? Mau đi nói đi. Mau đi gặp anh họ tôi và thể hiện lòng trung thành của mình đi!

Tạ Thanh Hoan nghe trộm được mà vẫn chưa có hành động gì, hẳn phải có mưu đồ gì đó. Diệp Nhất đoán, cô ta sẽ không manh động tới tố cáo Ôn Nhan Khanh, vì thế nên mới dám cổ tình chọc cho cô ta tức giận.

Nhưng trong lòng Diệp Nhất lại rất thắc mắc: Vì sao sau khi biết được bí mật lớn ấy mà Tạ Thanh Hoan lại không đi ngay? Ngược lại, còn cố đánh động để cho Diệp Nhất biết sự có mặt của mình? Cô ta hoàn toàn có thể lặng lẽ đi tố cáo, khiến không ai hay biết gì về sự việc đã xảy ra, nhưng vì sao cô ta lại ra mặt để rồi đắc tội với cậu và Tô Ngu?

Trong lúc Diệp Nhất vẫn còn đang suy nghĩ, thì Tạ Thanh Hoan đột ngột bước lên mấy bước tới trước mặt của Diệp Nhất, hỏi:

- Diệp Nhất, cậu có mong tôi nói chuyện này với thầy Ôn không?

Diệp Nhất cười khẩy, đáp án chẳng phải rất rõ ràng sao? Mặc dù nếu bị anh

họ biết thật thì rất phiền phức, nhưng cậu cũng không muốn bị người khác khống chế, bị người khác dắt mũi. Nếu Tạ Thanh Hoan định dùng điều này để gây áp lực đối với cậu, thì cô ta đã nhầm to.

Dưới ánh mặt trời rực rỡ, khuôn mặt của Tạ Thanh Hoan mang một vẻ đẹp

khiến lòng người xao động. Đôi mắt sâu như mắt người phương Tây, chiếc mũi

cao, đôi môi đỏ mọng, không có nét nào là không cho thấy vẻ đẹp của một thiếu nữ lai rất đặc biệt.

Còn Tạ Thanh Hoan thì nhìn Diệp Nhất chăm chăm bằng đôi mắt như mắt trẻ thơ, rồi nói ra tám từ.

Những tiếng ồn của máy móc trong phân xưởng dường như tạm thời ngừng lại.

Hơi thở của Diệp Nhất cũng ngưng lại.

Cả thế giới trong chốc lát bỗng rơi vào trạng thái tĩnh lặng im ắng vì tám chữ ấy của Tạ Thanh Hoan.

Diệp Nhất đứng ngây tại chỗ, cậu sững sốt xen lẫn đôi chút bàng hoàng, và cả một chút bối rối:

- Cô... nói gì?

- Tôi nói là - Tạ Thanh Hoan hít một hơi thở sâu, rồi nhắc lại một lần nữa - Diệp Nhất, hãy hẹn hò với tôi nhé!

Cả thế giới dường như ngưng lại trong một giây.

Sau đó, Diệp Nhất nhếch môi, đôi mắt đen láy sáng bùng, cậu đáp:

- Được thôi.

Lần này thì đến lượt Tạ Thanh Hoan sửng sốt:

- Thật không?

Diệp Nhất cười ha ha:

- Chẳng có lý do gì để từ chối lời mời ấy của một người đẹp. Có điều, hành trình phải do tôi sắp đặt.

- Được.

Thế là, Diệp Nhất và Tạ Thanh Hoan hẹn hò với nhau. Địa điểm là: Cửa hàng truyện tranh Chu Biên.

Mặc dù đã bỏ kính, lấy lại vẻ đẹp trai vốn có, nhưng với chiếc sơ mi giản dị như mọi khi, khi bước vào cửa hàng truyện tranh Chu Biên, Diệp Nhất vẫn giữ được vẻ tự nhiên giống như khi có hẹn với người bạn cũ, trong khi ấy thì Tạ Thanh Hoan lại không như vậy. Chiếc váy màu đỏ sáng hợp thời trang, thân hình cao ráo mềm mại như một người mẫu, mái tóc dài lượn sóng đầy sức cuốn hút, tất cả mọi thứ trên con người cô hoàn toàn lạc lõng so với cửa hàng truyện tranh Chu Biên và các tín đồ nam nữ của truyện tranh đang có mặt ở đây. Vì thế, khi cô bước chân vào, trông chẳng khác gì một con công đi giữa bầy gà. Hơn nữa, đó còn là một đàn gà rất không thân thiện.

Tất cả mọi người đều chăm chú quan sát cô. Những ánh mắt chứa đựng vẻ ngạc nhiên, nghi ngờ, phản đối, và từ chối, thậm chí còn căm ghét.

Tạ Thanh Hoan cắn môi, đi theo sát Diệp Nhất, rồi khẽ hỏi:

- Chúng ta đến đây làm gì?

Diệp Nhất cười hì hì, nói ra ba từ với vẻ từng tưng:

- Đọc truyện tranh.

Sau đó cầm lên một cuốn rồi bước tới ghế sa lông ở trong góc và ngồi xuống xem.

Tạ Thanh Hoan đứng ngây tại chỗ, dẫn đo một hồi, thấy tình hình muốn rời đi cũng rất khó, đành liêu nguyền xuống bên cạnh Diệp Nhất. Cô nhìn và thấy Diệp Nhất đang xem cuốn Liar Game, nội dung của truyện không cần đọc cũng biết, nhưng chỉ riêng việc xem tranh cũng đã khiến cô phải chau mày vì khó

hiểu. Cô chờ một lúc, sau đó lên tiếng hỏi:

- Cậu định xem trong bao lâu?

- À - Diệp Nhất lật một trang sách, rồi đáp - Khoảng năm tiếng đồng hồ gì đấy.

- Cậu! - Tạ Thanh Hoan tức giận đứng dậy - Cậu cố tình chọc tức tôi à?

Giọng cô rất cao, sau câu nói đó, tất cả mọi người trong cửa hàng đều ngẩng đầu lên nhìn cô. Tạ Thanh Hoan biết rằng hành động đó của mình có phần khiếm nhã, nên sau khi hít một hơi thở sâu, khẽ nói:

- Nếu cậu không muốn thì hoàn toàn có thể từ chối, vì sao đã nhận lời rồi lại còn cố ý làm cho tôi khó xử như vậy?

Diệp Nhất bật cười:

- Cố ý làm cho cô khó xử? Có chuyện đó sao?

- Không có sao?

Diệp Nhất gấp sách lại, rồi nhìn Tạ Thanh Hoan với vẻ vô cùng nghiêm túc, khẽ hỏi:

- Tạ Thanh Hoan, cô vì sao cô lại muốn hẹn hò với tôi?

Tạ Thanh Hoan ngậy người ra.

- Kể từ buổi đầu tiên chúng ta quen nhau, cô đều tỏ ra rất khó chịu và

khinh bỉ cách ăn mặc, lời nói và cử chỉ của tôi. Ở một góc độ nào đó, thì chúng ta là hai người của hai thế giới khác nhau. Vậy thì, vì sao một người xuất thân từ xã hội thượng lưu, phẩm giá, khí chất cao quý như cô lại muốn hẹn hò với tôi? - Nói đến đây Diệp Nhất lại nhếch môi cười, đôi mắt như tranh vẽ, đôi môi đỏ để lộ hàm răng trắng, trông vô cùng đẹp trai - Có phải chỉ là vì khi tôi bỏ

kính ra, cô đã phát hiện ra rằng tôi cũng không đến nỗi nào?

- Như thế vẫn chưa đủ sao? - Tạ Thanh Hoan ngẩng đầu lên, trả lời

với vẻ thiếu tự nhiên - Tôi, vốn dĩ tôi thích những chàng trai đẹp trai.

-Ồ! - Diệp Nhất kéo dài giọng, đôi con ngươi trong như gương phản chiếu khuôn mặt của Tạ Thanh Hoan, dường như tất cả mọi bí mật đều không thể nào che giấu được.

Trước cái nhìn chăm chú như xuyên thấu ấy, Tạ Thanh Hoan quay mặt đi với vẻ bối rối.

- Tóm lại, thì là, là như thế.

- Vậy thì biết làm thế nào bây giờ? - Giọng của Diệp Nhất mềm ngọt, giống

hệt một thiếu niên điệu đà, vừa có vẻ bất lực, vừa có vẻ nũng nịu.

Thế là, Tạ Thanh Hoan bất giác quay lại nhìn cậu:

- Cái gì mà làm thế nào?

Diệp Nhất thở dài:

- Thực ra, tôi cũng rất thích cô.

Tạ Thanh Hoan đỏ bừng mặt.

- Vì, cô vừa xinh đẹp lại vừa tài hoa, nhưng

Tạ Thanh Hoan hồi hộp:

- Nhưng cái gì?

- Nhưng tôi là một người ngu ngơ - Diệp Nhất hơi cau mày, tỏ vẻ rất khổ sở

- Đối với tôi thì tất cả những chuyện đi dạo phố, chơi bời, shopping đều rất vô vị. Những khi không lên lớp tôi chỉ muốn đọc truyện tranh, xem cho tới khi nào đói thì mới chịu về nhà ăn cơm. Vì thế, muốn hẹn hò với tôi thì phải đọc truyện tranh cùng tôi.

Khi nghe xong câu nói đó, vẻ mặt của Tạ Thanh Hoan giống như của người

bị sét đánh trúng, ánh nhìn cũng liên tục thay đổi, cô đứng ngậy người hàng

chục phút, cuối cùng nghiêng răng nói:

- Được! Tôi sẽ cùng đọc truyện tranh với cậu! - Nói rồi cô bước tới trước giá sách, vợ bừa một tập, chẳng cần biết đến thể loại, số tập, rồi mang đến đặt phịch xuống bàn, ngồi xuống, cầm lên một cuốn và mở ra.

Đôi mắt Diệp Nhất ánh lên nụ cười, cậu không nói gì, tiếp tục vùi đầu vào cuốn Liar Game.

Ánh nắng sau buổi trưa chiều qua lớp kính cửa sổ khiến cho cả sàn nhà như được rải lên một lớp màu vàng. Một cô gái xinh đẹp và một chàng trai tuấn tú ngồi quay đầu lại với nhau, đọc truyện tranh.

Chàng trai đọc rất chăm chú, nghiêm túc, thích thú, còn cô gái thì vừa đọc vừa nghiêng răng, chau mày và trung bình cứ hai phút lại thay một quyển. Những người khác trong cửa hàng đều lén nhìn họ và thì thầm bàn tán, còn hai người thì dường như không biết đến điều đó hoặc giả cảm giả điếc, tiếp tục chìm đắm trong thế giới của mình.

12. Chương 12

Đối với nàng tiên cá, tình yêu của hoàng tử, có lẽ chẳng qua cũng chỉ là một thứ lệ thuộc của linh hồn bất diệt.

Nàng đã trao đi tiếng nói để đổi lấy đôi chân đến với đất liền. Cũng chính bởi vì linh hồn, chứ không phải vì tình yêu chẳng ?

Buổi chiều thứ ba, có hai người ngồi xem truyện tranh với những tâm trạng khác nhau trong cửa hàng truyện tranh, và có hai người khác thì ăn cơm trong trạng thái buồn phiền, căng thẳng.

Chuyện là thế này. Sau khi về nhà ôn bài xong, năm giờ chiều, Tô Ngu nhận được một tin nhắn của Tô Hòa.

“Tiểu Ngu, bữa tối chúng ta không ăn ở nhà. Em đến tòa soạn gặp chị. Chị vừa nhận được tiền lương, chị sẽ mời em ăn một bữa ngon. Chị em mình gặp nhau vào thời gian và địa điểm như cũ”.

Thế là, sau khi thu dọn sơ qua, Tô Ngu đến ngay tòa soạn Tạp chí Bách Bảo Tương.

Bữa ăn ngon mà Tô Hòa nói chẳng phải là những món sơn hào hải vị gì, mà chỉ là món mì bò của một quán ven đường mà hai chị em tình cờ phát hiện ra trong một lần đi dạo phố. Mì của quán này ăn rất ngon, nhưng tốc độ làm thì rất chậm, khiến cho khách hàng nhiều khi ngờ rằng mì dùng để chế biến hình như là được cán tươi ngay tại chỗ. Hai chị em thỉnh thoảng lại tới đó ăn một lần.

Khi Tô Ngu đến tòa soạn Tạp chí Bách Bảo Tương cũng là lúc Tô Hòa vừa hết giờ làm việc và rời khỏi tòa nhà văn phòng. Bỗng nhiên một chiếc xe từ từ chạy tới, ngăn cách giữa hai chị em.

Tô Hòa nghĩ, thằng cha này không có mắt hay sao mà lại dám chen ngang đúng lúc hai chị em gặp nhau, nhưng chiếc xe đó trông quen quen, nhìn lại lần nữa thì thấy kính cửa xe hạ xuống, để lộ ra một khuôn mặt mà cô rất không muốn gặp nhưng lại thường xuyên nghĩ tới.

Ở bên này đường, Tô Ngu giật mình sững sốt. Thầy Ôn? Hôm nay là thứ ba, sao thầy ấy lại ở trong nước?

Ôn Nhan Khanh ngồi ở ghế lái, hơi ngược mắt lên, ánh mắt vừa như nước, lại vừa như có luồng điện rực sáng. Sau đó, anh nói với giọng rất tự nhiên và

lưu loát như một người bạn cũ:

- Đi đâu thế?

Trống ngực Tô Hòa đập dồn dập, cô trả lời bừa:

- À đi ăn cơm tối với Tiểu Ngu.

- Tôi cũng đi. Lên xe đi! - Vừa dứt lời thì cánh cửa xe ở phía sau đã tự động mở ra.

Rõ thật là, đến cả một cơ hội từ chối cũng không cho người ta. Tô Hòa nghĩ thầm rồi đưa mắt nhìn về Tô Ngu với vẻ bất lực. Đối với Tô Ngu thì Ôn Nhan Khanh là thầy giáo liên quan nhiều nhất tới việc học hành của cô, vì vậy cô càng không thể phản đối, nên đành ngoan ngoãn ngồi vào ghế.

Thấy vậy, Tô Hòa cũng ngồi vào theo như cái máy:

Ôn Nhan Khanh hỏi:

- Đường đi như thế nào?

- À, đó là văng ở ngõ Đông Quả, phố xiên - Tô Hòa tưởng tượng ra cảnh

người đàn ông mặc chiếc áo sơ mi trắng toát ngồi ăn mì bò trong quán nhỏ chật chội và hỗn tạp, mà không khỏi thấy rùng mình. Nhưng sự thật còn vượt xa những gì mà cô tưởng tượng. Mười lăm phút sau, tới nơi, Ôn Nhan Khanh xuống xe và theo hai chị em đi vào trong quán.

Chẳng khác nào một con hạc đi giữa bầy gà.

Mặc dù anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng và chiếc quần Âu rất bình

thường, nhưng mái tóc dài để ngang vai, cặp kính gọng viền vàng, thân hình cao dong như người mẫu và khuôn mặt điển trai với những đường nét như vẽ đã đủ khiến cho cả người anh toát lên một vẻ vừa lạnh lùng mà người thường cảm giác rất khó gần, vừa có một sức hấp dẫn vô cùng.

Người nọ nhìn anh, người kia nhìn anh.

Tất cả mọi người đều đang nhìn anh.

Điều khác với Tạ Thanh Hoan là, trong ánh mắt của đám đông những người

bình thường kia, rõ ràng là ít sự ghen ghét mà thay vào đó phần nhiều là sự ngạc nhiên. Thậm chí, đến cả ông chủ quán mì - vốn từ trước đến nay không mấy để ý xung quanh - cũng bước tới hỏi với vẻ ân cần chưa từng thấy bao giờ.

- Ba vị dùng gì?

Này, ông chủ, ông là đàn ông cơ mà! Chớ có mê mẩn đến mức ấy!!! Tô Hòa thầm kêu lên trong lòng.

- Có những món gì?

- Mì bò và mì cà chua trứng gà - Ông chủ cười tít mắt.

Ôn Nhan Khanh nhướn mày:

- Chỉ có hai món ấy thôi à?

Tô Hòa nghe thấy thế mà toát mồ hôi. Cô cũng đã từng hỏi ông chủ quán

này như vậy, và lúc đó ông ta đã trả lời bằng một câu rất ngang rằng: “Không thích ăn mì bò thì chọn mì cà chua trứng gà, không thích mì cà chua trứng gà thì chọn mì bò”. Câu trả lời đó rõ ràng là đuổi khách. Vì vậy, cô rất lo lắng không biết Ôn Nhan Khanh có chấp nhận nổi điều đó không. Kết quả, ông chủ

quán hỏi:

- Anh muốn ăn gì?

Ôn Nhan Khanh nghĩ một chút, rồi đáp:

- Mì trộn tương.

- Không vấn đề gì! - Ông chủ quán bật ngón tay đánh tách một cái, rồi vui

về quay người đi vào bếp.

Tô Hòa há mồm tròn mắt. Này, sao lại đối xử phân biệt như thế chứ. Ôi, ôi, ôi! Dựa vào đâu mà cái người này lại muốn ăn gì được nấy, hả, hả, hả? Điều

quan trọng nhất là, ông chủ không hỏi cô và Tô Ngu ăn mì gì!!! Ôi, cố nhịn cho qua vậy. Thế rồi Tô Hòa nói vọng vào phía sau bức rèm:

- Và hai bát mì bò nữa, đừng quên đấy!

- Vâng! - Từ phía sau bức rèm vọng ra tiếng đáp qua quýt.

Tô Hòa đắm xuống bàn. Cứ đắm ấy khiến cô phát hiện ra một số vấn đề mà

trước đây không chú ý, ví dụ như: Vì sao những chiếc đĩa đựng gia vị ở đây đều sứt miệng? Vì sao những đôi đũa dùng một lần ở đây lại thô ráp đến vậy? Vì sao những chiếc bàn trông bẩn thỉu thế và lại khập khễnh, không đều nhau? Vì sao tất cả những thứ rất đối bình thường trong cuộc sống của cô, khi có sự xuất hiện của Ôn Nhan Khanh lại bỗng nhiên trở nên khiếm khuyết một cách lộ liễu đến thế? Và lần đầu tiên cô nhận ra rằng, cô và người đàn ông đang ngồi đối diện kia không thuộc về cùng một thế giới.

Tô Hòa ngược mắt lên nhìn Ôn Nhan Khanh, bỗng nhiên một ý nghĩ le lói trong đầu: Người này có tồn tại thật không nhỉ? Có thật anh ta đang ngồi đây không? Có thật anh ta đang xen vào cuộc sống của cô từng chút, từng chút

một?

Trong lúc Tô Hòa đang nghĩ ngợi linh tinh, thì ông chủ bê ba bát mì ra, trong đó có một bát sứ hoa màu đen tinh xảo bên trong là những sợi mì bóng mượt, bên cạnh còn có tám chiếc đĩa với đủ các loại gia vị. Hai bát còn lại là loại bát sứ thô, bên trong là món mì bò chỉ có lèo tèo ít sợi mì, đem so sánh với bát mì kia mới thấy chúng thảm hại đến mức nào.

Chuyện này mà có thể bỏ qua thì không hiểu chuyện gì là không thể bỏ qua! Tô Hòa đập bàn đứng dậy:

- Ông chủ, vì sao bát mì của anh ấy nhiều như vậy, còn bát mì của chúng tôi lại ít như vậy?

Ông chủ quán nhìn với ánh mắt coi thường, đáp lại giọng lạnh tanh:

- Vì bát của anh ấy là mì trộn tương, còn của các cô là mì bò.

- Vậy thì tôi cũng ăn mì trộn tương!

- Xin lỗi, quán này không có mì trộn tương.

Tô Hòa cảm thấy càng tức giận hơn, ở đâu ra cái loại người nói bừa mà không thấy ngượng như vậy:

- Vậy thì sao lại có cho anh ấy?

- Đó là trường hợp đặc biệt.

- Vậy tôi cũng muốn một bát mì được làm đặc biệt.

- Xin lỗi, nếu đã là trường hợp đặc biệt thì chỉ dành cho người đặc biệt mà thôi.

Nói xong câu này, chủ quán vắt chiếc khăn mặt lên vai, rồi quay bước đi vào trong bếp. Tô Hòa nhìn bát mì bò rồi lại nhìn bát mì trộn đẹp đẽ và khác biệt hẳn với tất cả mọi thứ trong quán, nhìn mình rồi lại Ôn Nhan Khanh đẹp

đẽ khác hẳn với tất cả mọi người trong quán, đặt đũa xuống. Cố nhịn vậy!

Xem ra, ông chủ quán này cũng là một người chuộng hình thức! Hừ, “Ôn đại biến thái” đúng là có khả năng thu hút những người đồng tính. Không thèm tranh hơn với anh ta nữa, có thắng cũng chẳng về vang gì. Dù sao thì mì bò cũng rất ngon. Tự an ủi như vậy, Tô Hòa cầm lọ gia vị ở bên cạnh, cho thêm rất nhiều tương ớt vào bát, rồi sau đó và những miếng mì rất lớn vào miệng để trút bỏ cơn tức giận trong lòng.

Mới ăn được vài miếng thì thấy có một chiếc bát được đẩy đến trước mặt cô. Cô ngạc nhiên, ngẩng đầu lên nhìn, thấy Ôn Nhan Khanh ngồi đối diện

đang nhìn cô bằng đôi mắt đen thẳm:

- Cho cô đây! - Anh đã cho cô bát mì trộn tương của mình.

Tô Ngu ngồi bên cạnh cúi đầu, cắm cúi vào bát mì của mình, coi như không nhìn thấy gì.

Ôn Nhan Khanh kéo bát mì bò cay sè vì cho quá nhiều tương ớt từ phía Tô

Hòa lại và chậm rãi ăn trong sự ngạc nhiên của Tô Hòa.

“Cạch!” đôi đũa của Tô Hòa rơi xuống bàn. Cô nhớ rõ, bát mì ấy đã được cho thêm ít nhất là mười thìa tương ớt, hơn nữa, cô đã ăn hai miếng - cũng có nghĩa là, không những Ôn Nhan Khanh không sợ cay, mà còn điềm nhiên ăn cả những đồ mà cô đã ăn.

Trong chốc lát, Tô Hòa cảm thấy đầu như ù đi, chân tay nóng bừng lên, tim cũng đập loạn lên. Ôi, người cha ở dưới tuổi vàng của con ơi, cha có thể nói

cho con biết, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra không?

Thực ra, cô cũng đã lơ mờ biết được đáp án, nhưng cô cố lơ nó đi mà không dám để lộ ra.

Một hồi lâu sau Tô Hòa vẫn không cảm thấy lên, còn Ôn Nhan Khanh thì đã ăn hết bát mì, đến cả nước cũng húp hết, cuối cùng đặt đũa xuống, rồi lau

miệng một cách lịch sự và nhận xét:

- Rất ngon.

Tô Hòa thấy đầu nóng ran lên, nghĩ đến độ cay của bát mì, trong lòng rất

lấy làm áy náy, cô đưa mắt nhìn anh, rồi khẽ nói:

- Không ngờ

- Sao? - Ôn Nhan Khanh nhướn mày.

- Anh cũng ăn cay rất giỏi.

Ôn Nhan Khanh chăm chú nhìn cô mấy giây, đang định nói câu gì đó thì

mắt bỗng nhiên sáng bừng, thái độ thay đổi hẳn. Tô Ngu từ đầu đến giờ lặng lẽ tập trung vào bát mì, đang định lấy tờ giấy ăn, kết quả, vừa ngẩng đầu lên

thì

Bất ngờ nhìn thấy Diệp Nhất.

Diệp Nhất đang ở phía bên kia đường, chậm rãi tản bộ trong điệu bộ lười

biếng. Ánh nắng buổi hoàng hôn màu vàng rực khiến cho con đường lát những phiến đá cũng mang một màu vàng ấm áp đầy cổ kính. Hình như Diệp Nhất đi đến đâu, thì nơi ấy bỗng giống như một bức tranh sơn dầu.

Tô Ngu chớp mắt, sao Diệp Nhất lại xuất hiện ở đây? Là tới để mua truyện tranh à?

Đúng lúc ấy, Tô Hòa cũng nhìn thấy Diệp Nhất:

- Này, kia chẳng phải là cậu ấm nhà anh đấy sao? Sao bây giờ cậu ấy lại được đi khắp nơi như thế?

Ôn Nhan Khanh nheo mắt, không nói gì. Tô Hòa quan sát một chút rồi nói:

- Hay là để tôi gọi cậu ấy lại cùng ăn nhé?

Cô vừa định đứng dậy gọi, thì nhìn thấy bóng một người đột nhiên bước ra

từ một cửa hiệu nào đó, chạy vội đuổi theo Diệp Nhất, khoác tay cậu, nói với cậu câu gì đó. Mái tóc dài lượn sóng càng trở nên đen mượt dưới ánh mặt trời, chiếc váy liền thân màu đỏ, rực lên như một đám lửa, đốt cháy tất cả mọi thứ xung quanh.

Ánh mắt của Tô Ngu hơi ngáy ra.

Tạ Thanh Hoan sao cô ta lại cùng

Với Diệp Nhất

Ý nghĩ ấy cứ đứt quãng, chia tách thành mấy phần, rồi mới dần dần hợp lại

với nhau trong đầu cô. Và đến khi cô hoàn toàn hiểu được rằng mình đã nhìn thấy gì, thì đôi đũa trong tay đã không sao cầm vững được nữa, tuột ra khỏi tay rơi xuống bên cạnh.

- Tiểu Ngu? - Tô Hòa quay đầu lại, nhìn thấy sắc mặt thay đổi của Tô Ngu, bèn nhìn sang Diệp Nhất ở phía đối diện, rồi dùng tay ra hiệu hỏi: “Cô gái kia là ai?”.

Tô Ngu cúi đầu, đáp:

- Bạn, học.

Tô Hòa “ồ” một tiếng, quay sang nhìn Ôn Nhan Khanh. Ôn Nhan Khanh tỏ

vẻ không chút hứng thú với mọi chuyện đang diễn ra. Xem ra, muốn biết được chút gì bí mật từ anh là điều không thể. Vì thế, cô ho lên vài tiếng, cười và

nắm lấy bàn tay Tô Ngu để Tô Ngu nhìn mình, rồi nói:

- Cũng chẳng ra sao cả! Người gì mà như cây sào ấy, cái tỉ lệ 9: 1 ấy nhìn trong phim hoạt hình thì còn được, nhưng nhìn ngoài đời thì thật đáng sợ,

đúng không?

Mí mắt của Tô Ngu hơi rung lên.

Ôn Nhan Khanh nhìn xéo sang phía Tô Ngu một cái. Ồ, người thấp bé chưa

đầy một mét sáu, có lẽ chỉ đạt tỉ lệ 7: 1.

Tô Hòa lại nói:

- Vừa nhìn đã biết ngay đó là con nhà tiêu tiền như rác. Chiếc túi của cô ta nghe nói giá tiền phải tới sáu con số đấy!

Ôn Nhan Khanh lại nhìn Tô Ngu: Sơ mi đen, váy trắng giản dị, tổng cộng giá tiền chắc không quá một trăm đồng.

- Ôi, ôi, ôi, không thể chịu đựng được nữa! Cô ta còn đeo cả chiếc vòng ấy nữa!!! - Tô Hòa đập bàn với vẻ kích động - Tiểu Ngu, đó là chiếc vòng mà

thần tượng Hạ Ly của em thiết kế đấy!

Thực ra, không cần đợi Tô Hòa nói, Tô Ngu cũng đã nhìn thấy chiếc vòng phỉ thúy hình chim anh vũ trên cổ tay Tạ Thanh Hoan từ trước rồi. Đó là vật trang sức bằng đá phỉ thúy duy nhất mà Hạ Ly thiết kế tính đến thời điểm này: Tạo hình kéo dài thân mình con chim anh vũ, làm cho chiếc đuôi và cánh hình lượn sóng

cùng chiếc mỏ nối liền lại với nhau tạo thành một chiếc vòng hoàn chỉnh. Thân của chiếc vòng là màu xanh tinh xảo, chỉ duy nhất chiếc mỏ là

màu đỏ nhưng đã làm thành một nét điểm xuyết rất tinh tế, nổi bật trên cổ tay

trắng nõn nà của Tạ Thanh Hoan.

Rất chói mắt.

Vô cùng chói mắt

Vô cùng, vô cùng chói mắt.

Vì sao chiếc vòng Hạ Ly thiết kế lại đeo trên tay của Tạ Thanh Hoan?

Có điều, so với chuyện này thì chuyện vì sao cô ta lại đi cùng với Diệp Nhất

quan trọng hơn.

Ở bên kia đường, Diệp Nhất trả lời bằng một câu gì đó, Tạ Thanh Hoan ngẩng đầu, mắt dường như sáng lên, đôi môi nở nụ cười.

Cô ta là bạn học của Tô Ngu.

Cô ta luôn tỏ ra cao ngạo, chưa bao giờ thấy cô ta cười.

Nhưng lúc này, Tạ Thanh Hoan ở bên cạnh Diệp Nhất, đôi mắt lá rầm có

phần hơi ngây thơ, hơi thẹn thùng, khiến cho cô hoàn toàn không còn giống với Tạ Thanh Hoan mọi khi nữa.

Sau đó, Diệp Nhất vào một cửa hiệu nhỏ bên cạnh đường mua hai chiếc kem Wall's, rồi bước ra đưa cho Tạ Thanh Hoan một cái.

Trên đoạn phố có những ngọn đèn vừa được thắp sáng rực rỡ.

Một chàng trai tuấn tú.

Một thiếu nữ xinh đẹp.

Vai kề vai, cùng ăn kem.

Rõ ràng là một cảnh kinh điển trong các bộ phim về tình yêu, nhưng sao

trong mắt của Tô Ngu, nó lại khó chấp nhận tới mức ngạt thở như vậy?

Cũng có thể đó là vì cảnh tượng ấy quá đẹp và quá sáng chói, khiến cô không thể mở mắt ra được.

Cô chỉ có thể cúi đầu, không dám nhìn nữa.

Có bóng gì đó lay động trên sàn nhà, Tô Ngu ngẩng lên theo phản ứng, thì

ra Ôn Nhan Khanh đã đứng dậy, đi về phía Diệp Nhất. Diệp Nhất phát hiện ra Ôn Nhan Khanh, nhưng không hề tỏ vẻ ngạc nhiên, mà cười nhả nhỏ và nói với anh câu gì đó, rồi nhìn vào quán mì bên này đường.

Tô Ngu chợt cảm thấy hơi căng thẳng, một ý nghĩ lóe trong đầu: Bị nhìn

thấy rồi

Có nên hỏi không? Vì sao Diệp Nhất và Tạ Thanh Hoan lại ở cùng nhau?

Họ đã bắt đầu từ khi nào?

Rất muốn hỏi nhưng . nhưng

Trong lúc lòng cô đang rối ren, thì Diệp Nhất đã nhìn thấy cô, mắt cụp

xuống, cười lộ cả hàm răng trắng, rồi chạy sang, mang theo nụ cười như một chùm ánh sáng rạng rỡ, ào một cái đứng trước mặt cô.

Tô Ngu ngược lên nhìn cậu, trong phút chốc, trong đôi mắt của cô tràn ngập hình bóng của Diệp Nhất.

Diệp Nhất ngoẹo đầu:

- Thì ra, cậu thích ăn mì bò.

Đầu tiên thì Tô Ngu ngó ra, sau đó thì gật đầu.

- Ngon không?

Tô Ngu lại gật đầu như một cái máy.

- Quá đáng thật đấy, món ngon như vậy mà chỉ đưa anh họ tôi đi, không chịu đưa tôi đi cùng nhé.

- Tôi - Cô mở to mắt, vừa khó xử, vừa bối rối.

Tô Hòa đứng bên thấy thế có vẻ không ổn, bèn đặt đĩa xuống, nói chen vào:

- Nếu đã đến đây, cần gì phải chọn ngày khác, cùng ăn đi.

Tô Ngu lại thấy căng thẳng. Diệp Nhất liệu có ngồi xuống ăn cùng không?

- Không được rồi - Diệp Nhất chỉ về phía Tạ Thanh Hoan - Tôi đã hẹn đi ăn cơm với bạn rồi.

Tô Hòa lại đặt đĩa xuống, chất vấn:

- Bạn gái à?

Tô Ngu vội đưa tay xuống găm bàn kéo vạt áo của Tô Hòa, ra hiệu cho cô đừng có tò mò như vậy, nhưng Tô Hòa đã nắm chặt lấy tay cô khiến cô không động đậy được nữa. Diệp Nhất cười khê:

- Chị cũng đang đi ăn với anh họ tôi, đó là bạn trai của chị à?

- Gì cơ? - Tô Hòa run lên, đổ rần người từ đầu đến chân. Còn Ôn Nhan Khanh thì không nói gì, tỏ vẻ như người ngoài cuộc.

- Cái gì, chỉ là, chỉ là, ăn cơm

Tô Hòa vẫn còn đang vắt óc nghĩ cách để giải thích thì Diệp Nhất đã xua tay, nói:

- Lần sau có cơ hội sẽ cùng ăn cơm. Tôi đi đây! - Nói rồi quay người bước đi nhanh giống như lúc đến.

Đôi mắt của Tô Ngu đã tràn ngập một màu đen thăm thẳm, không còn thấy bóng hình của Diệp Nhất đâu nữa.

Tô Hòa há miệng, định nói câu gì đó, nhưng cuối cùng lại không nói nữa.

Tia nắng cuối cùng của buổi hoàng hôn, đã tan biến hoàn toàn theo bước

chân của Diệp Nhất, đèn đường đã bật sáng, những bóng đen đan vào nhau trên đường phố ồn ào, đông đúc.

- Cảm ơn anh đã đưa chúng tôi về nhà - Tô Hòa xuống xe, cảm ơn Ôn Nhan Khanh.

Ôn Nhan Khanh gật đầu, đưa mắt nhìn về phía Tô Ngu đang lặng lẽ đi về phía ngõ, Tô Hòa vội nói:

- Yên tâm đi, nó sẽ không sao đâu.

Ôn Nhan Khanh “ừ” một tiếng, dừng một chút rồi mới nói:

- Mặc dù nhà trường không cấm yêu sớm, nhưng tôi cũng không muốn trong lớp xảy ra chuyện vì ghen tuông mà chệnh mảng học hành.

Anh nói thẳng thắn quá chẳng? Tô Hòa thấy lửa bốc lên đầu:

- Em gái tôi rất biết bổn phận của mình, anh hãy lo quản lý cậu em quý quá! hay sinh chuyện của anh đi! - Nói rồi cô đóng cửa xe đánh “sầm” một tiếng rồi quay người đi về nhà.

Tô Hòa dồn bước đuổi theo Tô Ngu lúc đó đã vào trong cabin thang máy, nắm lấy cánh tay em, nói:

- Này, em vẫn ổn đấy chứ?

Tô Ngu ngược đôi mắt to long lanh như có ngấn nước, nhìn Tô Hòa với vẻ ngạc nhiên. Tô Hòa vò đầu:

- À, cái cậu, chị muốn nói là, Diệp Nhất

Tô Ngu nhếch môi cười:

- Chị, hiểu lầm rồi.

- Gì cơ? - Tô Ngu sụp mắt xuống, dáng điệu hơi u buồn, nhưng khi ngẩng đầu lên, đôi mắt cô sáng long lanh, trong đó là vẻ kiên định và bình thản:

- Em, rất, ngưỡng mộ, Diệp Nhất. Cậu ấy, thông minh, chu đáo, đối xử, rất tốt, với, mọi người. Em, rất vui, vì có, người bạn, như thế. Vì thế, cậu ấy, sống, vui vẻ, thì em, cũng mừng,cho, cậu ấy.

- Ra là vậy - Tô Hòa tiếp tục vò đầu.

- Em - Ánh mắt của Tô Ngu nhìn vào chiếc gương trong thang máy, trong

gương là một cô gái tóc đen, da trắng bạch, rõ ràng là có vẻ yếu ớt hơn bất cứ ai, nhưng lại cũng kiên cường hơn bất cứ ai - Bây giờ, em chỉ, nghĩ đến, một chuyện, đó là, tốt nghiệp, một cách, thuận lợi, trở thành, nhà, thiết kế, xuất sắc nhất. Những chuyện khác, em không có, thời gian, và cũng, không có, tâm trạng, quan tâm.

Yêu thích ai đó, những chuyện xa xỉ ấy, để sau này hãy tính.

Bây giờ, điều mà Tô Ngu cần nhất là cố gắng trưởng thành, để còn bảo vệ cha mẹ.

Đúng vậy, Diệp Nhất cùng với ai thì cũng chẳng liên quan gì đến cô, huống chi Diệp Nhất Tô Ngu sụp mắt xuống, rõ ràng là làm ra vẻ chẳng có gì, rõ ràng là đã nhắc nhở mình phải kiên cường, nhưng đôi mắt không biết cách che giấu cảm xúc của một người hãy còn rất trẻ như cô đã cho thấy nỗi buồn trong đó.

Mặc dù Diệp Nhất đối với cô rất, rất tốt, nhưng nhưng chưa bao giờ nói rằng thích cô.

Từ trước đến nay, chưa bao giờ.

Tô Hòa đi đi lại lại trong phòng.

Qua khe hở của bức vách ngăn, cô nhìn thấy Tô Ngu một lần nữa ngồi

xuống trước máy tính, bắt đầu vẽ, mặc dù vẻ ngoài và cử chỉ của Tô Ngu vẫn như mọi khi, nhưng không hiểu sao cô lại cảm thấy có điều gì đó không bình thường.

Mặc dù là người ồn ào nhưng cô cũng đã nhìn thấy giữa cô em họ và Diệp Nhất có điều gì đó không bình thường, vì vậy, khi ở quán mì cô mới cố ý hỏi Diệp Nhất rằng cô gái kia có phải. Là bạn gái của cậu ta

không. Lúc đó cô nghĩ rằng, em mình là người có lòng tự trọng không tiện hỏi, vậy thì cô sẽ hỏi giúp cho em. Kết quả là, anh chàng Diệp Nhất láu lỉnh lại giả chiêu trò cũ đối đáp lấp liếm cho xong chuyện, vì thế mà không có được đáp án chính thức.

Ngay từ hôm đầu thi vào trường S.S cậu ta đã báo hại cô phải đền tiền sửa xe cho Ôn Nhan Khanh, từ lúc ấy cô đã nhận thấy Diệp Nhất không phải là

người dễ bị bắt thóp. Đến bây giờ, cậu ta lại còn chọc giận cả Tiểu Ngu nữa!

Tô Hòa nhìn lưng của Tô Ngu, trong lòng cảm thấy buồn. Mặc dù Tô Ngu nhấn mạnh mấy lần rằng cô không sao, hơn nữa vào thời điểm này không muốn nghĩ tới chuyện tình cảm. Nhưng, chưa biết chừng, rất có thể đó là một

bằng chứng cho sự bị tổn thương?

Anh chàng Diệp Nhất rõ ràng đã nói ra câu “lấy tấm thân này để đảm bảo” trước mặt mọi người, câu nói hệ trọng tới chuyện tình cảm như vậy mà cũng có thể nói ra tùy tiện được sao? Thật đáng ghét! Cậu ta và người anh họ của

mình đều đáng ghét như nhau!

Nghĩ đến anh họ của Diệp Nhất, cảnh tượng Ôn Nhan Khanh đưa bát mì trộn tương cho cô rồi sau đó ăn phần còn lại của bát mì bỏ lại hiện lên trong tâm trí cô, Tô Hòa bỗng cảm thấy trong lòng rất xao xuyến.

Cô cứ đi từ đầu này tới đầu kia trong căn phòng.

Rồi lại từ đầu kia tới đầu này. Hồi 12.2

Con Giao Tử nằm vắt vẻo trên chiếc ghế nan nhìn cô.

Tô Hòa quay đầu lại nhìn thấy nó, cô bước tới bế nó lên và vuốt ve một hồi.

Giao Tử cắn một cái vào tay cô tỏ ý bất mãn.

Bị cắn đau, Tô Hòa buông con Giao Tử ra, đồng thời quyết định một việc. Cô nhấc điện thoại lên, gọi đến số máy đã rất quen thuộc.

Tút, tut, tut.

Sau ba tiếng chuông, người ở đầu dây bên kia nhấc máy lên:

- Ủ - Một giọng mũi mềm mại và vẻ thanh nhã rất riêng, khác hẳn với giọng trầm ấm mọi ngày truyền đến tai cô.

Trống ngực của Tô Hòa lập tức đập dồn dập.

Cô cố gắng trấn tĩnh, cấu vào tay mình một cái, rồi sau đó quyết định hỏi bằng một câu dứt khoát:

- Ôn Nhan Khanh, có đúng là anh thích tôi không?

Vì thế mới hôn cô.

Vì thế mới đến cứu cô khi cô gặp nguy hiểm.

Vì thế đã đưa cô về nhà và tự tay làm bữa sáng cho cô.

Anh chắc chắn đã thích cô rồi?

Ở đầu dây bên này, Tô Hòa nín thở chờ đợi. Ở đầu dây bên kia, im ắng không một tiếng động.

Tô Hòa cắn môi, trong lòng thầm kêu lên: Ôn Nhan Khanh, anh mau trả lời đi! Anh không được im lặng. Anh không được học cậu em không biết thế nào là xấu hổ, không rõ ràng trong tình cảm của anh. Cô không phải là kiểu người ôn tồn, biết che giấu, chịu đựng, chuyện gì cũng để lại trong lòng như Tô Ngu.

Có chuyện gì nghi ngờ là cô nhất định phải hỏi cho bằng được, để có được một câu trả lời rõ ràng, rồi từ đó quyết định dứt khoát.

Trong điện thoại vẫn là một sự im lặng tưởng chừng dài bằng cả một thế kỉ, rồi sau đó

Giọng nói rất êm tai, mang một sức hút kì lạ của Ôn Nhan Khanh cuối cùng vang lên:

- Em đang ở nhà à?

- Vâng! - Hỏi mới thừa làm sao, chẳng phải anh vừa đưa cô về đến nơi rồi nhìn cô đi lên nhà hay sao?

- Vậy thì hãy xuống dưới đi.

- Sao cơ?

- Anh đang ở bên rặng cây xanh dưới nhà.

Tạ Hòa cầm chiếc điện thoại đứng ngây ra, phen này, đúng là chuyện động trời thật rồi.

Tô Hòa khó khăn lắm mới hết thẳng thốt, cô lập tức mở vội cửa lao xuống dưới, chạy ngay ra rặng cây xanh của tiểu khu.

Quả nhiên, chiếc xe Volkswagen Phaeton lặng lẽ đỗ phía sau một bụi cây được cắt tỉa công phu. Cánh cửa xe phía trước hạ xuống một nửa, Ôn Nhan Khanh đặt một khuỷu tay lên đó, mắt nhìn về phía xa, vừa như anh đang suy nghĩ điều gì đó, lại vừa như chỉ đơn giản là đang chờ đợi.

Tô Hòa dụi mắt, định thần nhìn lại một lần nữa - Đúng là Ôn Nhan Khanh.

Ánh đèn và ánh trăng đan vào nhau, phủ một bóng tối dịu dàng trên gương

mặt anh, nhìn bên ngoài dường như anh có điều gì đó khác với ngày thường, vừa ưu tư, vừa lặng lẽ, lại vừa rất dịu dàng. Nhưng vẫn đẹp tới mức khó tưởng tượng được.

Anh ấy, vẫn chưa đi

Vì sao lại chưa đi?

Không lẽ anh đoán chắc được rằng cô sẽ gọi điện cho anh?

Tô Hòa dần tiến tới từng bước với tâm trạng hoài nghi, khi tới gần bên, cô

đang định lên tiếng hỏi thì Ôn Nhan Khanh đột nhiên mở cửa xe ra, túm lấy tay cô và kéo vào trong.

“Sầm” - cánh cửa xe đóng lại.

- Anh làm - Từ “gì thế” vẫn chưa kịp thốt ra thì Tô Hòa đã ngã ra ghế phụ, đồng thời bị Ôn Nhan Khanh đè nửa người lên.

- Này! - Cô sợ hãi giẫy giụa.

Ai ngờ, Ôn Nhan Khanh “suyt” một tiếng, rồi ấn vai cô xuống, khẽ nói:

- Hãy phối hợp một chút đi!

Tô Hòa ngây người ra.

Ôn Nhan Khanh vòng một tay ra phía sau đầu cô, nhìn thì như đang ôm cô, nhưng thực ra là để kéo đầu cô lên:

- Nhìn thấy chưa?

- Gì cơ? - Tô Hòa ngơ ngác.

- Bên trái, phía ngoài cửa sổ, sau cái cây.

Tô Hòa nhìn qua vai anh, thì thấy ở phía sau gốc cây to cách đó chừng mười mét, thấp thoáng có một bóng đen, rồi thoắt cái nấp vào chỗ kín. Tim cô thót lại:

- Là ai? Có phải là tên biến thái đã bám theo tôi trước đây không?

- Ừ. Anh vừa định đi thì thấy có người thò đầu ra nhìn từ phía sau gốc cây.

Thì ra Ôn Nhan Khanh chưa đi là vì lí do này?

- Vâng - Tô Hòa khẽ hỏi, giọng run rẩy - Có phải báo cảnh sát không?

- Chờ thêm đã, xem rốt cuộc là hắn muốn làm gì! - Ôn Nhan Khanh ôm cô chặt hơn.

Mặc dù Tô Hòa cảm thấy tư thế đó rất không dễ chịu, nhưng vì sợ nên đành cố chịu. Vừa nghĩ đến chuyện nếu không có Ôn Nhan Khanh, theo lệ thường vào giờ này cô sẽ xuống dưới đi mua đồ uống hoặc giấy ăn gì đó, và như vậy, rất có thể đã bị kẻ bám đuôi này XXX rồi. Nghĩ vậy, cô bất giác ôm Ôn Nhan Khanh càng chặt hơn và thu mình lại trong lòng anh.

Thời gian dường như đã trôi qua rất lâu.

Tô Hòa khẽ hỏi:

- Tên ấy tên ấy đã đi chưa?

- Vẫn còn ở đó.

Tô Hòa chỉ còn biết tiếp tục nhẫn nại.

Lại một lúc rất lâu sau. Cô hỏi lại:

- Vẫn chưa đi ư?

- Ừ.

- Ồ - Cô đáp lại một tiếng, rồi thò đầu nhìn ra ngoài, bóng cây đan vào nhau, trời tối không nhìn thấy gì. Cô nghĩ một chút rồi đưa tay đẩy Ôn Nhan Khanh ra.

Ôn Nhan Khanh nhướn mày lên.

Tô Hòa vừa đẩy Ôn Nhan Khanh ra vừa nói:

- Tôi sẽ xuống xe, tới hỏi hắn ta, vì sao lại bám theo tôi. Tôi không thể cứ

chờ đợi mãi như thế này, lúc nào cũng cứ nơm nớp sợ hãi, chỉ bằng giải quyết một lần cho xong! - Nói rồi cô ngồi phắt dậy, mở cửa xe, bước ra ngoài.

Ôn Nhan Khanh tỏ vẻ mặt rất kì lạ, nhưng không nói gì và cũng bước ra ngoài theo.

Tô Hòa dốc hết can đảm, thận trọng tiến lại gần gốc cây lớn, vừa đi vừa khích lệ mình: Rất tốt, như thế, ở ngoài cửa của tiểu khu có bảo vệ, phía sau đã có Ôn Nhan Khanh, cho dù kẻ đó có biến thái đến đâu thì cũng chẳng làm gì được mình, đừng sợ, Tô Hòa, tiến lên đi, để cho kẻ điên cuồng bám theo ấy

phải lộ nguyên hình!

- Vì sao anh lại bám theo tôi thế? - Cô gầm lên, xông tới phía sau gốc cây.

Cành cây lay động, bóng cây lắc lư, thảm cỏ dưới đất dường như cũng cười

nhạo theo.

Trống không, làm gì có ai?

Phản ứng đầu tiên của Tô Hòa là quay lại trừng mắt nhìn Ôn Nhan Khanh.

Ôn Nhan Khanh ngẩng đầu lên như không có chuyện gì xảy ra, nhìn lên ánh vàng trắng trên trời, nói:

- Ô, ánh trăng đêm nay đẹp quá nhỉ.

“Chát, chát!” - Tô Hòa đã kết thúc cuộc lừa gạt bằng hai cú đập vào chiếc xe, rồi quay người tức giận bỏ đi.

Ôn Nhan Khanh nhìn chiếc xe yêu quý.

Trên cửa xe, có hai dấu chân in hằn rất rõ, trông như chiếc miệng mở hoác ra, tủi thân khóc với chủ nhân - “Rõ ràng người đắc tội với cô ta là anh, vậy sao cô ta lại đá tôi? Hu, hu, hu ”.

Ôn Nhan Khanh cười với vẻ dịu dàng, rồi sau đó quay người lại, nụ cười lập tức biến mất, thay vào đó là khuôn mặt lạnh lùng, nặng trĩu như cũ, anh nói

rành rẽ từng chữ:

- Ra đi. Tôi biết là ông.

Từ phía sau bức tượng sau gốc cây, một bóng người chậm chạp bước ra, vẻ nem nép.

Ánh mắt của Ôn Nhan Khanh thoáng một chút thay đổi.

- Quả nhiên là ông - Anh nói.

Tô Hòa lại tiếp đi từ đầu này tới đầu kia của căn phòng, rồi lại đi từ đầu kia tới đầu này.

Con Giao Tử đang ngủ, nghe thấy tiếng động ngẩng đầu lên với vẻ cảnh giác, nhìn thấy thái độ của chủ nhân vẫn bồn chồn như cũ, sợ cô lại ve vuốt mình như lúc trước, nên lập tức cụp đuôi nhảy khỏi ghế, trốn vào trong góc nhà.

Tô Hòa thấy đến con mèo cũng không muốn gần mình, càng cảm thấy buồn bã, bắt giắc nắm tay lại, dấm xuống đệm ghế:

- Đáng ghét! Đáng ghét! Đáng ghét! Ôi, ôi, ôi

Đại lừa đảo!

Dám lừa cô xuống gác, lừa cô là có kẻ xấu, lừa cô nấp trong xe

Còn cô, rõ ràng là lúc trước cũng đã không ít lần bị “lỗ vốn”, nhưng không chịu ghi nhớ, để mình tiếp tục rơi vào bẫy một lần nữa.

Điều đáng ghét nhất là: Anh ta vẫn chưa trả lời lấy một từ trước câu hỏi đó của cô!

Tô Hòa nắm tay lại, nắm tay lại, nắm tay lại, dấm, rồi dấm và dấm. Đúng lúc đó thì điện thoại di động đổ chuông. Cô mở máy nghe với vẻ uể oải:

- Chuyện gì?

Đầu dây bên kia im lặng một giây, rồi sau đó là tiếng cười giòn ngọt vang lên:

- Chị họ, uống phải thuốc pháo à?

Mặc dù dùng từ “ngòn ngọt” để hình dung về giọng nói của cậu thiếu niên

ấy sẽ khiến người ta cảm thấy rất kì cục, nhưng giọng của Diệp Nhất qua điện thoại đúng là rất trong và ngọt ngào, đặc biệt là khi cười, khiến người ta có cảm giác, ở đầu dây bên kia có một con mèo không có thiện chí.

Tô Hòa càng tức giận:

- Đừng phí lời, gọi điện cho tôi có việc gì?

- Là thế này, em gửi tin nhắn cho Tô Ngu, nhưng hình như cô ấy không để

ý. Chị nhắc cô ấy giúp em với, bảo rằng em có việc muốn gặp cô ấy, bảo cô ấy lên QQ.

À à, lại còn coi mình là cái máy truyền tin nữa cơ đấy!

Tô Hòa bước mấy bước tới phòng của Tô Ngu, nhưng chợt nghĩ đến câu nói của Tô Ngu lúc ở trong cầu thang máy, nên dừng bước.

Ở đầu dây bên kia, Diệp Nhất lập tức cảm thấy điều khác thường, hỏi:

- Sao thế?

- Diệp Nhất - Tô Hòa hít một hơi thở sâu, cố nén sự nôn nóng - Có một số điều, tôi biết mình đi quá giới hạn, nhưng vì chú và thím tôi đã giao Tô Ngu cho tôi, nên tôi phải có trách nhiệm với nó, vì thế tôi không thể không nói.

- Vâng. Chị họ muốn nói chuyện gì cơ?

- Bây giờ là thời điểm rất quan trọng đối với Tiểu Ngu, nó luôn nghĩ rằng

mình đã làm hỏng tương lai của mẹ nên rất áy náy, vì thế một lòng muốn vượt qua người khác, để thím tôi có thể tự hào vì nó. Nó rất muốn tham gia cuộc thi

viên ngọc gì đó, chuyện này cậu cũng đã biết

- Vâng, thì sao ạ?

- Vì thế, tôi hi vọng sẽ không xảy ra chuyện gì khiến nó phân tâm, khiến nó không vui, giận dữ hay đau lòng

- Khoan đã, chị họ - Diệp Nhất ngắt lời Tô Hòa - Chị nói những chuyện khác, là có ý gì?

Tiểu Ngu rất trong sáng và cũng rất nhạy cảm, rất dễ bị sốc, dễ sa vào trạng thái nghĩ ngợi, tôi hi vọng cậu không phải là người ném đá làm xao động mặt hồ.

Tô Hòa cố gắng chọn những từ ngữ có ý tứ sâu xa, nhưng Diệp Nhất vừa nghe đã lập tức cười ha ha.

- Cậu cười gì?

- Chị họ, trong sáng, nhạy cảm, dễ bị lừa, tất cả những từ này em thấy dùng với chị cũng khá phù hợp đó!

Quả thật, cô đang khuyên bảo với ý tốt, ấy thế mà kết quả lại bị cười nhạo thế này.

- Diệp Nhất! Cậu đừng có quá đáng

- Chị họ, Tiểu Ngu cảm thấy bất an à? Buồn à? Ghen à? Bất lực à? Vì sao?

Vì nhìn thấy em hẹn hò với cô gái khác ư?

- Chuyện này

Trong lúc Tô Hòa vẫn đang cố để trả lời rằng có phải hay không, thì Diệp

Nhất đã nói bằng một câu nhẹ bẫng:

- Được rồi. Em biết rồi. Đã làm phiền chị, chào chị.

- Khoan đã, chẳng phải là cậu muốn bảo Tiểu Ngu lên QQ sao?

- Bây giờ thì không cần nữa - Diệp Nhất còn cố bồi thêm một câu - Cảm ơn !

- Khoan đã, cậu cảm ơn vì điều gì - Ở đầu dây bên kia, vọng lại tiếng tút t út .

Gì thế nhỉ? Vừa rồi, mình hình như đã nói câu gì đó sai chẳng? Có phải là

vì không cẩn thận nên đã để lộ ra bí mật gì đó?

Tô Hòa vò đầu bứt tai một cách phiền muộn, nhìn Tô Ngu vẫn đang tập

trung vẽ ở phòng bên cạnh, đắm ngực thắm nhũ: May quá!

May mà Tiểu Ngu không nghe thấy.

Chiếc di động trên bàn đang rung.

Khó khăn lắm mới thoát được ra khỏi tâm trạng rối loạn, đang định đứng

dậy đi lấy nước uống, Tô Ngu mới nhận ra điện thoại có tin nhắn, thì ra là hai tin nhắn của Diệp Nhất gửi đến từ bao giờ.

Một tin nhắn là: “Chúc mừng, cậu đã được BADNEWS chú ý rồi. Mau lên mạng xem tình hình cuộc thi đi!” - Gửi nửa tiếng trước.

Tin nhắn thứ hai là một hình ảnh, tiêu đề là Thúy cúc của nhà đã nở, thời gian là ba phút trước. Nội dung vẫn giống như mọi khi là ảnh tự chụp bằng

máy điện thoại của Diệp Nhất: Dưới ánh trăng, một đóa hoa cúc xanh vương

một giọt sương đang hé nở. Dưới đóa hoa cúc, đặt một viên đá quý như mọi khi, lần này là viên đá hình tròn màu nâu vàng, với những hoa văn rất đặc biệt tỏa ra một thứ ánh sáng mịn như tơ. Lấy hoa cúc làm nền, viên đá càng trở nên lấp lánh. Nếu cô không nhầm, thì đó là một viên đá mắt hổ.

Ánh mắt Tô Ngu tối lại trong vài giây.

Sau đó, cô đưa tay nhấn vào phím delete.

Hình ảnh tự động biến mất, mẫu tin nhắn bị xóa.

Những tin nhắn của Diệp Nhất đã nhắc nhở cô, cô bèn lên mạng, mở

website chính thức của cuộc thi “Viên ngọc hi vọng”, sững sốt khi phát hiện ra, ở ngay trang đầu là một đoạn viết: “Chủ nhóm lưới độc đã thay đổi sự khe khắt vốn có, suy tư và tình cảm. Là khen ngợi? Hay là một kiểu châm biếm khác? Rất nhiều người quan tâm tới tác phẩm Vết thương lòng số 291”.

Tô Ngu hồi hộp mở xem nội dung, đường link chuyển thẳng đến trang tác phẩm của cô, đúng là không xem thì không biết, vừa xem đã thấy giật mình:

Phía dưới có hơn ba trăm ment!

Rõ ràng là bắt đầu từ khi có lời bình của BADNEWS.

Tô Ngu di chuột, lướt nhanh một lượt, càng xem càng thấy ngạc nhiên, sự

quan tâm của BD đã là một sự bất ngờ, nhưng điều làm cho người ta kinh ngạc hơn nữa, đó là nội dung những ment bình luận về tác phẩm.

Mặc dù lời khen có rất nhiều, nhưng những lời phê bình cũng nhiều không kém.

“Xì, thế mà cứ tưởng là giỏi giang lắm, hóa ra là kém xa với số XXX!”.

”Mọi người xem đây, cuối cùng BD cũng lòi ra bộ mặt thật rồi, hóa ra anh ta là người của 291!”.

”Các người đều là đồ ngu, đừng có coi lời của BD là thánh chỉ được không?”

Tác phẩm đó rõ ràng là rất ấu trĩ và thô thiển hoàn toàn là một bức vẽ nhăng nhít của kẻ mới vào nghề! Tôi vẽ còn đẹp hơn nhiều!”.

“Tác phẩm hay hay không thì không biết, nhưng PR thì đã rõ”.

“Đúng là một kiểu PR rất tòi”.

”Tác giả là ai? Thủ đoạn quá siêu, các bạn ơi, chúng ta cùng nhau đi tìm đáp án thôi”.

“Hay lắm, tiện thể cũng lôi luôn cả nhóm trưởng ra nữa, ha ha!”.

“ ”.

Những ment ở phía sau càng lúc càng thậm tệ.

Mặt khuất trong tính cách của đủ loại người đã được thể hiện không chút giấu giếm qua những ment.

Tô Ngu phải rất cố gắng kiềm chế mình thì mới có thể giữ cho bàn tay cầm chuột không run lên bần bật.

Cô chưa từng gặp chuyện như thế này bao giờ.

Hoặc nói cách khác, cô chưa bao giờ gặp phải kiểu nói ác ý như thế.

Nếu là xoáy vào những thiếu sót của chính tác phẩm thì cũng còn chấp

nhận được, nhưng những ment này rõ ràng là những lời chế nhạo, sỉ nhục nhằm mục đích khác.

Tô Ngu tiếp tục xem những trang sau, có mấy ment còn dùng từ rất thô tục, đến nỗi ban quản trị của trang web cũng phải can thiệp, đóng ment lại và nhắc nhở: “Đề nghị phát ngôn văn minh, lịch sự”, nhưng sau đó vẫn xuất hiện những lời nhục mạ còn kinh khủng hơn.

“Không lẽ quản trị của trang web này cũng bị tác giả số 291 mua chuộc rồi? Anh ta là người đã được nội bộ các anh quyết định rồi à?”.

”Mọi người nhìn xem, thì ra S.S cũng có trò phán quyết nội bộ, mọi người

đừng bỏ phiếu nữa, dù có bỏ thì cũng chẳng có tác dụng gì, từ đầu chí cuối chỉ là trò lừa đảo lộ liễu!”.

“S.S lại chơi trò này rồi! Hồi trước chẳng phải cũng đã tâng bốc Hạ Ly sao? Được một lần lại muốn làm lần nữa, mà tưởng mọi người đều là đồ ngốc chắc?!”.

“Này, gác trên nói ra những bí mật về Hạ Ly đi!”.

“Rất mong biết sự thật!”.

”Xì, Hạ Ly chỉ là một anh chàng trẻ tuổi, nếu hồi ấy không phải dựa vào Quý

V.V và S.S bỏ tiền ra sức tuyên truyền cho anh ta thì làm sao có thể thành danh sau một đêm được ”.

“Gác trên nói tới Quý V.V, là COO của Quý thị hiện nay phải không?”.

”Ồ! Đúng là tin sốt dẻo!!! Thật không thể ngờ lại có những bí mật như vậy!

Tôi cũng đã cảm thấy Hạ Ly có vấn đề, vừa nhìn là đã thấy &*#¥@@!” (giấu c h ữ) .

“Không thể thế được? Chẳng phải Hạ Ly là một người tàn tật sao?”.

“Gác trên đúng là ít hiểu đời, tàn tật thì không thể ”ấy” được sao? Chưa biết

chừng người ta lại được trời phú cho năng lực phục vụ cho bà giá ấy đến nơi đến chốn, nên mới một bước lên trời như thế chứ!”.

“ ”.

Thú thật, xem đến đây, Tô Ngu đã thực sự nổi giận.

Cô nắm chặt tay lại, toàn thân run lên vì giận dữ. Chiếc vòng Thiên sứ mà

Hạ Ly tặng cho đeo ở cổ tay ánh lên lấp lánh, nghĩ đến người dịu dàng ấy, nghĩ tới tài hoa của anh, nghĩ tới đôi mắt trong sáng không nhuốm chút bụi trần của anh, máu nóng trong người cô lại dâng lên. Cô bàn đăng nhập bằng

tài khoản của tác giả tác phẩm số 291, và đáp lại những ment như sau:

”Tôi chính là tác giả của Vết thương lòng. Đúng như tất cả mọi người đã nói, trong nghề thiết kế ngọc tôi chỉ là một người mới. Tôi tham gia cuộc thi này với mục đích rất đơn giản, muốn xem năng lực thực sự của mình đến đâu, và qua cuộc thi để rút ra bài học, kinh nghiệm ỉnh. Cho dù thành công hay thất bại, đối với tôi, đều là một cơ hội học tập rất hữu ích. Được sự quan tâm của đại nhân BADNEWS quả là điều bất ngờ, và được sự quan tâm của nhiều người như vậy càng khiến tôi giật mình. Những đánh giá, nhận xét của mọi người đối với tác phẩm của tôi, cho dù là phê bình hay khen ngợi, tôi đều xin nhận. Nhưng để sự việc diễn ra đến mức này, thì đã trở thành một chuyện ảm ỉ thực sự, tôi rất lấy làm tiếc, và cũng rất buồn. Để không kéo những người vô tội vào cuộc và để trả lại sự trong sạch cho cuộc thi này của S.S, tôi quyết

định rút lui khỏi cuộc thi này. Cảm ơn mọi người đã quan tam. Cảm ơn!”

Chỉ cần cô rút lui là được!

Những người ấy sẽ không còn bất cứ lý do và có gì để làm tổn thương Hạ

Ly nữa!

Cho dù thế nào thì cô cũng vẫn ổn, dù sao cô cũng chỉ là một con chim mới học bay, vì quá tham lam nên đã tham gia cuộc thi này mà không tự lượng sức, do đó đã kéo theo cả Hạ Ly xuống nước, làm anh bị vấy bẩn một cách vô c ớ.

Quá đáng quá! Quá đáng quá!

Hạ Ly không bao giờ là người như vậy! Chỉ cần từng được nhìn thấy tác

phẩm của anh thì đều sẽ nhận thấy được tài hoa siêu việt của anh - thứ tài hoa mà dẫu cho cô có dùng đến mười lần cuộc đời mình cũng không thể linh hoạt và sâu sắc đến vậy, đó là trí tuệ và mẫu mực mà hàng ngàn năm sau vẫn

không lỗi thời! Sao lại có thể chỉ trích là là bán mình mới đổi lại được?

Internet rất quá đáng!

Những cuộc thi gì đó đều rất quá đáng!

Tô Ngu vừa khóc vừa nhấn vào phím send, nhìn thấy lời nhắn của mình đã

xuất hiện trong khung biên tập và bắt đầu lên tiếng phản kháng một cách bi tráng bằng những con chữ và màu sắc nổi bật.

Toàn thân cô run lên, cô khóc, ngực bị bóp nghẹt tưởng chừng như ngạt thở đến nơi.

Internet và thế giới của cô đều im ắng như nhau.

Tuy nhiên, trên mạng có một thứ có sức công kích và gây chấn động hơn

hắn âm thanh, đó chính là - Những Con Chữ.

Lời nói như gương, như dao.

Một thiếu nữ mười bảy tuổi, không biết rằng mình đã làm sai điều gì - giờ

phút này, cô chỉ muốn đứng lên để bảo vệ thần tượng, bảo vệ đức tin thiêng liêng không thể xâm phạm trong lòng mình.

Thế nên, cuối cùng cô đã nhấn vào phím xóa.

Hai phút sau, trang mạng trống không.

Vết thương lòng đã biến mất.

13. Chương 13

Bởi vì đã hẹn nhau, nên tôi không thể rời xa.

Bởi vì có sự hiện diện của bạn, nên tôi không thể từ bỏ.

Bạn là cội nguồn niềm tin của tôi,

bạn là sức mạnh kiên cường của tôi.

Bạn nhất định là bông hoa hướng dương

trong khu vườn của nàng tiên cá,

Trong sáng, ấm áp và long lanh biết bao.

Đêm dài dằng dặc cuối cùng rồi cũng qua đi.

Điện thoại đi động bắt đầu rung, tín hiệu báo thức nhắc nhở chủ nhân dù

có mệt mỏi đến mấy thì thứ Tư cũng vẫn là ngày phải lên lớp. Sau một đêm cứ nằm nhìn lên trần nhà và hầu như không ngủ, Tô Ngu dậy, chải đầu, thay quần áo giống như một cái máy.

Trong lúc lấy cặp sách, chiếc dây đeo đựng vào trong góc bàn khiến Tô Hòa

chợt tỉnh giấc ngồi bật dậy:

- Mấy giờ rồi, mấy giờ rồi? - Rồi mắt vẫn còn ngái ngủ quay sang hỏi - Chị đưa em đi nhé?

Tô Ngu ra hiệu bảo “Không cần”, đeo ba lô lên lưng rồi bước ra khỏi phòng. Cô không dám quay lại nhìn, sợ chị họ trông thấy khuôn mặt mình. Đôi mắt sưng húp, đỏ ngầu kia đủ nói lên rằng cô đã trải qua một đêm khó khăn đến nhường nào.

May thay, những giây phút khó khăn nhất cũng đã qua đi.

Ra khỏi cửa, Tô Ngu đắm mình trong ánh nắng chan hòa, say sưa ngắm nhìn tất cả mọi thứ trước mắt.

Đây mới đúng là nhân gian.

Internet xem ra có vẻ vô cùng rộng lớn, nhưng trong ánh nắng mặt trời

chói lóa thế này cũng trở nên nhỏ bé và hư ảo. Chẳng qua cũng chỉ là rút lui khỏi một cuộc thi mà thôi.

Cuộc sống vẫn cứ tiếp diễn.

Cô vẫn là học sinh của S.S như trước đây, Hạ Ly cũng vẫn đợi cô trong tòa

cung điện phía trước, con đường chính của cuộc đời vẫn không có gì chênh hướng và thay đổi, vậy thì cô có lí do gì để mà cứ chìm đắm trong khổ đau,

không dám đối mặt với cuộc sống cơ chứ?

Ánh sáng rực rỡ, không hề có chút bóng râm nào như thế này.

Bầu không khí nồng nàn, thấm sâu vào lòng người như thế này.

Và có một điều rất chân thực là: Vì có năng lực vô hạn nên cuộc sống sẽ

mãi mãi không bao giờ trở nên tuyệt vọng.

Tô Ngu ngẩng cao đầu, đứng thẳng người, kéo lại ba lô, rảo bước về bên xe bus phía trước. Bỗng một chiếc xe con chạy vượt lên xe bus rồi dừng lại ngay trước mặt cô.

Kính của xe hạ xuống, người ngồi cầm lái là San Ni.

Tô Ngu còn chưa kịp định thần thì San Ni đã lấy tay ra hiệu: "Lên xe đi, tôi đưa em đến một nơi".

Thế là cô lên xe, thậm chí còn chưa kịp hỏi San Ni về nơi sắp đến. Có thể là do quá mệt mỏi sau một đêm không ngủ, có thể là do tin tưởng người đã từng làm giáo viên của cô trong một đêm, hoặc cũng có thể là do ghế xe êm ái dễ chịu mà cô tựa vào cửa kính ngủ thiếp đi.

Không biết ngủ thiếp đi như vậy được bao lâu, rồi cô mơ hồ cảm thấy có ai đó khẽ lay mình, mở mắt ra thì thấy xe đã dừng lại. San Ni cười dịu dàng, tiện tay xách túi của cô đang để dưới đệm xe: "Đến rồi".

Tô Ngu mở cửa, xuống xe, nhìn khắp xung quanh. Chỉ thấy mình đang ở trong con ngõ nhỏ lát đá xanh, tường cao bằng gạch đỏ, ngoài hai người ra không có một ai khác.

Ở phía cuối ngõ có hai cánh cửa màu đỏ, ngoài hiên treo hai chiếc đèn lồng

hình vuông bằng lụa đỏ, trên đó không vẽ hình núi sông, hoa lá hay chim chóc

như bình thường mà vẽ hình ma quỷ đi tuần đêm. Phong cách xưa cũ, đồng thời cũng toát lên một vẻ rất kì lạ.

Nếu như không có chiếc xe hơi đỏ ở bên cạnh, chắc hẳn Tô Ngu đã có cảm giác như đang lạc về thời xa xưa.

Nhìn vào hai chiếc đèn lồng đã có thể biết được chủ nhân ở bên trong tuyệt đối không phải là người tầm thường.

San Ni ra hiệu bảo cô một mình đẩy cửa vào trong. Mặc dù có đôi chút nghi hoặc nhưng vì là người luôn hành xử theo kiểu gấp sao yên vậy, nên cô vẫn bước lên bậc thềm đá, lấy tay khẽ đẩy cánh cửa son khép hờ, cánh cửa liền bật mở.

Cảnh sắc muôn hồng ngàn tía bất ngờ hiện ra trước mắt cô.

Các loại hoa có đủ mọi màu sắc mọc chen chúc, có vẻ như không theo trật

tự nào cả nhưng lại hài hòa, một cách kì lạ.

Căn nhà nhỏ màu trắng cao khoảng bốn, năm mét, cửa sổ nhỏ tí, cửa chính thấp tè, đứng tựa lưng vào một cây quế rất to, giữa đám hoa lá rực rỡ càng làm tôn thêm vẻ đẹp của nó, vừa ngời sáng như một viên ngọc trong rừng san hô lại vừa mờ ảo lãng mạn như một vầng trăng.

Rõ ràng vẫn nằm trong thành phố xa hoa đô hội, thế nhưng nhờ sự yên tĩnh này mà khu đất trở nên thâm sâu như chốn đào nguyên.

Tô Ngu bị không gian vừa đẹp vừa thuần khiết, yên tĩnh đến cực độ này làm cho rung động, có cảm giác giống như Alice lạc vào xứ sở kì diệu, bước đi một cách vừa hiểu kì vừa mừng rỡ.

Một chú mèo sư tử Sơn Đông lông trắng to lớn từ trong đám cỏ nhảy tót ra. Nó nhìn cô nhưng không bỏ đi mà lắc lư ngồi ngay giữa đường, đôi mắt thần nhiên lạnh nhạt, hoàn toàn khác xa so với con Giao Tử ở nhà.

Cô không biết làm sao, đánh vòng tránh qua nó để đi tiếp.

Khi đến trước cửa ngôi nhà, cô bỗng nhiên cảm thấy căng thẳng, bởi vì cô

đã đoán được chủ nhân của nó là ai.

Đúng lúc còn đang ngập ngừng do dự thì con mèo trắng kia chạy đến, lấy móng vuốt cào cào vào cánh cửa, mở ra một cách thành thực rồi đi vào trước.

Tô Ngu vừa giật mình kinh ngạc lại vừa buồn cười, theo sau con mèo vào nhà. Căn phòng bên trong xây nửa chìm nửa nổi, vì thế nhìn từ bên ngoài thấy ngôi nhà có vẻ rất thấp bé nhưng khi vào trong thì kì thực lại rất cao, rộng và thoáng đãng. Đồ đạc trong phòng thứ nào cũng được bày biện ở nơi phù hợp nhất, có lẽ một người thích soi mói nhất nhìn vào cũng không thể tìm ra điểm gì khiếm khuyết.

Con mèo bước theo hàng tay vịn lan can bọc vải, nhảy lên những tấm trang trí đóng từng lớp trên tường, chỉ một loáng đã leo lên đến xà nhà, rồi ở đó giương đôi mắt xanh biếc quan sát cô.

Trước đây, Tô Ngu từng thấy trên tạp chí một số căn phòng được xây dựng đặc biệt dành cho các chú mèo nhưng tất cả đều không thể nào đẹp bằng căn phòng trước mắt cô lúc này.

Nếu như Tô Hòa nhìn thấy chắc cũng sẽ thích thú nhảy cẫng lên mất! - Tô Ngu nghĩ thầm trong bụng.

Đúng lúc đó chủ nhân xuất hiện.

Người ấy trượt ra từ sau cửa.

Bởi vì anh ta ngồi trên xe lăn.

Ngay lập tức Tô Ngu xác nhận phán đoán của mình lúc trước là đúng.

Đây quả nhiên là nhà của Hạ Ly.

Ngoài Hạ Ly ra, không có ai phù hợp làm chủ nhân của nơi này hơn nữa.

Hay nói cách khác, không có ai xứng đáng làm chủ nhân của nơi này hơn Hạ

Ly.

Mặc dù có nhiều người bảo tác phẩm của Hạ Ly lập dị, ngay cả Diệp Nhất

cũng nói rằng phong cách của anh rất tối tăm và tuyệt vọng, nhưng nếu họ bước vào ngôi nhà này thì chắc chắn sẽ không còn dám nói như vậy nữa.

Một ngôi nhà sáng sủa, sạch sẽ, tự nhiên, thơ mộng, thậm chí còn mang dáng vẻ vô cùng giản dị như vậy thì tuyệt đối không thể do một người tối tăm, tuyệt vọng thiết kế ra được, và cũng không phải là nơi một người tối tăm, tuyệt vọng có thể ở được.

Tô Ngu lặng nhìn Hạ Ly với vẻ mặt điềm tĩnh đang từ từ tiến lại gần, tim cô đập mỗi lúc một nhanh hơn.

Ánh mắt trong veo của Hạ Ly chăm chú nhìn cô. Ánh mắt đó không hề gây ra cho người ta cảm giác đường đột thất lễ mà trái lại, nó đầy ấp sự vỗ về an

ủi:

- Bị mất ngủ phải không?

Bấy giờ Tô Ngu mới chợt nhớ ra rằng mắt mình vẫn còn sưng húp, cô vội

đưa tay lên che, nhưng sau đó hiểu ra là đã quá muộn để làm điều ấy, nên lại ngượng ngùng bỏ tay xuống.

Hạ Ly mỉm cười.

Gương mặt anh khi không cười có vẻ lạnh lùng như một ngọn núi băng,

nhưng khi cười thì lại giống như ngọn gió xuân thổi qua núi xa ao biếc làm gợn lên những con sóng lăn tăn mềm mại dịu dàng.

Mắt Tô Ngu bỗng chốc ướt đầm. Cô không biết là do bản tính mình hay khóc hay là do đứng trước con người này mà mình lại dễ khóc đến như vậy. Con người này, con người điềm tĩnh và trang nhã như viên bạch ngọc đang ngồi trên xe lăn này, làm sao lại có thể giống như những điều người ta nói trên mạng, làm sao lại có thể có quan hệ không đứng đắn với mẹ đẻ của thầy giáo Ôn được cơ chứ? Hơn nữa, làm sao lại có thể thông qua con đường không chính đáng để trở thành nhà thiết kế nổi tiếng? Những kẻ nói năng bậy bạ kia

cần phải đến đây mà xem, cô không tin rằng sau khi xem xong ngôi nhà đẹp

lộng lẫy này họ còn dám bôi nhọ chủ nhân của nó một cách bừa bãi như vậy nữa.

Có điều, những kẻ nông cạn dốt nát kia về căn bản cũng không xứng đáng được thấy ngôi nhà như thế này.

Họ không xứng đáng được so sánh với dù chỉ là một sợi tóc của Hạ Ly.

Vì thế, trong khi Hạ Ly ở trong ngôi nhà như thế này, sáng tạo ra những

thứ châu báu quý giá nhất thì những kẻ ngoài kia chỉ có thể thể hiện sự tối tăm, xấu xí của mình trên mạng ảo.

Hai bên hoàn toàn khác nhau một trời một vực.

Nghĩ đến đây, Tô Ngu cố gắng chớp mắt để ép cho nước mắt trở vào trong,

đồng thời cố gắng mỉm cười với Hạ Ly.

Ngay sau đó cô thấy Hạ Ly khẽ nhếch đôi môi tuyệt đẹp hình cánh cung

lên, chậm rãi nói:

- Anh rất thích tác phẩm Vết thương lòng đó.

Đầu óc Tô Ngu như có tiếng nổ, trong chốc lát trở nên trống rỗng.

Trong căn phòng trắng tinh, rực sáng như chốn thiên đường ấy, Hạ Ly nói ra những lời cảm động nhất thế gian bằng đôi bờ môi cũng đẹp nhất thế gian này:

- Vì thế, Tô Ngu, em có đồng ý đến giúp anh một tay không?

Cho mãi đến khi được San Ni đưa trở về trường S.S rồi bước ra khỏi xe để vào trường một giờ sau đó, Tô Ngu vẫn còn cảm thấy như đang trong mơ.

Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì vậy?

- Nhưng mà, em, vẫn chưa, vượt qua, cuộc thi

- Kết quả cuộc thi, đối với em, có phải là rất quan trọng không?

- Không quan trọng!

- Vậy thì còn có các vấn đề khác nữa sao?

Những điều đó là thật ư?

- Ngay từ khi San Ni giới thiệu em với anh, anh đã xem một số tác phẩm

của em, cảm thấy em rất có tiềm năng. Hơn nữa, ở một mức độ nhất định, tác phẩm Vết thương lòng của em đã làm anh cảm động. Vì thế, anh nghĩ rằng chúng ta có thể hợp tác với nhau được. Tuy nhiên, bởi vì em vẫn đang còn là sinh viên, nên cứ mỗi cuối tuần, từ chín giờ sáng đến sáu giờ chiều, em hãy

đến đây giúp anh làm việc. Được không?

- Em sẵn lòng! Rất sẵn lòng!

Cuộc đối thoại diễn ra nửa giờ trước đây là điều tốt đẹp nhất mà Tô Ngu từng gặp trong đời.

Có phải do mất ngủ quá nhiều mà cô sinh ra ảo giác một cách vô căn cứ như vậy không?

Tô Ngu nhẹ nhàng bước đi, cảm giác như đôi chân không còn là của mình nữa. Lúc sắp sửa bước vào phòng học thì bất chợt có một bóng người tiến lại nắm lấy tay cô. Bấy giờ ánh mắt và tinh thần cô mới bắt đầu từ từ quay trở lại với hiện thực, làn sương mù trước mặt tan đi và cô nhìn thấy một đôi mắt vừa to vừa tròn vừa sáng như viên đá quý, cặp môi mềm và tươi như hoa hồng,

hàm răng trắng muốt đều tăm tắp như vỏ sò

Đó chính là Diệp Nhất, vui vẻ nhanh nhẹn hệt như một chú mèo.

Diệp Nhất hớn hở lấy tay ra hiệu bảo cô: "Mình có một tin vui cho cậu đấy!".

Tô Ngu quay sang nắm tay cậu ta, nói vội vã:

- Mình, cũng có, thông tin tốt, muốn nói, với cậu!

Diệp Nhất hơi ngạc nhiên, sau đó cười, bảo:

- Vậy cậu nói trước đi.

- Mình, đã, trở thành, người phụ việc, cho Hạ Ly, rồi!

Vẻ mặt tươi cười của Diệp Nhất bắt giắc cứng đờ trong giây lát, ánh mắt cũng phút chốc trở nên hoang mang, nhưng rồi nụ cười rất nhanh chóng trở lại và càng tươi tắn hơn:

- Thật không? Tuyệt lắm, chúc mừng nhé, đây đúng là một tin vui!

- Thế, còn cậu? Có, tin vui, gì vậy?

- Chuyện đó - Diệp Nhất cúi đầu, ngập ngừng nói - Thực ra, cũng không có gì đâu.

Tô Ngu tròn mắt nhìn cậu ta.

Diệp Nhất chỉ còn biết nhún vai, xòe tay ra:

- Mình vốn định nói với cậu là đừng quan tâm đến những lời bình luận trên mạng kia, mình đã vào tận IP để khóa lại. Nhưng bây giờ thì không còn ý nghĩa gì nữa rồi.

- Vậy - Tô Ngu cười một cách thoải mái - Dù, thế nào, cũng, cảm ơn cậu! - Cô cúi xuống nhìn điện thoại, thấy đã sắp đến giờ vào lớp, bèn gật đầu với Diệp Nhất - Mình, vào lớp, đây! - Nói rồi cô bước nhanh vào giảng đường.

Diệp Nhất nhìn chằm chằm vào sau lưng cô, ánh sáng trong hành lang lúc mờ lúc tỏ, khi phản chiếu vào trong mắt cậu biến thành vẻ tối tăm.

Có vẻ như đang trầm tư, nhưng lại cũng có vẻ như không nghĩ ngợi gì cả.

- Vì sao cậu không nói cho cô ta biết? - Một giọng nói bỗng vọng từ phía chỗ ngoặt.

Diệp Nhất ngoái lại, hơi chau mày.

- Cô vẫn không bỏ được cái thói hay nghe trộm à?

Tạ Thanh Hoan không quan tâm đến câu nói của Diệp Nhất tiếp tục hỏi:

- Sao cậu không nói với cô ta là cậu đã tìm thấy loại hổ phách có thể chạm

khảm được kim cương? - Cô ta cười nhạt vẻ cay nghiệt, nhưng trong mắt lại ánh lên niềm thương cảm - Sở dĩ hôm qua cậu chịu hẹn gặp tôi, cái chính không phải là sợ tôi mách lẻo mà là vì mưu đồ khác! Cậu bảo tôi đưa cậu về nhà mình, xem trong máy tính những ghi chép nhập hàng của nhà Cologny là để tìm miếng hổ phách gọi là Khu vườn trong mơ ấy nhằm làm cho Tô Ngu vui phải không? Cậu suy tính vất vả, chạy đôn chạy đáo khắp nơi, vậy mà cô ta lại

không hề hay biết. Như vậy mà cũng chấp nhận được à?

Diệp Nhất nhếch mép lên, cười uể oải:

- Ừ, chẳng sao cả.

Tạ Thanh Hoan cắn chặt môi, trong mắt như có lửa cháy:

- Vì Tô Ngu mà cậu có thể quá đáng đến thế à? Vì cô ta mà cậu chấp nhận

hẹn hò với người con gái khác, để có được miếng hổ phách ấy cậu không ngại bán rẻ cả lòng tự trọng của bản thân sao?

- Khoan đã, tôi nghĩ rằng cô đã hiểu sai rồi - Diệp Nhất đột ngột cắt lời Tạ Thanh Hoan - Đúng là tôi có nói rằng chỉ cần cô thuyết phục ông ngoại bán Khu vườn trong mơ cho tôi thì tôi sẽ mời cô ăn tối liên tục trong một tháng, nhưng chưa từng hứa rằng việc này nhất định phải thực hiện.

Thấy sắc mặt Tạ Thanh Hoan đột ngột thay đổi, cậu ta nháy nháy mắt:

- Đúng là như vừa rồi cô đã nghe thấy, Tô Ngu giờ đã làm người phụ việc

cho Hạ Ly, mong ước đã trở thành hiện thực, vì thế việc có thể làm xong chiếc

dây chuyền Vết thương lòng kia hay không cũng không còn nhiều ý nghĩa nữa,

như thế cũng tức là hiện giờ tôi không cần đến Khu rừng trong mơ nữa. Mà đã không cần miếng hổ phách đó thì tôi cũng không cần phải mời cô ăn tối trong một tháng như đã hứa.

Con người trong mắt Tạ Thanh Hoan thu nhỏ lại:

- Cậu nói lời nuốt lời thế à?

- Bà chị ơi, thế gọi là chấm dứt hợp đồng trước thời hạn.

- Tức là cậu bốn cột tôi, đúng không?

Diệp Nhất thở dài:

- Cô đã nghĩ như vậy thì tôi cũng đành chịu.

Tạ Thanh Hoan nói rành rọt từng tiếng:

- Diệp Nhất, rồi cậu sẽ phải hối hận.

Diệp Nhất cười hì hì:

- Thật ngại quá, điều mình khó chấp nhận nhất là bị đe dọa đấy.

Ánh mắt hai người hoàn toàn trái ngược nhau, một bên thờ ơ như không,

còn bên kia lại sắc lẹm như dao. Mặt trời chiếu qua khung cửa sổ mở toang, chia mặt sàn bên trong thành hai nửa, hai người họ đang đứng ở hai phía sáng tối khác nhau, tạo thành một bức tranh hết sức kì dị.

Cuối cùng Diệp Nhất mỉm cười với Tạ Thanh Hoan rồi dứt hai tay vào túi, ung dung đi vào giảng đường.

Tạ Thanh Hoan cố cắn chặt môi, từ từ đưa hai tay lên chống nạnh, rồi bất ngờ quay người đi về phía ngược lại với giảng đường.

Năm phút sau, cô ta gõ cửa phòng làm việc của Ôn Nhan Khanh.

- Thưa thầy, có một việc có lẽ em cần phải báo để thầy biết.

Leng keng, leng keng

Cùng lúc đó, tiếng chuông trong khu giảng đường chính thong thả cất lên.

- Từ QUARTZ trong tiếng Slavic cổ thực ra có nghĩa là “cứng”. Vì thế, cứ xem mặt mà bắt hình dong thì tất cả khoáng vật thuộc loại này đều rất cứng, thành phần hóa học của chúng đều có SiO₂

Trong giờ học về cách chọn mua châu báu đá quý, Chung Bài Bài đang lên lớp về việc mua thạch anh thì cửa giảng đường bỗng nhiên mở toang, Tạ

Thanh Hoan xuất hiện. Mắt Chung Bài Bài bỗng rực sáng, quay sang:

- Đại mỹ nhân, cuối cùng em cũng đến rồi! Sao đến muộn vậy, có phải bị tắc đường không? Còn nữa, sao hôm qua lúc ở nhà máy em về sớm vậy

Trong khi Chung Bài Bài còn đang lải nhải thì Tạ Thanh Hoan đã đi một mạch đến trước mặt Tô Ngu, gõ vào mặt bàn cô đang ngồi.

Tô Ngu kinh ngạc nhìn lên, thấy cô ta nói với mình một cách không mấy thiện cảm.

- Thầy Ôn tìm cô đây.

Diệp Nhất đang ngồi bên cạnh bỗng nhiên tái mặt.

Tạ Thanh Hoan đoán trước được phản ứng của Diệp Nhất nên quay sang

nhìn cậu, hai mắt nhìn nhau rực lửa như sao hỏa va vào trái đất. Cô ta nhếch mép lên cười độc địa.

Tô Ngu đứng lên rời khỏi bàn mà vẫn chưa hiểu đầu đuôi ra sao. Chợt thấy có người đứng ngay trước mặt, thì ra là Diệp Nhất đang ngăn cô lại. Thái độ của cậu hết sức nghiêm trọng khiến cô cảm thấy bất ngờ.

- Sao vậy?

Nhưng Diệp Nhất lại chỉ nhìn chăm chăm vào Tạ Thanh Hoan.

Thế là Tô Ngu cũng quay sang nhìn cô ta. Tạ Thanh Hoan vừa cười vừa bảo cô:

- Sao còn không đi ngay đi?

Tô Ngu kéo tay áo Diệp Nhất, ý bảo không sao đâu. Lúc này Chung Bài Bài cũng bước đến, nói với cô:

- Tiểu Nhan Nhan tuy tính cách không tốt nhưng cũng không tùy tiện quấy rầy sinh viên trong giờ học đâu, chắc phải có chuyện gì quan trọng thì mới gọi gấp như thế, em đi ngay đi.

Giáo viên đã nói vậy thì Tô Ngu cũng đành phải gật đầu, rồi quay sang cười với Diệp Nhất:

- Mình đi rồi về ngay thôi.

Diệp Nhất mấp máy môi, hình như định nói câu gì đó nhưng lại thôi, sau đó tránh sang một bên nhường lối cho Tô Ngu.

Tô Ngu đi lướt qua bên cạnh Diệp Nhất. Cô không đoán ra nổi thầy Ôn tìm mình làm gì, nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy rất có thể có liên quan đến chị họ mình.

Lẽ nào Tô Hòa lại gây ra tai họa?

Cô ra khỏi giảng đường với suy nghĩ đó, không ngoái đầu lại nên không thấy được bao nhiêu lo lắng và phần nộ đang hiện lên trong mắt Diệp Nhất.

Phía cuối hành lang, cánh cửa bằng gỗ hắc đáo khép hờ.

Tô Ngu gõ cửa, vì không nghe được tiếng trả lời nên cô không đợi mà tự đẩy cửa bước vào.

Phía sau chiếc bàn làm việc lớn, Ôn Nhan Khanh đang ngồi trước máy tính, trông thấy cô liền ra hiệu ngồi xuống. Tô Ngu ngồi xuống phía bàn đối diện.

Ôn Nhan Khanh có đôi mắt dài và nhỏ, khúc xạ của cửa kính và ánh nắng

buổi sớm khiến cho toàn bộ con người anh toát lên vẻ ung dung khoan thai của một trí thức thành đạt, chín chắn, tự tin và cao quý.

Tô Ngu vốn vô cùng kính trọng Ôn Nhan Khanh, tuy nhiên không biết từ lúc nào, có thể là từ hôm thầy đi ăn tối với hai chị em cô ở tiệm mì, cũng có thể là sớm hơn nữa, ngay từ lúc thầy bố trí San Ni đến dạy thêm cho cô để cô không sợ hãi khi phải ở nhà một mình, cô đã cảm thấy người thầy này mặc dù trông có vẻ lạnh lùng nghiêm khắc nhưng thực ra lại rất hòa nhã nhẹ nhàng.

Thầy giáo Ôn là một người hòa nhã nhẹ nhàng.

Đúng vào lúc cô đang nghĩ như vậy thì thầy giáo Ôn đã xoay máy tính lại, hướng màn hình về phía cô.

Tô Ngu bỗng tái mặt.

Trên màn hình là trang web của cuộc thi “Viên ngọc hi vọng”, là trang nói về tác phẩm số 291.

Mặc dù hôm qua cô đã xóa tác phẩm của mình đi do quá xúc động, nhưng bản thông báo và hình vẽ tác phẩm bắt mắt đó vẫn còn lưu trữ trong kho dữ liệu chính, lúc này trông thấy nó ở đây cô lại càng vô cùng sợ hãi.

- Tôi muốn được nghe lời giải thích từ một học sinh từng khiến cho tôi cảm thấy tự hào, được chứ?

Trên khuôn mặt sạch sẽ mà dường như mưa to gió lớn không thể làm kinh động của Ôn Nhan Khanh vẫn không có vẻ gì tức giận, nhưng Tô Ngu biết rằng thực ra thầy đang rất giận, vì thế bàn tay đang đặt trên đầu gối của cô bất giác nắm chặt lấy gấu váy.

Làm thế nào bây giờ? Nhận hay không nhận?

Nếu là Diệp Nhất chắc chắn cậu ta sẽ không nhận. Tác phẩm đã cắt bỏ, tên và mã số sử dụng khi đăng nhập lại là của Tô Hòa, cho dù vậy thầy có vào được đến hậu trường đi nữa thì cũng không thể chứng minh được là cô đã tham gia cuộc thi này. Nhưng mà

Cô lại cảm thấy phũ phàng như vậy thực ra lại là ngu xuẩn. Thầy giáo đã gọi cô đến, hơn nữa còn chất vấn cô một cách rõ ràng như vậy chứng tỏ rằng đã biết cô chính là tác giả của tác phẩm số 291, nếu không nhận sẽ càng chứng tỏ cô là một kẻ đạo đức giả.

Làm sao đây? Làm sao đây?

Đầu óc cô rối tung.

Ôn Nhan Khanh cũng không thức giục mà chỉ yên lặng nhìn cô, ánh mắt

lạnh lùng sắc lẹm như một tấm kính khiến cô không còn giấu giếm được gì nữa.

- Đó, là tác phẩm, của em - Cuối cùng cô không còn kiên trì được nữa, run rẩy nói ra mấy từ này. Nói xong thì lưng đã đầm đìa mồ hôi.

Một sắc thái rất lạ thể hiện ra trong mắt Ôn Nhan Khanh, vừa như thương xót, vừa như xúc động, lại vừa như có một gì đó ẩn sâu bên trong. Trầm ngâm

một lát rồi anh mới chậm rãi nói:

- Tôi còn nhớ hình như đã nói rằng sinh viên của trường S.S thì không được tham gia cuộc thi này.

- Vâng

- Vậy, em giải thích sao đây?

Tô Ngu bóp chặt năm đầu ngón tay, có vô số lí do xuất hiện trong đầu

nhưng rồi cuối cùng lại gạt bỏ tất cả. Cô ngẩng đầu lên chăm chú nhìn thầy

giáo, ánh mắt tuy sợ hãi nhưng cũng đầy ấp sự ân hận:

- Em phải, giải thích, thế nào, thì, thầy mới, chấp nhận, được ạ? Hoặc là,

có, có lí do, gì đó, để khiến thầy, không giận?

- Không! - Ôn Nhan Khanh lạnh lùng đáp.

- Vậy, sao thầy, còn muốn, nghe, em giải thích ạ?

Ôn Nhan Khanh khẽ nhắm mắt lại.

- Thầy, không, sùng bái, ai ư? Thầy là người, tự tin, nên, đã có, đủ lòng tin,

vào bản thân mình, rồi. Nhưng mà, em, không được như vậy - Lần đầu tiên Tô Ngu mở đầu một cách dài dòng như vậy. Ngay lúc đó, tất cả mọi sợ hãi và vội vàng đều trào dâng khiến cô quên mất mình bị khiếm thính, quên mất mình không giỏi biểu đạt - Em là người, thiếu tự tin. Bởi vì, dù có, nỗ lực, đến mấy, em cũng luôn, hiểu rằng, mình, không được, như những người khác. Nếu, thầy trao đổi, với những người khác, thầy sẽ hiểu, đối phương, được, mười phần; nhưng, nếu đổi lại, là một người, khiếm thính, như em, thì sẽ, chỉ còn, được sáu phần. Vì thế, khi cơ hội, xuất hiện, trước mặt, em không cam lòng.

Ôn Nhan Khanh vẫn yên lặng nhìn cô.

- Em sợ rằng, nếu không, tranh thủ, thì sẽ mất, cơ hội, trở thành, người

phụ việc, cho Hạ Ly; em sợ rằng, nếu không, tranh thủ, thì cũng sẽ, đánh mất, rất nhiều cơ hội, sau này; em sợ rằng, mình sẽ, càng ngày càng xa, Hạ Ly, càng ngày, càng xa, mục tiêu, càng ngày, càng xa. Vì thế, em muốn, ở cạnh anh ấy, để học tập, muốn, trở thành một, Hạ Ly thứ hai, muốn tận mắt, chứng kiến các tác phẩm, kia, đã ra đời, như thế nào, dưới bàn tay, của anh ấy. Mong muốn ấy, đã làm em, không quan tâm đến, lời nhắc nhở, của thầy, em

xin lỗi! Em, thành thật, xin lỗi thầy!

Tô Ngu đứng dậy, cúi rạp người trước thầy giáo, mái tóc dài xõa xuống hai bên mang tai giống như hai ngọn thác từ trên cao đổ xuống che lấp cả khuôn mặt, cô bày tỏ sự hối lỗi bằng một tư thế khiêm nhường nhất, thậm chí còn có chút đáng thương.

Ôn Nhan Khanh đắm đắm nhìn cô phải đến vài phút.

Còn Tô Ngu vẫn cứ cúi rạp người như thế, không dám đứng thẳng lên.

Cuối cùng Ôn Nhan Khanh khẽ thở dài, đẩy ghế đứng dậy rồi đi vòng qua

bàn đến trước mặt cô, nắm lấy cánh tay cô, có ý bảo cô ngẩng đầu lên.

Tô Ngu ngẩng đầu lên với ánh mắt đầy mong đợi, thế nhưng lại chỉ thấy Ôn

Nhan Khanh chậm chậm nói rành rọt từng tiếng:

- Lí do của em tuy rất cảm động nhưng có điều em đã chọn lí tưởng thay vì chọn quy định, vậy thì chắc hẳn em cũng đã phải có sự chuẩn bị tinh thần để chịu trách nhiệm. Bởi vì đã tham gia cuộc thi này, nên em, không thể tiếp tục, là học sinh của trường S.S được nữa.

Không thể tiếp tục là học sinh của trường S.S được nữa.

Cặp môi mỏng của Ôn Nhan Khanh mở ra khép lại, từng tiếng từng tiếng

phát ra trước mặt cô mỗi lúc một to, khiến cô thấy mình trong chốc lát trượt sâu xuống đáy vực thẳm.

Vẫn không được sao? Một khi đã vi phạm quy định không được phép vi phạm thì cho dù có lí do cảm động đến mấy cũng vẫn không được tha thứ hay

sao?

Nước mắt đã ứa ra nhưng Tô Ngu cố kìm nén không để cho nó rơi xuống.

Cô chỉ nghẹn ngào nói được mấy tiếng:

- Xin lỗi thầy xin lỗi, vì đã, làm trái, lời dạy của thầy Em thành thật, xin lỗi thầy

Đúng vào lúc cô đang tuyệt vọng nhất thì cánh cửa gỗ hắc đào mở ra, rồi một người bước vào nắm chặt lấy tay cô. Tô Ngu nhìn lại, thì ra là Diệp Nhất.

- Không sao rồi - Diệp Nhất nhìn cô cười rạng rỡ.

Quả nhiên là Diệp Nhất.

Vẫn là Diệp Nhất.

Hay nói cách khác luôn chỉ có mình Diệp Nhất.

Lần nào cũng vậy, đúng vào lúc cô mất phương hướng nhất, đau khổ nhất,

khó khăn nhất thì người xuất hiện trước mặt cô luôn là Diệp Nhất. Chỉ cần Diệp Nhất xuất hiện là mọi khó khăn trở ngại dường như đều tiêu tan hết.

Đúng là cô đã tin tưởng con người này một cách không thể lý giải được.

Đúng là cô đã nương tựa vào con người này một cách không thể lý giải được.

Nói “không thể lý giải được”, nhưng thực ra là cô đã tiếp nhận con người này bằng một tâm trạng khác.

Diệp Nhất vỗ vỗ bàn tay cô an ủi, rồi quay sang nhìn Ôn Nhan Khanh.

Không để cậu ta kịp mở miệng, Ôn Nhan Khanh đã lấy tay ra hiệu:

- Nếu em đến để nói đỡ cho Tô Ngu thì không được hoan nghênh đâu. Em có thể đi được rồi, tiện thể đưa Tô Ngu đến phòng giáo vụ làm thủ tục thôi học - Diệp Nhất nhún mày, đang định cười thì Ôn Nhan Khanh đã lại nói - Cười không tác dụng gì đâu, cầu xin hay ép buộc cũng không tác dụng gì. Người phá vỡ quy tắc đương nhiên sẽ phải bị trừng phạt.

- Đương nhiên, đương nhiên - Diệp Nhất vừa nói vừa rút giật đầu - Người phá vỡ quy tắc đương nhiên sẽ bị trừng phạt, đặc biệt là phá vỡ quy tắc của ông anh họ thân yêu của em thì lại càng không thể tha thứ được.

Ôn Nhan Khanh lạnh lùng nhìn Diệp Nhất, vẻ như chờ đợi xem lần này cậu ta giở trò gì. Không ngờ Diệp Nhất không nói gì thêm mà chỉ quay lại nắm tay

Tô Ngu, nhẹ nhàng nói:

- Mình đi thôi.

Tô Ngu buồn rầu gật đầu.

Diệp Nhất vừa cười vừa xoa đầu cô:

- Không sao rồi. Anh họ, chúng em đi đây, tạm biệt! - Rồi kéo Tô Ngu đi ra ngoài.

Cánh cửa gỗ hắc đào đóng sầm lại. Bên ngoài, hành lang dài hun hút.

Lòng Tô Ngu lúc này giống như cái hành lang dài ấy, cũng trở nên gồ bô, tối tăm và lạnh lẽo.

Diệp Nhất vỗ vỗ tay nhưng đèn cảm ứng không sáng, cậu ta thở dài:

- Ái chà, thợ điện lại lười biếng rồi! - Quay lại nhìn Tô Ngu, lúc đó đang mở to đôi mắt, trong sáng, nhìn cậu ta không chớp trông hết như một chú cún con đáng thương bị chủ vứt bỏ không biết đi đâu về đâu.

- Mình sẽ giúp cậu - Diệp Nhất nhướn mày, sau đó chớp chớp mắt - Cậu cười một tiếng đi, mình sẽ hô biến một cái, cho cậu xem trò ma thuật thần kì này.

Nhưng Tô Ngu không thể cười được.

Diệp Nhất hết cách, đành lấy từ trong túi áo ra một thứ, khua qua khua lại trước mặt cô:

- Xem này!

Tô Ngu đưa tay đón lấy, thì ra đó là một tờ “Đơn xin nghỉ phép”, người xin nghỉ là Nghiêm Phương.

- Cậu có biết Nghiêm Phương là ai không? - Diệp Nhất hỏi.

Tô Ngu lắc đầu không biết.

- Cậu cần biết, chẳng phải vừa rồi ông anh họ kì cục của mình bảo chúng ta đi gặp người này hay sao?

Tô Ngu thất kinh:

- Là, trưởng phòng, giáo vụ?

- Ừ.

Tô Ngu ngơ ngẩn nhìn tờ đơn, thời gian xin nghỉ chính là ngày hôm nay, hơn nữa còn nghỉ liên tục trong ba tháng tiếp theo!

Diệp Nhất giả vờ thở dài:

- Trưởng phòng Nghiêm công tác đã lâu năm, vừa may dịp này về chăm vợ sắp sinh con và ở cũ nên mới nghỉ lâu như vậy, xem ra cũng là hợp tình hợp lí. Mà trưởng phòng giáo vụ nghỉ rồi thì thủ tục thôi học của cậu cũng phải hoàn

lại. Thật đáng tiếc!

Tô Ngu run rẩy hỏi:

- Như vậy, có, được không? Thầy giáo Ôn biết được liệu càng giận hơn không?

- Tất nhiên là được chứ. Cậu xem chữ kí này - Thầy hiệu trưởng trường Quý Doãn Tiên đích thân kí cho nghỉ phép. Hơn nữa cậu lại là ân nhân cứu mạng con trai ông ấy, vì thế đến hiệu trưởng cũng ngậm cho phép rồi, cậu cứ tiếp tục đợi đi.

Tuy Diệp Nhất nói như vậy nhưng lòng Tô Ngu hiểu rất rõ, thầy Quý Doãn Tiên bận trăm công nghìn việc, nếu không phải là Diệp Nhất xin thì chắc chắn ông ấy sẽ không bao giờ để ý đến chuyện vặt vãnh như thế này.

Cùng một lúc, trong lòng cô ngổn ngang đủ thứ cảm xúc. Cảm động, áy náy, hi vọng sau lúc tuyệt vọng, vui mừng sau khi buồn đau. Cô nhìn Diệp Nhất mà nước mắt lưng tròng, không biết nên cảm ơn thế nào cho phải.

Diệp Nhất dường như hiểu rõ tâm tình của cô, cậu thôi cười nhẹ nhàng nói:

- Cậu định cảm ơn mình đấy à?

Tô Ngu cố gắng gật đầu.

- Vậy thì - Diệp Nhất tiến lại gần thêm một bước, nhìn cô bằng ánh mắt

dịu dàng, ôn hòa, hiền hậu và lịch sự. Trong mắt cậu ta trào dâng bao nhiêu tình cảm, rồi lại từ từ lắng xuống từng chút, từng chút một.

Tim ai đó đang đập rất mạnh.

Rõ ràng là không gian rất tĩnh lặng, nhưng vì chia sẻ hơi thở của nhau nên cũng giống như là chia sẻ cùng một cảm giác vậy.

Diệp Nhất muốn hôn cô ư?

Diệp Nhất sẽ hôn cô ư?

Tâm trạng Tô Ngu rối bời.

Cô có nên nhắm mắt lại, ngoan ngoãn tiếp nhận nụ hôn đang đến rất gần này không? Hay là nên đẩy cậu ta ra, kìm nén con tim đang đập loạn xạ này lại.

Diệp Nhất

Diệp Nhất

Diệp Nhất

Tô Ngu bỗng nhiên nhắm mắt lại.

Người cô cứng đờ, run rẩy.

Không ngờ cuối cùng Diệp Nhất lại dừng lại, không hôn cô mà tỉa trán mình vào trán cô.

Tô Ngu cảm nhận được trán mình ấm áp hắt lên, bèn mở mắt ra một cách vô thức. Ở khoảng cách gần đến mức hình bóng hai người có thể lồng vào

nhau như vậy, cô thấy đôi môi đỏ mọng khê mấp máy:

- Đã hẹn rồi thì phải tốt nghiệp cùng nhau không được bội ước đâu nhé.

Dù có buồn chán, dù có mờ mịt, cũng đều muốn cùng Diệp Nhất, học tập cho đến lúc kết thúc. Vì thế, chúng ta, phải cùng tốt nghiệp, với nhau, được

không, Diệp Nhất?

Đó là những lời cô nói với Diệp Nhất từ rất nhiều hôm trước.

Lúc này, những lời đó được Diệp Nhất nói lại.

Tô Ngu không biết cảm giác trong lòng mình lúc này thực ra là thế nào. Có

thể là do cảm giác này quá phức tạp, không thể biểu đạt bằng lời được, thế nên cô chỉ còn biết dang tay ra ôm chặt lấy Diệp Nhất, ngả đầu vào bờ vai trông có vẻ gầy yếu nhưng lại vô cùng đáng tin cậy kia, trả lời rành rọt từng

tiếng một:

- Dù có bị, bảo là mặt dày, là trơ trên, thì mình cũng, không đi đâu, mình phải, ở đây, để tốt nghiệp, ra trường, cùng Diệp Nhất!

Vì cúi đầu xuống nên cô không thấy được vẻ mặt của Diệp Nhất lúc đó.

Đó là thứ tình cảm trong suốt như giọt sương đọng trên đóa hoa hồng buổi sáng mùa xuân.

Đó là thứ tình cảm ấm áp như ánh mặt trời trên sàn gỗ sau buổi ban trưa.

Cùng nhau tốt nghiệp.

Tô Ngu và Diệp Nhất, hai người phải cùng nhau.

Không được tách rời.

14. Chương 14

Bất bẻ, chỉ trích, phê phán;

Tham lam, dục vọng, chinh phục.

Đúng vậy, chỉ có như vậy con người mới tiến bộ.

- Đó là mưu kế của em đấy à? - Tối hôm đó, khi nhận được lá đơn xin nghỉ phép kia, phản ứng đầu tiên của Ôn Nhan Khanh là vào phòng Diệp Nhất, lạnh lùng chất vấn.

Diệp Nhất đang nằm trên giường đọc truyện tranh, nghe tiếng người thì ngẩng đầu lên nhìn, “vâng” một tiếng ra vẻ thờ ơ.

Về mặt Ôn Nhan Khanh lúc đó trông rất khó chịu, chằm chằm nhìn Diệp Nhất một hồi rồi cười nhạt.

- Em cho rằng làm như vậy là có thể ngăn được anh đuổi học Tô Ngu à?

- Anh đừng nổi nóng như vậy - Diệp Nhất cười hì hì - Anh là người luôn làm việc theo quy định, đuổi học Tô Ngu theo quy định thì cũng phải làm thủ tục thôi học theo quy định chứ. Anh nên hiểu rằng vợ trưởng phòng Nghiêm sắp sinh con rồi.

- Được, vậy thì anh sẽ đợi ba tháng nữa.

- Đúng rồi đấy. Có điều, những việc ở đời quả thật rất khó nói, biết đâu trưởng phòng Nghiêm sinh được cậu con trai kháu khỉnh nên ngày ngày ở nhà bế con, vui quá quên mất cả chuyện ở lại trường thì sao. Nếu chuyện này xảy ra thật, anh cũng đừng lấy làm ngạc nhiên nhé.

Ôn Nhan Khanh chớp chớp mắt:

- Quả nhiên đã tính toán bước tiếp theo rồi.

- Cũng không còn cách nào khác. Tuy không phải là em thật sự muốn đổi đầu với anh nhưng hình như lúc nào anh cũng đưa ra quyết định khiến em không biết nói thế nào nhỉ? Không dễ chịu lắm.

Ánh mắt Ôn Nhan Khanh bất chợt lộ vẻ châm biếm:

- Không dễ chịu lắm ư? Ý em nói anh đuổi học Tô Ngu tức là muốn chia rẽ hai đứa à?

Diệp Nhất nói to như hô khẩu hiệu:

- Chia rẽ? Ôi, em thích hai từ này, haha.

- Chỉ cần sau này em không hối hận vì quyết định hôm nay là được.

Diệp Nhất thấy trong lời Ôn Nhan Khanh nói còn có ý khác nên lập tức thu lại nụ cười, gấp sách lại rồi ra khỏi giường, ngăn Ôn Nhan Khanh lúc này đang

định quay đi:

- Anh, khoan đã. Anh có thể nói cho em biết vì sao nhất định phải đuổi học

Tô Ngu không?

Ôn Nhan Khanh đang định trả lời thì Diệp Nhất lại nói tiếp:

- Đừng bảo là do vi phạm quy định, em không tin đâu. Nhất định là còn phải có một nguyên nhân khác. Hơn nữa, anh từng nói rằng Tô Ngu là một trong những sinh viên có năng khiếu bẩm sinh mà anh từng gặp. Rõ ràng là anh thích cô ấy nhất - Nhưng một lát, cậu ta chợt cười nham hiểm - Mà anh cũng đừng nghĩ là em không biết, tại sao các phòng học khác đều dùng bàn ghế bình thường mà phòng học của chúng em lại là bàn tròn; tại sao các thầy cô khác mỗi khi lên lớp đều dồn tâm trí về phía Tô Ngu; còn nữa, có ai đó thường ngày nói năng lưu loát nhưng hễ cứ lên lớp thì lại biến thành những câu cụt

ngắn rõ ràng là vì cô ấy mà đã ngấm ngấm làm những việc này

Sắc mặt Ôn Nhan Khanh hơi có chút thay đổi, cuối cùng đáp:

- Chính vì thế nên anh muốn giữ Tô Ngu lại đây.

- Hả? - Diệp Nhất đảo mắt, rồi bỗng nhiên hiểu ra - Ý anh là chỉ mượn chuyện

đuổi học để dọa cô ấy, khiến cô ấy không làm phụ việc cho Hạ Ly nữa à?

Ôn Nhan Khanh “ừ” một tiếng.

Nhưng rồi Diệp Nhất lại thắc mắc:

- Tại sao lại vậy? Mặc dù anh cho rằng phong cách của Hạ Ly không hợp với Tô Ngu, nhưng mà bản thân cô ấy thích. Không gì quan trọng bằng thứ bản thân mình thích, đúng không? Vì sao anh can thiệp vào quyết định của cô ấy, lựa

chọn con đường sự nghiệp thay cô ấy?

Tuy lúc gặp nhau không nhiều nhưng qua những điều nghe được lúc còn nhỏ và quãng thời gian tiếp xúc vừa qua, Diệp Nhất biết rằng anh họ mình tuyệt đối không phải là loại người thích xen vào chuyện người khác. Nhưng bây giờ anh ấy lại dùng biện pháp có thể nói là vô liêm sỉ này để gây khó dễ và

yêu cầu quá đáng đối với học sinh của mình, vì sao vậy?

Có phải chỉ là vì quý tài năng của cô ấy không?

Trong lòng Diệp Nhất gợn lên ý nghi ngờ, vì thế đột ngột hỏi:

- Không lẽ những điều trên mạng là thật, Hạ Ly cùng với cô

Ánh mắt Ôn Nhan Khanh lướt qua sắc như dao. Diệp Nhất vội chữa lời:

- Không thể như thế được! Theo em biết thì năm, sáu năm nay cô chưa về nước, mà Hạ Ly cũng chưa từng ra nước ngoài, hai người họ không thể xuất hiện cùng một lúc được.

Ôn Nhan Khanh cười nhạt:

- Thì ra em cũng có chút đầu óc đấy.

- Như thế lại càng không hợp lí, cho em phỏng vấn chút nhé! - Diệp Nhất tiến lên một bước, lấy tay làm micro đưa ra trước mặt anh họ - Xin hỏi, anh là con trai độc nhất của “Quý Thị COO” đồng thời là hiệu phó của trường S.S, vì sao đối với nhà thiết kế hàng đầu Quý Thị lại luôn canh cánh trong lòng, như nước với lửa vậy?

Ôn Nhan Khanh không chút nể nang gạt mạnh tay cậu em ra.

- Ôi đau, đau, đau! - Diệp Nhất kêu lên.

Ôn Nhan Khanh không thèm để tâm đến Diệp Nhất, vừa mở cửa phòng bước ra vừa ném lại một câu:

- Anh không nhất thiết phải nói nguyên do việc này, còn em cũng không cần thiết phải biết - Nói rồi đi thẳng không thèm ngoái đầu lại.

Diệp Nhất đứng yên ở chỗ cũ, ôm lấy bàn tay vừa bị đánh, miệng “ồ” một tiếng với ý tứ sâu xa:

- Sự việc có vẻ như ngày càng trở nên hấp dẫn rồi đấy

Thứ năm, Tô Ngu đứng rất lâu bên ngoài giảng đường rồi mới có đủ can đảm để bước vào.

Mặc dù ngày hôm qua Diệp Nhất đã nghĩ giúp cô biện pháp để lui thời gian làm thủ tục thôi học, nhưng hôm nay lại là giờ giảng của chính Ôn Nhan Khanh, ngay cả chút thời gian để hòa hoãn cũng không có, áp lực quả thật rất lớn. Tuy nhiên cuối cùng cô cũng vẫn bước vào, lúc này là bảy giờ năm mươi lăm phút, trong giảng đường chỉ có hai người Tạ Thanh Hoan và Quan Tiểu Đông. Không thấy Diệp Nhất đâu cả, vì thế trong lòng cô cảm thấy rất chông chênh. Tạ Thanh Hoan trông thấy cô thì liền kinh ngạc.

- Vì sao cậu vẫn còn đến đây?

- Ủ - Tô Ngu ngẩn người.

- Chẳng phải cậu đã bị thầy Ôn đuổi học rồi sao?

Quan Tiểu Đông ở bên cạnh thất kinh:

- Cái gì? Tô Ngu bị đuổi học ư? Thật không? Tại sao vậy?

- Vì làm trái quy định, lén lút tham gia cuộc thi “Viên ngọc hi vọng” - Tạ Thanh

Hoan lườm Quan Tiểu Đông một cái - Cậu vẫn chưa biết sao? Tác giả của tác

phẩm số 291 đang âm ỉ trên mạng kia chính là của cậu ta đấy.

- Cái gì? - Quan Tiểu Đông sửng sốt đến nỗi không nói được gì nữa.

Tô Ngu không nhìn thấy cuộc nói chuyện giữa Quan Tiểu Đông và Tạ Thanh Hoan, cô vẫn đứng im ở chỗ cũ, người cứng đờ, không biết làm thế nào.

Vì sao Vì sao Tạ Thanh Hoan lại biết được chuyện mình bị đuổi học? Không lẽ thầy giáo đã nói với cô ta? Đúng lúc chưa biết trả lời ra sao bỗng có bóng người trước mặt, cô ngẩng lên, hóa ra là Diệp Nhất vừa miệng huyết sáo

vừa đi từ ngoài vào:

- Ô, đến cả rồi à?

Tô Ngu như thể gặp được cứu tinh, vội vàng bước lên trước, Diệp Nhất

nhìn khắp người cô một lượt, rồi bỗng cất lời khen:

- Tô Ngu, hôm nay cậu xinh thật đấy!

Đúng là để có thêm dũng cảm lên lớp hôm nay, Tô Ngu đã cố ý mặc chiếc váy màu xanh mà cô cho là đẹp nhất. Chất liệu vải voan gần như trong suốt, vừa mềm vừa bóng, cùng với màu sắc tựa như da trời càng làm tôn thêm nước da trắng ngần, mái tóc đen bóng, trông cô thực sự rất xinh đẹp. Tay phải cô vẫn đeo chiếc vòng Thiên sứ do Hạ Ly tặng, chân đi đôi giày mũi vuông nhỏ cùng màu. Trên người cô, màu đỏ và màu xanh vừa đối lập, vừa làm nền cho nhau, vô cùng hòa hợp và đẹp dễ.

Tuy quần áo và giày của cô không phải là hàng hiệu, tuy cô cao chưa đến một mét sáu, tuy ngũ quan của cô đều ngắn, đồng thời không được xinh đẹp như Tạ Thanh Hoan, nhưng cô đứng ở đó lại mang một dáng vẻ vô cùng đặc biệt.

Rõ ràng Diệp Nhất rất thích thú khi thưởng thức dáng vẻ này, dùng tay ra hiệu, nói: “Giày và vòng đeo tay kết hợp với nhau đẹp lắm. Cậu không những là nhà thiết kế đá quý mà nếu làm nhà tạo mẫu thời trang cũng được lắm đấy”.

Tô Ngu không nhịn được cười. Diệp Nhất luôn có thể khiến cô cười một

cách rất dễ dàng. Còn cô, đã từng có lần vì một sự ghen ghét tể nhị mà định vạch rõ ranh giới với gã con trai đáng yêu nhất thế gian này. Minh ngốc thật

đấy!

Tạ Thanh Hoan nhìn thấy cảnh tượng ấy thì càng thêm căm ghét, Diệp Nhất đã học được cách sử dụng ngôn ngữ bàn tay để trò chuyện!!! Cậu ta đã vì con nha đầu kia mà học ngôn ngữ dành cho người câm điếc!!! Cô ta đỏ mặt,

tức giận hỏi:

- Diệp Nhất, sao nó vẫn còn ở đây?

Diệp Nhất nghe đầu về một bên, chậm rãi đáp:

- Chuyện này cô nên đi hỏi thầy giáo Ôn thân thiết đáng kính của cô ấy.

- Cậu! - Tạ Thanh Hoan thở gấp.

Nói Tào Tháo là Tào Tháo đến ngay, cái bóng mảnh khảnh của Ôn Nhan Khanh đã lập tức xuất hiện ở cửa.

Tạ Thanh Hoan vội nhìn ra, vẻ chờ đợi.

Kết quả, Ôn Nhan Khanh nhìn khắp một lượt bằng ánh mắt sắc lạnh như

băng, sau đó bước vào lớp, đứng trước bảng đen, chỉ nói vắn vện hai chữ: “Kiểm tra”.

Trong gian phòng học rộng rãi và đẹp đẽ, lặng yên không một tiếng động.

Tạ Thanh Hoan nặng nề ngồi bịch xuống ghế, không biết là thất vọng nhiều

hơn hay chán nản nhiều hơn. Mà cho dù có không vừa ý đến mấy thì cô ta cũng vẫn hiểu rằng đây không phải là lúc để gây chuyện chất vấn vì sao thầy giáo vẫn cho Tô Ngu được ở lại.

Còn đối với Tô Ngu, cô lại càng hồi hộp lo sợ.

Thầy giáo Ôn rõ ràng là đã nhìn thấy cô nhưng lại tỏ vẻ thờ ơ như không

thấy, hoàn toàn coi như không có sự tồn tại của cô, vẫn giống như trước đây, vừa vào lớp là kiểm tra ngay. Thái độ như vậy rốt cuộc là có ý giữ cô lại hay là

đuổi cô đi đây?

Cô không chịu được nên quay sang nhìn Diệp Nhất, Diệp Nhất nháy mắt với cô, ý bảo “Yên tâm đi”. Cô liền cảm thấy yên tâm một cách rất lạ lùng, trở về với vẻ hiền lành, yên lặng thường ngày.

Chỉ cần có Diệp Nhất bên cạnh là cô không còn thấy sợ gì nữa.

Cô không sợ.

Trên bức giảng, Ôn Nhan Khanh mở máy chiếu, giữa màn hình màu đen

hiện lên hai chữ lớn: KHIẾM KHUYẾT.

- Đúng vậy, khiếm khuyết - Anh đứng bên cạnh màn hình chiếu, chậm rãi nói - Một nhà thiết kế giỏi đồng thời cũng phải là người giỏi phán đoán. Nền giáo dục truyền thống làm cho phần lớn mọi người đều quen với việc nhìn nhận, đánh giá vật phẩm theo quan điểm tốt. Nhưng lần kiểm tra này không như vậy. Mục tiêu của các em là phải tìm được khiếm khuyết của từng vật phẩm. Chỉ khi nào hiểu đầy đủ về những chỗ còn thiếu của một đồ vật thì mới có thể biết cách sửa chữa và hoàn thiện nó. Anh vừa nói vừa bấm phím NEXT trên máy tính - Đây chính là đối tượng của bài kiểm tra hôm nay.

Trên màn hình, một bức ảnh khác hiện ra phía dưới hai chữ “khiếm khuyết”.

Tất cả sinh viên có mặt, thậm chí là cả Diệp Nhất, đều tỏ ra bất ngờ.

Tô Ngu rõ ràng là người bị xúc động nhất, bởi vì tác phẩm không may bị đưa ra để mọi người phê bình lần này chính là BLOOD.

BLOOD

Truyền kỳ về vua của hổ phách.

Tác phẩm kinh điển giúp Quý Thị phát triển thịnh vượng.

Tác phẩm giúp Hạ Ly thành danh, đồng thời cũng là tác phẩm tiêu biểu của anh.

Vậy mà hôm nay, tại trường S.S, lại bị đem ra ột lũ sinh viên miệng còn hơi sữa đánh giá, phê bình.

Diệp Nhất nghĩ thầm: “Tàn nhẫn! Quá tàn nhẫn! Đúng là phong cách của anh họ rồi”.

- Tôi thấy thái độ của các em - Một khi đôi mắt dài của Ôn Nhan Khanh đã thể hiện thần sắc trào phúng là sẽ có vẻ hết sức khiêu khích - Chắc hẳn trong lòng các em đang tự hỏi rằng nó mà cũng có khuyết điểm sao? Đúng là có thể

bơi móc nó sao? Quan Tiểu Đông, có phải em đang nghĩ như vậy không?

Tô Ngu nhìn sang phía Quan Tiểu Đông, thấy trán cậu ta đầm đìa mồ hôi, lấp bắp trả lời:

- Em, em chỉ cảm thấy cho dù có tìm ra được khiếm khuyết gì thì đối với Quý Thị mà nói, cũng đều cũng đều không tốt Tại sao phải làm một việc hại

đến lợi ích của bản thân như vậy?

Tô Ngu xúc động. Đúng vậy, có gì phải mổ xẻ tác phẩm của chính gia đình mình như vậy? Cô vội hướng ánh mắt sang phía Ôn Nhan Khanh.

Sự phản bác mạnh mẽ là vậy, nhưng rõ ràng đã không có tác dụng gì, đối

với người giáo viên này, bởi vì anh cười một cách đầy tự tin, trả lời:

- Tại sao à? Để thầy cho các em biết đáp án. Vào những năm 70 của thế kỷ trước, cơ quan hàng không vũ trụ Mỹ từng gặp phải một vấn đề khó, họ phát hiện ra rằng mực viết không thể chảy được khi vật thể bị mất trọng lượng trong điều kiện chân không trên vũ trụ, vì thế không có cách nào dùng bút để viết được. Thế là họ tập trung tìm cách giải quyết. Nhưng trong cùng thời điểm đó, người Nga lại giải quyết phiền phức này một cách vô cùng đơn giản: dùng bút bi.

Tô Ngu nghĩ thầm: A, đúng rồi, dùng bút bi là có thể viết được rồi!

Hình như thấu hiểu được tâm tư của cô, Ôn Nhan Khanh nhướn đôi lông

mày lên:

- Các em đều cảm thấy người Nga thông minh hơn người Mỹ phải không?

Chẳng lẽ không phải vậy sao?

Ôn Nhan Khanh nói tiếp:

- Rất nhiều năm sau đó, một kĩ sư tên là Fisher đã phát minh ra loại bút áp lực chân không, đặt tên là Bút vũ trụ AG7, nó đã giải quyết được vấn đề này. Bút bi chỉ có giá 5 hào, còn loại bút này có giá lên tới hơn hai triệu đôla. Đương nhiên các em có thể nói rằng vị kĩ sư kia đúng là dở hơi, chỉ cần bỏ ra 5 hào là làm được việc rồi, có gì phải tiêu tốn đến hai triệu đôla? Nhưng bút vũ trụ là một bước tiến lớn về khoa học kĩ thuật của nhân loại, còn bút bi chỉ là sự khôn vặt mà thôi. Thỏa mãn với hiện tại sẽ không thể tiến bộ được. Con người cần phải có tham vọng, không bao giờ được thỏa mãn.

Anh chỉ lên BLOOD trên màn hình lớn.

- Nếu tất cả mọi nhà thiết kế đều thỏa mãn với miếng hổ phách này thì các tác phẩm sẽ không thể nào ra đời nhiều hơn, đẹp hơn được, nếu Quý Thị thỏa mãn với miếng hổ phách này thì chắc chắn nó sẽ nhanh chóng đi đời nhà ma - vì thế, yêu cầu thầy đề ra cho các em hôm nay là phải nghi ngờ nó! Xoi mói nó! Thách thức nó! Lật đổ nó! - Tuy Ôn Nhan Khanh trầm mặc ít nói nhưng

mỗi khi mở miệng là luôn có sức tác động vô cùng lớn đối với người khác.

Vì thế, sau khi bài diễn thuyết dài dòng này kết thúc, vẻ mặt Quan Tiểu Đông và Tạ Thanh Hoan đều lộ rõ sự say mê thích thú. Còn Ôn Nhan Khanh lại nhìn chăm chăm vào mặt Tô Ngu, có vẻ như đang khiêu khích cô - Em dám không? Là một đệ tử trung thành nhất của Hạ Ly, liệu em có dám khiêu chiến

với tác phẩm tiêu biểu, thành công nhất của anh ta hay không?

Tô Ngu cắn môi, nổi xúc động lúc này thật khó tả.

Mười phút trôi qua, cô chưa cầm bút.

Hai mươi phút trôi qua, cô vẫn chưa cầm bút.

Sau 30 phút, Tạ Thanh Hoan là người đầu tiên gơ tay:

- Thưa thầy, em xong rồi.

Sau một giờ, vào lúc tiếng chuông vang lên, Quan Tiểu Đông cũng chậm chạp nộp bài một cách miễn cưỡng.

Ôn Nhan Khanh đi đến trước mặt Diệp Nhất:

- Bài làm của em đâu?

Bấy giờ Diệp Nhất mới cầm bút, viết mấy chữ như rồng bay phượng múa giao cho Ôn Nhan Khanh.

Còn Tô Ngu ngồi bên cạnh Diệp Nhất chỉ lặng lẽ nhìn các bạn, đúng lúc cô đang do dự không biết nộp bài mới chỉ viết chưa đầy vài dòng kia như thế nào

thì Ôn Nhan Khanh nói:

- Tốt, sau đây chúng ta xem đáp án! - Nói xong liền quay trở lại chỗ máy chiếu.

Thầy Ôn đã không để mắt đến mình rồi. Ý nghĩ này khiến cho Tô Ngu bỗng nhiên đỏ bừng mặt. Bài làm của cô vẫn đang lơ lửng trên không, thầy giáo không nhận. Có phải điều này cũng có nghĩa là, mặc dù Diệp Nhất đã giúp cô bày mưu tính kế tìm biện pháp để vẫn được ở lại trường nhưng trong mắt Ôn Nhan Khanh thì đã hoàn toàn không có sự tồn tại của cô nữa rồi hay

không?

Hai hàng lông mi của Tô Ngu bắt đầu run rẩy như cánh bướm.

Một bàn tay đưa ra. Tô Ngu không cần ngẩng lên nhìn cũng biết người giải

vây ình chỉ có thể là Diệp Nhất.

Thấy cô mãi không ngừng đầu lên, Diệp Nhất lại viết liền lấu mấy chữ lên giấy, sau đó đẩy đến trước mặt cô. "Cậu không muốn biết khiếm khuyết được Tạ Thanh Hoan và Quan Tiểu Đông nêu ra là gì à?"

Tô Ngu lập tức ngừng lên.

Diệp Nhất lại một lần nữa nhắc nhở cô. Đúng vậy, so với bản thân bài giảng thì thái độ của thầy giáo có nghĩa lý gì? Rõ ràng cô đến trường S.S này là để học lấy kiến thức chứ không phải để lấy lòng thầy giáo.

Hơn nữa, cô thật sự muốn biết Tạ Thanh Hoan và Quan Tiểu Đông có thể lôi ra được khuyết điểm nào của BLOOD.

Cô bèn vội nhìn thẳng vào Ôn Nhan Khanh.

Phía đằng kia, Ôn Nhan Khanh đang quét đáp án của mọi người vào máy tính, sau đó nói:

- Chúng ta xem đáp án của Quan Tiểu Đông trước.

Ôn Nhan Khanh nhấn vào phím quay lại, đáp án của Quan Tiểu Đông từ từ hiện ra trên màn hình chiếu, dài khoảng một phần năm trang, chữ viết xiêu vẹo, bôi rồi lại gạch, gạch rồi lại sửa, xem ra cũng thiếu sức mạnh giống như chủ của nó vậy.

"Trước tiên, một món đồ trang sức không được thoát li khỏi định nghĩa của nó. Ban đầu, trang sức ra đời do nhu cầu của nghi thức tôn giáo và trang trí. Sau đó, nó dần dần phát triển thành các đồ vật có tính thẩm mỹ và tính thực dụng, có khả năng truyền đạt thông tin và biểu đạt tình cảm. Vì thế, tôi cho rằng tác phẩm BLOOD này nhìn bề ngoài đúng là rất bắt mắt, màu sắc cũng rất diêm dúa, tuy nhiên khi đeo lên cổ phụ nữ lại có gì đó rất kì quái, bởi vì máu là tượng trưng cho sự chẳng lành, phụ nữ đeo trang sức là để tôn thêm

sắc đẹp và may mắn chứ không phải là để chuốc lấy sự chẳng lành này

Ôn Nhan Khanh liếc sang Quan Tiểu Đông:

- Đây là đáp án của em đấy à?

Tô Ngu cũng quay sang Quan Tiểu Đông, thấy cậu ta đang run rẩy đứng dậy, vừa lau mồ hôi vừa nói:

- Việc này, việc này em thật sự cảm thấy tác phẩm này trên tất cả các mặt, từ ý tưởng cho đến lựa chọn chất liệu, tạo hình hay là quan điểm nghệ thuật cũng đều không có điểm gì bất bẻ được.. Em xin lỗi thầy! Học trò kiến thức nông cạn nên không tìm ra được lỗi nào cả, em xin lỗi! - Nói xong ra sức khom lưng tỏ ý xin lỗi.

Ôn Nhan Khanh phẩy tay bảo thôi.

Quan Tiểu Đông như trút được gánh nặng, lập tức ngồi xuống.

Đáp án thứ hai là của Tạ Thanh Hoan.

Đáp án của Tạ Thanh Hoan văn hay ảnh đẹp, so với của Quan Tiểu Đông đúng là một trời một vực.

Phía trên là hình vẽ kết cấu của BLOOD, được chia thành 3 khu vực, phân biệt bằng 3 mảng màu khác nhau, đồng thời đánh kí hiệu 1, 2, 3. Phía dưới là thuyết minh tương ứng với 3 phần trên.

Chiếc bàn khẽ rung, Tô Ngu quay lại nhìn, thấy Tạ Thanh Hoan đã đứng

dậy, hỏi:

- Thưa thầy, em có thể tự thuyết minh cho đáp án của mình được không ạ?

Ôn Nhan Khanh gật đầu. Tạ Thanh Hoan liền bước đến, tự mình điều khiển máy tính, cho hình ảnh phóng to ra.

- BLOOD có ba khiếm khuyết, thứ nhất là ở thân dây chuyền.

Cô ta chỉ chuột vào phần dây chuyền.

Vì Tạ Thanh Hoan nói rất nhanh nên Tô Ngu không nhìn cô ta nói mà tự mình đọc luôn phần chữ ở phía dưới. Trên đó viết:

1. Thân dây chuyền làm bằng vàng. Xét trên góc độ thẩm mỹ, hổ phách có màu

cam đỏ, không thích hợp với thân dây chuyền màu vàng, bởi vì chúng đều là màu nặng nên nếu kết hợp với nhau sẽ trở thành tầm thường. Nếu như lựa chọn chất liệu dây chuyền bằng bạc thì có thể nói rằng tác phẩm sẽ mang dáng vẻ cổ điển và thanh nhã hơn nhiều, đồng thời cũng phù hợp với bản chất hóa thạch cổ xưa của hổ phách hơn.

2. Khoen móc. BLOOD chỉ có một khoen móc, như thế cũng có nghĩa là nó không thể điều chỉnh được độ dài. Nếu người đeo nó mặc áo hở ngực, nó sẽ vừa khéo nằm ngay phía trên ngực. Nhưng nếu người đeo mặc áo len cao cổ thì hiển nhiên là nó không đủ dài. Một nhà thiết kế lão luyện mà lại để tác phẩm của mình có nhiều thiếu sót như vậy thì thật là không thể tưởng tượng được. Vì thế, mặc dù trông sợi dây chuyền này rất đẹp nhưng đó chỉ là vẻ đẹp bên ngoài chứ không phù hợp với yêu cầu đa dạng của đồ trang sức.

3. Lợi ích. Đây là khiếm khuyết nguy hiểm nhất. Đối với một công ty đá quý, mục tiêu là làm thế nào để có được lợi nhuận lớn nhất. Hiện nay trên thế giới chỉ có duy nhất miếng hổ phách tự nhiên có màu đỏ máu giống như BLOOD, vì thế tập đoàn Quý Thị có thể bán sợi dây chuyền không thể phục chế này với giá rất cao, tuy nhiên lại không hề có tác dụng gì nếu như nói về tính phổ biến của hàng hóa. Một món hàng thực sự được coi là kinh điển cần phải là thứ mà tất cả mọi người đều có thể thưởng thức được chứ không phải là tự ngẫm tự khen. Vì thế, tôi cho rằng đây là khiếm khuyết lớn nhất của BLOOD. Loại dây chuyền như thế này, chỉ cần một sợi là đủ rồi. Nếu mỗi nhà thiết kế đều đi theo mục tiêu này thì sẽ không có lợi nhuận, mà không có lợi nhuận thì sẽ không thể đem đến cơ hội buôn bán, không có cơ hội buôn bán thì sẽ đánh mất càng nhiều cơ hội để trở thành kinh điển.

Tô Ngu đọc một mạch cho đến câu chữ cuối cùng, lồng ngực tắc nghẽn giống như bị một thứ gì đó chèn chặt, đồng thời ngày càng nặng nề và khó chịu hơn cùng với những câu chữ kia. Tạ Thanh Hoan phân tích ba điểm này không phải là không có lí. Tuy nhiên chừng đó là không đủ để cô có thể tiếp thu được quan điểm này.

BLOOD phải là một tác phẩm hoàn mỹ.

Làm sao lại có thể vỡ tan như bong bóng xà phòng như vậy được?

Cô ngẩng đầu lên nhìn Tạ Thanh Hoan đang đứng cạnh máy tính, thấy cô

ta cúi gập người về phía Ôn Nhan Khanh, nói:

- Thưa thầy, em trình bày xong rồi ạ.

Ánh nắng buổi sáng xuyên qua tấm rèm nhung, phản chiếu khiến khuôn mặt cô ta hiện lên xinh đẹp giống như một nữ hoàng đứng giữa đám đông, kiêu hãnh nhưng chói mắt.

Cô ta khiến ột người xưa nay vốn rất kiêu lời khen ngợi người khác như Ôn Nhan Khanh cũng phải thốt lên:

- Tự tin, tài hoa. Tạ Thanh Hoan, hai điều này sẽ có lợi cho em trong suốt cuộc đời đấy.

Tạ Thanh Hoan cười duyên:

- Em cảm ơn thầy ạ!

Ôn Nhan Khanh ra hiệu cho Tạ Thanh Hoan trở về chỗ của mình.

Khi trở về chỗ ngồi, cô ta nhìn thẳng vào mắt Tô Ngu, đáng vẻ vô cùng đắc ý.

Tô Ngu vội quay nhìn sang chỗ khác.

Đồng hồ treo trên tường đổ chuông, màn hình chiếu bắt đầu nhấp nháy, lại đến giờ nghỉ.

Ôn Nhan Khanh, lúc này đang đứng trước màn hình, gật đầu:

- Được rồi, hôm nay chúng ta học đến đây - Trong mắt anh lóe lên một cái nhìn tức giận, đồng thời lạnh lùng nói - Diệp Nhất không cần phải nói gì cả, bài làm của cậu ta không có giá trị gì để tham khảo! - Nói rồi vơ tất cả các tờ đáp án trên bục giảng và rảo bước đi ra ngoài.

Hả? Diệp Nhất? Diệp Nhất sao vậy? Tô Ngu ngoái đầu nhìn lại, nhưng chỉ thấy cậu ta cười ha hả.

Quan Tiểu Đông ngồi cạnh cậu ta tò mò hỏi:

- Diệp Nhất, cậu đã viết gì vậy?

Diệp Nhất lắc lắc ngón tay, chậm rãi đáp:

- Đức Phật dạy rằng, những điều không thể nói thì không thể nói ra được

Đúng lúc đó thì điện thoại của Tô Ngu rung, cô mở ra xem, là tin nhắn của Diệp Nhất: “Khiếm khuyết duy nhất của BLOOD là Tô Hòa khẳng định rằng chị ấy không thích nó, bởi vì nó không cay”.

Cho dù Tô Ngu có dè dặt, dịu dàng đến mấy nhưng khi đọc tin nhắn này cũng không nhịn được cười. Thói quen ẩm thực lớn nhất của chị Tô Hòa chính là rất thích ăn cay, món nào cũng phải thật cay thì mới thích. Diệp Nhất dùng cách trả lời kiểu này để đối phó với thầy giáo chứng tỏ cậu ta đã thấy được mối quan hệ vượt quá mức bình thường giữa Ôn Nhan Khanh và Tô Hòa, và lấy đó để châm chọc.

Tối hôm đó, khi về đến nhà, Tô Ngu đưa tin nhắn này cho Tô Hòa xem, đồng thời kể lại chuyện xảy ra trong giờ học. Nhưng Tô Hòa nghe xong không

những không cười mà còn trợn tròn mắt, nói:

- Khoan đã! Em nói gì? Ôn Nhan Khanh bắt em thôi học à?

- Việc này - Tô Ngu nghẹn lời. Cô vốn nghĩ mọi chuyện đều đã giải quyết xong xuôi rồi, không cần phải nói cho chị họ biết nữa để chị khỏi lo lắng, nhưng hôm nay chỉ vì muốn chia sẻ với chị câu chuyện thú vị này mà cô đã lỡ miệng nói ra.

Tô Hòa vụt đứng dậy, xắn tay áo lên:

- Để chị đi tìm anh ta tính sổ!

- Chị ơi, khoan đã! - Tô Ngu sợ hãi, vội vàng kéo Tô Hòa lại.

- Thật quá đáng, anh ta dựa vào cái gì mà đòi đuổi học em! Kể cả lúc đó anh

ta có nói rằng không cho sinh viên trường S.S tham gia cuộc thi đó thì đấy cũng chỉ là quy định của một mình anh ta mà thôi, còn trường S.S không hề có quy định này. Khắp trong và ngoài nước từ xưa đến nay cũng không thấy có trường nào đuổi sinh viên chỉ vì lén lút tham gia cuộc thi thiết kế cả. Không

được, chị nhất định phải đi nói lí với anh ta, đòi lại công bằng cho em!

- Không cần đâu, chị! - Tô Ngu tuy không hoàn toàn hiểu hết nhưng biết rằng chị mình đã rất tức giận, vì thế ra sức xua tay giải thích - Diệp Nhất, đã giải

quyết rồi, hôm nay em, lên lớp học, thầy giáo Ôn, không nói gì cả

- Thế cũng không được! Rõ ràng em đã quang minh chính đại thi đỗ vào trường bằng thực lực của mình! Dựa vào cái gì mà em lại phải ngậm đắng nuốt cay, nhìn thái độ của người khác để mà lên lớp học giống như một cô vợ bé bị khinh bỉ như vậy? - Tô Hòa càng nghĩ càng giận, không nói thêm gì nữa mà lập tức mở khóa xe, đi tìm Ôn Nhan Khanh.

Tô Ngu khuyên không được, chỉ còn cách gửi tin nhắn cho Diệp Nhất cầu

cứu: “Chị mình đi tìm thầy giáo Ôn nói lí rồi, làm thế nào bây giờ?”.

Chưa đầy mười giây sau, Diệp Nhất gửi tin trả lời: “Cầu chi bất đắc ”. [1]

[1] Nghĩa là “Cầu mà không được”. Đây là một câu trong bài Quan thư trong Kinh thi.

Hả? Chuyện này là sao vậy?

Lẽ nào Diệp Nhất trả lời như vậy không phải là chỉ để chọc tức Ôn Nhan

Khanh mà còn tính toán cả đến chị họ của mình nữa à?

Nhìn ra đêm tối như mực bên ngoài cửa sổ, Tô Ngu bất giác nghĩ: Hơn mười giờ rồi, chị còn đi tìm thầy giáo Ôn vào lúc này liệu có chuyện gì

không?

Ngày hôm sau cô đã có câu trả lời, đó là:

Có chuyện! Hồi 14.2

Chuyện rất lớn là đằng khác.

Tô Hòa đứng bên ngoài cánh cửa bằng gỗ hắc đào.

Nhìn. Nhìn. Và nhìn.

Cô nhìn tay nắm cửa, đã năm phút rồi.

Năm phút, chừng đó thời gian cũng đã đủ để làm nguội lạnh ý chí hào hùng

và một bầu máu nóng của cô lúc trước, thay vào đó là sự nhút nhát và sợ sệt sau khi đã bình tĩnh suy nghĩ.

Sau cánh cửa này đã từng xảy ra một chuyện. Vừa mới nghĩ lại, cô vẫn còn cảm thấy sợ run cầm cập, rồi không muốn bước vào trong nữa. Sau đó cô lại tự an ủi mình rằng chỉ thôi vậy, dù sao thì Tiểu Ngu cũng không bị tổn hại gì, vì thế cô chẳng cần phải miễn cưỡng ra mặt làm gì nữa. Nghĩ vậy, cô lặng lẽ chuẩn bị bước đi.

Nhưng chân trái vừa mới nhúc nhích thì bỗng nghe “cách” một tiếng, khóa được mở, cánh cửa bật mở ra.

Tô Hòa nhìn qua khe cửa từ dưới lên trên. Cô nhìn thấy trước tiên là một đôi dép lê màu trắng, những sợi lông nhung trên dép không dính một chút bụi bẩn; tiếp đến là hai cẳng chân thon dài trơn bóng; nhìn tiếp lên trên là chiếc áo dài bằng chất liệu nhung giống như chiếc dép ở dưới, vừa mềm vừa trắng,

khiến cô rất muốn sờ vào

Tô Hòa không biết ma xui quỷ khiến thế nào đưa tay ra sờ một cái, quả nhiên cảm thấy mềm mượt hết như cô tưởng tượng. Không kìm lòng được, cô

sờ rồi lại sờ tiếp, cho đến khi nghe thấy một tiếng hỏi:

- Đã sờ đủ chưa?

Lúc này cô mới bừng tỉnh! Mình đang làm gì vậy! Cô vội ngẩng đầu lên. Ôi, sao lại chính là Ôn Nhan Khanh! Liên tiếp mấy câu hỏi “Ai? Ai? Ai?” vang lên trong đầu khiến cô hốt hoảng sợ hãi. Rồi cô ảo não buông thõng tay, cúi gằm

mặt xuống.

Ôn Nhan Khanh chăm chăm nhìn cô trong mấy giây, rồi lùi lại một bước

nhường lối:

- Vào đi.

Thế là Tô Hòa cúi đầu bước vào phòng làm việc của Ôn Nhan Khanh giống như một cô học trò nhỏ, sau đó ngó nghiêng nhìn quanh, không dám nhìn vào thân hình đang mặc chiếc áo ngủ kia.

Ôn Nhan Khanh hoàn toàn không để ý đến điều đó, ngồi xuống chiếc ghế sofa bằng da, tiện tay lấy quyển sách đang để trên bàn trà, rồi vừa đọc vừa

bảo:

- Nói đi.

- Nói gì?

- Không nói cũng được, vậy thì làm đi! - Anh ta làm ra vẻ kéo chiếc áo ngủ ra, khiến cô sợ hãi vội vàng kêu lên - Nói, nói, nói! Tôi có chuyện muốn nói với anh.

Ôn Nhan Khanh làm điệu bộ mời cô nói, đồng thời vẫn tiếp tục đọc sách.

- Chắc - Tô Hòa kiểm tra lại những điều định nói ở trong đầu một lượt, sau đó mới thận trọng cất tiếng - Trước tiên, tôi thấy việc anh đặt ra quy định “Không cho học sinh trường S.S tham gia cuộc thi thiết kế” là không đúng.

- Anh không nói là không cho phép tham gia thi thiết kế, chỉ không cho tham gia cuộc thi “Viên ngọc hi vọng” thôi.

- Như thế cũng không đúng. Không lẽ cái cuộc thi viên ngọc gì gì đó lại không

hợp thời à? Chẳng phải nó là do tập đoàn Quý Thị nhà anh tổ chức hay sao?

Không ngờ Ôn Nhan Khanh lại trầm ngâm suy nghĩ một lát, sau đó lấy tay

ra hiệu:

- Em nói tiếp đi.

Tô Hòa đằng hắng vài tiếng rồi tiếp tục:

- Vì thế Tiểu Ngu, em họ tôi tham gia cuộc thi này cũng không vấn đề gì. Mà đã không có vấn đề gì thì nó không đáng bị buộc thôi học, đã không bị thôi

học thì nó vẫn là học sinh của anh, hơn nữa còn là học sinh xuất sắc nhất.

- Vì thế gì nữa? - Ôn Nhan Khanh nhướn lông mày lên.

- Vì thế, anh nên đối xử tốt với nó một chút! - Tô Hòa đứng chống nạnh, đây không phải là chuyện rõ ràng rồi hay sao? - Nó bị điếc bẩm sinh, như thế đã là đáng thương lắm rồi, may mà còn được trời phú cho khả năng về lĩnh vực thiết kế. Anh là thầy giáo quan trọng nhất trên bước đường đời của nó, chẳng lẽ không nên an ủi, động viên, dạy dỗ, đào tạo để nó nhanh chóng thực

hiện được ước mơ của mình hay sao?

Ôn Nhan Khanh chậm rãi tiếp lời cô:

- Thật là xấu hổ, nhưng anh không nghĩ rằng dạy dỗ Tô Ngu thành tài là trách nhiệm của mình. Hơn nữa, hiện nay con bé rõ ràng là đang trông chờ được một người khác chỉ bảo.

- Người anh nói đến là Hạ Ly phải không?

Ôn Nhan Khanh ngậm thừa nhận.

Tô Hòa tròn tròn mắt:

- Anh mà lại phải so đo với Hạ Ly à?

Chết tiệt, thì ra mấu chốt vấn đề nằm ở đây!

- Anh đang đồ kị với Hạ Ly phải không? Thế thì, anh không đúng rồi. Tiểu Ngu thích Hạ Ly, có lẽ là đã bắt đầu thích từ lúc mới 13 tuổi cơ! À, không đúng, từ lúc 12 tuổi, á chà, mặc kệ là 12 hay 13, tóm lại, anh mới làm thầy giáo của

con bé chưa được 2 tháng, dựa vào đâu mà đòi so sánh với Hạ Ly - người đã

được con bé thích và tôn sùng từ nhiều năm nay rồi?

Ánh mắt Ôn Nhan Khanh ánh lên vẻ mặt dường như có thứ gì đó đã hoàn toàn đổ vỡ, vội quay mặt đi chỗ khác.

Nhưng Tô Hòa không chịu để cho anh ta né tránh, cô lại chạy ra trước mặt Ôn Nhan Khanh, tiếp tục nói một thôi một hồi.

- Vả lại, tuy Tô Ngu thích Hạ Ly hơn nhưng nó cũng không phải là không tôn kính anh, vì sao anh không thể chung sống hòa hợp với Hạ Ly? Rõ ràng là anh đều nói ok với tất cả những giáo viên khác mà. Giống như một bông hoa, tuy một người tưới tắm cũng có thể thành tài được, nhưng nhiều người cùng dạy dỗ có phải là càng toàn diện hơn không? Ôi, lòng dạ anh thật hẹp hòi, không bao dung được một thần tượng khác trong mắt học trò của mình. Không đúng, chỉ là quan hệ thầy trò thì không thể nào đến mức như vậy được! Không lẽ anh cũng thích con bé? Ồ, anh thích Tiểu Ngu phải không? Bởi vì thích học sinh của mình nên anh không cho phép nó được trối buộc với người

đàn ông khác

Ôn Nhan Khanh không thể nghe tiếp được nữa, anh đột ngột đứng dậy ôm lấy cổ cô, đẩy cả người cô ngã xuống ghế sofa.

Tô Hòa kêu lên oai oái:

- Ái chà, anh muốn làm gì? Lại định làm bừa phải không?

- Ngậm miệng lại, ngốc ạ!

Ôn Nhan Khanh khẽ mắng yêu, sau đó hôn cô một cách dữ dội và thành t hực .

Và nuốt đi tất cả mọi âm thanh đang phát ra từ chiếc miệng ấy.

- Ừ ừ ừ

Tô Hòa ra sức giãy giụa.

Ôn Nhan Khanh nắm lấy hai tay cô. Hay lắm, như vậy sẽ không còn có thể

cử động được nữa.

Sau đó

Sau đó

Không còn lời nào để miêu tả nữa.

Ngày hôm sau, lúc trời tang tảng sáng.

Trong giấc mơ mông lung, Tô Ngu cảm nhận chiếc giường khẽ rung, do sàn

căn phòng cũ không thật phẳng nên mỗi lần ở ngoài kia đóng cửa cũng đều khiến cho chiếc giường nhỏ của cô rung động. Không lẽ chị về rồi à? Cô vội vàng bật đèn bàn ở đầu giường và quay đầu nhìn ra, đúng lúc ánh đèn chiếu vào Tô Hòa đang rón rén bước vào.

- Chị đấy à? - Cô hốt hoảng nhìn đồng hồ treo tường - Bốn giờ rưỡi ư?! Bây

giờ chị mới về à?

Mặt Tô Hòa lộ vẻ vô cùng lúng túng, giống hệt như một tên trộm bị bắt quả tang, hơn nữa chiếc áo sơ mi ca rô đang mặc cũng vô cùng xộc xệch, khuy áo cổ sụp xuống, đúng đưa theo bước chân của Tô Hòa.

- Chị sao vậy? - Tô Ngu nhìn chị từ đầu đến chân, rồi lại từ chân đến đầu.

Phản ứng trước tiên của Tô Hòa là kéo áo che phần cổ đang lộ ra, lắc đầu quây quây:

- Không có gì đâu!

Nhưng trông đáng vẻ của cô rõ ràng là đã có chuyện gì đó!

- Thôi nào cô bé, mau ngủ đi, mai còn phải lên lớp đấy! Mau ngủ đi! - Tô Hòa không giải thích gì, khép cửa ngăn cách với gian Tô Ngu đang nằm rồi vội vàng vào nhà vệ sinh, đóng cửa đánh “sầm” một tiếng.

Nhà vệ sinh tĩnh lặng. Tô Hòa mở vòi nước ào ào, tiếng nước chảy trong

trẻo mà chân thực. Cô nhìn vào trong gương, không giấu nổi vẻ sợ hãi, chầm chậm kéo cổ áo ra, để rồi sau đó lại thất vọng, những hi vọng hảo huyền đã hoàn toàn tiêu tan.

Bởi vì

Trên da thịt toàn là vết màu đỏ.

Trời ơi, làm sao đây, làm sao đây? Cô, cô, cô đã không còn trong trắng nữa, hu hu

Nước mắt cô chảy đầm đìa.

15. Chương 15

Bởi vì thấy em cô đơn, nên muốn chia sẻ niềm vui với em;

Bởi vì thấy em kiên cường, nên muốn bảo vệ sự dũng cảm của em.

Em là cô gái anh yêu nhất trên thế gian này,

Vì thế

Hãy lấy anh em nhé!

Thứ sáu, lúc Tô ngu ăn sáng xong rồi lên lớp, Tô Hòa vẫn chưa dậy.

Cô đeo túi sách ra khỏi cửa liền thấy có một chiếc Phaeton đậu ở dưới sân,

vì trông rất quen nên cố tình nhìn kĩ, số cuối của biển số xe là 5A14, không sai,

đó là xe của thầy Ôn. Còn đang ngạc nhiên thì người trong xe đã bước ra hỏi:

- Chị em đâu rồi?

Cô chỉ lên trên tầng như một cái máy.

Người ấy liền đi lên.

Cô thấy tim đập thình thịch. Sớm thế này mà thầy Ôn đã đến tìm chị

mình. Còn chị, hôm qua đi gặp thầy mãi đến tận bốn rưỡi sáng mới về. Thực ra giữa hai người đã xảy ra chuyện gì rồi?

Lúc đến trường kể chuyện này cho Diệp Nhất nghe, cậu ta cười sằng sặc hệt như một con cáo, lại còn bảo:

- Đừng lo cho họ, yên tâm đi, hai người này không thể có chuyện gì đâu.

- Nhưng, trông chị, rất lạ

- Đang trong giai đoạn ban đầu, điều đó là khó tránh khỏi! - Diệp Nhất phẩy tay.

Đến cậu ta cũng nói như vậy nên Tô Ngu quyết định không cần nghĩ nữa. Cô luôn tin tưởng Diệp Nhất hơn bất kì ai trên thế gian này, cậu ta đã nói như vậy thì nhất định là không có chuyện gì rồi.

Nhưng dấu sao thì Tô Ngu cũng đã quá lạc quan. Bởi vì, đối với Tô Hòa mà

nói, đúng là đã có chuyện, quả thật là đã xảy ra chuyện rất, rất, rất lớn rồi!

Trong căn phòng khách nhỏ chật chội, cô và Ôn Nhan Khanh ngồi ở hai phía đối diện của sofa, yên lặng nhìn nhau đã hơn mười phút. Cô đương nhiên là thấy vô cùng căng thẳng, tủi hổ, cộng thêm một nỗi oán hận không nói nên lời; còn Ôn Nhan Khanh, lại ung dung tự tại đến mức không thể ung dung tự tại hơn được nữa.

Bởi vì, ngay từ lúc vừa bước vào anh ta đã ngồi lì trên sofa không đứng dậy, một thành viên khác trong căn phòng này cũng đã chào đón anh ta, đó là -

chú mèo Giảo Tử.

Con Giảo Tử cất tiếng “meo meo” rồi nhảy lên đùi anh ta, sau đó lật ngửa bụng đòi được vỗ về. Tô Hòa ở bên cạnh thấy thế nghiêng răng - con mèo chết

tiệt! Chết tiệt thật, chết tiệt thật, chết tiệt thật!

Thế là Ôn Nhan Khanh liền vỗ về nó, còn Giảo Tử cất tiếng “gừ gừ, gừ gừ”, người và mèo vô cùng hòa thuận, yên lành. Tô Hòa giận đến muốn thổ huyết - nhớ lại lúc Tô Ngu mới chuyển đến đây ở, phải mất một tháng Giảo Tử mới chính thức cho con bé ôm ấp vỗ về. Ấy vậy mà một người ngoài như Ôn Nhan Khanh mới đến chưa đầy một phút, nó đã chủ động dính chặt lấy rồi.

Hừm, tên họ Ôn biến thái này quả nhiên có sức hấp dẫn đối tượng cùng

giới! Hiệu quả cả với con mèo đực đã bị thiến này!

Ôn Nhan Khanh đột ngột mở miệng:

- Anh khát rồi.

Mặc kệ anh! Tô Hòa bực tức nghĩ thầm: Vừa rồi sơ ý chưa nhìn rõ xem là ai đã vội mở cửa cho anh vào, bây giờ hối hận cũng đã muộn, lại còn đòi rót trà

cho uống nữa à, đừng mơ!

Ôn Nhan Khanh đợi một lát rồi lại nói:

- Sáng thứ sáu anh thích uống nhất là hồng trà Timberland của Anh.

- Xin lỗi, nhà dân nghèo không có loại trà này.

- Anh mang theo đây rồi.

- Hả? - Tô Hòa sững người, sau đó thấy Ôn Nhan Khanh từ từ lấy trong túi ra một chiếc hộp nhỏ bằng gỗ mun, đặt lên bàn trà.

- Pha bằng nước 95°C, hai thìa đường, cảm ơn.

-

Độ C cái em gái anh ấy! Tô Hòa giận đến nỗi chỉ muốn đá một cái cho anh

ta bay ra ngoài. Tại sao con người này lại có thể ngồi ở đây như thể không có chuyện gì xảy ra, lại còn không biết xấu hổ sai cô làm này làm nọ nữa chứ? Anh ta không hề có ý xin lỗi vì chuyện xảy ra tồi tệ hay sao? Có thể, có người không chừng còn cho rằng được người đàn ông kiêu mát để trên đỉnh đầu này để ý và đến nhà đã là vinh hạnh lắm rồi, nên một cô bé lợ lem như cô phải

cảm động quỳ xuống hôn chân anh ta mới đúng?

Dựa vào cái gì vậy!

Tô Hòa xô chiếc ghế sofa, đứng phắt dậy:

- Anh cút đi!

Ôn Nhan Khanh nhếch đôi lông mày lên, trong ánh sáng ban mai lúc mờ lúc tỏ, trông anh vẫn rất hấp dẫn và phong tình.

A a a!!! Vì sao cô lại phải chịu sức hấp dẫn của sắc đẹp như vậy? Tô Hòa

buồn bực vò đầu bứt tai, quặn mặt đi gào lên:

- Tóm lại, bây giờ tôi không muốn nhìn thấy anh, anh đi đi!

- Em chắc chứ?

- Chắc rồi, chắc lắm rồi! Đi ngay đi! Phiền quá!

Ôn Nhan Khanh sờ vào tai Giảo Tử khiến nó dễ chịu nhắm mắt lại. Anh

buồn rầu thở dài:

- Nhưng lúc này anh lại không thể đi được.

- Cái gì! - Tô Hòa nổi điên, chắc là mình phải xuống nước một chút, ồ không, xuống nước một giây là anh ta sẽ được thể lên mặt ngay.

Đúng vào giờ phút then chốt này, Ôn Nhan Khanh đã nói một câu có tác

dụng kì diệu hệt như một câu thần chú, khiến mọi bực bội, tức giận trong cô

đều tan biến hết. Anh ta nói rằng:

- Kể theo dõi kia đang ở bên dưới nhà em, anh đang bảo vệ em đấy.

Tô Hòa chờ người ra vài giây, phản ứng đầu tiên của cô là chạy ngay đến bên cửa sổ thò đầu ra nhìn xuống dưới - quả nhiên bên cạnh đám cây bụi có một gã đàn ông gầy nhỏ đang đi đi lại lại sau gốc cây. Mũ hắc ta kéo sụp xuống mặt nên không thể biết được có phải là gã đàn ông tối hôm đó hay không, nhưng nhìn điệu bộ lén la lén lút kia cũng đủ khiến cô như thể từ chín tầng mây rơi xuống đáy vực sâu.

Mãi lâu sau cô mới cứng đờ người quay đầu lại, hỏi với vẻ thê thảm:

- Ôn, Ôn Nhan Khanh Em, em phải làm sao bây giờ?

- Hiện giờ em rất an toàn.

- Nhưng em, em không thể cứ sống mãi trong nỗi ám ảnh thế này được - Nước mắt cô, vì sợ hãi và vì những nguyên nhân không thể nói rõ được, bỗng chốc chứa chan - Lúc nào cũng có người giám sát mình như vậy thì em làm

sao có thể tiếp tục sống nữa?

Ôn Nhan Khanh trầm tư giây lát, đến lúc mở miệng cũng vẫn lại là câu nói lúc trước.

- Pha bằng nước 950C, hai thìa đường, cảm ơn.

Giậu đồ bìm leo, thừa cơ bắt nạt người ta, đồ tiểu nhân!

Tô Hòa vừa nguyên rửa vừa miễn cưỡng cầm hộp trà trên bàn đi vào bếp

pha một cốc, rồi lại bưng đến trước mặt Ôn Nhan Khanh.

Ôn Nhan Khanh nhìn chằm chằm phải đến năm phút vào chỗ trà được đổ trực tiếp vào cốc thủy tinh rồi tùy tiện pha bằng nước sôi cho xong chuyện, hơn nữa đường trắng vẫn còn sót lại ở trên mép cốc.

Tô Hòa ấp úng nói:

- Cái đó, em thực sự không biết pha trà, hơn nữa trong nhà cũng chỉ có loại

đường trắng dùng để nấu nướng đó thôi

Cô còn chưa nói hết câu thì Ôn Nhan Khanh đã cầm cốc trà lên uống một ngụm rồi ngẩng đầu lên bảo:

- Ngon lắm.

Không phải vậy chứ, pha trà như thế này mà vẫn ngon à?

Ôn Nhan Khanh đặt con Giảo Tử xuống sofa, đứng dậy chìa tay ra cho cô:

- Đi nào.

- Hả? Đi đâu?

- Xuống dưới tìm người kia nói cho rõ ràng, làm nốt việc mà hôm trước em lấy hết dũng khí định làm cho xong nhưng vẫn chưa xong được kia.

Rồi không đợi cô trả lời, anh ta liền nắm lấy tay cô. Cùng lúc nhận thấy bàn tay ấm lên, dường như cơ thể cô cũng có nhịp điệu riêng, cô đi theo Ôn Nhan Khanh.

Tô Hòa ngỡ ngẩn nghĩ, mình làm sao vậy, vì sao mỗi lần gặp con người này cô đều không có cách nào để suy xét, phản kháng, mà chỉ biết đi theo anh ta? Kí ức về chuyện quần quýt xác thịt đêm qua vẫn ghi sâu trong đầu, nhớ lại việc mình từng thân mật với chủ nhân của bàn tay này, mặt cô chợt nóng ran.

Trong lúc cô đang nghĩ ngợi lung tung, thì hai người đã bước ra khỏi cửa.

Vừa trông thấy họ, gã đàn ông gầy nhỏ kia liền quay đầu chạy.

Ôn Nhan Khanh lập tức hét lên:

- Đứng lại!

Này, đây chẳng phải là lúc phải xông đến bắt hắn hay sao? Hét lên bảo hắn

đứng lại thì có tác dụng gì? Tô Hòa nghĩ thầm.

Nhưng điều không ngờ tới đã xảy ra. Tên theo dõi kia quả thật đã dừng bước đứng lại, hơn nữa vẫn giữ nguyên tư thế quay lưng lại phía họ như lúc bỏ chạy, toàn thân hắn run cầm cập.

Tô Hòa hết sức tò mò, chuyện này là thế nào vậy? Cô bước nhanh đến,

nắm lấy vai xoay người hắn lại, hỏi:

- Này, vì sao cứ theo dõi tôi suốt vậy? Rốt cục là định làm - Cô đang định hỏi hắn định làm gì nhưng không nói tiếp được nữa mà sững sờ nhìn người đàn ông gầy nhỏ trước mặt, dường như không dám tin vào mắt mình, mãi lâu sau

mới thốt ra được một từ - Happen?!

Thì ra kẻ theo dõi mấy lần làm cô sợ chết khiếp kia chính là Happen!

Vì sao? Vì sao Happen lại theo dõi mình? Ông ta định làm gì?

Tô Hòa quay sang nhìn Ôn Nhan Khanh với hàng loạt nghi hoặc chưa lí giải

được, còn Ôn Nhan Khanh lại tỏ vẻ vô cùng lạnh lùng, chớp chớp mắt có vẻ

rất không vui:

- Anh vẫn chưa đi à?

Happen này giờ vẫn run lấy bẫy, nghe thấy Ôn Nhan Khanh hỏi như vậy thì cảm thấy toàn thân như sụp đổ, lập tức vùng thoát ra khỏi bàn tay Tô Hòa, chạy đến trước mặt Ôn Nhan Khanh. Tô Hòa đang sợ ông ta sẽ làm điều gì hại đến Ôn Nhan Khanh thì Happen đột ngột dừng lại, cúi rạp người sát đất, nói: - Xin xin lỗi! Xin xin lỗi! Tôi cũng không biết biết vì sao, đã đi lên máy bay rồi, nhưng cuối cùng lại

lại xuống xuống, sau sau đó ma đưa lối quỷ dẫn đường thế nào lại tìm đến đây, xin xin lỗi, tôi thật thật thật sự không muốn nhìn trộm hai người, tôi chỉ chỉ là xin xin lỗi!

Anh ta xin lỗi mà nước mắt rơi lã chã, nức nở hết như một đứa trẻ. Dáng vóc gầy nhỏ, mái tóc dài rối bù, sống lưng cúi lom khom và giọng nói lắp bắp

kia khiến Tô Hòa cảm thấy vô cùng thương cảm.

- Xin xin thứ thứ lỗi cho tôi! Tôi thật sự không không có ý đến đến quấy rầy hai người! Thật thật sự không có ác ý, tôi không không có suy nghĩ gì gì khác! Tôi chỉ muốn xem xem, tôi biết làm làm như vậy là rất

rất xấu xa, nhưng tôi tôi không tự kiểm chế được, xin xin lỗi

Tô Hòa im lặng nhìn Happen hồi lâu, sau đó bước đến nắm lấy tay anh ta.

Happen kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn cô với đôi mắt đẫm nước. Tô Hòa

cởi mở:

- Chẳng phải ông muốn biết rồi sống thế nào sao? Có muốn lên nhà uống trà không? - Cô vừa nói vừa lườm Ôn Nhan Khanh - Hồng trà Timberland của Anh đấy.

Lúc này, không chỉ riêng Happen mà ngay cả Ôn Nhan Khanh cũng ngẩn người ra.

Hồng trà được pha lại, đổ vào trong ấm đặt trên bàn trà, đồng thời ở đó còn có thêm hai chiếc cốc thủy tinh.

- Xin lỗi, nhà cửa sơ sài, không có dụng cụ pha trà riêng, mọi người chín bỏ làm mười vậy. May mà còn có nước sôi - Tô Hòa đẩy một cốc trà đến trước mặt Happen.

Happen vẫn không tự nhiên, tuy ngồi trên sofa nhưng thực ra chỉ ngồi ghé một tí bên ngoài chứ không dám ngồi sâu vào trong, trong khi đó Ôn Nhan Khanh ở bên cạnh còn tựa cả lưng vào thành sofa, đúng là địa vị chủ khách đã quá rõ ràng. Đợi đã, Ôn Nhan Khanh trở thành chủ căn nhà này từ bao giờ vậy? Tô Hòa không nhịn được trừng mắt nhìn anh ta.

Lúc này Happen bưng cốc trà nóng hổi nhấp một ngụm. hơi nước nóng

phản chiếu mặt anh ta hồng lên. Anh ta ghen ngào nói:

- Xin xin lỗi

- Ông đã xin lỗi rồi mà.

Thực ra, từ sau khi phát hiện người theo dõi mình là Happen thì nỗi sợ hãi trong lòng Tô Hoài đã hoàn toàn tan biến. Không cần suy nghĩ nhiều cũng biết được vì sao Happen lại bám đuôi theo cô. Chắc chắn là ông ta cho rằng cô là bạn gái của Ôn Nhan Khanh, vì không kiểm chế được nỗi niềm tương tư trong lòng nên hết đến thành phố B theo dõi Ôn Nhan Khanh rồi lại quay về đây

theo dõi cô, xem “dáng điệu vui vẻ” khi hai người bên nhau như thế nào.

Sau khi đã hiểu như vậy, cô cảm thấy Happen quả thật rất đáng thương. Là một họa sĩ tên tuổi lẫy lừng nhưng lại chỉ vì một chữ tình mà phải dày vò đến như vậy, hơn nữa còn trở thành một kẻ theo dõi và nhìn trộm. Thực ra cuộc

đời ông ta cô quạnh đến mức nào?

- Meo - Giảo Tử này giờ vẫn nằm ngủ ở trong góc bồng góc đầu dãy, phát hiện thấy trong nhà có thêm một vị khách liền kêu lên.

Happen giật nảy mình giống như bị điện giật.

Tô Hòa vội giải thích:

- Xin lỗi, đây là con mèo tôi nuôi, tên là Giảo Tử - Cô ôm con mèo từ dưới đệm sofa lên, đang định đem nhốt vào trong phòng của Tô Ngu thì bỗng phát hiện ánh mắt rực sáng của Happen.

Ông ta nhìn Giảo Tử không chớp mắt, ánh mắt có thể nói là vô cùng tha thiết.

- Ồ có muốn ôm nó không? - Tô Hòa hỏi một câu thăm dò.

- Hả, có thể được à? - Happen rụt rè hỏi.

Tô Hòa vội đưa con mèo đến trước mặt ông ta. Nó cũng chăm chăm nhìn

Happen không chớp mắt. Ông ta thận trọng đưa tay ra, từ từ đỡ lấy nó.

Vừa đỡ lấy con mèo, sắc mặt Happen liền thay đổi, giống như một người bị lạnh cóng bỗng nhiên có một chiếc áo bông; giống như một người đang đói

bỗng nhiên được một bữa ăn no; giống như một người yếu đuối bỗng nhiên có một bộ áo giáp có thể bảo vệ mình.

Ông ta ôm Giảo Tử, còn Giảo Tử cất tiếng kêu “meo, meo”, cọ tai vào tay ông ta.

- A, nó, nó, nó cọ vào tay tôi! Nhìn, nhìn, nhìn thấy không? Cọ, cọ tôi đấy! - Happen nhảy tưng tưng.

- Nhìn thấy rồi - Tô Hòa thấy như muốn khóc - Đồ phải gió! Giảo Tử, mi quả nhiên kì thị giới tính, dựa vào đâu mà yêu quý đàn ông như vậy!!!

- Nó tên, tên là gì?

- Giảo Tử - Tô Hòa thấy xấu hổ vì đã không đặt cho con mèo một cái tên hay hơn.

Nhưng Happen lại không để ý, anh ta nhắc con mèo lên, cọ đầu mình vào đầu nó, miệng lẩm bẩm:

- Giảo Tử ngoan, ngoan lắm, xinh, xinh lắm, đáng, đáng yêu lắm, mềm mại lắm

Thực ra Giảo Tử là con mèo rất xấu. Lúc trước nhà đối diện chuyển nhà vứt nó lại, vì lúc đó là mùa đông, Tô Hòa thấy nó đáng thương nên đưa về nuôi. Thường ngày, tuy cô cũng rất yêu quý nó nhưng cũng không thể nào thơm vào tai nó như vậy được.

Nhưng Happen lại làm được.

Ông ta hôn tai nó, rồi lại hôn móng vuốt nó. Tô Hòa vốn định nhắc nhở ông

ta rằng có thể nó đã từng dùng những móng vuốt đó bôi cát sỏi để lấp phân, nhưng lại nghĩ nếu nói ra sẽ làm ông ta cụt hứng nên thôi.

Happen ôm Giảo Tử rất lâu rồi mới buông tay ra với vẻ quyến luyến không

nỡ rời, run run đứng dậy nói:

- Tôi, tôi phải đi rồi. Xin lỗi, lần này tôi đi thật. Tôi sẽ lập tức đến sân bay mua vé về Rome, không, không bao giờ làm phiền hai người nữa. Xin hãy tin, tin tôi!

Tô Hòa vừa định nói vài lời an ủi ông ta thì Ôn Nhan Khanh đã lạnh lùng bảo:

- Mong rằng lần này ông nói lời giữ lời.

Mặt Happen đỏ bừng, xấu hổ, vội vàng quay lưng đi ra.

Ông ta vừa mới mở cửa thì Giảo Tử đang ở trên sofa lại kêu lên một tiếng.

Lưng Happen rung động, dừng bước, quay đầu lại nhìn Giảo Tử, ánh mắt vẻ quyến luyến.

- Tôi, tôi có thể ôm, ôm nó lần nữa không? - Ông ta lại hỏi, vẻ sợ sệt.

Tô Hòa gật đầu.

Happen nở nụ cười thích thú hệt như một đứa trẻ, bước đến ôm Giáo Tử

lên, thân mật thơm vào tai, vào móng vuốt và đuôi nó.

Nhìn cảnh tượng như vậy, Tô Hòa bỗng nhiên buột miệng nói:

- Ông thích Giáo Tử à? Nếu thích thì tôi tặng nó cho ông đấy.

Toàn thân Happen rung lên, quay lại hớn hở:

- Thật, thật không?

Sau khi nói xong Tô Hòa có hơi chút hối hận, nhưng nhìn vẻ mặt hớn hở của ông ta, cô cảm thấy lúc này mà từ chối thì thật tàn nhẫn. Vì thế cô chỉ còn

cách gật đầu:

Nước mắt Happen bỗng ứa ra:

- Thật, thật thế à? Cảm ơn, cảm ơn cảm ơn! Tôi nhất định sẽ đối xử tốt, tốt

với nó! Cô biết, biết không? Trước đây nhà thầy giáo tôi cũng nuôi một con

mèo như, như thế này, cũng đốm đen, đen trắng nhưng sau đó đã bị xe chèn chết rồi. Thầy giáo rất, rất buồn, về sau không bao giờ nuôi, nuôi mèo nữa.

Thì ra Happen thích con mèo xấu xí này là bởi vì những chuyện trước đây. Cũng được, sau khi có con mèo này rồi, ông ta sẽ có nơi để gửi gắm tâm sự, không còn xem trộm cuộc sống một cách vô nghĩa như vậy nữa.

Tô Hòa đi vào phòng ngủ lấy ra một cái túi đựng mèo, rồi lại gói thêm một ít thức ăn cho nó.

- Những thứ này cho ông. Lẽ ra tất cả những thứ thuộc về nó đều phải đưa hết cho ông nhưng như thế ông lên máy bay sẽ rất bất tiện, sau khi về Rome rồi

ông chịu khó mua mới vậy nhé!

- Cảm ơn, cảm ơn - Happen luôn miệng cảm ơn, ánh mắt vừa vui thích vừa cảm động.

- Giáo Tử, đến nhà chủ mới vui vẻ nhé. Nhớ phải ngoan đấy! - Tuy chỉ là một con mèo xấu xí và tầm thường nhưng đến lúc phải xa cách cũng cảm thấy vô cùng quyến luyến. Tô Hòa xoa đầu nó, kết quả là bị nó cắn ột cái.

Cô đau điếng rụt tay lại.

- Xin, xin lỗi, cô có sao không? - Happen vội hỏi han cô với tư cách là chủ của con mèo. Vai trò của hai người đã hoàn toàn thay đổi theo chiều ngược lại. Trong lòng Tô Hòa dường như đang khốc thảm.

Khốn kiếp, quả nhiên là con mèo tầm thường, xấu xí, vô lương tâm!

Cuối cùng Happen cũng miễn cưỡng xách túi mèo đi ra.

Khi Tô Hòa đem cốc trà vào bếp rửa, Ôn Nhan Khanh cũng theo vào, đứng

ở cửa lặng lẽ nhìn cô hồi lâu rồi bỗng nhiên nói:

- Em cũng rộng lượng đấy chứ.

Tô Hòa không quay lại nhìn, chỉ miễn cưỡng cười gượng.

- Giáo Tử về với Happen sẽ sướng hơn ở đây rất nhiều. Em nghèo quá, có lúc không có cả tiền để mua thức ăn ẻo, đành phải cho nó ăn thức ăn hiệu Hoàng Gia. Nghe nói đây là thức ăn công nghiệp, nếu thực sự đối xử tốt với mèo thì cần phải cho nó ăn thức ăn thiên nhiên. Hơn nữa Giáo Tử cũng không có đồ chơi, không có chỗ để ẻo cào, cái gì cũng không có. Nghe nói có một loại điều bay gọi là Go cat, con mèo nào trông thấy

cũng thích đến phát cuồng, thế nhưng em không mua được Happen quý nó như vậy, chắc chắn sẽ mua tất cả cho nó.

- Chỉ vì mỗi một lí do này thôi à? - Trong mắt Ôn Nhan Khanh có thứ gì đó còn hơn cả sự dịu dàng, nhưng Tô Hòa đứng quay lưng lại nên không nhìn thấy.

Cô cười rồi đáp:

- Đương nhiên, làm gì có lí do nào khác nữa. Anh có biết vì sao mà em nuôi

Giảo Tử không?

- Vì sao?

- Mùa đông năm ấy, còn nhớ là em vừa tốt nghiệp ra trường, đang chạy đôn chạy đáo khắp nơi tìm việc làm phù hợp, vì thế rất tự ti. Giảo Tử bị chủ cũ vứt bỏ, nằm rúm ró trong góc cầu thang, rét run cầm cập. Cầu thang máy bị hỏng, lúc em đi cầu thang bộ lên thì trông thấy nó. Nó khẩn thiết nhìn em, hi vọng sẽ được em mang về nhà nuôi, nhưng em ngay cả bản thân mình còn chưa nuôi nổi, làm sao có thể chăm sóc ột con vật nhỏ nữa? Tuy nó theo em vào đến tận cửa nhưng sau khi vào phòng, em vẫn quyết tâm nhốt nó ở ngoài. Hôm sau, cũng rất tình cờ, hệ thống cung cấp hơi sưởi ngừng hoạt động. Trong nhà rất lạnh. Em gọi điện cho bên dịch vụ, họ nói rằng đang kiểm tra sửa chữa không biết đến bao giờ mới xong. Thế là em nằm cuộn tròn trong chăn, nghĩ rằng mình còn lạnh như thế thì con Giảo Tử ở bên ngoài không biết còn lạnh cóng đến thế nào? Cuối cùng không đành lòng được nữa, em khẽ mở cửa ra xem, nó vẫn chưa đi mà đang nằm trên tấm thảm trước cửa. Thấy em mở cửa, nó ngóc đầu dậy kêu lên một tiếng. Đó là một cảm giác rất kì diệu, trong lúc không có ai trò chuyện với em thì con mèo làm bạn; trong lúc em

cảm thấy nhỏ bé yếu ớt thì có một con mèo, thực ra còn nhỏ bé hơn em, đang

cần em chăm sóc, vì thế em đã giữ Giảo Tử lại - Nói đến đây cô lại cười - Vì thế hôm nay khi Giảo Tử quần lấy Happen, em liền nghĩ nó nhất định là một con mèo thần kì, có thể thấy được sự cô đơn của con người. Nó xuất hiện trước mặt em đúng vào lúc em cô đơn nhất, và khẳng khái đòi theo Happen vào lúc ông ấy cô đơn nhất. Vì thế em mới tặng nó cho Happen. Tuy rằng không nở xa nó nhưng em cảm thấy làm như vậy là đúng, bởi vì bây giờ em đã

không còn cô đơn nữa rồi

Cô còn chưa nói hết câu, Ôn Nhan Khanh bỗng nhiên bước lại ôm chặt lấy

cô từ phía sau, gục đầu lên vai cô, nói một câu:

- Mình cưới nhau nhé!

Cốc trà trong tay Tô Hòa rơi xuống đất khiến nó vỡ làm ba mảnh. Cô đột

ngột quay người lại, nhìn thẳng vào Ôn Nhan Khanh:

- Chuyện này em phải hỏi mẹ đã!

Đầu Ôn Nhan Khanh dường như bốc khói, còn Tô Hòa thì như tự nói với

mình:

- Chắc chắn mẹ em sẽ không đồng ý cho em lấy anh, dù sao cũng không môn đăng hộ đối, hai nhà quá khác nhau! Hơn nữa mẹ em vẫn luôn nói là không thể nương tựa được những người đàn ông đẹp trai, mà anh thì lại để tóc dài, vì thế nhất định bà sẽ thấy không thuận mắt. Hơn nữa, nói cho cùng em cũng chưa hiểu về anh được bao nhiêu. Không được, không được, em không thể lấy anh được! Còn chuyện xảy ra tối qua tuy là sai ở anh nhưng cũng tại em không cự tuyệt đến cùng, em cũng có trách nhiệm, vì thế em em không cần anh phải chịu trách nhiệm. Kết hôn gì gì chứ anh nên bỏ ý định này đi, em sẽ coi như chưa nghe thấy gì cả - Nói xong cô liền định bỏ chạy nhưng lại bị Ôn Nhan Khanh ôm lấy thắt lưng kéo lại như kéo một con gà.

- Không hiểu nhau ư? - đôi mắt phượng của Ôn Nhan Khanh nhắm lại đầy nguy hiểm.

Tô Hòa lắc đầu, rồi lại vội vàng gật đầu.

- Anh có biết nấu ăn không?

- Có! - Nghĩ đến những món ăn ngon miệng nấu theo kiểu Tây, mặc dù hoàn cảnh lúc này rất đặc biệt, nhưng Tô Hòa vẫn không kìm được nước bọt đang ứa ra.

- Hứng thú của anh ngoài giờ làm việc là gì?

- Đọc sách! - Cô không thể quên một, hai, rồi ba phòng đọc ở nhà anh. Nhà bình thường có một phòng đọc đã là tốt lắm rồi, nhưng nhà con người này hình như lại có nhiều phòng đọc đẹp chẳng khác gì thư viện!

- Xe ô tô anh đi là loại gì?

- Phaeton! - Chính chiếc xe này dẫn tới việc hai người quen biết và yêu nhau, làm sao quên được!

- Anh có biết hát không?

- Biết! - Hơn nữa còn hát hay không biết đến mức nào! Nhớ lại lúc anh hát cho cô nghe bài With You All The Time qua điện thoại, cô bỗng nhiên lại thấy xúc động.

Ánh mắt Ôn Nhan Khanh rực sáng nói:

- Em biết rất nhiều về anh, chỉ trừ khoản XXX ra, như vậy còn nói là chưa hiểu à?

- Hả? - Thì ra mục đích thật sự khi anh hỏi những điều này là thế à? Tô Hòa ngây người ra.

Ôn Nhan Khanh bỗng đưa tay vuốt tóc cô, sau đó quay ra, vừa đi vừa bảo.

- Chuẩn bị đồ đạc.

- Để làm gì?

- Về thành phố E.

- Trời ơi - Tô Hòa từ chỗ kinh ngạc chuyển sang sợ hãi, vội vàng kéo tay anh

- Đến gặp mẹ em ư? Không được, không được, không được đâu!

- Em đưa mẹ ra làm lí do để từ chối anh, vậy thì hãy chờ xem anh làm thế nào để xóa bỏ lí do này nhé! Cho em mười lăm phút chuẩn bị.

Tô Hòa muốn khóc nhưng mắt ráo hoảnh.

Cứ như vậy, cô bị ép xin nghỉ làm, bị ép lên đường về nhà mẹ đẻ.

Khi tan học về nhà, Tô Ngu thấy trên bàn trà có một tờ giấy trong đó viết:

“Em yêu quý của chị, chị có việc phải về thành phố E, bây giờ vẫn chưa biết phải đi bao lâu, vì thế trong mấy ngày này em ở nhà một mình phải rất cẩn thận, trước khi đi ngủ hay ra khỏi nhà phải kiểm tra tất cả bình gas, cửa sổ cũng như điện, nước. Trời bắt đầu trở lạnh rồi, em lấy chiếc áo mỏng trong tủ tường ra mà đắp. Bây giờ có nho rồi, em mua về ăn để bổ sung vitamin ”.

Những dòng chữ như nhẩn nhủ kết thúc đột ngột ở đây.

Chữ cuối cùng kéo dài ra, có vẻ như người viết dùng bút viết vội vàng.

Thầy giáo Ôn đến tìm chị mình có liên quan gì đến việc chị về quê không nhỉ?

Câu hỏi nay chợt lóe lên trong đầu cô nhưng rồi nhanh chóng bị thay thế bằng cảm giác thích thú vì ngày mai cô đã trở thành trợ thủ của Hạ Ly, có thể sớm tối được nhìn thấy anh.

Ngày mai

Cô có thể nhìn thấy người ấy, ở bên cạnh người ấy, xem những ý tưởng đẹp đến mê hồn kia tuôn ra từ ngòi bút của người ấy rồi biến thành những đồ vật thật, chứng kiến hết kì tích này đến kì tích khác lần lượt ra đời

Ngày mai.

Một ngày đem đến cho người ta biết bao suy nghĩ và xao động trong lòng!
Trước khi chìm vào giấc ngủ, Tô Ngu nhận được một tin nhắn - là của Diệp Nhất.

“Chúc mừng cậu, ngày mai giấc mơ đã trở thành hiện thực!”.

Cô gửi lại biểu tượng gương mặt cười rạng ngời.

“Sau khi gặp Hạ Ly, cậu có thể hỏi giúp mình một câu được không?” - Tin nhắn thứ hai của Diệp Nhất.

Cô nhắn lại một dấu hỏi.

Năm giây sau, câu hỏi được gửi đến. Điều Diệp Nhất hỏi là: “Cậu giúp mình hỏi xem anh ấy cảm thấy khiếm khuyết của BLOOD là gì?”.

Khiếm khuyết của BLOOD là gì.

Đúng vậy, kể từ sau khi xem đáp án của Tạ Thanh Hoan trong giờ học hôm

ấy, câu hỏi này luôn day dứt trong lòng cô. Những khiếm khuyết mà Tạ Thanh Hoan đề cập rõ ràng là rất dễ phòng ngừa, thí dụ như vấn đề về chiếc khoen móc, nhưng vì sao một nhà thiết kế hàng đầu như Hạ Ly lại thiết kế nó như

vậy?

Đó là do sơ suất? Hay là anh cố ý?

Một nhà sáng tạo như Hạ Ly sẽ đánh giá và nhìn nhận tác phẩm này của mình thế nào đây?

Tô Ngu cứ nghĩ đi nghĩ lại, cả trong lúc ngủ cũng nghĩ, trên đường đến nhà Hạ Ly vào ngày hôm sau cũng vẫn nghĩ về vấn đề này.

Xuống xe bus, đi bộ năm phút, chính là con ngõ yên tĩnh ấy.

Ánh nắng ban mai giống như sương. Trong màn sương sớm ấy, vạn vật đều mang đến một vẻ đẹp rất mềm mại.

Hè qua. Thu đến rồi.

Trong gió thu tháng Mười, hương hoa quế ngào ngạt. Hít không khí vào đầy lồng ngực, cảm giác như con tim đang ngất ngây.

Tô Ngu chỉnh lại chiếc váy đang mặc, vẻ căng thẳng. Hôm nay cô vẫn mặc chiếc váy xanh da trời, vòng tay màu đỏ và đôi giày nhỏ màu hồng như hôm qua, chỉ khác là có thêm chiếc khăn quàng cổ màu hồng. Tuy Diệp Nhất từng khen cô ăn mặc như vậy trông rất đẹp nhưng không biết trong mắt nhà đại

thiết kế Hạ Ly sẽ như thế nào nhỉ?

Cô đưa tay áp lên chỗ có con tim mình đang đập thành thịch trong lồng ngực, sau đó chậm chậm đưa tay ra đẩy cánh cổng lớn.

Sương trong vườn có vẻ dày hơn ở ngoài ngõ, trong màn sương, cô nhìn thấy Hạ Ly.

Hạ Ly mặc chiếc áo len cổ chữ V màu đen, ngồi trên xe lăn, đang tưới hoa.

Chiếc áo len rộng, ngón tay anh gầy nhỏ và dài, những giọt nước trong vắt

từ miệng chiếc bình màu trắng chảy xuống, trong làn sương trắng mờ trông huyền ảo giống như hồn ma của cây cỏ, nhưng rồi lập tức tan biến sau khi được anh trao cho sự mềm mại giống như cây cỏ bằng trí tuệ tuyệt đỉnh của mình.

Tô Ngủ đứng lặng yên ở cổng một lúc.

Mãi đến khi Hạ Ly tưới xong đám hoa bên trái, quay lại và nhìn thấy cô.

Ánh mắt dịu dàng, ngời sáng chào đón, anh nói:

- Cùng làm chứ?

- À được ạ!

Tô Ngu vội vàng chạy vào, đang định đón lấy bình nước trong tay Hạ Ly thì

anh đã cười bảo:

- Ở kia vẫn còn.

Bấy giờ cô mới để ý thấy ở bên lối đi còn có ba chiếc bình nữa liền đỏ mặt xin lỗi rồi cầm lấy một chiếc, trong đó đã đổ đầy nước. Hạ Ly ở bên cạnh thông

thả giải thích:

- Trong sân không có vòi nước nên phải lấy nước từ trong nhà, để khỏi phải đi lại nhiều nên mỗi lần mang ra bốn bình, vừa đủ để tưới hết đám hoa này.

- Sao, không lắp, máy phun nước, tự động?

Tô Ngu hiểu kì hỏi, như vậy có phải là đỡ phải tự mình tưới tắm vất vả hơn không. Nhà thiết kế hàng đầu như Hạ Ly không thể không nghĩ đến điều này

được. Hạ Ly nhìn đám hoa cỏ màu sắc sặc sỡ, nói với vẻ bình thản:

- Em cũng biết cuộc sống của nhà thiết kế về cơ bản đều là trăn trở ngày đêm và miệt mài làm việc trong thời gian dài, có khi gặp phải trắc trở khó gỡ còn cảm thấy nóng nảy, sốt ruột và buồn phiền. Vì thế phải cố bắt mình làm việc gì đó để cởi bỏ những u ám và ngột ngạt do làm việc quá lâu này. Mà còn có hoạt động nào tốt hơn là tiếp xúc thân thiện với những cây cỏ đẹp để tuyệt

diệu nhất của thiên nhiên trong ánh nắng ban mai dịu dàng như thế này?

Vì anh nói rất chậm nên cô hiểu hết cả, anh muốn ra ngoài vận động và tiếp xúc với thiên nhiên nên mới cố tính không làm máy phun nước tự động. Cái nguyên tắc tự mình gắng sức thực hiện mọi việc này cũng thật đáng yêu đấy chứ.

Cô nhìn thân tượng đang ở khoảng cách một thước, cảm thấy hình như mình đang ở gần anh hơn một bước.

- Em cũng tận hưởng khoảnh khắc này đi.

- Vâng! - Cô gật đầu, sau đó bước lên bắt đầu tưới hoa. Cô tập trung chú ý

đến nỗi không thấy được câu nói tiếp theo của Hạ Ly đó là - Bởi vì sắp sửa

phải bước vào thế giới tối tăm rồi.

Anh chăm chú nhìn cô, dưới đôi lông mày dày rậm như của búp bê kia, đôi mắt đen sẫm phát ra những tia sáng phức tạp, vừa như mỉm cười, lại vừa như giấu cợt.

Cùng thời gian này, ở trường S.S có một người đang lom khom lén lút đột nhập vào bên trong cánh cửa hắc đào. Người này quen đường quen lối nên tránh được ống kính camera nhìn thấy, dùng thẻ từ đã chuẩn bị sẵn để mở cửa rồi nhanh như chớp lén vào bên trong.

Trong phòng của Ôn Nhan Khanh, vì không kéo rèm lên nên rất tối. Trong bóng tối, người này toét miệng cười để lộ ra hai hàm răng trắng đều tăm tắp, vừa khe khẽ hát điệu dân ca Mua bán tình yêu, vừa mở máy tính của Ôn Nhan

Khanh:

- Copy thẻ của anh, mở cửa phòng anh, để biết được chân tướng sự việc thì dù có làm kẻ cắp cũng vẫn cam lòng. Nhân lúc anh không có nhà lên vào bên trong, mở máy tính, nhập mật mã là chuyện rất đơn giản. Lúc đầu anh không chịu nói, không nói cũng chẳng sao, tự thiếu gia này cũng có thể dễ dàng mở cửa hậu trường. Chân tướng không phải là thứ anh muốn giấu là giấu được,

xem nào, tôi hiểu rồi, cuối cùng anh muốn gì đây

Tiếng hát bỗng dừng im bặt.

Diệp Nhất nhìn chằm chằm vào màn hình, cảm giác lúc đó đã không thể

biểu đạt bằng hai chữ “kinh ngạc” được nữa. Cậu ta hồi hã di chuột, kéo cửa sổ xuống, ánh mắt ngày càng sáng sủa, cuối cùng bàn tay cũng run lên cầm

cập:

- Không phải vậy chứ?

Cậu đứng bật dậy, rút điện thoại bấm số của Ôn Nhan Khanh nhưng nhận được thông báo:

Số điện thoại quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy

Làm gì thế! Chẳng phải lão này được mệnh danh là mở máy suốt 24 giờ hay sao? - Mắng xong, Diệp Nhất lại nghĩ một lát rồi gọi số thứ hai, sau ba tiếng chuông đầu bên kia có người nhắc máy:

- Alô ai đấy?

- Có phải bác sĩ Tần không ạ? Tôi là Diệp Nhất.

- Ô, cậu Diệp Nhất đấy à, đã lâu không gặp.

- Bác sĩ Tần, tôi có mấy việc phải nhờ ông giúp đỡ.

- Rất vui được phục vụ cậu, tôi có thể giúp gì cho cậu?

- Việc thứ nhất, tôi cần xem hồ sơ bệnh án của anh trai tôi lúc anh ấy còn sống.

Đầu bên kia im lặng một lát:

- E rằng không được.

- Sao lại không được?

- Đã rất nhiều năm trôi qua rồi

- Nhưng cũng vẫn có thể tìm được, tôi biết ông nhất định còn giữ - Ánh mắt Diệp Nhất trầm ngâm - Ông không đưa cũng không sao, tôi sẽ đến hỏi bệnh viện.

Đầu bên kia có vẻ rất khó xử, nhưng rồi cuối cùng cũng trả lời:

- Được rồi ngày mai tôi sẽ fax cho cậu.

- Trước một giờ chiều nay! - Diệp Nhất nói như ra lệnh.

- Thôi được.

- Nhắc lại xem nào.

Bác sĩ Tần thở dài:

- Trước một giờ chiều nay tôi sẽ fax cho cậu bệnh án của anh cậu.
- Việc thứ hai, tôi muốn bác sĩ giúp liên hệ với sĩ quan cảnh sát phụ trách vụ án chị tôi bị bắt cóc năm đó, tôi phải nói chuyện với ông ta. Thời hạn cũng là trước một giờ chiều nay.
- Diệp Nhất thiếu gia, tôi có thể hỏi cậu làm thế để làm gì không?
- Chỉ là muốn xác nhận một việc thôi - Ánh mắt Diệp Nhất quay sang máy tính của Ôn Nhan Khanh.

Trên màn hình 22 inch là một bức ảnh đã ngả vàng.

Trong ảnh, một người phụ nữ hao gầy đứng ở bên xe giữa đám đông tấp

nập, trên tay bế một đứa bé, đang khóc rất thương tâm. Người phụ nữ trạc hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, nhưng trông già trước tuổi, tuy không đẹp nhưng gọn gàng sạch sẽ, chất phác thật thà. Tuy nó chỉ khoảng bốn, năm tuổi nhưng trên khuôn mặt trắng trẻo đã thể hiện thần sắc khác hẳn so với tuổi của mình, nó đang nhìn vào ống kính với vẻ lạnh lùng, khinh miệt.

Mắt đứa bé rất to, con ngươi đen nháy, còn đôi lông mày vừa dài, vừa rậm lại vừa dựng lên.

Giống như một con búp bê.

M à n t h ứ t ư

Giờ đây anh và em, ta lại gặp nhau

Dang đôi tay nắm lấy tay nhau

Để phá tan lời nguyền vạn năm về trước

Thể hiện quyết tâm

Để lời nguyền hóa giải

Viết nên trang sử mới

Quá khứ, chuyện xưa tan cùng mây khói

Vì ngày mai

Cỏ non xanh nước

Ánh dương ngập tràn.

16. Chương 16

Anh là giấc mơ mềm mại nhất của em,

Anh là nỗi u mê đẹp đẽ nhất của em,

Anh là băng tuyết trong sạch nhất trên đời,

Anh là câu chuyện thần thoại sống động nhất trong bóng tối,

Vì thế, anh ắt phải

Trăm năm cô đơn.

Tươi xong gốc hồng leo trắng cuối cùng, Tô Ngu đứng thẳng dậy.

Cô quay người lại, đang định báo với Hạ Ly là đã tươi xong thì chợt phát

hiện ra phía sau mình trống không, trong sân cũng trống không. Không biết Hạ Ly đã mất dạng từ lúc nào. Chẳng lẽ anh ấy có việc nên đã vào trong nhà rồi?

Cô đặt bình nước về chỗ cũ bên đường rồi bước nhanh vào nhà, nhưng lại

phát hiện thấy trong nhà tối om. Tất cả mọi tấm rèm đều buông nhằm ngăn ánh sáng lọt qua, vì thế lúc này, ngoài nguồn ánh sáng do cửa chính đang mở ra thì ở đây không có bất kì nguồn sáng nào khác.

Trong nhà rất tối nên mới đầu mắt cô chưa quen, theo bản năng ngược

nhìn lên xà nhà nhưng cũng không thấy con mèo trắng hôm trước đâu cả.

- Hạ học trưởng? - Cô khẽ gọi - Em có thể mở cửa sổ ra được không?

Vì không nghe được nên cô cũng không biết Hạ Ly có ở nơi nào đó trả lời mình hay không. Cô cắn môi, đi về phía cánh cửa duy nhất bên trong nhà.

Nếu cô nhớ không nhầm thì lần trước Hạ Ly đã đi ra từ sau cánh cửa này.

Phía sau kia có lẽ là phòng làm việc hoặc là phòng ngủ của anh ấy.

Với những phỏng đoán như vậy, cô bước đến trước cửa, xoay tay nắm màu trắng bằng gỗ ngô đồng, cánh cửa lập tức mở ra.

Tối đen.

Tối đen.

Tối đen.

Khắp nơi đều một màu tối đen.

Nhờ ánh sáng mờ mờ lọt vào từ cửa chính, Tô Ngu trấn tĩnh quan sát kĩ bên trong, tường màu đen, thảm màu đen, bàn ghế cũng màu đen

Tất cả đều hoàn toàn tương phản với màu trắng ở bên ngoài!

Cô sợ hãi vì hiệu ứng trái ngược hoàn toàn này, lập tức toàn thân dường như cứng đờ.

Đúng lúc ấy, bóng đèn ở chính giữa căn phòng đột nhiên bật sáng.

Sau khi đèn sáng, cô mới nhìn rõ đó là một chiếc đèn nhỏ, còn người bật

đèn đang ngồi yên lặng phía sau bàn làm việc, không phải ai khác mà chính là Hạ Ly.

Bấy giờ Tô Ngu mới thở phào một tiếng. Tuy ngẫm cảm thấy không khí ở đây có gì đó kì lạ một cách khó tả, nhưng dù thế nào thì trông thấy Hạ Ly là cô cũng yên tâm lắm rồi.

- Học trưởng? - Cô gọi về thăm dò.

Hạ Ly vẫy tay về phía cô.

- Vào đi.

Tô Ngu vội bước vào. Hạ Ly ra hiệu:

- Đóng cửa lại.

Cô đành đóng cửa lại, nguồn sáng đến từ bên ngoài vụt tắt, như vậy trong cả căn phòng chỉ còn duy nhất ánh sáng của chiếc đèn bàn tạo ra một quang cảnh rất nhỏ trên bàn làm việc. Tất cả những chỗ khác đều tối om. Nền nhà trải thảm dày, bước lên đó có cảm giác như bước trên bông.

Cảm giác mất thăng bằng khác thường này khiến Tô Ngu có chút lo lắng,

nhưng đồng thời cũng cảm thấy có chút lạc lõng khó nói

Vì sao phòng làm việc của Hạ Ly lại bố trí như thế này? So với bên ngoài chẳng khác nào thiên đường và địa ngục.

Bàn làm việc của Hạ Ly nhỏ một cách bất ngờ, nó khiến Tô Ngu liên tưởng đến chiếc bàn học cá nhân thời cấp hai, nhưng thực ra nó còn nhỏ hơn loại bàn học chỉ cho phép một người phải hết sức ngay ngắn mới ngồi được ấy, hơn nữa sau khi đặt tay phải lên đó thì khuỷu tay trái hoàn toàn không biết đặt vào đâu mà phải để lơ lửng trong không khí.

Sao Hạ Ly lại có thể sáng tạo trên chiếc bàn nhỏ như vậy được nhỉ?

Trên bàn làm việc đặt một bức vẽ đã phác họa xong, lúc này đang tô màu.

Tô Ngu đến gần, xem kĩ dưới ánh đèn thấy đó là một chiếc vòng đeo tay. Bên cạnh có 3 chữ: “Hữu sở kiến”, có vẻ đây là tên của chiếc vòng này. [1]

[1] Nghĩa là “Đã biết rồi”

Thân vòng màu đen, được chạm khắc thành hình hàng rào. Các chi tiết to

nhỏ khác nhau kết hợp lại một cách rối rắm thành vòng tròn. Còn khoảng trống giữa các chi tiết này lại nối với nhau thành bông hoa hồng.

Hàng rào vừa thô vừa rối ren, còn bông hoa hồng thì lại tinh tế tỉ mỉ.

Hàng rào đen kịt, hoa hồng đỏ tươi.

Mặc dù chưa tô màu xong nhưng một sức sống mãnh liệt, khỏe mạnh và quý báu đã hiện lên trên mặt giấy.

Tô Ngu không nén nổi bật kêu lên kinh ngạc, cảm bản thiết kế khen nức n ở:

- Đẹp quá

Nhưng ánh mắt Hạ Ly vẫn tập trung trên bàn như trước, không hề có phản ứng gì trước lời tán dương của cô. Tô Ngu nhìn theo anh ta, bấy giờ mới phát hiện ra ở phía dưới còn có một bức vẽ nữa. Bức vẽ trong tay cô là mặt ngoài

của chiếc vòng, còn bức vẽ ở dưới kia tất nhiên là mặt trong của nó. Giống như mặt ngoài, mặt trong cũng có tên: “Vị sở tri” [2]

[2] Nghĩa là “Còn chưa biết”.

Tô Ngu như thể bỗng nhiên bị kim châm, cảm giác đau nhói khiến toàn thân cô run rẩy.

Bởi vì, mặt trong của chiếc vòng vẽ phần cuống hoa hồng là một trái tim.

Trái tim hồng bị những cành tre của hàng rào đâm rách, đang âm ỉ nhỏ

máu, nhưng những giọt máu này lại chính là chất dinh dưỡng nuôi hoa hồng, khiến nó nở ra đẹp lộng lẫy.

“Nói thế này, Hạ Ly rất giỏi nắm bắt mặt tối trong lòng người khác, sau đó thể hiện ra bằng phương thức đầy sức mê hoặc. ”BLOOD” chính là ví dụ điển hình. Rõ ràng là bạo lực, đổ máu, nhưng qua cách thể hiện của anh ta thì lại

trở nên vô cùng hấp dẫn

Phong cách của Hạ Ly là chìm đắm đến cùng, không để cho người ta có chút hi vọng nào ”.

Những lời Diệp Nhất từng nói lại vang lên bên tai cô, tổng kết của cậu về phong cách đặc trưng của Hạ Ly lúc này rõ ràng đang ứng nghiệm ngay trước mắt.

Tô Ngu cắn môi, phải cố hết sức kiềm chế bản thân mới không sợ hãi kêu lên. Cô quay sang nhìn thẳng vào Hạ Ly ở một khoảng cách gần đến nỗi có thể

trông thấy từng lỗ chân lông trên mặt anh, run run hỏi:

- Vì sao, lại tối tăm, như vậy?

- Tối tăm?

Hạ Ly xúc động một lúc, rồi chợt tỉnh giấc mộng ngược mắt nhìn lên. Trong ánh đèn sáng trắng, gương mặt anh càng trở nên trắng bệch hơn so với bình thường, đôi mắt càng thêm sâu và đen, tựa như sứ giả đến từ địa ngục đang

muốn kéo tụt người ta xuống. Nhưng chỉ trong nháy mắt sau, đôi mắt ấy đã lại

trở nên trong sáng, mang theo đôi chút nghi hoặc và khó hiểu, giống như một đứa trẻ vô cùng thuần khiết và lương thiện.

- Em thật sự nghĩ như vậy à?

- Điều này

Vì bị vạ lại nên Tô Ngu không dám khẳng định mà đưa ra giải thích hơi có chút ngập ngừng:

- Cũng, không hẳn vậy, chỉ vì, em thấy sợ. Mặt trước, trong sáng như vậy, nhưng mặt sau lại, thấy máu tươi

- Nhưng, đây mới là bộ mặt thật của nó - Hạ Ly cười nhạt, đôi môi hiền hậu, ánh mắt trong sáng - Hữu sở kiến và Vô sở tri cũng giống như những loài cây mọc lên trong khe nước bắn, nơi nào càng màu mỡ phì nhiêu, càng nhiều thứ mục nát thối rữa thì càng sản sinh ra những bông hoa đẹp. Thế gian xưa

nay vẫn vậy, phải không nào?

Cổ chữ V của chiếc áo len để lộ ra đôi xương quai xanh bé tí. Gầy gò như

vậy, yếu ớt như vậy, mảnh khảnh như vậy

Không thể nào là biểu trưng cho sự tấn công.

Dường như anh ấy chỉ miêu tả sự thật một cách hết sức khách quan chứ

không phải là cố tình đối xử tàn bạo với trái tim con người.

Tô Ngu chờ người ra một lát, đến khi quay nhìn lại chiếc vòng thì không còn thấy phản cảm nhiều như trước nữa, không những thế, trong cô còn nảy sinh một cảm giác mến phục, kiểu như: “Ồ, cấu tứ này rất sâu xa và có quan điểm nghệ thuật”.

Cô đặt bản vẽ trở lại mặt bàn với đầy vẻ kính nể:

- Hôm nay, anh, cần em, làm gì ạ?

- Giúp anh pha màu đi, hôm nay anh phải làm xong nó.

Hạ Ly nói xong liền quay chiếc đèn sang hướng khác.

Bây giờ Tô Ngu mới trông thấy ở bên cạnh còn có một chiếc bàn khác, so

với chiếc bàn chật hẹp này, có thể nói nó là một vật khổng lồ, dài khoảng bốn mét và rộng khoảng hai mét. Điều này khiến người ta dường như nghi ngờ rằng không biết có phải Hạ Ly đã ngồi nhầm chỗ hay không.

Trên bàn đặt đủ loại dụng cụ vẽ được sắp xếp hết sức ngăn nắp, từ đó có thể thấy chủ nhân là một người rất logic.

Tô Ngu không khó khăn gì để tìm ngay được màu cần tìm, bắt đầu pha một cách điêu luyện. Hạ Ly ngồi trên xe lăn tỏ vẻ hết sức vừa ý.

Tô Ngu pha màu được một lát, rồi không nén nổi tò mò ngẩng đầu lên hỏi:

- Sao, bàn làm việc, của anh, lại nhỏ như vậy? - Có thực sự không hiểu vì sao khi vẽ trên chiếc bàn như vậy mà Hạ Ly lại không cảm thấy khó chịu? Cả chân và tay đều không thể nào duỗi ra được.

- Anh thích cảm giác gò bó này.

- Gò bó? - Cô vẫn chưa hiểu.

Vẽ tranh là công việc đòi hỏi phải có cả trí tuệ và sức khỏe, vì thế chẳng phải là nên để cho cơ thể mình được thoải mái hết mức nhằm đạt được hiệu quả lớn nhất hay sao? Tô Ngu cầm chiếc khay đã pha màu xong đi đến cạnh bàn vẽ trong tâm trạng phân vân.

Hạ Ly cầm bút vẽ chăm vào phần màu đỏ, bắt đầu tô màu cho bản phác thảo.

Anh đưa bút nhanh vô cùng.

Giống như một cái máy nạp năng lượng, một khi đã khởi động là có thể chuyển động với tốc độ nhanh nhất.

Nhưng lại cũng giống như một người đang bơi lội vẫy vùng giữa biển cả, vì phía sau sóng dữ trào dâng nên phải cố gắng hết sức xông lên phía trước.

Và lại càng giống như con ngựa không có dây cương, bởi vì được tự do nên nó thỏa sức chạy mà không thèm để ý đến bất cứ điều gì cả

Hối hả, nhiệt tình, sục sôi, điên cuồng.

Đó chính là trạng thái lúc Hạ Ly làm việc!

Tô Ngu đứng bên cạnh chăm chú nhìn, dường như nín thở.

Từ nhỏ cô đã học theo những bản phác thảo của anh, cô đã phải tô đi vẽ lại nhiều lần một cách vô cùng cẩn thận và tinh tế mới có thể giống được chúng.

Vì thế, cô chưa bao giờ tưởng tượng được rằng Hạ Ly lại có thể vẽ với tốc độ điên cuồng như thế.

Chả trách anh phải dùng chiếc bàn vẽ nhỏ như vậy.

Bởi vì chỉ có như vậy, cánh tay không có điểm tựa kia mới đem đến cho người vẽ một cảm giác nguy cơ và cấp bách, từ đó làm nảy sinh cảm xúc mãnh liệt hơn hẳn bình thường.

Trong sáng tác, Hạ Ly không cần sự thoải mái mà chỉ cần áp lực.

Tô Ngu cảm thấy mình đã gần anh thêm một bước.

Trong phòng vẫn rất tối.

Ánh sáng của chiếc đèn bàn rất hữu hạn.

Ngoài mặt bàn được soi rõ, phần ánh sáng chiếu lên người Hạ Ly bắt đầu mờ ảo, xa hơn nữa hầu như không còn trông thấy gì.

Có lẽ thứ ánh sáng chỉ chiếu vào nơi thích hợp nhất và thứ bóng tối đến tận cùng này cũng là một trong những linh cảm của Hạ Ly.

Anh cần thứ cảm giác ngột thở này để duy trì cảm xúc mãnh liệt lâu hơn trong quá trình sáng tác.

Tô Ngu bê khay màu, cô không nhớ được là mình đã bê nó trong bao lâu, có thể là chưa đến mười phút, thế nhưng Hạ Ly đã dừng lại. Anh nhìn bức vẽ của mình, sau đó ngẩng lên cười với cô.

Một nụ cười vô cùng, vô cùng, vô cùng rạng rỡ.

Tô Ngu thấy tim mình run lên, cô bỗng nhiên nhận thấy có một cảm giác vô cùng quen thuộc.

Nụ cười này quá rạng rỡ, rạng rỡ đến mức nó không nên xuất hiện trên khuôn mặt Hạ Ly mà nên xuất hiện trên khuôn mặt của Diệp Nhất.

Chỉ Diệp Nhất mới có được nụ cười rạng rỡ như vậy.

Nụ cười ấy rất rạng rỡ, dường như tắt cả ánh mặt trời trên thế gian này đều tỏa ra từ trong mắt của cậu ấy vậy.

Nhưng lúc này, nụ cười của Hạ Ly rất giống Diệp Nhất, mặc dù khuôn mặt không hề giống nhau, nhưng cảm giác lại giống hệt nhau.

Vì sao lại như thế được?

Trong khi trông ngược Tô Ngu còn đang đập thành thịch thì Hạ Ly đã đặt bản

vẽ vừa tô màu xong lên chiếc bàn lớn, lấy chặn giấy đè lên để nó khô tự nhiên. Làm xong một loại công việc đó, anh điều khiển xe lăn quay lại, khuôn mặt trở

lại vẻ bình thản như mọi khi, và nói với cô:

- Xong rồi, đến lượt em đấy.

- Em ư? - Tô Ngu sưng sờ.

- Ủ - Hạ Ly chỉ vào bản vẽ - Hãy phác họa hoa hồng và hàng rào, anh muốn

xem em vẽ nó như thế nào.

Mắt Tô Ngu sáng lên, chợt hiểu ra là anh đang hướng dẫn ỉnh. Cô vội vàng kéo chiếc ghế bên cạnh lại ngồi trước bàn vẽ, suy nghĩ một lát rồi ngẩng

mặt lên vẽ e then:

- Xin lỗi anh, em, vẽ, chậm lắm

- Không sao đâu, thời gian là thứ anh có thừa - Hạ Ly cười nhạt, nụ cười chứa đựng một vẻ gì đó rất đau xót.

Trong lòng Tô Ngu hơi run lên, cô không nói gì nữa mà cầm bút chì lên bắt đầu phác họa.

Bút chì đưa loạt soạt trên giấy, cô vẽ nhanh hơn bất kì lúc nào.

Có thể vì cảm giác cấp bách sinh ra do khuyết tay không có nhiều điểm tựa

đã lan sang cô.

Có thể vì trong phòng quá tối, mà ánh sáng đèn lại là nguồn sáng duy nhất khiến cô giống như đang ở trong một không gian bị đóng kín, ở đó có rất nhiều linh cảm, và đầy rẫy áp lực nặng nề.

Nhưng cũng có thể chỉ là vì con người này - con người mà cô sùng bái nhất, ao ước nhất và cũng muốn lấy lòng nhất - đang ở trước mặt xem cô

vẽ

Tô Ngu cứ thế vẽ, không biết mình đã vẽ được bao lâu. Cô chỉ biết rằng lúc đặt bút chì xuống, không gian bỗng nhiên sáng rực.

Cô ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn, thì ra là Hạ Ly đã kéo tắt cả rèm cửa lên.

Trong chốc lát, ánh sáng ngập tràn khắp căn phòng tối tăm.

Những bức tường và thảm trải nền xem ra vô cùng u ám trong bóng tối giờ

đây hiện ra với một dáng vẻ hoàn toàn khác. Hóa ra chúng không phải màu

đen mà là màu tro đậm. Trên nền tường màu tro đậm này, những đường mực màu đen vẽ nên các thiên thần với đủ mọi tư thế và diện mạo khác nhau. Khi không có ánh sáng, chúng chỉ đơn giản là một màu đen kịt. Nhưng khi có ánh sáng thiên nhiên dịu dàng chiếu vào, trông chúng chẳng khác nào những hạt ngọc vừa được chiêu đãi ra từ bùn, tỏa sáng long lanh.

Căn phòng rất rộng, các bức bích họa vô cùng hùng vĩ. Tô Ngu xúc động vì những biến đổi trước mắt kì diệu tựa như trong một vở kịch này, đang định xem kĩ trên đó cụ thể vẽ gì thì Hạ Ly đã đến trước mặt, cầm bản vẽ của cô

lên

Cũng cùng là hàng rào, hoa hồng và trái tim.

Dưới bàn tay của Hạ Ly, đó là vẽ đẹp buồn đau, giằng xé và mê hoặc;

nhưng vào tay Tô Ngu thì lại mang một dáng vẻ hoàn toàn khác.

Chính giữa chiếc vòng là một trái tim màu vàng, còn thân là một vòng hàng rào đan xen quấn quýt nhau, hàng rào này tạo thành một chiếc khóa, chiếc khóa vốn dĩ khóa ở phía trên trái tim nhưng ở chỗ móc khóa lại mọc ra một bông hoa hồng khiến thân vòng đang đóng kín bỗng có một chỗ mở ra.

Nhưng chỗ mở ra này rất đẹp và mảnh mai, nhìn thì tưởng như là rất mềm yếu nhưng kì lại rất cố chấp, một sợi dây thanh nhả kéo dài bao quanh hàng rào và nối với trái tim.

Trái tim mỗi con người đều rất dễ bị giam cầm bởi đủ mọi gánh nặng của chính bản thân họ, những gánh nặng này cũng giống như một hàng rào rối loạn vậy.

Nhưng chỉ cần có đủ kiên cường thì bông hoa hồng mọc ra từ trái tim sẽ trở thành một kì tích phá vỡ mọi sự giam cầm, tạo nên một dáng vẻ với niềm hi vọng vô hạn.

“Hi vọng”.

Đây là tên của chiếc vòng, đồng thời cũng là điều mà Tô Ngu muốn biểu

đạt.

Mặc dù khả năng vẽ của cô còn lâu mới theo kịp Hạ Ly, về mặt biểu đạt các chi tiết lại càng thua xa vẻ đẹp cực kì thanh thoát trong tác phẩm của anh, nhưng cô lại có thể dùng các yếu tố giống nhau để thiết kế ra một ý tưởng khác hẳn.

Hoàn toàn tương phản, tươi sáng và sống động.

Hạ Ly ngắm bức vẽ rất lâu, lâu đến nỗi Tô Ngu bắt đầu thấy bồn chồn

không yên - không biết việc mình cố tình đi ngược ý đồ có mạo phạm đến sự phụ không nhỉ? Miệng khô đi, toàn thân căng thẳng, cô lo lắng cất tiếng:

- Xin lỗi, em

Vừa mới nói được có vậy thì Hạ Ly bỗng nhiên quay sang nhìn cô bằng đôi mắt rực sáng:

- Chúng ta cùng làm đi!

- Hả?

- Làm nó, nhanh lên!

- Ngay bây giờ à?

Hạ Ly đang định nói thì bỗng anh ngắt ra giấy lát, sau đó mới bảo:

- Xin lỗi em, anh có điện thoại - Nói rồi liền đẩy xe lăn ra khỏi căn phòng.

Anh đi rất vội, đến khi Tô Ngu kịp có phản ứng, chạy ra cửa thì đã không thấy anh đâu nữa.

Tô Ngu nhìn quanh khắp căn nhà, bên ngoài sương đã tan, ánh mặt trời ấm áp tỏa sức ủa vào qua các cửa sổ trong phòng làm việc và cửa chính của ngôi nhà đang mở toang. Ngôi nhà màu trắng này hoàn toàn giống hệt như lần đầu cô đến đây, vẫn thơ mộng, đẹp và hồn nhiên. Nhưng không hiểu sao lúc trước

nhìn thấy nó, hình như cô lại cho rằng mình đã đến nhầm chỗ?

Không biết Hạ Ly đi đâu, cô đành quay lại phòng làm việc, quan sát kỹ lưỡng những bức bích họa trên tường.

Hạ Ly vẽ các thiên thần.

Nhưng lại không phải là thiên thần theo nghĩa bình thường.

Cô quan sát từ trái sang phải.

Bức thế nhất: Một thiên thần xinh đẹp cầm trong tay một chiếc vỏ sò, vỏ sò

mở ra chiếu ánh sáng chói lòa. Phía sau có rất nhiều thiên thần khác nhau đang đứng, trong mắt họ có sự ghen ghét, ngưỡng mộ và cả sự khinh bỉ, vẻ mặt rất rõ ràng, vô cùng sống động.

Bức thứ hai: Thiên thần bay xuống nhân gian, giơ chiếc vỏ sò ngâm viên ngọc ra trước mặt một người phụ nữ. Người phụ nữ này ăn mặc và trang điểm vô cùng quý phái nhưng đôi mắt lại trống rỗng vô hồn, vẻ mặt thờ ơ.

Bức thứ ba: Người phụ nữ móc đôi mắt của mình, rồi thay hai viên ngọc vào đó, dưới chân người ấy đầy những mảnh vỏ sò vỡ vụn.

Bức thứ tư: Thiên thần làm xong nhiệm vụ, chuẩn bị về trời. Nhưng tư thế bay lúc này lại hoàn toàn khác với khi đến, chân tay co quắp, dáng vẻ vô cùng đau khổ. Phía sau, đôi mắt người phụ nữ tỏa sáng rực rỡ.

Bức thứ năm: Thiên thần ngã gục dưới chân người phụ nữ, đôi mắt người phụ nữ là hai cái hốc lớn, những viên ngọc vỡ vụn trên đất.

Bức thứ sáu: Thiên thần thu nhặt mảnh vỡ của ngọc và vỏ sò, loạng choạng bước đi trên đường, dường như đã mất khả năng để bay lên. Trên

trời, những thiên thần khác vui mừng hoan hỉ, không một ai xuống giúp đỡ.

Bức thứ bảy: Thiên thần lấp vỏ dò và ngọc vỡ lại, vỏ sò lại phát sáng như trước.

Bức thứ tám: Được ánh sáng chiếu rọi, thiên thần bắt đầu bay.

Bức thứ chín: Thiên thần đã ngủ, dưới mặt đất vẫn đầy rẫy những mảnh vỏ

sò như trước.

Đây là bức họa cuối cùng.

Tô Ngu không biết mình có hiểu đúng hay không, nhất là bức cùng, phải chăng nó có ý nói rằng cái gọi là “lại bay lên được” kia mơ của thiên thần mà thôi, còn trên thực tế vỏ sò đã vỡ căn bản ghép lại được, chúng vẫn rơi đầy trên đất; hay là có ý nói rằng khi thức thì vỏ sò phát sáng, còn khi ngủ thì nó lại vỡ vụn.

Cô không hiểu lắm.

tranh cuối chỉ là giấc không thể thiên thần

Cô chỉ cảm nhận thấy có một thứ gì đó rất đau thương đang cuộn cuộn tuôn trào từ bức tranh, khiến cô cảm thấy xót xa không nói nên lời, nước mắt cứ thế chứa chan.

Bên cạnh cô, có thứ gì đó ấm áp đang tiến sát lại gần. Ánh sáng dưới mặt đất thoáng bị che khuất, rồi một chiếc bóng trùm lên bức tường xám. Cô quay lại nhìn, thì ra là Hạ Ly đã trở lại. Vẻ mặt anh lúc này rất phức tạp, có một chút thâm trầm pha lẫn chút buồn phiền, và cả chút gì đó mơ hồ rất khó diễn tả thành lời.

Tô Ngu vội lùi lại một bước, cất tiếng:

- Xin lỗi, em đã, xem những bức tranh này

Hạ Ly cúi đầu. Tô Ngu nghĩ rằng anh đã giận, nhưng lại thấy anh lấy tấm khăn trắng phủ trên đầu gối lên, đưa ra lau nước mắt cho cô.

Trong lúc này, những cảnh tượng quen thuộc lại đan xen hiện ra. Cô cảm giác như mình đang trở về lần đầu tiên gặp anh. Lúc đó, cô cũng không kìm lòng được mà bật khóc như thế này, còn anh cũng dịu dàng lau nước mắt cho cô như vậy.

Cô chớp chớp mắt, lông mi bị nước mắt làm ướt dính lại với nhau, trông

vừa đáng thương lại vừa rất đáng yêu. Hạ Ly buột miệng thở dài:

- Em đúng là hay khóc

Tô Ngu bất chợt đỏ mặt, ấp úng đáp:

- Em, xin lỗi

- Sao em lại khóc?

- Em không, không biết

- Vì thông cảm à?

- Không, phải. Em cũng, không biết, đó, có phải, là, sự cảm động, xen lẫn, với, một chút, đau buồn, hay không?

Khi nghe cô nói đến sự “cảm động”, mắt Hạ Ly thoáng sáng lên, dường như chạm mạnh phải một thứ gì đó khiến anh thấy đau khổ.

- Chuyện này - Anh khẽ nói vài tiếng rồi bỏ dở, đẩy xe lăn đến cạnh cửa sổ, im lặng ngắm ánh nắng chói chang bên ngoài.

Ánh sáng chiếu vào từ phía trước Hạ Ly tạo thành một cái bóng gầy nhỏ. Rõ ràng anh đang ở giữa ánh nắng mặt trời nhưng lại vẫn như đang chìm đắm trong thế giới của bóng tối, chỉ cô đơn một mình.

Không đến được gần ai.

Không gặp được ai.

Mãi mãi chỉ có một mình.

Để giải thoát khỏi cảm giác tội tệ này, Tô Ngu vội bước đến nắm lấy tay vịn trên chiếc xe lăn của Hạ Ly. Anh quay lại, gương mặt thanh tú rất bình thản.

- Em - Tô Ngu cảm thấy mình bắt buộc phải nói gì đó để phá vỡ không gian căng cứng lúc này, vì thế, trong nháy mắt, cô nhớ đến câu hỏi của Diệp Nhất

- Em, có thể hỏi, một câu được không?

- Gì thế em?

- Vì sao, anh, thiết kế BLOOD, hoặc là, anh cảm thấy BLOOD, có, khiếm khuyết gì không? - Cô thấy tim mình đập dữ dội, vì quá căng thẳng nên chân tay cô run lên.

Liệu Hạ Ly có cảm thấy câu hỏi này rất vô vị hay không?

Hoặc, hỏi một tác phẩm đã rất thành công có khiếm khuyết gì không, thực ra có phải là một sự sỉ nhục.

Có phải là cô đã hơi tùy tiện rồi không? Suy cho cùng, trong ngày đầu tiên giúp việc cho Hạ Ly, câu chuyện giữa hai người vẫn mới chỉ là những điều bên

ngoài, có nên bàn luận đến vấn đề sâu sắc như vậy không?

Hạ Ly nhắm hờ mắt, hàng lông mi rợp bóng xuống khuôn mặt gầy gò, tuy nhiên thần thái vẫn không có vẻ gì tức giận mà chỉ là đang trầm tư, một kiểu trầm tư khiến người ta bứt rứt không yên.

Tô Ngu buộc lòng bỏ cuộc giữa chừng:

- Em, xin lỗi, thật thất lễ quá, anh không trả lời cũng không sao đâu.

Hạ Ly ngẩng đầu lên, cười dịu dàng pha chút vui mừng:

- Chỉ là anh hơi có chút ngạc nhiên. Em biết không, từ trước đến giờ chưa có ai hỏi anh vấn đề này. Nhưng trên thực tế, anh luôn chờ đợi có ai đó sẽ hỏi mình.

- Sao cơ? - Tô Ngu sững sờ.

Ánh mắt Hạ Ly lướt qua vai cô, nhìn về bức tranh trên tường, thần thái trở nên xa xăm xen lẫn hoảng hốt:

- Đúng vậy. Anh đợi có người hỏi mình, câu hỏi này, đã rất lâu rất lâu rồi
Đã bao lâu rồi?

Có lẽ là từ lúc còn rất nhỏ, từ lúc mà các bạn cùng tuổi cơ bản không thể
nhớ nổi thì anh đã bắt đầu chờ đợi rồi.

Chờ đợi một quá trình được lựa chọn.

Chờ đợi một số phận bị vứt bỏ.

Chờ đợi có người đến hỏi: “Này, cậu có khỏe không?”.

Sau đó tư duy sẽ trải dài ra vô cùng, có rất nhiều điều muốn được nói ra,
nếu có người hỏi, sẽ nhất định nhất định trả lời phải vậy không?

Nhưng mà, không có ai hỏi gì cả.

Người mẹ gầy yếu chỉ biết ôm anh vào lòng và khóc mãi, sau đó cứ thế đi
theo số phận được người khác sắp đặt. Bà cũng chưa bao giờ hỏi anh có bằng lòng hay không.

Sau đó, anh không bước đi được.

Sau đó, ngay cả động lực để nói cũng không có.

Thế là anh bắt đầu vẽ tranh. Dùng năng khiếu bẩm sinh trời cho để biểu
đạt với một thể giới khác

Hãy xem, tôi rất khỏe.

Hãy xem, tôi vẫn đang sống.

Hạ Ly nắm lấy tay vịn xe lăn, hướng về phía Tô Ngu nhưng lại như thể nhìn
một thế giới khác ở phía sau cô, dáng vẻ điềm tĩnh, bình thản, chậm rãi nói từng
tiếng một cách rành rọt.

- BLOOD là tác phẩm anh dành để tặng mẹ.

Tô Ngu chợt ngó ra. Trong giây phút đó, hình ảnh bà mẹ của Hạ Ly gầy trơ xương hiện ra trong đầu cô,
không thể nào tưởng tượng ra được hình dáng cao quý giống như sợi dây chuyền hổ phách đeo trên cổ kia
được. Nhưng đối với tất cả mọi đứa con trên thế gian này, mẹ bao giờ cũng là người đệ nhất
trần đời. Hạ Ly có lẽ cũng không phải ngoại lệ?

Vì thế BLOOD có ba khiếm khuyết - Hạ Ly giơ ra một ngón tay - Thứ nhất, khoen móc của nó không thể điều chỉnh được, bởi vì nó được làm theo kích thước cơ thể của mẹ anh.

Thì ra là như vậy

Tạ Thanh Hoan đã nói đúng, khoen móc là một khiếm khuyết lớn của

BLOOD, nhưng cô ta không biết rằng Hạ Ly cố tình thiết kế nó như vậy, bởi vì ngay từ đầu, anh đã không hề có ý định trao nó cho người phụ nữ khác. Hạ Ly

giơ ngón tay thứ hai ra:

- Thứ hai, không thể làm được một cái khác giống nó, bởi vì trên thế giới chỉ có duy nhất một miếng hổ phách thiên nhiên như vậy.

- Nghĩa là, phải có, hổ phách trước, rồi mới, có thiết kế ư? - Nói như vậy thì

không thể thiết kế trước rồi mới theo hình dáng đã có mà đi tìm hổ phách?

Hạ Ly gật đầu:

- Đúng vậy. Từ lúc còn nhỏ anh đã gặp và có ấn tượng rất sâu sắc. Vì thế khi tốt nghiệp ngành thiết kế, thứ đầu tiên anh nghĩ đến là nó.

- Theo, em biết, nó, vẫn ở, tập đoàn, Quý Thị, được dùng, làm kinh điển, chỉ đem, trưng bày, chứ không bán.

Ánh mắt Hạ Ly chợt tối sầm lại, hồi lâu mới trả lời:

- Đúng vậy.

Chỉ hai tiếng đơn giản vậy thôi nhưng trong nháy mắt lại đem đến cho người ta nỗi đau khổ vô cùng lớn lao. Một thứ do mình dày công thiết kế, làm ra, nhưng lại không phải là của mình - có lẽ, chỉ nhà thiết kế mới có thể hiểu được nỗi đau khổ này.

Tô Ngu không cầm lòng được bước lên phía trước, lấy hết dũng khí để nắm lấy tay Hạ Ly.

Hạ Ly nhướn đôi hàng mi, con ngươi trong suốt giống như tấm kính chiếu rọi vào cô - một người đang mất tự nhiên, non nớt nhưng cũng đầy ắp tình cảm.

- Trong, lòng em, BLOOD vẫn là của anh - Tô Ngu nói rất thật bằng thứ âm thanh gượng gạo pha chút lúng búng của mình - Hơn nữa, khi, nhắc đến BLOOD, tất cả, mọi người, đều nghĩ, đến anh, vì thế, trong lòng họ, BLOOD, chính là, của anh. Em nghĩ rằng, nhất định sẽ có, một ngày, nó sẽ, thật sự thuộc, về anh, và anh có thể, đeo nó lên, cổ bác Hạ, nhất định, sẽ có, ngày đó.

Hạ Ly lặng lẽ nhìn cô.

Tô Ngu tuy thấy trong lòng rất bồn chồn nhưng vẫn không lùi lại, mà nắm

lấy tay Hạ Ly một cách cố chấp. Tay anh rất lạnh, rất gầy, sờ vào dường như chỉ toàn là xương. Dưới ánh sáng rực rỡ, da anh nhợt nhạt đến nỗi gần như trong suốt.

Anh một người yếu ớt.

Anh một người không được người đời thấu hiểu.

Đúng vậy, danh tiếng Hạ Ly vang khắp thiên hạ, từ thời niên thiếu đã đạt được ý nguyện, là nhà thiết kế sáng giá nhất của trường S.S. Nhưng như thế thì sao?

Anh thậm chí không mua nổi một sợi dây chuyền do chính mình thiết kế dành riêng ẹ mình.

Hạ Ly nhìn cô cười nhẹ nhàng, rút tay ra khỏi tay cô rồi vỗ về an ủi lên mu bàn tay cô.

Thế là Tô Ngu cũng bật cười.

- Em đúng là cô bé ngoan - Hạ Ly dịu dàng bảo cô.

Cô rút tay lại một cách vô thức. Cảm giác lạnh giá của đôi tay Hạ Ly dường như vẫn còn đọng lại trên tay cô, nhưng lúc này đã thay bằng cảm giác nóng rất rất giống như có lửa cháy, khiến mặt cô bừng đỏ, cả tai cũng đỏ, toàn thân bắt đầu nóng ran.

Đúng lúc này, Hạ Ly thốt ra một câu:

- Nhưng mà, em không thể hiểu được anh.

Trong lòng Tô Ngu chợt thấy hồi hộp.

- Mãi mãi không hiểu được - Hạ Ly cúi đầu, nhìn đôi tay mình, một hồi lâu không nói thêm câu gì.

Lúc này Tô Ngu cũng không biết nên nói gì cho phải. Có cái gì đó chua chát đang trào lên trong lòng khiến cả mắt, cả mũi cô đều thấy cay cay.

Hạ Ly xem ra anh không tìm thấy sự giúp đỡ ở đâu.

Làm thế nào để giúp anh được đây?

Trong lúc cô còn chưa biết làm thế nào thì Hạ Ly hình như đã điều chỉnh

được cảm xúc, hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu lên nói với cô:

- Được rồi, mình vào phòng chế tác thôi.

- Phòng, chế tác?

- Ừ.

Trong khoảng thời gian sau đó, Hạ Ly đưa cô vào phòng chế tác, đích thân làm mẫu cho cô cách đánh bóng đồ trang sức.

Hóa ra ngôi nhà nhỏ này còn có tầng hầm, đó là một xưởng làm việc khép kín. Bên trong chia thành các khu vực thực nghiệm khác nhau, như khu vực bàn làm việc, khu vực hàn nối và làm nguội, khu vực đúc, khu vực rửa, khu vực đánh bóng, khu vực rèn, khu vực công nghệ đặc biệt (thí dụ như nung tráng men), khu vực vật liệu mới (thí dụ như nhựa thiên nhiên). Mỗi đồ vật đều được đặt hết sức ngăn nắp trật tự ở đúng vị trí của nó. Giống hệt như chủ nhân của chúng - chặt chẽ, cẩn thận, cảm xúc mãnh liệt.

Mặc dù Tô Ngu đã từng đến xưởng gia công của Chung Bài Bài để thực hành chế tác và gia công đồ trang sức cùng các giáo viên, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên cô nhìn thấy khu làm việc do một nhà thiết kế tự tay sắp đặt một cách hoàn chỉnh và có hệ thống như vậy. Cô nhớ lại câu San Ni từng nói: “Hạ Ly cho rằng mỗi thiết kế của anh ấy đều là độc nhất vô nhị, anh ấy không thích chúng bị làm lại một cách không giới hạn”. Thực ra cũng không phải là quá khó để lí giải điều này. Một nhà thiết kế giỏi không những cần phải có lối suy nghĩ tài tình, bản vẽ hoàn mỹ mà còn cần phải có một đôi tay khéo léo và linh hoạt.

Lần này Hạ Ly chọn chất liệu cho vòng đeo tay là vàng và than đá. Tô Ngu học rất chăm chỉ và cũng tiếp thu rất nhanh. Cô ghi nhớ kĩ từng động tác của Hạ Ly. Cũng cần phải nói rằng, ngày đầu tiên làm trợ lí này đã đem lại cho cô rất nhiều điều bổ ích.

Khi cô ra khỏi nhà Hạ Ly thì ngoài trời đã tối đen. Thời gian trôi qua thật nhanh, và cô cũng đã trải qua rất nhiều thái cực tâm trạng. Cô quay lại nhìn ngôi nhà nhỏ ở sâu hun hút cuối con ngõ hẻm, trong bóng đêm, nó giống như một người phụ nữ đẹp dịu dàng và ít nói đang chìm trong giấc ngủ say.

Lúc về đến nhà, Tô Ngu phát hiện ra có hai sự việc:

Thứ nhất, cô quên hỏi Hạ Ly khiếm khuyết thứ ba của BLOOD là gì.

Thứ hai, Diệp Nhất đang ở trước cửa nhà đợi cô, xem ra cậu ta đã đợi rất lâu rồi.

Gió đêm mát rượi.

Ánh đèn hành lang tỏa màu vàng ấm áp.

Diệp Nhất mặc áo chui đầu có mũ màu cam, dưới ánh đèn trông như màu

hồng, bộ quần áo ngủ trang màu xanh sẫm rộng thùng thình, hai tay đút túi, uể oải dựa vào tường.

Có vẻ như từ sau khi xảy ra vụ bắt cóc lần trước, cậu không còn giấu giếm diện mạo vốn có của mình nữa, không những vẻ bề ngoài đã khác trước nhiều mà ngay cả phong cách ăn mặc cũng có sự thay đổi lớn. Diệp Nhất trước đây luôn mặc quần áo tối màu, quê mùa và lồi thối lếch thếch, nhưng giờ đây đã đổi thành loại trang phục lòe loẹt, bắt mắt, cứ như thể sợ rằng người khác không nhìn thấy mình.

Chẳng lẽ thầy Ôn lại cho phép cậu ta ra ngoài đi dạo hay sao? Phản ứng đầu tiên của Tô Ngu là nhìn xung quanh xem có vệ sĩ hay không, sau khi thấy không có thì trong lòng rất lo lắng.

Diệp Nhất nhìn thấy phản ứng ấy của cô, không nén được buồn cười, lấy ta ra hiệu hỏi: “Tìm gì thế?”.

- Vệ sĩ.

Diệp Nhất tiếp tục nói bằng cử chỉ: “Chẳng mấy khi anh họ đi vắng, mình, cho họ nghỉ”.

- Hả? - Tô Ngu kinh hãi - Cậu, không sợ à?

Diệp Nhất nhún vai bảo:

- Trời thì phải mưa, con gái thì phải đi lấy chồng, bọn bắt cóc thì phải thích mình, tất cả những điều đó đều không thay đổi được. Cứ để bọn chúng được như ý một lần, có khi lại được giải thoát suốt đời ấy chứ.

- Ánh mắt lộ vẻ không hiểu.

Nhưng Diệp Nhất rõ ràng là không muốn tiếp tục đi sâu vào chuyện này,

cậu ta xoa xoa tay ra vẻ rất lạnh, nói:

- Nay, người ta đã đứng suốt hai giờ trong gió lạnh rồi mà không mời vào nhà được à? Vào nhà, mình muốn vào nhà!

Tuy trong đầu nghĩ hôm nay có lạnh gì đâu nhưng phép lịch sự khiến Tô

Ngư vội vàng lấy chìa khóa mở cửa:

- Mời

Diệp Nhất không đợi cô nói xong liền bước ngay vào. Vào trong rồi, cậu ta

bèn ngo đồng ngo tay:

- Hóa ra đây là chỗ cậu ở! - Tuy cậu ta đã đến nhiều lần, nhưng đây mới là lần đầu tiên vào trong nhà.

- Mình, xin lỗi Cậu ngồi đi, để mình, đi pha trà! - Tô Ngu vội vào bếp đun nước .

Diệp Nhất đút hai tay vào túi đi xem nhà khắp một lượt rồi đưa ra kết luận: Bà chị Tô Hòa tính nét sồn sồn, ăn mặc rất bình thường, nhưng không ngờ lại ngăn nắp sạch sẽ, từ quần áo giày dép cho đến sách vở đều sắp đặt rất gọn gàng; còn Tô Ngu tưởng như nho nhã, gọn gàng, sạch sẽ thì thực ra lại lồi thối. Phẩm màu chất đồng bừa bộn trên bàn, bút màu vương vãi khắp nền nhà, giá sách thì lại càng lộn xộn hơn.

Đúng là một phát hiện bất ngờ!

Diệp Nhất đã hiểu được phần nào vì sao ông anh họ đoán của mình lại

có thể hòa hợp với Tô Hòa.

Lúc này Tô Ngu đã pha trà xong đi ra, đặt cốc trà lên bàn:

- Mời, cậu.

Diệp Nhất vịn vịn ngồi xuống sofa, vừa nhấp một ngụm trà khen ngon vừa

hỏi:

- Chẳng phải nhà cậu có một con mèo tên là Giảo Tử à?
 - Không, biết - Không lẽ chị họ về nhà mẹ để cũng mang cả con mèo theo ư? Ý nghĩ này vừa mới xuất hiện đã lập tức bị cô gạt đi. Hay là nó chạy đi chơi rồi? Lý do này thì có vẻ hợp lí hơn. Trước đây, nó cũng đã có lần ra ngoài chơi, rồi lại tự biết tự về nhà.
 - Ôi trời Diệp Nhất kéo dài giọng tỏ ý tiếc nuối.
 - Diệp Nhất, thích, mèo hả?
 - Mình thích chó hơn. Nhưng mà, chỉ cần là con vật nhỏ, thì hẳn nhìn thấy là trong lòng cũng đã cảm thấy rất vui rồi.
 - Ồ - Tô Ngu gật gật đầu, sau đó không biết nên nói gì nữa.
- May mà có Diệp Nhất ở đó nên cô không còn phải lo cảm thấy tẻ nhạt nữa.
- Cậu ta nhướn đôi lông mày lên, hỏi:
- Ngày đầu tiên tiếp xúc gần gũi với Hạ Ly thấy thế nào?
 - À - Tô Ngu đang không biết thổ lộ tình cảm đầy ấp trong lòng với ai thì vừa hay Diệp Nhất lại hỏi câu này, vì thế cô liền vội vàng kể với cậu tất cả những gì mình đã trải qua trong ngày: Nào là ngôi nhà to rộng khác thường, nào là phòng làm việc mang phong cách rất độc đáo, nào là phòng chế tác dưới lòng đất, và cuối cùng về điểm mấu chốt nhất.
 - Cậu bảo mình, hỏi anh ấy về, khiếm khuyết của BLOOD phải không?
 - Ủ. Có đáp án rồi à?
 - Hạ Ly bảo rằng, có ba khiếm khuyết, nhưng lại, chỉ nói có hai. Thứ nhất là khoen móc, tức là giống như, Tạ Thanh Hoan, đã nói. Nhưng mà, ở đây, có lí do. Bởi vì, Hạ Ly thiết kế BLOOD, chỉ dành riêng cho, một người, đó là, mẹ của anh ấy.
- Những cảm xúc thay đổi hiện lên trong mắt Diệp Nhất:
- Quả nhiên là như vậy
 - Sao vậy?
 - Ồ, không có gì, nói tiếp đi. Khiếm khuyết thứ hai là gì?
 - Đó là, không thể phục chế, không thể, sản xuất, hàng loạt được. Hạ Ly nói rằng, trước tiên, phải trông thấy, hỏ phách, rồi sau đó, mới có linh cảm
 - Anh ấy không nói là đã trông thấy nó ở đâu à?
- Tô Ngu ngẩn người, cô thực sự chưa hỏi đến điều này.
- Có quan trọng lắm không?
 - Ồ, không. Sau đó thế nào?
 - Sau đó à? Không, có gì nữa
- Diệp Nhất “ồ” lên một tiếng như chợt nghĩ đến điều gì đó, rồi bỗng nhiên đứng bật dậy:
- Được rồi, mình về đây.
 - Sao cơ? - Tô Ngu ngạc nhiên, sao cậu ta về sớm vậy?
 - Thế nào, không lẽ cậu định mời mình ngủ lại đây hay sao? Mắt Diệp Nhất đảo một vòng - Mình không ngại đâu, ok luôn.

-
Nếu là chị Tô Hòa thì chắc chắn cậu ta đã bị đá ột phát rồi - Tô Ngu

nghĩ thầm, còn cô thì chỉ biết ngượng ngùng nhìn cái kẻ cợt nhả kia mà thôi.

Nhưng cô không biết rằng vẻ nhút nhát này của cô lại có sức mạnh rất lớn.

Diệp Nhất dường như lập tức cảm thấy hối hận, vội chữa lời:

- Mình chỉ đùa với cậu vậy thôi, đừng để bụng nhé! - Rồi mở cửa đi ra ngoài.

Khi Tô Ngu tiến ra đến cửa, Diệp Nhất đột nhiên ngoái đầu lại:

- Cậu ở nhà một mình nhớ phải đóng hết cửa sổ lại đấy. Bao giờ chị Tô Hòa về?

- Chị ấy, về nhà mẹ rồi

- Về nhà mẹ? - Diệp Nhất chợt hiểu ra, cười hì hì - Xem ra sắp có chuyện vui rồi đây.

Trông thấy vẻ mặt ngỡ ngàng của Tô Ngu, cậu ta lại dặn dò thêm một câu:

- Tóm lại, cậu ở nhà một mình phải cẩn thận. Phải đặt điện thoại ngay bên cạnh, có việc gì thì phải thông tin ngay ỳnh đấy nhé.

- Ủ, được rồi.

Diệp Nhất đứng bên ngoài cửa.

Tô Ngu đứng bên trong cửa.

Vốn chỉ là cảnh tiễn khách rất bình thường, nhưng do bỗng nhiên hai người

đều không nói gì nữa nên bầu không khí bỗng nhiên trở nên hết sức kì quặc.

Diệp Nhất yên lặng nhìn cô, ánh mắt cậu trong sáng, long lanh. Dường như trong đó ẩn chứa rất nhiều sự quan tâm mà không cần thể hiện ra cũng vẫn có thể cảm nhận được.

Còn Tô Ngu lúc này lại bỗng nhiên nhớ đến cảnh tượng Diệp Nhất hẹn hò với Tạ Thanh Hoan hôm đó, chiếc váy đỏ như lửa cứ hiển hiện ngay trước mắt,

muốn hỏi một câu cho rõ ràng nhưng lại cố nén ở trong lòng.

- Mình

- Mình

Hai người cùng lúc cất tiếng.

Diệp Nhất cười:

- Cậu nói trước đi.

Tô Ngu lắc đầu:

- Cậu, nói trước.

Lần nào Diệp Nhất cũng nhường cô nói trước, nhưng lần này cô phải để

cậu ta nói trước. Diệp Nhất có vẻ hơi do dự trong giây lát rồi mới lên tiếng:

- Mình có món quà muốn tặng cậu - Tô Ngu đang định tiếp lời thì cậu ta lại bảo - Có điều không phải bây giờ.

- Tô Ngu lấy tay vẽ ra một dấu hỏi.

- Ra trường nhé đợi đến hôm hai đứa cùng ra trường.

- Lâu quá - Tô Ngu vừa cười vừa nghiêng nghiêng đầu - Nhưng mà, mình sẽ đợi.

Cuộc nói chuyện đến đây lại ngắt quãng. Hai người đứng đó, mặt đối mặt, giống như đã hẹn nhau kéo dài tiết mục không lời này vậy.

Có một cảm giác không muốn chia tay.

Nhưng mà, không thể không nói lời từ biệt.

Vì thế họ cứ đứng như vậy.

Chọn bữa một chủ đề nào đó, không quan trọng cũng chẳng sao, không có

nội dung gì cũng được, miễn là trao đổi với nhau thì cái thế giới cô tịch này sẽ mãi ấm áp.

Đúng vào lúc hai người đang nhìn nhau như vậy thì màn hình điện thoại của Diệp Nhất bỗng bật sáng, có điện thoại gọi đến. Cậu ta vội nghe điện, không biết người ở bên kia nói gì mà mặt cậu ta hơi biến sắc.

- Được, biết rồi, tôi đến ngay! - Diệp Nhất ngắt máy.

Tô Ngu hiểu rằng đây là lúc không thể không tạm biệt thật sự được.

- Vậy - Diệp Nhất nói rất chậm - Tạm biệt nhé!

- Tạm biệt.

- Ngày mai vẫn đến chỗ Hạ Ly phải không?

- Ừ.

Ánh mắt Diệp Nhất hơi có chút thay đổi nhưng cậu ta giấu đi rất nhanh, vì thế Tô Ngu đã không nhìn thấy. Cô chỉ thấy nụ cười ngọt ngào, cởi mở và lời

chúc bằng một khẩu hình đẹp đẽ nhất:

- Vậy thì chúc cậu ngày mai cũng vui vẻ và thu được nhiều điều bổ ích nhé!

- Ừ! Nhất định, sẽ thu được, thật nhiều! - Tô Ngu suy nghĩ giây lát rồi bổ sung - Chiếc vòng tay đó, đã thành hình, ngày mai, hoàn thành, chiếc đầu tiên, cho cậu xem.

Diệp Nhất toét miệng cười, gật đầu, rồi từ từ đóng cửa lại.

Ánh đèn tụ lại trong khe cửa, chiếu sáng dung mạo thanh tú của Diệp

Nhất. Cậu ta không phong lưu tuấn tú như Ôn Nhan Khanh, cũng không điềm tĩnh, trầm ấm như Hạ Ly, nhưng cậu ta xuất hiện ở đâu là nơi đó trở nên rất

sôi động.

Tô Ngu chợt hiểu ra phần nào cảm giác của mình đối với Diệp Nhất.

Đó là sản phẩm tích lũy của rất nhiều yếu tố trùng lặp đan xen nhau như

nhìn thấy vừa mắt, thấy yên tâm, tin tưởng, trông đợi, thân mật, gần gũi

Cảm giác đó gọi là: THÍCH.

- Diệp Nhất

Cô bỗng nhiên muốn nói ra thứ cảm giác này, nhưng ngay lúc đó cánh cửa đóng lại hẫng, chùm ánh sáng chỉ còn chiếu lên cánh cửa.

Cửa đóng rồi.

Tô Ngu cắn môi, lắc đầu, cười thẹn thùng. Quả nhiên đây vẫn chưa phải là

lúc để nói ra những lời này

Thế thì để lần sau nói vậy. Lần sau cô phải dũng cảm hơn, phải dũng cảm hơn chút nữa, để nói với Diệp Nhất điều này.

Cuối cùng cửa phòng cũng đóng lại.

Đèn cảm ứng tự động trên hành lang bật sáng, vài giây sau, do người đứng

ở ngoài cửa mãi không động đây gì nên lại tắt đi.

Trong bóng tối ảm đạm, Diệp Nhất đứng gục đầu vào cửa, yên lặng.

Cậu nhìn chằm chằm xuống đất, tận trong đáy mắt ẩn chứa vô số trạng

thái tình cảm khó nói. Những tình cảm đó cứ lấp lánh, nhảy múa loạn xạ trong lòng cậu như hàng trăm thằng hề đang trong cơn điên cuồng.

Cậu bỗng cảm thấy lòng mình hơi nhói đau.

Từ nhỏ cậu đã là một đứa trẻ kiên cường.

Cho dù từ lúc chưa đầy ba tuổi cậu đã bị đưa về quê nhờ bà ngoại nuôi hộ;

cho dù suốt hơn mười năm cậu rất ít khi được đoàn tụ cùng cha; cho dù khi đi học luôn bị một số đứa trẻ ác ý chế nhạo là không cha không mẹ, nhưng cậu chưa từng bao giờ oán hận, cũng chưa từng cảm thấy tủi thân. Bởi vì tâm hồn cậu quá phong phú, phong phú đến mức có thể đủ lớn mạnh không cần đến những thứ mà người khác cần phải có.

Cậu luôn sống một cách tràn đầy tự tin, vui vẻ nhìn đời như vậy. Khi gặp

bất cứ việc gì thấy hứng thú, cậu cũng liền thả lỏng chân tay ra mà làm.

Cậu có vô số thời gian, lại càng có đầy rẫy cơ hội. Vì thế, trong con mắt của rất nhiều người, việc thi vào một trường cao cấp như trường S.S này - đối với cậu hình như cũng chẳng qua chỉ là một trò tiêu khiển nhợt nhạt mà thôi. Cậu muốn xem thử bản thân mình có thể làm được đến đâu, muốn xem ông anh họ kì quái như trong truyền thuyết kia rốt cuộc là người như thế nào, muốn xem cái công việc thiết kế châu báu mà mọi người đang đổ xô vào kia thực ra

có sức hấp dẫn đến mức đâu

Cứ như vậy, mọi việc bắt đầu một cách hoàn toàn dừng đứng. Ai ngờ sẽ có

lúc khó lòng kìm nén được tình cảm trong lòng như thế này?

Tình cảm thất thường của anh họ, sự mơ hồ của Tô Hòa, sự ngạo mạn của Tạ Thanh Hoan, sự chất phác của Quan Tiểu Đông, và quan trọng nhất là Tô Ngu.

Sao trên thế gian lại có một người con gái như vậy nhỉ?

Giống hệt như được làm từ pha lê.

Trong suốt, nhẵn bóng, mỏng manh, nhưng lại vô cùng tinh xảo và xinh

đẹp.

Ban đầu, chỉ là vì lần đầu tiên gặp một người cùng tuổi bị khiếm thành nên khó tránh khỏi sinh lòng hiếu kì và một chút thương hại hơn so với những

người khác.

Sau đó, thấy được tài hoa hơn người của cô, cậu cho rằng cô gái này chắc chắn được sinh ra là để làm nghề thiết kế ngọc châu.

Tiếp sau đó, cuộc sống dần dần tích lũy thành một kí ức rực rỡ, mỗi hình ảnh có liên quan đến cô đều đẹp lộng lẫy, giống như cuốn sách được dày công chau chuốt, đọc thêm một trang là biết thêm một phần.

Sự dịu dàng ngoan ngoãn, sự thông minh lạnh lợi, sự phép tắc lễ độ, sự

thuần khiết lương thiện của cô

Nhưng những thứ đó

Không phải là tất cả.

Cậu còn được thấy cô phần nộ vì thần tượng của mình bị sỉ nhục, đau khổ

vì niềm hi vọng bị tan vỡ, nhận thấy cô có một đôi mắt biết nói, đôi mắt đó còn có thể lay động lòng người hơn rất nhiều so với giọng nói lắp bắp không rõ ràng của cô.

Cậu không cảm lòng được, rất muốn giúp đỡ cô.

Để cô thực hiện được ước mơ một cách thuận lợi.

Thế là cậu đã làm nhiều chuyện giúp cô tìm hủ phách, khó khăn lắm cuối

cùng cũng tìm được, nhưng cô lại không cần nữa; rồi cậu lại nhiều chuyện đăng ký ID trên BADNEWS để giúp cô quảng cáo, nhưng không ngờ lại làm mọi chuyện rắc rối hơn. Ban đầu, khi được đề nghị “Diệp Nhất, cùng nhau ra trường nhé”, cậu chỉ đơn thuần thấy cảm động vì có người đang mong chờ ra trường cùng mình, nhưng đến khi chính miệng cậu nói ra câu “Cùng nhau ra trường nhé”, thì câu nói này lại trở thành lời hứa khắc ghi trong lòng, không bao giờ quên.

Đây là lần đầu tiên cậu giao thiệp với một người con gái.

Ở nông thôn, bọn con trai không thèm chơi với lũ con gái, hơn nữa thật

lòng cậu cũng không muốn chơi với lũ con gái.

Những đứa con gái kia đều vừa yếu ớt vừa hay thay đổi, ngoài ra còn hay mách lẻo với giáo viên rằng cậu lại gặp rắc rối gì gì đó hoặc lại làm chuyện gì đó trái với quy định của nhà trường.

Đến khi lớn lên, cậu hiểu rằng những điều đó là cách để bọn con gái thu hút sự chú ý của mình. Nhưng khi đã trưởng thành, cậu vẫn không thể nào thông cảm được với những hành động ấu trĩ như vậy, do đó đành chỉ cười cho qua mà thôi.

Sau đó đến đây. Gặp cô ấy.

Cảm giác hết như là báo ứng.

Bởi vì trong suốt mười bảy năm qua cậu không thèm để ý gì đến bọn con

gái nên bây giờ thành ra phải moi cả tim gan ra mà đối xử tốt với một cô gái.

Trái tim đang đập thành thịch, thành thịch.

Đập càng nhanh, đau đớn càng sâu. Cậu lại nghĩ đến người con gái ở phía trong cánh cửa này.

Chuông điện thoại một lần nữa reo lên, phản ứng đầu tiên của cậu là ấn phím tắt theo bản năng, sau đó mới chợt nhớ ra là người ở phía trong kia không thể nghe thấy được những gì cậu nói. Thế là cậu nhấn phím gọi lại, hít

một hơi thật dài để kim nén con tim đang đập thốn thức, lên tiếng:

- Tìm thấy rồi à?

Vẻ mặt của cậu dần dần trầm lắng xuống cùng với tiếng trả lời ở đầu dây bên kia. Một phút sau cậu ngắt điện thoại, nhìn lại cánh cửa sắt màu trắng treo tấm biển ghi số 1201 một lần nữa, ánh mắt chợt sáng lên rồi lập tức biến thành vẻ xót xa.

Cậu đi thang máy xuống dưới, ra khỏi tiểu khu, giơ tay vẫy một chiếc taxi,

ngồi vào ghế phụ cạnh tài xế như thường lệ, nói:

- Sư phụ, cho về trường S.S.

Mắt kính của người tài xế phản xạ ra một luồng ánh sáng, Diệp Nhất trông thấy nụ cười kì quái trên miệng hắn ta thì lập tức cảnh giác thầm kêu lên trong bụng: “Hồng rồi”. Phía sau bỗng có một người nhô ra, sau đó vang lên một tiếng “loảng xoảng”.

Có một vật nặng đập vào đầu Diệp Nhất.

Cậu thấy mọi thứ trước mắt bỗng trở nên tối om rồi lập tức ngất đi.

Đồng hồ lúc đó chỉ mười giờ hai mươi phút tối thứ bảy.

17. Chương 17

Trên thế gian này có một thứ không có cách nào để cự tuyệt được,

Đó là

Thần hộ mệnh!

Thời điểm này cũng là lúc Ôn Nhan Khanh và Tô Hòa đến Cục Lương thực

của thành phố E. Bà ngoại Tô Hòa sống trong khu nhà cũ xây từ đầu những năm 80 ở phía sau Cục Lương thực.

Mặc dù trên suốt dọc đường đi cô đã nhiều lần lên tiếng phản đối, nhưng đều bị bỏ ngoài tai. Lúc này thấy đã sắp đến nơi, tuy biết rằng không có tác

dụng gì, nhưng cô vẫn cố gắng nói thêm lần nữa:

- Này, anh định vào nhà em thật đấy à? Em phải nói trước để anh biết, nhà bà ngoại em ở trên tầng bảy nhưng không có cầu thang máy, hơn nữa nó lại rất

chật chội nên không thể giữ khách ở lại được đâu đấy. Anh phải tự nghĩ cách

tìm khách sạn mà ngủ thôi. Còn chuyện này nữa, khi gặp mẹ em, nếu bị hỏi vì sao để tóc dài như vậy, thì anh cứ nói là để tưởng nhớ người bà quá cố của mình, thí dụ như bà là người nuôi anh suốt từ nhỏ đến lớn, vì bà luôn mong muốn có một đứa cháu gái, nên xuất phát từ lòng hiếu thảo mà anh để tóc dài như vậy cho bà tết thành bím. Tóm lại, anh phải nói thế nào ẹ em cảm

động, thì có thể bà sẽ không thấy phản cảm nữa

Trong lúc cô đang lải nhải như vậy thì Ôn Nhan Khanh đã tự đi vào trong một tòa nhà trong khu, rồi thoáng cái đã lên đến tầng bảy. Trái lại vì ít vận động nên Tô Hòa cứ thở hổn hển, mệt muốn đứt hơi.

Ôn Nhan Khanh dừng lại trước cửa căn hộ số 705 đợi cô. Tô Hòa khó khăn lắm mới lên được hết cầu thang, cô vừa gào lên “Em mệt lắm rồi, mệt lắm rồi!”, vừa ôm ngực quỳ xuống tắm tắm lau chân trước cửa. Ôn Nhan Khanh lặng lẽ đợi cô mà không hề có hành động gì khác.

Khi tim đã bớt đập dồn, Tô Hòa ngẩng đầu lên nhìn anh với vẻ kinh ngạc:

- Sao anh không gõ cửa?

Ôn Nhan Khanh nhìn cô một cái, bấy giờ mới gõ cửa. Cửa mở ra rất nhanh, một bà cụ tóc bạc trắng đeo cặp kính lão, tay cầm củ hành tây đã bóc vỏ,

ngạc nhiên nhìn anh:

- Cháu tìm ai?

Ôn Nhan Khanh đeo kính nên không sao, nhưng còn Tô Hòa thì lập tức kêu lên:

- Ôi, ôi, bà ơi, bà đừng có cầm hành tây đi lung tung như thế, làm mất cháu

cay lắm rồi đây này, á á á

Bà cụ trông thấy cô, vừa mừng vừa ngạc nhiên:

- Ái chà, bé con! Cháu về đây à! Bà xin lỗi, mắt cháu có sao không? Để bà lau cho nào

Thấy bàn tay đang cầm hành sắp sửa lại vào mặt mình, Tô Hòa vội ôm mặt lùi về phía sau:

- Không cần đâu, không cần đâu ạ. Bà cho chúng cháu vào nhà đã nào!

-Ồ, đúng rồi. Vào nhà đi! - Bà cụ quay người nhường lối đi nhưng vẫn quan sát kĩ Ôn Nhan Khanh một lượt - Bé con, đây là đồng nghiệp của cháu à?

- À, vâng! - Tô Hòa trả lời ậm ừ cho qua.

Bà cụ nhìn Ôn Nhan Khanh với vẻ hiền từ, thể hiện sự xúc động từ trong tận đáy lòng:

- Cô gái, cháu cao quá!

Tô Hòa phì cười, sau đó nhìn Ôn Nhan Khanh với vẻ dương dương tự đắc, để xem anh ta đối phó thế nào trong tình cảnh khó xử này.

Ôn Nhan Khanh yên lặng vài giây, tháo kính ra, trong mắt anh ta long lanh những giọt nước mắt, kêu lên một tiếng:

- Bà ngoại.

Bà cụ được một phen hoảng hồn.

Tô Hòa cũng giật nảy mình.

Nhưng sau đó mới là chuyện khiến người ta phải há mồm trợn mắt. Ôn

Nhan Khanh bước lên phía trước một bước, nắm lấy tay bà cụ, nói:

- Bà ngoại, bà giống quá bà đúng là rất giống bà nội cháu, giống quá

- Hả? - Bà cụ không biết phải làm gì, hết nhìn Ôn Nhan Khanh lại quay sang nhìn Tô Hòa - Bé con, đây là

- Cháu được bà nội nuôi nấng từ bé, bà rất yêu cháu, nhưng cháu biết rằng

thực ra bà luôn mong có một đứa cháu gái. Vì thế lúc nhỏ cháu luôn để tóc dài, sau này bà cháu ốm rồi qua đời, để tưởng nhớ bà nên cháu đã không cắt

tóc nữa

Tô Hòa đứng bên cạnh, con người như muốn bật ra ngoài. Tuy những lời này là cô chỉ cho Ôn Nhan Khanh lúc trước, nhưng cô không ngờ là anh ta lại

sử dụng thật! Thế này đúng là vô liêm sỉ quá rồi!

Trong khi Tô Hòa cứ thầm kêu than trong lòng như vậy thì Ôn Nhan Khanh vẫn nắm tay bà cụ, nói rất lễ phép:

- Nếu cháu để tóc dài mà gây cho bà ấn tượng không tốt thì cháu thành thật xin lỗi bà. Nhưng thưa bà ngoại, cháu tên là Ôn Nhan Khanh, chữ Nhan trong

nhan sắc, chữ Khanh trong Quan Hán Khanh . Cháu là thầy dạy Tô Ngu, đồng [1]

thời cũng là bạn của Tô Hòa ạ.

[1] Quan Hán Khanh: Nhà viết kịch cổ điển của Trung Quốc đời nhà Nguyên. Do chữ Hán là chữ tượng hình, có nhiều từ đồng âm nhưng tự dạng và ý nghĩa hoàn toàn khác nhau nên khi giới thiệu tên, thường người ta phải giải thích rõ các chữ cấu thành nên tên của mình là dùng chữ nào để tránh nhầm lẫn.

Một người phụ nữ trạc gần năm mươi tuổi từ trong nhà đi ra, ngạc nhiên

hỏi:

- Cậu là thầy giáo của Tiểu Ngu à?

Người phụ nữ ấy đoan trang, khuôn mặt tròn trịa, rất có phúc tướng, đó chẳng phải ai khác mà chính là mẹ của Tô Hòa - bà Đồng Tiểu Thanh.

Lúc này bà cụ cũng đã nghe ra đầu đuôi câu chuyện, thái độ lập tức quay

ngoắt một trăm tám mươi độ:

- Thầy giáo Ôn, mời thầy mau vào nhà, xin mời!

Ôn Nhan Khanh bước vào nhà trong sự chào đón của hai người phụ nữ, trái lại, cô con gái chính hiệu Tô Hòa lại bị lạnh nhạt cho ra rìa.

- Này Đùng có thể chứ?

Trước sự thay đổi ngoài sức tưởng tượng này, Tô Hòa giậm chân thỉnh thịch, miễn cưỡng theo sau họ vào nhà. Lúc này mẹ và bà ngoại đã rót trà, lấy hoa quả mời khách quý. Cô bực bội bước đến ngồi xuống sofa đối diện với Ôn

Nhan Khanh, đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Mẹ, con đã về.

- Mẹ biết rồi! - Từ trong bếp vọng ra câu trả lời do quá quen thuộc mà trở thành lạnh nhạt của bà Đồng Tiểu Thanh. Dừng một lát, bà nói thêm - Con đừng có mà ngồi mãi ở đấy như thế, mẹ đang ninh dở nồi canh, vào trông giúp mẹ để mẹ còn bỏ cam mời thầy giáo Ôn.

-

Tô Hòa cảm thấy buồn bực. Trái lại, Ôn Nhan Khanh đang ngồi đối diện lại còn liếc nhìn cô một cái, rồi nói một cách thản nhiên:

- Sao em còn không vào đi?

Tô Hòa nắm chặt tay, cố nhịn! Cô đứng dậy đi vào bếp, trên bếp gas quả nhiên có nồi canh đang đun, mùi thơm lan tỏa khắp phòng:

- Mẹ, có phải mẹ đang nấu món chim bồ câu hầm sâm Mĩ không? Thơm quá, cho con nếm thử nhé!

Vừa mới mở vung ra định nếm thì bà Đồng Tiểu Thanh đã bước đến phát mạnh vào cánh tay cô:

- Nếm gì mà nếm, vẫn còn chưa nấu xong đâu! Cam mẹ bỏ xong rồi, mang ra mời khách đi.

-

Tô Hòa tiu nghỉu đón lấy đĩa cam mẹ đưa cho, bước ra khỏi bếp, đặt mạnh xuống bàn trà. Vị khách quý kia đương nhiên không biết đến hai từ "khách

sáo" là gì, sau khi lau sạch tay bằng khăn giấy tiệt trùng mang sẵn theo liền cầm ngay miếng cam lên ăn.

Tô Hòa trừng trừng nhìn anh ta. Cô tính toán đủ điều nhưng cuối cùng vẫn sót một điểm - Ôn Nhan Khanh có nhãn mác bằng vàng là “thầy giáo của Tô Ngu”. Tất cả các bậc phụ huynh trong gia đình này đều giống nhau, đó là dù đối xử với khách có lạnh nhạt đến mấy nhưng hễ cứ nghe nói là thầy cô giáo của con cháu mình là đều trở nên nhiệt tình và tích cực không ai bằng.

Bà ngoại tích cực của cô nhanh chóng bưng ra một ấm trà:

- Thầy giáo Ôn có uống trà không?

- Dạ có ạ! - Ôn Nhan Khanh đặt miếng cam cắn dở xuống đứng dậy đón ấm trà trong tay bà cụ, cái mũi hơi động dậy, lông mày nhướn lên:

- Ôi, trà Thiết Quan Âm phải không ạ?

- Đúng rồi! Đúng rồi! Ái chà, cậu chỉ nghĩ mà đã nhận ra được rồi à? Quý hóa quá, thanh niên thời nay không mấy người hiểu trà được như vậy đâu.

- Cháu không những nghĩ biết được đây là trà Thiết Quan Âm mà sờ vào ấm trà cũng biết được bà ngoại là người rất giỏi pha trà. Trà Thiết Quan Âm không giống các loại trà xanh khác, trà xanh thường không thể pha bằng nước sôi, nhưng trà Thiết Quan Âm lá dày và chắc, không pha bằng nước sôi sẽ không ra vị trà. Cái ấm này chắc chắn đã được hâm nóng bằng nước sôi, sau đó lại dùng nước sôi một trăm độ để pha trà.

Mắt bà cụ sáng lên. Vừa nhìn thấy dáng vẻ của bà như vậy, Tô Hòa liền hiểu rằng mọi việc coi như đã xong. Cả đời bà ngoại cô không có sở thích gì ngoài pha trà và tìm hiểu nghệ thuật trà, được Ôn Nhan Khanh về hùa như thế này thì bà chẳng khác nào đã vớ được của quý.

Có điều, cô vẫn còn hi vọng!

Cô nắm chặt tay, mắt nhìn về phía mẹ mình đang ở trong bếp - Mẹ à, mẹ nhất định phải hăng hái lên, đừng có dễ dàng bị hạ gục như bà nhé!

Bà Đồng Tiểu Thanh rửa một đĩa nho, bê ra đặt trên bàn trà rồi ngồi xuống cạnh con gái, cười tí mắt hỏi:

- Thầy giáo Ôn là thầy giáo thể nào của Tiểu Ngu vậy?

Tô Hòa trả lời thay:

- Mẹ, người ta là giáo viên trường S.S, hiện giờ là chủ nhiệm lớp Tiểu Ngu đấy.

- Ô, chính là trường đại học thiết kế ngọc đấy à! - Bà cụ hào hứng nói chen vào - Thầy giáo Ôn, Tiểu Ngu học rất tốt phải không, tuy con bé không nghe thấy gì nhưng ngay từ nhỏ đã có năng khiếu bẩm sinh về vẽ tranh! Hơn nữa nó còn rất hiểu chuyện, chắc chắn sẽ không để thầy phải xấu hổ đâu.

Ôn Nhan Khanh mỉm cười đáp:

- Vâng ạ, Tiểu Ngu rất có năng khiếu, sau này chắc chắn sẽ làm được việc lớn.

Hừ, rõ ràng vài hôm trước còn nằng nặc đòi đuổi học người ta! - Tô Hòa rửa thắm.

- Thầy giáo Ôn cùng Tô Hòa về đây có việc gì vậy? - Cuối cùng bà Đồng Tiểu Thanh cũng đề cập đến vấn đề then chốt này.

Tô Hòa thầm khen trong lòng, thật không hổ danh là mẹ mình, quả nhiên không chút hồ đó, hỏi một câu trúng tim đen.

Ôn Nhan Khanh liếc nhìn Tô Hòa, sau đó nhếch miệng nở một nụ cười vô

cùng đoan trang, vô cùng thành thật và đương nhiên cũng vô cùng khôi ngô:

- Cháu về là để cầu hôn ạ.

- Phì - Tô Hòa phun hết cả nước trà trong miệng ra ngoài, vừa hay lại trúng vào Ôn Nhan Khanh.

Cụ bà hoảng hồn vội đứng bật dậy, luống cuống lấy khăn mặt lau cho anh:

- Xin lỗi, thầy giáo Ôn không sao chứ? Mau lau đi

Bà Đồng Tiểu Thanh thì giận dữ nhìn Tô Hòa:

- Có ai như con không hả? Thật vô lễ!

- Con - Tô Hòa lại một lần nữa chịu âm ức.

Còn Ôn Nhan Khanh tuy bị nước trà phun tung tóe khắp người nhưng không chút bối rối mà vẫn thản nhiên ngồi trên sofa, vừa lễ phép từ chối khéo không để bà ngoại Tô Hòa lau nước trà ỉnh, vừa đón lấy khăn mặt, cẩn thận lau khô những giọt nước. Sau khi thông thả làm hết những việc này xong, anh gấp khăn mặt lại, để ngay ngắn trên bàn rồi ngẩng lên nhìn thẳng

vào mắt bà Đồng Tiểu Thanh, nói rành rọt từng tiếng:

- Cháu rất yêu con gái bác, vì thế hôm nay cháu đến đây xin bác hãy trao cô ấy cho cháu.

- Hự hự hự hự hự - Tô Hòa ho sặc sụa một thôi một hồi.

- Ái chà, bé con, cháu làm sao vậy? - Bà cụ cuống lên bước đến xem Tô Hòa ra sao.

- Bà ngoại, cháu sặc sặc quá, hự hự hự hự hự

Trong lúc hai bà cháu đang rối rít thì bà Đồng Tiểu Thanh và Ôn Nhan Khanh lại bình tĩnh ngồi quan sát. Bà Đồng Tiểu Thanh thì đang đánh giá một cách kĩ lưỡng, còn với Ôn Nhan Khanh đang bình tĩnh để bị đánh giá.

Đợi đến khi Tô Hòa khó khăn lắm mới dứt được cơn ho và lấy lại hơi thở

bình thường, Ôn Nhan Khanh mới nói tiếp, hình như là có ý khích lệ cô:

- Có một chuyện cháu vô cùng xin lỗi, nhưng bây giờ cũng đã đến lúc phải thừa với bác rồi. Tô Hòa đang mang trong bụng đứa con của cháu.

Tô Hòa tròn tròn mắt đến mức không còn có thể to hơn được nữa, sau đó

tất thấy trước mắt cô đều tối sầm, cả người ngã đổ vật về phía sau, lúc này cô

thật sự đã ngất đi.

Thế giới trước mắt cô toàn một màu đen kịt. Cô mơ hồ nghe thấy tiếng người nói, hình như là mẹ, hình như là bà, lại hình như là Ôn Nhan Khanh. Họ nói gì cô không nghe rõ. Đầu óc cô quay cuồng, có ai nói cho cô biết vì sao lại quay cuồng như vậy không? Người cô rã rời, không còn chút sức lực nào nữa.

Trong bóng tối mênh mông không biết từ lúc nào bỗng tách ra một luồng sáng, trong ánh sáng trắng có một bóng người chầm chậm lại gần cô.

A, cha ơi!

Cha đây à? Cha ở trên trời đến thăm con phải không?

Cha nhìn cô bằng cái nhìn hiền từ vô hạn, đôi môi đôn hậu mấp máy, là cha đang nói đấy.

Nhưng, cha đang nói gì mà con không nghe thấy vậy?

Cha lại gần con một chút, gần thêm chút nữa, lại gần thêm chút nữa đi cha!

Cha càng lúc càng gần hơn, cuối cùng cô cũng nghe thấy những âm thanh kia. Cha nói rằng:

- Chúc mừng

Chúc mừng gì cơ chứ?

- Phải chăm sóc đứa bé cho tốt nhé

Khoan đã, đứa bé ư? Đứa bé nào?

Cô còn đang sửng sốt kinh ngạc thì cha đã đẩy một đứa bé vào lòng cô:

- Con sắp làm mẹ rồi, phải chín chắn hơn chút nữa.

Cha! Khoan đã! Sao lại như vậy, sao cô lại sắp làm mẹ được, còn nữa, đứa bé này là ai?

Cô cúi đầu thở gấp gấp, cùng lúc đó đứa bé cũng ngẩng đầu lên nháy mắt với cô, gọi cô một tiếng vô cùng ngọt ngào:

- Mẹ

Đôi mắt phượng nhỏ dài tuyệt đẹp, đôi môi hình cánh cung xinh xắn, khuôn mặt trái xoan to cỡ bàn tay người lớn, và mái tóc dài chấm vai

Đứa bé gọi cô là mẹ này giống hệt một phiên bản thu nhỏ của Ôn Nhan Khanh!

Tô Hòa cuống quýt kêu thét lên một tiếng kéo dài, sau đó bật ngồi dậy.

Cô đã tỉnh lại.

Thế giới trước mắt lúc đầu còn lơ mờ, sau đó rõ dần

Cô đang ở trong một căn phòng rất đẹp và dễ chịu. Chỉ trong một giây cô

đã nhận định ngay: Đây chắc chắn không phải là nhà bà ngoại rồi! Chiếc giường đệm nước rộng rãi mềm mại nâng đỡ từng bộ phận trên cơ thể, chẳng trách lúc trước cô cảm thấy toàn thân rã rời không chút sức lực, chiếc đèn bàn trên tủ đầu giường được tạo hình thần tình yêu cảm mũi tên cũng hết sức thơ

mộng và lãng mạn. Đây là đâu?

Đúng lúc cô còn đang mơ hồ chưa tỉnh táo hẳn thì một âm thanh vang lên ngay bên tai:

- Tỉnh rồi à?

Tô Hòa lập tức quay lại, thấy Ôn Nhan Khanh đang ngồi đọc sách trên sofa ở cách đó hơn ba mét.

Trời ơi! Sao lại là anh ta? Là một đứa con gái ngất đi ở trong nhà mình, lẽ nào người đầu tiên trông thấy khi tỉnh lại lại không phải là người thân của mình? Vì sao lại là Ôn Nhan Khanh?

- Mẹ em đâu?

- Mẹ và bà đang ở nhà.

- Đây là đâu?

- Là khách sạn ở cách nhà em năm phút đi bộ.

- Khách sạn? - Tô Hòa cuống quýt - Sao em lại đến đây? Sao bà và mẹ lại cho phép anh đưa em đến đây được?

- À, là thế này - Ôn Nhan Khanh thủng thẳng trả lời - Em bị ngất đi, thế là đưa ra lời đề nghị “rất cá nhân” đưa em đến bệnh viện kiểm tra, bác sĩ nói em hơi thiếu máu và thiếu ngủ, phải để em ngủ một giấc thoải mái. Vì ở nhà không đủ giường nên bà và mẹ đồng ý cho em ở đây với anh.

Tô Hòa càng lúc càng cảm thấy không đúng:

- Khoan đã, cái gì gọi là đề nghị “rất cá nhân”?

- Tức là anh cho rằng em tự nhiên ngất đi có thể là do mang thai.

- Cái gì? Em em không mang thai!!! - Tô Hòa lật tung chăn đòi dậy, Ôn Nhan Khanh đặt quyển sách xuống, bước đến vừa dịu dàng vừa khéo léo ép cô trở

lại giường:

- Em cẩn thận đừng làm ảnh hưởng đến thai nhi.

- Anh mang thai thì có! - Tô Hòa giận đến mức chỉ muốn đá chết “kẻ tiểu nhân” này - Chúng ta mới chỉ một lần với nhau, làm sao đã có thể mang thai

được? Chẳng phải là anh đang diễn kịch đấy à!

- Thật vậy sao? - Ôn Nhan Khanh nheo mắt lại.

Trong lòng Tô Hòa run lên, cô bỗng dự cảm có chuyện chẳng lành.

Quả nhiên Ôn Nhan Khanh nhướn lông mày lên cười. Khi không cười trông

anh lạnh như băng, còn khi cười lại vô cùng tinh quái. Nụ cười khiến cô rợn tóc gáy.

- Một lần chưa đủ thì cố gắng thêm lần khác nhé! - Nói rồi anh ta liền bỏ dép trèo lên giường.

Tô Hòa vội ôm chăn thu mình lại phía sau:

- Khoan đã, không phải không phải là em có ý đó! Không được đâu khoan đã cứu - Âm thanh cuối cùng một lần nữa bị chìm lấp trong sự giao hòa của hai đôi môi nồng nàn.

Trong giây phút đó, suy nghĩ cuối cùng lóe lên trong đầu Tô Hòa là - Mẹ,

mẹ không giúp con gì cả

Đến ngày hôm sau, Tô Hòa càng thấm thía sâu sắc rằng mẹ đã chẳng giúp gì mình.

Sáng sớm hôm sau, Ôn Nhan Khanh cứ nằng nặc kéo cô ra khỏi giường. Đôi mắt cô đỏ mọng, cô cảm thấy rất bất bình, dẫu vò suốt một buổi tối coi như cho qua, nhưng đằng này lại còn không để cho cô ngủ một giấc đã mất! Còn nữa, ông trời thật không công bằng chút nào! Vì sao cùng trải qua những cảm giác ham muốn như nhau, thế mà trong khi cô thấy mệt mỏi rã rời, thì gã Ôn Nhan Khanh biến thái kia lại tỏ ra sáng khoái hiện ngang thế cơ chứ? Hiên

ngang đâu phải là để dùng vào mấy cái việc này

Trong lúc Tô Hòa còn đang đầy một bụng bất bình thì Ôn Nhan Khanh đã kéo cô ra khỏi khách sạn, khi vừa đến cổng Cục Lương thực thì một chiếc xe tải lớn chạy đến, dừng ở đâu không dừng mà lại dừng ngay trước mặt hai người.

Đang bức tức trong lòng chưa có chỗ nào để trút giận, Tô Hòa thấy thế liền chống nạnh hét lên:

- Này, các người đừng có cản đường cản lối như vậy chứ! Đây không phải chỗ để xe!

Cửa xe mở ra, hai người có vẻ là công nhân bốc vác nhảy xuống, đi thẳng đến trước mặt Ôn Nhan Khanh:

- Thưa ông Ôn, đồ đạc chuyển đến đâu ạ?

- Tòa số 5, đơn nguyên 3, phòng 705.

- Vâng ạ! - Công nhân bốc vác đáp một tiếng rồi đi ra phía sau xe tải, mở cửa.

Sau đó Tô Hòa tròn mắt nhìn chằm chằm từng chiếc, từng chiếc hòm được dỡ xuống, đưa về nhà bà ngoại cô. Cô há mồm tròn mắt.

- Định làm trò gì vậy?

Ôn Nhan Khanh trả lời rất ngắn gọn, chỉ có hai từ nhưng lại khiến cô ngay

lúc đó chỉ muốn chết đi cho xong. Câu trả lời của anh ta là:

- Sính lễ.

Thế là Tô Hòa liền đi theo đám đồ sính lễ dài dằng dặc kia về nhà bà ngoại. Bà và mẹ cô cũng đang ngỡ ngàng nhìn đám công nhân chuyển đồ vào nhà.

Bà Đồng Tiểu Thanh hỏi:

- Những thứ này là ?

- Hôm qua cháu đến vội quá không kịp biếu bà và bác chút quà gặp mặt. May mà đã có chuẩn bị từ trước, có điều hàng vừa gửi chuyển đến chậm mất một ngày ạ! - Ôn Nhan Khanh vừa giải thích vừa tiện tay cầm lấy một hộp giấy để lên bàn rồi mở ra - Bà ngoại, cháu biết bà thích trà, đây toàn là những thứ trà

lá cháu dày công gom nhặt. Bà xem đi ạ!

Không đợi anh nói xong, mắt bà cụ đã bắt đầu sáng lên, bà xúc động bảo:

- Chà, đây là trà Tử Quyên vẫn được người ta truyền tụng có phải không?

Nghe nói loại trà này mỗi năm chỉ sản xuất có hai trăm cân thôi! Phải vậy

không? Chà, còn cái này nữa, có phải là Hán Trung Tiên Tiên

- Tiên Hào - Ôn Nhan Khanh ở bên cạnh nhắc.

Bàn tay cầm hộp của bà cụ đã bắt đầu run:

- Đây là loại trà vua của Hán Trung, nghe nói có giá 420 nghìn đồng một cân [2]

cơ đấy!

[2] Trà hạng nhất.

Tô Hòa đứng bên cạnh lập tức tròn tròn mắt - Cái gì? Có một tí trà lá này

mà còn đắt hơn cả một chiếc xe cơ á?

Ôn Nhan Khanh cười bình thản:

- Đó chỉ là giá bán ra thị trường thôi. Chủ doanh nghiệp đó là bạn cháu, mỗi khi có trà mới đều dành cho cháu một ít, vì thế loại trà này cháu có được mà không cần phải tốn mấy công sức. Chỉ có điều mấy loại trà khác thì tương đối khó kiếm, cháu đã thu thập từ rất lâu rồi, vì thế số trà đã thu thập được phải biếu một người trong nghề như bà thì mới không lãng phí.

Tô Hòa ở bên cạnh liên tục lườm nguýt - coi như cô đã hiểu, nào là lạnh lùng, nào là kiêu khem, tất cả những điều đó ở người đàn ông này đều chỉ là cái mẽ bề ngoài, anh ta thực ra chỉ là một kẻ lừa đảo, dùng miệng lưỡi bịp

bộm người ta một cách trắng trợn mà thôi!

Cũng phải công nhận rằng, cái trò nịnh bợ này đúng là thâm hiểm. Bởi vì bà

ngoại cô đã lập tức sập bẫy, mặt mày phấn khởi rạng rỡ, bà bảo:

- Hay lắm, cháu ở lại đây chơi vài ngày, chúng ta phải thử tất cả các loại trà này mới được.

- Vâng ạ! Hồi 17.2

Ôn Nhan Khanh lại quay người bước đến trước một đồng hồm chất trong góc nhà, nói với bà Đồng Tiểu Thanh:

- Thưa bác, cháu nghe nói bác rất thích xem phim. Đây là những bộ phim có từ thời kì Chiến tranh thế giới thứ nhất đến nay, bắt đầu với nhà làm phim Griffith, đã phát hành thành đĩa DVD mà cháu thu thập được, để những lúc

nhàn rỗi ở nhà bác xem cho vui ạ

Tô Hòa không nhin được nữa nhảy cẫng lên:

- Chà, có thứ hay thế cơ à? Em cũng muốn xem!

Bà Đồng Tiểu Thanh đá vào chân cô:

- Xem gì mà xem, không thấy người ta tặng mẹ à? - Đối với con gái, rõ ràng bà thể hiện vẻ mặt của một di ghẻ, nhưng lúc quay sang Ôn Nhan Khanh thì lại chuyển sang thái độ vô cùng nhã nhặn - Tiểu Ôn, cảm ơn cháu, cháu thật là

có lòng thơm thảo. Những thứ này khó kiếm lắm đấy!

Tô Hòa ôm cái chân bị mẹ đá, ầm ức làu bàu:

- Rốt cuộc con có phải con đẻ của mẹ hay không mà đá mạnh thế. Mà này, anh mang một đồng hồ đến nhà em như vậy liệu có định để chỗ cho bà và mẹ em đi lại nữa không vậy? - Trông thấy đồ đạc vẫn tiếp tục được chuyển vào trong nhà, Tô Hòa liền đưa ra câu hỏi hết sức thực tế này.

Kết quả đương nhiên Ôn Nhan Khanh đã có sự chuẩn bị kĩ lưỡng trước khi đến đây, bởi vì cuối cùng anh cũng lấy từ trong túi ra một cái hộp nhỏ đưa đến

trước mặt bà Đồng Tiểu Thanh:

- Những thế lúc trước đều chỉ là quà gặp mặt, đây mới là sinh lễ của cháu. Xin bác hãy gả con gái cho cháu, cháu nhất định sẽ đối xử thật tốt với cô ấy.

Tô Hòa đỏ bừng mặt, bỗng chốc không nói được lời nào. Bà Đồng Tiểu

Thanh nhận lấy chiếc hộp, tò mò mở ra xem, thì ra là một chiếc chìa khóa.

Tô Hòa chớp mắt, nhìn lại - đúng là một chiếc chìa khóa.

- Đây là chìa khóa căn hộ số 101 thuộc tòa nhà A khối 5 xinh đẹp ở Lê Cảnh

Hoàng Đô đối diện với Cục Lương thực. Cháu biết bà ngoại tuổi đã cao, không thích vận động nhiều, hơn nữa tất cả hàng xóm cũ đều cư trú ở đây, vì thế cháu đã tìm được một căn hộ tầng một ở Lê Cảnh, chỉ cách nơi này năm phút đi bộ, như vậy chuyển đến đó cũng có thể coi như là chưa đi khỏi khu vực này. Căn hộ này tuy không lớn nhưng có một phòng trà chan hòa ánh nắng, bên ngoài cửa sổ còn có một rặng quế, ở đó bà ngoại có thể thưởng thức trà một cách thư thái nhất với hương hoa quế và ánh nắng mặt trời ấm áp. Ngoài ra, căn hộ còn có một phòng khách cách âm, bác có thể mở to âm thanh mà xem phim ở đó. Cháu mong rằng bà và bác sẽ thích nó.

Nói xong những lời này, Ôn Nhan Khanh lại nở một nụ cười hết sức hào phóng.

Ngay lúc này, trong đầu Tô Hòa hiện lên mỗi hai chữ: THÔI, XONG.

Kiểu tấn công bằng tiền một cách vừa chu đáo gần gũi lại vừa cẩn trọng

này quả thật đã đạt đến cấp độ thượng thừa rồi!

Tô Hòa trông thấy nét mặt xúc động của bà ngoại và ánh mắt cảm động của mẹ liền biết rằng tuyến phòng thủ cuối cùng của mình đã bị đánh sập. Mẹ à, một bộ đĩa phim và một căn hộ đã mua đứt mẹ rồi, mẹ đúng là chẳng giúp

đỡ con cái gì cả!

Trong tình cảnh mẹ vợ ngày càng vừa lòng hơn với con rể này, Tô Hòa

bỗng đột ngột đứng dậy nắm lấy tay Ôn Nhan Khanh, nói:

- Anh lại đây, em có chuyện cần nói với anh!

Rồi cô không giải thích gì thêm mà kéo tuột anh ta ra bên ngoài, sau đó theo cầu thang leo lên đến tận tầng trên cùng của tòa nhà.

Ở trên đó có một cái sân thượng nhỏ, thường ngày là chỗ để các cư dân ở đây hóng mát vào buổi tối. Lúc này đang là buổi sáng ngập tràn ánh nắng mặt trời nên không có ai, rất thích hợp để nói chuyện riêng.

Đến nơi, Tô Hòa bắt tay Ôn Nhan Khanh ra. Cô nắm chặt hai tay, nhìn anh ta bằng thái độ vừa cảnh giác lại vừa nghiêm túc:

- Rốt cuộc anh muốn thế nào hả?

- Thế nào ư? - Ôn Nhan Khanh khẽ nhếch đôi lông mày đẹp lên - Anh cho rằng mình thể hiện như vậy là đã đủ thành ý rồi.

- Tặng lễ vật cái gì chứ, như thế gọi là mua chuộc, không phải là thành ý!

- Vậy xin hỏi, thế nào mới là thành ý?

Anh chàng này! Thực ra là gốc thật hay là giả vờ đây! Tô Hòa giậm chân thành thật:

- Này, Ôn biến thái, không phải anh muốn lấy em sao? Người anh muốn lấy là em phải không? Vậy thì những chuyện nịnh nọt người nhà em, tặng quà, sắp xếp cuộc sống sau này cho họ gì gì đó chỉ là thứ yếu - Cuối cùng cô cũng nói đến điểm mấu chốt nhất - Người anh cần phải nịnh nọt nhất chẳng phải là em hay sao? Là em đấy! Chính em mới là người mà anh phải cầu xin đồng ý lấy anh!

Mọi biểu hiện tình cảm của Ôn Nhan Khanh bỗng chốc biến mất. Anh ta trở về vẻ trầm tĩnh như lúc ban đầu mới gặp nay, điềm tĩnh, bí hiểm khó đoán, lạnh lùng và xa cách. Vừa trông thấy bộ mặt lạnh như băng này Tô Hòa liền

cảm thấy tức giận, vì thế càng không vừa lòng:

- Những người bình thường trước khi kết hôn đều cầu hôn phải không? Đề nghị cầu xin sự đồng ý của người con gái mình muốn lấy phải không? Vì sao anh lại khẳng định rằng em chắc chắn sẽ lấy anh như vậy? Cho dù anh lấy lòng được bà và mẹ em thì cũng chẳng có tác dụng gì. Thôi được, coi như em thừa nhận điều đó cũng có chút tác dụng, nhưng cửa ải cuối cùng vẫn phải là em! Ôn Nhan Khanh, nói cho anh biết - Cô giậm chân thành thật bước đến, ghé sát mặt nhìn thẳng vào mắt anh ta. Ở khoảng cách gần đến mức hai bên có thể nghe rõ từng hơi thở của nhau đó, cô chống nạnh, nói rành rọt từng tiếng -

Nếu anh không nói câu yêu em thì đừng mơ em lấy anh!

Vì tức giận mà đôi mắt cô ngời sáng, vì kích động mà hai má bừng đỏ, cô

gái đứng trước mặt anh lúc này thậm chí hoàn toàn không thể nói là xinh đẹp, nhưng vẻ tươi tắn sống động ấy, sự chân thực ấy và của cô làm rung động tâm hồn anh.

Ôn Nhan Khanh yên lặng nhìn Tô Hòa một hồi. Đứng vào lúc cô cho rằng anh sẽ vẫn mãi thể hiện sự lạnh lùng như vậy thì anh lại cất tiếng, giọng nói nhẹ nhàng pha chút trầm lắng, trong buổi sáng tươi đẹp đến mức không còn có thể tươi đẹp hơn được nữa, giọng nói ấy nghe như thể tiếng sáo thoảng trong gió từ một nơi nào xa thẳm, mỗi một âm tiết đều vô cùng hoàn mỹ.

- Anh là người rất tế nhị.

- Hả? - Tô Hòa sững sờ.

- Trong suốt hai mươi sáu năm anh sống trên đời này, tất cả những người đã gặp anh đều bảo anh “tẻ nhạt”. Anh thích sắp xếp tất cả mọi việc đều phải đầu ra đũa, nếu đã xác định sáng thứ hai phải uống sữa thì anh tuyệt đối sẽ không uống sữa đậu nành, nếu anh chỉ có thể nằm ngủ trên giường của mình

thì cho dù có chiếc giường khác anh cũng nhất quyết nằm trên sofa

Tô Hòa nghe đến đây cuối cùng cũng đã hiểu vì sao hôm đến chung cư của anh, anh lại ngủ trên sofa, đó là vì cô đã chiếm mất chiếc giường thuộc về anh. Cô cũng hiểu vì sao đêm qua anh luôn “làm phiền” cô mà không chịu ngủ, bởi vì đó không phải là giường của anh.

- Đi học, lên lớp, ra trường, sau đó là giảng viên trường S.S. Cuộc đời anh chuẩn xác hệt như một chiếc đồng hồ báo thức đã đặt giờ sẵn, không có điều gì bất ngờ xảy ra, cho đến khi anh gặp được em vào hôm trường S.S tổ chức kì thi tuyển sinh hôm đó.

Tô Hòa bỗng nhiên nghe thấy tiếng trống đập thành thịch, sau đó nhận ra đấy là tiếng đập của trái tim mình.

- Em là bất ngờ duy nhất trong cuộc đời anh, em đã xuất hiện một cách rất lạ kì, sau đó lần lượt nảy sinh những ràng buộc lẽ ra không nên nảy sinh, mà bất ngờ nhất là khi đối mặt với điều bất ngờ này anh lại cảm thấy rất thú vị. Khi

anh đau đầu tìm cách thoát khỏi sự quá nhiều của Happen thì em lại tự động

tìm đến. Thế là đằng sau việc nhờ người điều tra về em, anh đã tự nói với mình rằng “Chính là cô ấy rồi!” - Ánh mắt của Ôn Nhan Khanh không rời Tô Hòa một giây, trong đáy mắt vừa có thấp thoáng sự dịu dàng, sự băn khoăn khó giấu, lại vừa có sự kiên định một cách cố chấp - Bạn gái hờ gì chứ Anh không tìm bạn gái hờ. Đối với anh, nếu có một người con gái đã được gọi là bạn gái của anh thì cô ấy chính là bạn gái đích thực. Vì thế anh đã gọi điện thoại cho em, đã mời em ăn sáng, đã nhường cho em món mì mà em thích ăn, đã nổi nóng khi em hiểu lầm mối quan hệ giữa anh với Tô Ngu Tô Hòa, có thể em không hiểu tình cảm giữa anh và em, nhưng đối với anh, đó là tình cảm chân thật ngay từ lúc mới bắt đầu.

Tô Hòa cảm thấy vô cùng bất ngờ và xúc động, những lời Ôn Nhan Khanh nói ra quả thật quá bất ngờ, bất ngờ đến nỗi cô không thể đưa ra bất kì phản ứng nào. Cô ngậy người nhìn anh, còn anh vẫn giữ nguyên ánh mắt nhìn cô như ban nãy. Vì sao trước đây cô lại không nhìn thấy trong ánh mắt bình tĩnh kia ẩn chứa những cơn sóng đang dâng trào, và chất chứa tình cảm đầy thôi

t hức ?

- Anh - Giọng cô run run, bởi vì không tự tin nên không thể nào tin được - Vì sao lại thích em?

Cô - Một người con gái bình thường, thấp kém.

Còn anh - Một người đàn ông tươi tắn, giỏi giang, tuy có rất nhiều khuyết

điểm nhưng nếu đánh giá bằng con mắt của những người bình thường thì có thể coi đó là một viên kim cương chuẩn mực.

Vì sao một người ưu tú như anh lại thích cô - một người không có gì cả?

Thực ra tình yêu nảy sinh phần lớn thường không có nguyên do, cũng

giống như nếu lúc này hỏi Tô Hòa có yêu Ôn Nhan Khanh không, có lẽ cô sẽ không thể trả lời một cách chính xác được. Nhưng nếu hỏi có phải cô không yêu Ôn Nhan Khanh không, thì cô lại kiên quyết lắc đầu phủ nhận. Có lẽ, không nhất thiết phải đi tìm lí do rõ ràng cho tình yêu này, chỉ có điều, trong thời khắc quan trọng này, cô chỉ muốn anh tự mình nói ra mà thôi.

Hãy khen em đi.

Hãy dùng những lời nói chỉ dành riêng cho em của anh để khen em, khẳng

định em, yêu thương em đi.

Như thế, bất kể là những lời như thế nào đi nữa, chỉ cần được nói ra từ miệng anh, thì cũng đều là những lời đẹp dễ nhất trên thế gian này.

Cô nhìn anh với đầy trông đợi.

Nhưng Ôn Nhan Khanh lại bất ngờ cúi nhìn xuống, trong giây phút này, dường như vì mất tự nhiên mà không dám nhìn thẳng vào cô.

Không lẽ vậy?

Để chắc chắn mình không nhìn nhầm, Tô Hòa ghé sát lại xem, đúng lúc đó

Ôn Nhan Khanh cũng ngẩng đầu lên nói rất nhanh:

- Bởi vì em xinh đẹp.

- Gì cơ?

- Ngoài ra còn thông minh, tài hoa.

- Điều này

- Tính cách tốt, giỏi nấu nướng. Lại còn

- Dừng lại! Anh nói dối - Cô không nhận được nữa, tức giận vùng nắm đấm lên, nhưng tay vừa đến trước mặt Ôn Nhan Khanh thì đã bị anh nắm lấy. Chưa kịp rút tay lại thì bỗng thấy lạnh lạnh ở ngón tay, một vật gì đó vừa lỏng ngay vào ngón đeo nhẫn bên tay phải của cô.

Nhìn kĩ thì ra đó là một chiếc nhẫn kim cương.

Chiếc nhẫn vừa khít ngón tay cô.

Đường cong đơn giản, kim cương óng ánh, dường như lời thề có từ nghìn năm trước - trong giây phút này - hiển hiện ra trước mặt cô.

- Thần hộ mệnh!

Mắt Tô Hòa ngáy ra, liền đó xuất hiện vô số trái tim màu hồng. Vật quý giá cô đã trông thấy vô số lần trên quảng cáo, thứ hàng xa xỉ mà cô đã vô số lần cùng đồng nghiệp ngắm nhìn một cách thèm thuồng - chiếc nhẫn kim cương đẹp nhất của trường S.S - lúc này đây đang tỏa sáng lấp lánh trên ngón tay cô. Nắm đấm của Tô Hòa lập tức biến thành vòng tay, cô nhảy lên ôm chầm

lấy cổ anh, rú rít như chim hót:

- Ôi! Ôn Nhan Khanh! Em nhất định phải lấy anh!

Tia sáng lướt qua trong mắt kính hình bầu dục, Ôn Nhan Khanh nhếch mép lên, cười nham hiểm.

Thế là xong.

Thần hộ mệnh quả nhiên là thứ không người con gái nào có thể từ chối được

18. Chương 18

Có thứ gì đó đã tan chảy, có thứ gì đó đã đổ vỡ,

Giống như sự trưởng thành phải xé nát tim gan kia,

Cuối cùng cũng đều phát hiện ra, tất cả chỉ là một bi kịch.

Chín giờ sáng chủ nhật. Ở thành phố E dĩ nhiên là ánh nắng rực rỡ, nhưng thành phố B thì sắc trời lại u ám.

Tô Ngu dậy hơi muộn, lúc cô hốt hơ hốt hải chạy đến nhà Hạ Ly thì đã

không thấy anh ta đâu cả. Có điều, cả bốn chiếc bình đều đã được đổ đầy nước xếp thẳng hàng trên bậc thềm. Có lẽ là chủ nhân đang định ra tưới hoa nhưng thấy trời sắp mưa nên đã từ bỏ ý định.

Nhưng nếu không tưới hoa thì lúc này Hạ Ly đi đâu? Tô Ngu đi tìm một vòng quanh sân không thấy liền đi vào trong ngôi nhà sơn trắng tiếp tục tìm

kiếm. Bỗng nhiên cô nhận thấy có vấn đề:

Ngôi nhà đẹp lộng lẫy này nhìn qua có vẻ như không có bất kì điều gì khác thường, nhưng nếu quan sát kĩ lưỡng thì sẽ phát hiện ra rằng Nó không có phòng khách.

Vừa bước vào cửa là đến ngay một hành lang dài hun hút, bên cạnh hành lang là một khoảng không đi sâu xuống lòng đất, trên tay vịn hành lang quần vải gai, vốn được thiết kế tỉ mỉ dành riêng ẻo, đồng thời cũng thể hiện rõ một sự thật.

Khách đến nhà không nên vịn tay vào đó.

Căn phòng hình vuông nửa chìm nửa nổi, phía bên trái thông sang cửa

phòng làm việc, phía bên phải là nhà bếp cũng không có chiếc bàn ăn bốn chỗ ngồi theo lẽ thông thường, mà chỉ có một chiếc bàn vuông rất nhỏ dựa sát vào tường. Nếu lí giải nó được thiết kế dành riêng ột cặp tình nhân, thì xem ra không hợp lí bằng cách giải thích rằng, thực ra nó chỉ đơn giản là thiết kế dành ột người ngồi ăn.

Chắc chắn nếu không phải là trước đây từng có một đạo mẹ Hạ Ly đến ở thì có lẽ một trong hai chiếc ghế ăn cũng đã bị bỏ đi rồi.

Trong ống đũa có một bộ dao đĩa, một đôi đũa.

Trong tủ bếp chỉ lác đác vài chiếc bát đĩa.

Mỗi một chi tiết đều đang nói lên rằng

Đây là ngôi nhà của một người. Hơn nữa, quanh năm suốt tháng sống cô độc.

Vì sao Hạ Ly không tìm người phụ việc?

Những người bảo vệ mặc âu phục đen của anh ta đâu? Mấy lần đến đây đều không thấy họ.

Bác Hạ đã đến nhưng tại sao lại không ở luôn đây? Người mẹ già và đứa con cùng sống chung, nương tựa giúp đỡ lẫn nhau không phải là lẽ đương

nhiên hay sao?

Quan sát càng nhiều, vấn đề phát hiện ra cũng càng nhiều.

Tô Ngu nhìn quanh ngôi nhà trống không, từ tận đáy lòng cảm thấy một thứ gì đó gọi là “cô độc” đang từ từ lan tỏa.

Nếu là Tô Hòa thì trong tình cảnh này chắc chắn sẽ không nói thêm lời nào mà lập tức xắn áo dọn dẹp giúp, bởi vì cô luôn có tinh thần trọng nghĩa, hơn nữa còn biết làm việc nhà. Nhưng Tô Ngu là người được nuông chiều từ bé, điều cô làm được lúc này chỉ là tiếp tục đi xuống phía dưới.

Tầng hai dưới lòng đất là phòng chế tác của Hạ Ly. Trên chiếc bàn gỗ ở gần cầu thang nhất, cô nhìn thấy chiếc vòng đeo tay.

Chiếc vòng bằng vàng đen, từ chỗ là bản phác thảo trên giấy giờ đã thực sự hiển hiện trước mắt cô một cách kì diệu.

Cô vội vàng bật tất cả đèn lên, ánh sáng trắng từ mười hai ngọn đèn công suất lớn lập tức soi tỏ từng ngóc ngách trong phòng, chiếc vòng bằng vàng đen phơi bày dưới ánh sáng rõ như ban ngày, lớp vỏ thô kệch của ngày hôm

qua đã hoàn toàn được lột bỏ, trở thành một tác phẩm nghệ thuật đích thực.

Tô Ngu cầm chiếc vòng lên.

Chiếc vòng nặng trĩu nằm trong tay đem đến cho cô cảm giác ấm áp dịu

dàng. Hạ Ly đã vứt bỏ cấu tứ ban đầu của mình để chuyển sang làm theo thiết kế của cô, đồng thời trên cơ sở đó còn gia công tỉ mỉ để nó trở nên hoàn mỹ hơn.

Tổ hợp trái tim bằng vàng, hoa hồng bằng đá đỏ và thân vòng bằng vàng đen khiến màu sắc đạt đến cảnh giới cao nhất của sự lộng lẫy.

Rốt cuộc anh đã phải dùng bao nhiêu thời gian mới có thể hoàn thành được nó? Tối qua, lúc cô ra về, chiếc vòng mang tên Hi vọng này rõ ràng mới chỉ ở dạng thô mà thôi. Thế mà giống như có phép màu, giờ đây khi cô quay lại thì nó đã được hoàn thiện - đẹp đẽ, sống động hết như trong một giấc mơ, quả là một kì tích.

Không kìm lòng được, Tô Ngu lồng thử chiếc vòng vào tay mình, hơi rộng một chút. Bấy giờ cô mới nhớ lại hôm qua lúc mình vẽ đã không tính toán đến kích thước. Như thế cũng có nghĩa là kích thước hiện tại của nó là do Hạ Ly quyết định.

Vậy thì anh làm nó theo kích thước cổ tay của ai?

Mãi suy nghĩ về câu trả lời khiến cô ngẩn người ra.

Cô đợi trong phòng đã rất lâu, rất lâu, nhưng Hạ Ly vẫn không xuất hiện.

Lúc này cô mới nhận ra rằng, mình không có số điện thoại của Hạ Ly. Hoặc cũng có thể nói, ngoài ngôi nhà này ra, cô không biết bất kì nơi nào anh có thể đến cũng như bất kì phương thức nào để liên lạc với anh.

Không hề có.

Mười hai giờ.

Sau bữa ăn trưa ngập tràn tình thân thuộc, Ôn Nhan Khanh và bà ngoại Tô

Hòa bắt đầu chuẩn bị thưởng thức trà. Còn bà Đồng Tiểu Thanh thì đi vào phòng ngủ, đá cho Tô Hòa - lúc này đang nằm bò trên giường say sưa ngắm chiếc nhẫn trên tay một cái.

- Đùng có ngắm nghĩa mãi nữa, đã hai tiếng rồi đấy! Chẳng phải chỉ là một viên đá hay sao mà phải đến nỗi thế? Rảnh rồi thì giúp mẹ làm việc đi!

- Không phải đâu mẹ, đây là Thần hộ mệnh đấy! - Tô Hòa say sưa vuốt ve chiếc nhẫn, giọng như mơ ngủ
- Ban đầu, lúc đọc thấy bài báo của đồng nghiệp viết về chiếc nhẫn này trên tạp chí, con có nằm mơ cũng không thể

ngờ rằng nó lại trở thành nhẫn cưới của mình

- Thế ra là vì nó mà con đã nhận lời lấy chồng phải không? - Bà Đồng Tiểu Thanh tỏ vẻ rất coi thường - Thật chẳng ra sao cả.

- Mẹ nói thế mà không ngượng à, chẳng phải mẹ cũng bán đứng con gái chỉ vì một hòm đĩa DVD sao?

- Cái gì gọi là một hòm đĩa DVD, chưa biết chừng đó là cả một bộ sưu tập đĩa DVD đầy đủ tất cả phim ảnh từ thời Chiến tranh thế giới thứ nhất trở lại đây đây! Con có biết không hả? Trong đó có ít nhất một trăm bộ hiện nay đã

không còn phát hành nữa!

- Thế mẹ có biết chiếc nhẫn Thần hộ mệnh này không, trường S.S đã sản xuất tổng cộng 999 chiếc đấy. Có tiền cũng không mua được đâu!

Sau một hồi lâu mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau, cuối cùng hai mẹ con không hện mà cùng bật cười khi khi.

Rồi bà Đồng Tiểu Thanh cũng ngồi lên giường, lắc đầu than thở:

- Mẹ hết cách với con rồi, vẫn tính khí trẻ con như vậy, thế mà cũng đòi lấy chồng

Tô Hòa ngậy ra một lát rồi đứng dậy, bước tới xoa bóp vai ẹ:

- Con cũng không ngờ là lại nhanh đến vậy Con luôn nghĩ duyên phận vẫn còn ở rất xa mình, ai nghĩ là bỗng nhiên xuất hiện thế này

- Con có yêu cậu ta không? - Bà Đồng Tiểu Thanh liếc qua khe cửa nhìn Ôn Nhan Khanh lúc này đang ngồi hầu trà bà ngoại ở phòng khách.

Cô nghiêng đầu suy nghĩ một lúc:

- Thực ra con cũng không rõ lắm.

- Việc trọng đại như vậy mà cũng hồ đồ thế à?

- Thì mẹ biết đấy, anh ấy đẹp trai, gia thế tốt, ngoài ra còn có tài, là mẫu đàn ông hoàn thiện mà rất nhiều cô gái khao khát có được. Nhưng khi gặp được anh ấy, chính những thứ này lại khiến con nghi ngờ: Liệu có phải mình bị vẽ bề ngoài của anh ta mê hoặc không? Hay là mình không thể cưỡng nổi sức mạnh kinh tế to lớn của anh ta? Hay là bởi vì mình cô đơn lâu rồi nên khao khát được chung sống với một người đàn ông? Bao nhiêu sự nghi ngờ đan xen nhau khiến con không thể nào chắc chắn điều gì cả - Cô gục đầu lên vai mẹ

- Mẹ, tình yêu là gì vậy?

Bà Đồng Tiểu Thanh nắm tay cô:

- Tình yêu à

- Tình cảm giữa cha và mẹ thế nào?

- Khi ở gần cha con, mẹ luôn cảm thấy thật dễ chịu, bao nhiêu khát vọng về mặt tình cảm đều được thỏa mãn. Lúc mẹ nói, ông ấy đáp lời; lúc mẹ gặp phiền phức, ông ấy giúp đỡ; lúc mẹ ốm, ông ấy chăm sóc; lúc mẹ không ở bên, ông ấy nhớ mong. Ngược lại, mẹ đối với cha con cũng như vậy, cũng mong nhớ lúc ông ấy đi vắng, cũng hào hứng lắng nghe lúc ông ấy nói, cũng buồn phiền mỗi khi ông ấy gặp phiền phức, cũng luôn mong muốn ông ấy mau khỏe lại mỗi khi bị ốm Vợ chồng là bạn đời, tình nhân của nhau. Phải cùng nhau đi suốt cuộc đời thì mới được gọi là vợ chồng.

Nói rồi bà quay lại vuốt mà con gái:

- Con à, đừng có mãi hồ đồ như thế, cũng đã đến lúc nên tự hỏi mình xem có thể cùng con người này đi hết cuộc đời, mãi mãi không rời xa nhau không. Hôn nhân của những kẻ giàu có phần lớn đều chỉ là trò đùa. Mẹ không muốn con gái mẹ trở thành kẻ bị hại trong trò đùa này.

Về mặt Tô Hòa chợt trầm lắng lại. Đúng lúc này bỗng nhiên có bóng người

thoảng qua phía ngoài cửa, thì ra là Ôn Nhan Khanh đột nhiên đứng dậy, bước nhanh đến gõ cửa. Về mặt anh rất lo lắng, một biểu hiện vô cùng hiếm thấy ở

Ôn Nhan Khanh. Tô Hòa hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

- Em ra đây một lát.

Cô nhảy vội xuống giường, theo anh ra đến cửa chính phòng khách.

Ôn Nhan Khanh tay cầm điện thoại, nói rất khẽ:

- Anh có chuyện khẩn cấp phải quay về ngay. Vừa rồi vệ sĩ gọi điện nói là Diệp Nhất mất tích rồi.

- Hả? - Tô Hòa thất kinh - Sao lại thế được?

- Hôm qua Diệp Nhất đột ngột bảo họ nghỉ, không cho đi theo mình. Họ đương nhiên không nghe theo, nhưng trên đường đi đã bị nó cắt đuôi.

- Cái cậu thái tử gia này, không biết đang nghĩ thế nào nữa! Biết rõ mình là miếng thịt Đường Tăng mà còn đi lại lung tung, đùa giỡn với bọn yêu ma quỷ quái! - Cô gần như nổi cáu.

Diệp Nhất lại mất tích, nếu Tô Ngu biết thì sẽ lo lắng đến mức nào! Đúng là chỉ biết lo chơi bời cho sướng bản thân mình, không quan tâm gì đến cảm

nhận của những người xung quanh!

Ôn Nhan Khanh vỗ vỗ vào tay cô:

- Anh xin lỗi

- Gì cơ? - Diệp Nhất mất tích đâu phải lỗi của anh ấy.

- Anh vốn định ở lại đây sắp xếp mọi thứ cho thật ổn thỏa để

Tô Hòa vội lắc đầu, nói:

- Công việc ở đây không có gì gấp gáp, em về thành phố B cùng anh. Cứu người như cứu hỏa!

- Em ở lại đây thêm mấy ngày nữa đi, đằng nào cũng đã xin nghỉ rồi.

- Nhưng

- Nghe lời anh đi, bà ngoại và bác đã lâu lắm rồi không gặp em - Giọng nói của Ôn Nhan Khanh thậm chí còn dịu dàng hơn cả thường ngày, nhưng Tô Hòa phát hiện ra rằng, đối với cô, những lời dịu dàng như thế này còn có sức nặng hơn nhiều. Cô không thể không nghe theo, đành chỉ còn biết gật đầu.

- Vậy anh về đây, em giải thích với bà và bác hộ anh nhé! - Ôn Nhan Khanh nói rồi vội lấy áo khoác treo trên giá.

Tô Hòa chợt thấy trong lòng rất căng thẳng, bất giác đưa tay ra nắm lấy tay áo của Ôn Nhan Khanh.

Ôn Nhan Khanh ngoái đầu lại, hơi có chút ngạc nhiên nhưng rồi lập tức trở về trạng thái bình thường.

Cô bỗng thấy vô cùng bối rối.

Sao trong lòng bỗng thấy như có lớp lớp con sóng cuộn dâng lên? Sao

sống mũi bỗng cay cay một cách lạ lùng thế này? Bàn tay nắm chặt không nổi

rời thế này là sao? Là sao? Là sao?

Cô vội rút tay lại, ai ngờ vừa buông khỏi tay áo Ôn Nhan Khanh thì đã bị anh nắm lấy, rồi tiện đà đẩy một cái khiến lưng cô tựa sát vào tường, cùng lúc

đó anh ôm lấy đầu cô rồi cúi xuống hôn. Tô Hòa liên tục giãy giụa:

- Này, này, mọi người nhìn thấy, nhìn

Này anh, đừng nên ở đây mà! Bà ngoại và mẹ đều trong nhà đấy! Cô đưa

mặt nhìn một lượt, cả bà ngoại ở phòng khách và mẹ ở trong phòng ngủ đều như đã có hẹn từ trước cùng lúc quay mặt đi, làm như không nhìn thấy gì.

“Không phải như vậy chứ?” - Cô thầm kêu lên trong lòng.

Ôn Nhan Khanh hôn cô rất sâu, vừa gấp gáp, lại vừa rất dịu dàng.

Đây là nụ hôn chỉ có ở những người yêu nhau.

Nhưng đây cũng là nụ hôn đọng đầy tình cảm sâu nặng, bắt nguồn từ sự xa cách.

Dần dần, tất cả mọi suy nghĩ rối loạn trong đầu đều tiêu tan, chỉ còn lại bờ môi của anh, hơi thở của anh, vòng tay của anh, sức nóng của anh. Những

thứ đó bao trùm khắp cơ thể cô, rồi xa dần xa dần

Tô Hòa mơ mơ màng màng mở mắt ra, trông thấy Ôn Nhan Khanh đứng

cách mình khoảng chừng nửa thước và đang nhìn mình, khe khẽ thở gấp.

Thì ra không phải chỉ có một mình cô đang yêu say đắm.

- Anh đi đây! - Ôn Nhan Khanh đã kìm nén được tâm trạng rối bời, lấy lại dáng vẻ bình thường - Gọi điện cho anh nhé.

- Cái đó - Tô Hòa đỏ mặt, nũng nịu bảo - Anh phải cẩn thận đấy. Em em em không muốn chưa tổ chức lễ cưới đã trở thành quả phụ đâu.

Ôn Nhan Khanh phì cười, véo mũi cô:

- Em nghĩ mình đang xem phim gangster đấy à?

Tô Hòa ôm mũi lầu bầu:

- Người ta quan tâm đến anh đấy chứ! Có trời mới biết lần này bọn bắt cóc có dễ dàng để bị tìm thấy như lần trước hay không, anh xen vào đó nhờ xảy ra

chuyện gì thì làm thế nào?

- Sẽ không có chuyện gì đâu.

- Hừm, những nam diễn viên chính gặp phải bi kịch cũng đều nói như vậy đấy.

- Thật sự sẽ không có chuyện gì mà - Ánh mắt Ôn Nhan Khanh rực sáng, ngoài sự trấn tĩnh còn có một thứ gì đó sâu xa hơn nữa - Sự việc xảy ra lần này anh ít nhiều cũng đã có tính toán trước rồi.

- Anh nói gì cơ?

Như thế là có ý gì? Trong lúc cô còn đang nghi hoặc thì Ôn Nhan Khanh đã tiến sát lại hôn lên trán cô, sau đó quay người đi thẳng, không ngoái đầu lại. Tô Hòa nhìn theo bóng anh nhanh chóng mất hút ở góc cầu thang.

- Còn nhìn gì nữa? Nhìn nữa sẽ biến thành hòn vọng phu đấy.

Bà Đồng Tiểu Thanh bước đến giỗu cột, trong lòng nghĩ rằng nhất định cô con gái tính khí thẳng băng này sẽ nhảy dựng lên bắt bẻ lại, không ngờ Tô

Hòa chỉ lặng lẽ ngoái lại nhìn mẹ mà không nói lời nào, sau đó ủ rũ vào nhà.

Thôi xong.

Bà Đồng Tiểu Thanh hoàn toàn thừa nhận - Lần này con gái bà đã thật sự rơi vào vòng tình ái mất rồi.

Ở thành phố B, vào khoảng hai giờ chiều, cuối cùng trời cũng đã mưa.

Tô Ngu ngồi trên bậc thềm của ngôi nhà sơn trắng nhìn ra màn mưa bên ngoài. Cô đã rất đói, nhưng chủ nhân ngôi nhà vẫn chưa về.

Hạ Ly đi đâu vậy nhỉ?

Đi vội vã thế, chẳng lẽ đến thời gian viết mấy chữ để lại cho cô mà cũng không có hay sao?

Lúc này, có lẽ mình nên về nhà, đợi lúc anh ấy chủ động liên lạc rồi tính sau vậy? Dù sao thì cứ ngồi đợi một cách ngốc nghếch thế này cũng không phải là

biện pháp tốt.

Vừa nghĩ đến đây, Tô Ngu liền đứng dậy đi vào phòng làm việc của Hạ Ly, chuẩn bị viết lời nhắn để lại cho anh ta.

Phòng làm việc tối om.

Cô bật tắt cả bóng đèn ngoài hành lang, nhờ vào luồng ánh sáng này để đi

vào bên trong, nhưng lại không thể nào tìm được công tắc của chiếc đèn bàn. Hôm qua Hạ Ly bấm vào chỗ nào nhỉ? Cô lần mò sờ khắp xung quanh chiếc đèn bàn làm việc chật hẹp, khó khăn lắm mới tìm thấy một đường dây điện ở bên cạnh bàn, tiện đà kéo thì va phải một loạt thứ gì đó. Cô sợ hết hồn, không kịp tránh mà ngồi bệt ngay xuống nền nhà. Một số thứ trong đó va vào người cô, rất may là va không mạnh lắm nên cũng không đau lắm.

Trong lúc cấp bách, cô tìm thấy chiếc điện thoại trong túi, rồi khởi động màn hình hiển thị, nhờ vào ánh sáng từ đó phát ra mà cô đã tìm thấy vật vừa nãy va vào người mình, đó là một số bức ảnh cỡ bảy tấc. Các bức ảnh đều chụp chung một người, cùng một khuôn mặt, chỉ khác nhau ở tư thế nằm hoặc,

ngồi

Điện thoại của Tô Ngu chính vì thế mà rơi xuống đất, vài giây sau màn hình tắt ngấm.

Toàn bộ phòng làm việc lại chìm trong bóng tối đen đặc.

Gió gào thét bên ngoài cửa sổ, những giọt nước mưa quất vào cửa kính.

Nhưng Tô Ngu không nghe thấy gì cả, cô chỉ có thể nhìn rèm cửa bị ánh sáng chiếu vào biến thành màu xám trắng, sau đó xuất hiện cái bóng lắc lư trông giống như con mạnh thú đang nhe nanh giơ vuốt, có thể xông vào nuốt chửng con người bất cứ lúc nào.

Cánh cửa mở rộng cũng bị gió thổi lắc qua lắc lại. Trong cơn cuồng phong

như thế, Tô Ngu ngửi thấy mùi hương quen thuộc

Hoa quế.

Hoa quế rất thơm.

Nhưng hoa quế cũng dự báo điềm chẳng lành.

Tô Ngu cắn chặt môi, rồi bỗng nhiên như nổi điên vớ lấy tất cả các bức ảnh

và điện thoại ở dưới nền nhà lên, ôm vào trước ngực, xông ra ngoài. Trong lúc như thế, cô vô tình đâm sầm vào một người ở trên hành lang khiến cô đau đớn ngã lăn ra, những tấm ảnh ôm trước ngực rơi đầy mặt đất.

Từng tấm, từng tấm, đều là ảnh Diệp Nhất.

Diệp Nhất bị chụp bao tải chỉ để lộ phần đầu ra ngoài, Diệp Nhất đã được

bỏ bao tải ra nhưng đang hôn mê nằm dưới đất, Diệp Nhất bị trời giạt cánh khuấy một mình ở trong nhà kho trống rỗng. Rất nhiều rất nhiều hình ảnh Diệp Nhất xếp thành một hình cánh cung lớn trên mặt đất,

trông giống như một cái miệng đang mấp máy kêu cứu, nói với cô: “Cứu mình với! Đau quá! Cứu mình với! Tiểu Ngu, cứu mình!”.

Tô Ngu cất tiếng kêu. Rõ ràng cô không nghe thấy gì, nhưng sao tiếng kêu cứu kia cứ xuyên thẳng vào tận trong óc cô, nhọn như kim, sắc như dao thế

này!

Cô đưa tay lên ôm tai theo phản xạ. Người bị cô va phải lặng lẽ ngồi yên chỗ cũ, ánh mắt lướt một lượt qua những tấm ảnh nằm trên đất, cuối cùng dừng lại trên người cô, thần sắc vẫn bình tĩnh, dường như không có bất kì thay đổi gì.

Nhưng chính sự bình tĩnh như vậy lại càng khiến người ta sợ hãi.

Tô Ngu chống tay, cố gắng đứng dậy nhưng hai chân lại giống như không

còn là của mình, vừa đứng lên được nửa chừng đã lại ngã xuống, càng cố gắng đứng lên thì lại càng thảm hại. Cô chỉ có thể vừa nhìn chằm chằm vào đối phương vừa loạng choạng lùi lại phía sau.

Người kia cười vẻ bình tĩnh, cất tiếng:

- Cô sợ à?

Trong cổ họng Tô Ngu phát ra những tiếng lục cục và giọng nói run rẩy

không thành tiếng:

- Là là anh

- Cái gì?

- Lần trước bắt bắt cóc Diệp Nhất là là anh

Nước mắt cô chọt rưng rưng. Mặc dù có rất nhiều điều không thể tin được, nhưng ở thời điểm này, chân tướng đã bày ra trước mắt, một câu hỏi từ trước đến giờ nghĩ mãi không ra cuối cùng cũng có câu trả lời trong con mắt trong suốt như gương của người này.

- Vì sao? Là anh? Vì sao? - Tô Ngu khóc nức nở.

Vì sao phải là Hạ Ly?

Vì sao? Vì sao? Vì sao?

Vì sao lại là Hạ Ly, một người cô tin tưởng, ngưỡng mộ, kính trọng như vậy?

Người ngồi trước mặt cô kia, đích thực là Hạ Ly.

Hạ Ly nhìn vẻ sợ hãi kinh hoàng và khuôn mặt đầy nước mắt của cô, bằng một cái nhìn vô cùng lạnh lùng.

Tô Ngu cứ thế lùi lại, lùi lại, đầu cô bỗng nhiên đập vào tường đau điếng khiến toàn thân co rúm lại. Hạ Ly theo phản xạ tự nhiên hơi cử động, định tiến

đến nhưng Tô Ngu ra sức xua tay, nói bằng giọng khản đặc:

- Không được đến đây! Anh đừng đến!

Hạ Ly bèn dừng lại.

Tô Ngu dựa sát vào tường, run rẩy nhặt chiếc điện thoại ở gần cô nhất.

Làm thế nào bây giờ? Cô phải làm gì bây giờ? Nếu gọi được điện thoại thì tốt, nếu có thể báo cho Diệp Nhất biết bí mật cô phát hiện được cũng tốt. Nhưng Hạ Ly đang ở đây, anh ta nhất định không bao giờ để lộ bí mật này.

Làm thế nào, làm thế nào, làm thế nào?

Đúng lúc này điện thoại của cô rung lên. Cô đột nhiên mở tròn mắt, bất ngờ trông thấy trên màn hình hiện lên dòng chữ “Diệp Nhất đang gọi”!

Diệp Nhất gọi điện thoại cho cô?!

Cô vội ngẩng lên nhìn Hạ Ly, sợ rằng anh ta cũng trông thấy điện thoại của mình đang rung nhưng cuối cùng lại thấy anh ta đang cười, nét mặt có chút thương hại pha lẫn mỉa mai, chậm rãi bảo:

- Thật đáng thương

- Cái, gì?

- Người bị điếc không nghe thấy gì quả thật rất đáng thương. Không nghe nổi điện thoại - Theo phản xạ Tô Ngu định giấu điện thoại đi, nhưng Hạ Ly không có bất kì động tác nào để ngăn cô lại mà vẫn thản nhiên ngồi trên xe lăn, sau đó nói tiếp - Và cũng không biết rằng, thực ra trong căn phòng này còn có một chiếc điện thoại khác cũng đang kêu.

Sau đó cô chằm chằm nhìn anh ta từ từ rút tay vào túi lấy ra một chiếc điện thoại.

Cùng kiểu cách.

Cùng màu sắc.

Giống hệt chiếc điện thoại Tô Ngu đang cầm trên tay.

Lòng cô đột nhiên lắng xuống, mắt mở to thẫn thờ nhìn chiếc điện thoại

19. Chương 19

Nguồn gốc của uất ức, sự giao dịch ngang giá: trao âm thanh, có thể đổi lấy được đôi chân bước đi và vẻ đẹp của sự tàn phế.

Là hoang tưởng của ai, khiến chúng ta ngay từ thời xa xưa đã không có tương lai?

Không có linh hồn bất diệt và sự sống vĩnh hằng, người ta đều nói số phận con người là do thần thánh định đoạt.

Vậy thì, đó chính là lựa chọn của các người, đã tạo ra một thứ cuồng điên nhất - Ma quỷ!

Lúc Ôn Nhan Khanh đến thành phố B đã là ba giờ chiều, vừa xuống khỏi máy bay liền có một đồng trợ thủ vây quanh. Anh cởi áo khoác ngoài đưa cho một người, đồng thời nhận lấy tài liệu, vừa lật xem vừa hỏi:

- Đã liên hệ được chưa?

- Dạ, đã liên hệ với cảnh sát Ngô, hiện ông ta đang đợi. Chỉ cần chúng ta đến nơi là đội cảnh sát đặc nhiệm sẽ lập tức hành động.

- Chắc chắn là ở chỗ Hạ Ly chứ?

- Vâng. Nửa giờ trước Hạ Ly đích thân gọi điện thoại cho ông Quý. Hiện ông

Quý đã lên máy bay rồi.

Ôn Nhan Khanh chau mày, nói:

- Đợi ông ấy đến đây thì trời cũng đã tối rồi. Chúng ta hãy cứ đi trước, báo

cảnh sát tạm thời không nên có bất kì hành động nào, hãy tìm hiểu rõ tình hình trước rồi tính sau. Dù sao thì Hạ Ly cũng chỉ là một kẻ tàn tật, khả năng đe dọa và sử dụng bạo lực không lớn lắm.

Các trợ thủ dạ ran một tiếng “vâng”. Một chiếc xe RV chạy đến. Ôn Nhan

Khanh lên xe, bảo tài xế:

- Đến nhà Hạ Ly.

Xe chạy hai mươi phút thì đến con ngõ lát đá xanh. Đã có hơn mười cảnh sát đang mai phục bên ngoài cánh cổng màu đỏ sẫm sàng đợi lệnh.

Ôn Nhan Khanh xuống xe, ngược mắt nhìn hai chiếc đèn lồng trắng treo trên cổng, lạnh lùng hừ một tiếng:

- Quỷ dữ đi đêm, không lẽ cậu ta tự khoe mình là một con quỷ xảo quyệt hay sao?

Một viên sỹ quan hốt hải chạy đến chào:

- Chào anh Ôn! - Đó chính là cảnh sát Ngô đã phụ trách vụ Diệp Nhất bị bắt cóc lần trước.

- Tình hình bên trong thế nào rồi?

- Xin mời đi theo tôi.

Cảnh sát Ngô dẫn Ôn Nhan Khanh vào một chiếc xe tải, trong thùng xe các

cảnh sát đặc nhiệm đang vây quanh mấy tính bàn tán xôn xao, khi thấy họ bước vào liền dẫn ra nhường chỗ.

Ôn Nhan Khanh bước lên trước, trên màn hình máy tính hiện lên một ngôi nhà nhỏ màu trắng, ở phía chính nam ngôi nhà có một chiếc cửa sổ nhỏ - đây cũng là chiếc cửa sổ duy nhất không kéo rèm.

Một người ngồi bên cạnh cửa sổ, khi phóng to lên nhìn rõ đó là Hạ Ly.

- Phóng to nữa lên! - Ôn Nhan Khanh nói.

Thế là nhân viên điều khiển tiếp tục điều chỉnh tiêu cự ống kính, nhưng trong nhà chỉ toàn một màu đen, không trông thấy gì cả.

Cảnh sát Ngô chuyển một chiếc máy tính khác đến:

- Xem cái này đi. Hiện thị bằng cảm ứng hồng ngoại, ngoài Hạ Ly và Diệp Nhất ra còn một người thứ ba cũng đang ở đó.

Chiếc máy tính hiển thị trong ngôi nhà có ba nguồn nhiệt, một người ngồi trên ghế, không cần nói cũng biết là Hạ Ly. Cách Hạ Ly khoảng ba mét còn có hai người khác, trong đó một người rất thấp bé. Ôn Nhan Khanh “à” lên một

tiếng. Cảnh sát Ngô cảnh giác hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Ôn Nhan Khanh giơ tay lên ấn trán, suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu là

- Nếu Tô Hòa biết em gái cô cũng ở trong đó thì chắc chắn sẽ phát điên lên mất.

Sao Tô Ngu cũng ở trong đó vậy? Bất luận thế nào thì việc cô bé có mặt ở trong đó cũng khiến việc giải cứu khó khăn hơn rất nhiều.

- Có thể đột phá vào trong không? - Ôn Nhan Khanh hỏi.

- Hoàn toàn không vấn đề gì. Xem ra đối phương chỉ có một người, hơn nữa

lại ở cách con tin một đoạn. Cho chúng tôi ba mươi giây là cảnh sát đặc nhiệm sẽ lặng lẽ đột nhập được vào bên trong.

- Vậy các ông còn đợi gì nữa?

Cảnh sát Ngô lộ vẻ khó xử, quay ra gọi một người lại. Ôn Nhan Khanh nhìn sang, là đội trưởng đội vệ sĩ của Diệp Nhất.

- Chào anh Ôn! - Anh ta lễ phép chào.

Ôn Nhan Khanh nghiêm mặt nói:

- Có chuyện gì thế?

- Thưa anh Ôn, chuyện là thế này. Tôi nhận được tin nhắn của cậu Diệp Nhất - anh ta vừa nói vừa giơ điện thoại ra.

Tin nhắn chỉ có một dòng, được gửi đến mười phút trước:

“A Thuấn, tôi tạm thời không sao, đừng vội vào cứu tôi. Diệp Nhất”.

Số điện thoại không phải là của Diệp Nhất, nhưng dựa vào trí nhớ tốt của mình, Ôn Nhan Khanh nhớ rõ đó là số điện thoại của Tô Ngu.

- Chắc chắn Diệp Nhất gửi chứ?

- A Thuấn là tên mẹ của tôi, tôi nghĩ người khác không biết được tên này đâu.

Ôn Nhan Khanh trả lại điện thoại cho anh ta, đôi lông mày đẹp nhú vào nhau, xem ra... Diệp Nhất cũng đã ngầm phát hiện ra chân tướng rồi... Không,

phải nói Diệp Nhất đang tìm cách tiếp cận chân tướng!

Lại một tia chớp xóa tan mây đen, rèm cửa sổ rung động, ánh sáng đục đưa.

Hạ Ly cuối cùng cũng vượt thẳng người dậy. Điều khiến cho Tô Ngu bất ngờ là trên khuôn mặt gầy đét nhợt nhạt của anh ta không hề có vết nước

mắt, như thế cũng có nghĩa là vừa rồi anh ta thực ra đã không khóc ư?

Có điều đôi mắt của anh ta trông còn đau buồn hơn khóc rất nhiều.

Tô Ngu cảm thấy cánh tay đang tì sát vào mình đang cử động, vì thế cô

quay lại nhìn, Diệp Nhất đang ngồi thẳng người lên, hướng về phía Hạ Ly:

- Sao anh tìm được em vậy? Lần này không tính, nhưng lần trước làm sao anh biết được em là con trai của nhà họ Quý? Để bảo vệ em, thân phận của em chưa bao giờ được tiết lộ cả, ngay cả việc đến trường S.S cũng là đột nhiên em nghĩ ra, cho dù anh có là nhà thiết kế của tập đoàn Quý Thị đi nữa, thì cũng không thể biết được em đến thành phố B, càng không thể biết được thân phận của em.

Đúng rồi, ngay từ đầu Diệp Nhất đã mang dáng vẻ như vậy, làm sao Hạ Ly có thể biết được cậu ta là con trai của Quý Doãn Tiên? Tô Ngu vội vàng quay sang nhìn Hạ Ly xem có câu trả lời gì không. Còn Hạ Ly sau một hồi do dự mới

nói:

- Là nhờ đoạn quảng cáo chiếc nhẫn kim cương đó.

Trong lòng Tô Ngu thấy sững sốt, quay sang Diệp Nhất:

- Người trong đoạn quảng cáo đó, đúng là, cậu à?

Diệp Nhất lắc đầu:

- Không phải.

- Thế là ai?

Diệp Nhất nháy mắt với cô:

- Đó là lấy mình làm hình mẫu, dùng máy tính vẽ ra hình ảnh 3D, hay nói

một cách chính xác hơn là lấy dáng vẻ của mình làm nền tảng, kết hợp với đặc điểm của anh trai mình hồi nhỏ, mô phỏng vẽ thành nhân vật ấy. Nếu năm đó anh mình không bị ốm chết thì bây giờ cũng giống như vậy. Mọi người đều bảo hai anh em mình rất giống nhau.

Tô Ngu hoàn toàn sững sốt. Hóa ra người thiếu niên đẹp trai lồng lộng kia lại không phải là người thật ư? Chẳng trách chị cô và các đồng nghiệp của chị tìm mãi mà không thấy. Máy tính bây giờ lợi hại thật... Diệp Nhất quay sang

Hạ Ly, hỏi:

- Xem xong quảng cáo đó là anh liền nghĩ đến em à?

- Tôi không nhận ra đó là do máy tính tạo thành nên cho rằng đó là cậu.

Trong khi cả nước đều đi tìm chiếc nhẫn Thần hộ mệnh ấy, thì thám tử tư do tôi thuê về cũng đang tìm cậu. Có điều tôi khoan vùng phạm vi thành phố F - quê hương của họ Diệp.

- Anh đúng là đã phải sáng nhớ chiều mong, lao tâm khổ tứ rất nhiều vì em rồi... - Diệp Nhất thở dài, sau đó lại cười một cách tinh nghịch - Bây giờ em

đã ở ngay trước mặt rồi, anh không làm gì sao?

Tô Ngu mở tròn mắt, ở đâu lại có kiểu con tin chủ động đòi bị ngược đãi

như thế này chứ? Nguy hiểm lắm Diệp Nhất ạ!

Hạ Ly lặng lẽ nhìn Diệp Nhất trong vài giây, Tô Ngu ở bên cạnh cũng căng thẳng đến nỗi lòng bàn tay vã mồ hôi, nhưng cuối cùng anh ta lại liếc mắt đi

chỗ khác, lạnh lùng nói một tiếng:

- Không.

Bây giờ cô mới cảm thấy yên tâm.

Tiếp theo... nên hỏi gì nhỉ? Cô dùng ánh mắt hỏi Diệp Nhất, cậu ta trả lời

không thành tiếng “mẹ anh ta”. Cô gật đầu, quay sang hỏi Hạ Ly:

- Bởi vì, bác Hạ qua đời, nên anh, bắt cóc, Diệp Nhất à?

Hạ Ly dăm dăm nhìn ra ngoài, vẻ mặt không hề có chút thay đổi, cũng

không biết là có nghe cô nói không.

Cô hít một hơi thật sâu, hỏi lại một lần nữa:

- Có phải, bác Hạ, quen, ông Quý không?

Ánh mắt Hạ Ly thoáng một chút hoảng hốt.

Nắm được mấu chốt vấn đề rồi! Cô không cầm lòng được, hai tay nắm chặt,

bởi vì quá căng thẳng nên hơi run lên. Nhưng nhờ có Diệp Nhất luôn ở bên cạnh nhìn cô cổ vũ, nên mặc dù căng thẳng cô cũng không hề cảm thấy sợ hãi. Không những không sợ hãi, mà màn sương mù che phủ mờ mịt làm cô lúng túng khó xử lúc trước cũng dần tan đi.

Cô đã biết mình cần phải làm gì rồi.

Tô Ngu nhìn chằm chằm vào Hạ Ly, cố gắng nói rành rọt từng tiếng:

- Việc bác Hạ, qua đời, có liên quan, tới ông Quý không?

Hạ Ly cười khinh bỉ. Tô Ngu tiếp tục đoán:

- Có người, bảo rằng anh, có quan hệ với, mẹ của, thầy giáo Ôn, có đúng không?

- Em đừng dò đoán nữa - Hạ Ly ngắt lời cô, trong mắt toát lên vẻ mệt mỏi

thì có lẽ đúng hơn là đau buồn - Em đoán không ra sự thật đâu, mãi mãi không bao giờ đoán được đâu.

Cách này không xong rồi. Ánh mắt của Diệp Nhất nói lên điều đó.

Trán Tô Ngu lấm tấm mồ hôi. Không... không thể tiếp tục thăm dò nữa...

Đối mặt với Hạ Ly, thực ra... thăm dò cũng không có tác dụng gì.

Cô chợt nhớ đến lời mẹ dạy: "Phải đối xử chân thành với người khác, thì người khác mới đối xử chân thành lại với mình.

Con yêu à, khi con muốn nghe những lời thật lòng từ người khác thì trước tiên chính con phải nói ra những lời chân thành với họ".

Cô liếm đôi môi khô ráp, nói tiếp:

- Học... trưởng.

Ánh mắt Hạ Ly bình thản lướt qua cô, cũng giống như rất nhiều lần trước

đây, yên lặng nhìn cô, khiến người ta không thể nhận ra gương mặt trầm tĩnh và cái nhìn điềm tĩnh kia thực ra là bắt nguồn từ sự chia ly hay là từ sự chột dạ.

- Học trưởng, đây là, chiếc vòng tay, anh tặng em, trong lần gặp đầu tiên, anh còn nhớ không? - Cô tháo chiếc vòng Thiên sứ ra khỏi cổ tay, đặt nằm yên trong lòng bàn tay - Anh, bảo em, đừng khóc,.. Kể từ lúc đó, em đã khẳng định rằng, anh là, thần tượng, trong suốt cuộc đời này. Bởi vì anh, không những, tài năng hơn người, mà, điều, càng quan trọng hơn, là anh, có một trái tim, đôn hậu. Chỉ, những người, có tấm lòng, mới thiết kế, ra được, những món trang sức, đẹp đẽ nhất. Em, tin chắc về, điều này.

Hạ Ly nhìn chiếc vòng trên tay cô, nhìn rất lâu, sau đó mới nói một câu như

mơ ngủ:

- Vì thế mới bảo... em không hiểu anh... không bao giờ hiểu được...

Tô Ngu thấy trong lòng nhói đau, cô run rẩy nắm chặt Thiên sứ trong tay,

sau đó hít một hơi thật sâu, nói:

- Tự thú đi, học trưởng!

Con người của Hạ Ly co lại.

- Bây giờ, tự thú, vẫn còn kịp! Nhân lúc, ông Quý, còn chưa đến, thả Diệp

Nhất ra, em đảm bảo, sẽ không nói, cho ai biết, coi như, chưa hề có, chuyện gì xảy ra! Anh,, vẫn là, nhà thiết kế, giỏi nhất của S.S, anh, còn có, sự nghiệp, anh, còn có thể, tiếp tục là, chính anh...

- Chính anh ư? - Hạ Ly khẽ vận lại, nhưng lại khiến cho Tô Ngu run rẩy trong lòng. Anh ta lắc đầu, sau đó khẽ cười, trong nụ cười đó có cái gì đó ngưng đọng lại, rồi trở nên giá băng - Đừng tự cho là mình đúng

nữa. Em cho rằng anh tặng chiếc vòng tay, đồng thời nhận em làm người phụ việc ình là đã thành bạn của anh rồi hay sao? Em lấy tư cách gì mà đến đây khuyên bảo anh? Một kẻ điếc như em.

Mặt Tô Ngu tái nhợt không còn giọt máu, cô không nghe nhầm chứ, đúng

là Hạ Ly nói... kẻ điếc chứ?

Hạ Ly nhắm mắt, nhắc lại một cách độc ác:

- Không sai, anh nói là kẻ điếc. Kẻ điếc. Nhìn rõ chưa?

- Này này này, ông anh, thế này thì quá lắm rồi đấy... - Diệp Nhất không

nhịn được nói chen vào.

- Câm miệng! - Hạ Ly cầm ba-toong chìa vào cậu ta ấn một cái, chỉ thấy vang lên một tiếng “pằng”, bức tường sau lưng Diệp Nhất thủng một lỗ.

Sắc mặt Tô Ngu đột nhiên thay đổi - Tuy không để ý Diệp Nhất đã nói câu gì chọc tức Hạ Ly, nhưng chiếc ba-toong này của anh ta là một khẩu súng!

Anh ta thật sự đã nổ súng vào Diệp Nhất!

- Hồng rồi, nổ súng rồi! - Cảnh sát trong xe giám sát ở bên ngoài tường

bao kêu lên, sau đó mọi người đều quây lại.

Ôn Nhan Khanh nhìn vào hình ảnh Hạ Ly vừa thể hiện tư thế nâng súng trên màn hình hồng ngoại, sau khi chửi thề một tiếng “shit”, liền quay sang

bảo đội trưởng đội vệ sĩ:

- Nhấn tin cho Diệp Nhất bảo nó bớt gây gỗ đi một chút, đừng kích động

cái thằng biến thái đó!

- Vâng vâng vâng...

Đội trưởng vội lấy điện thoại, khi soạn tin nhắn ngón tay vẫn run rẩy. Ôn

Nhan Khanh dặn dò cảnh sát đặc nhiệm:

- Phải hết sức chú ý, nếu có chiều hướng hắn sẽ nổ phát súng thứ hai thì phải lập tức xông vào, không được do dự.

- Vâng, thưa anh Ôn.

Trong ngôi nhà sơn trắng...

Cái miệng há to của Diệp Nhất từ từ ngậm lại, sau đó cậu thể hiện thái độ

rằng “tôi rất ngoan, tôi hợp tác”, rồi ngồi với một tư thế hết sức ngay ngắn.

Còn Tô Ngu nước mắt lưng tròng. Một chút hi vọng về sự may mắn trong cô cũng đã bị phát súng này bắn nát rồi.

Hạ Ly... là một kẻ giết người.

Tại sao cô không chịu tin điều này chứ?

Lần trước Diệp Nhất bị bắt cóc, nếu như cô không kịp thời nghĩ đến tòa nhà

Thiên Giới thì có đến chín mươi phần trăm cậu ta đã chết ở trong cái kho đó rồi. Như thế cũng có nghĩa là không phải Hạ Ly vẫn còn có chút ít lòng nhân từ mà là do xảy ra chuyện ngoài dự kiến nên kế hoạch của anh ta không thành mà thôi.

Nhưng lần này... anh ta đang tiếp tục thực hiện kế hoạch điên cuồng đó,

hơn nữa còn không hề có chút tình nghĩa nào.

Tô Ngu ôm mặt. Cô từng rất nhiều lần khóc trước con người này, nhưng chỉ duy nhất lần này cô không muốn anh ta trông thấy dáng vẻ đau khổ của mình.

Những giọt nước mắt ào ạt tuôn trào kia giống như đang chế giễu vẻ ngây thơ khờ khạo của cô, chảy xuống bóng râm trên gò má, rồi lại thấm vào lòng bàn tay lạnh cóng.

Diệp Nhất lấy chân khẽ chạm vào cô. Nhìn qua kẽ tay, cô lơ mơ thấy cậu ta đang bảo: Đừng khóc nữa.

Rõ ràng người đang gặp nguy hiểm nhất là cậu ấy, vậy mà cậu ấy luôn là người an ủi cô.

Còn cô, chỉ biết khóc.

Cô chẳng giúp được gì cho cậu ấy cả.

Nhận ra thực tế này, Tô Ngu đột nhiên ngẩng đầu lên, đưa bàn tay đang

cầm Thiên sứ về phía Hạ Ly:

- Em, không cần, quà, của anh nữa! Trả lại, anh này! Dối trá! Dối trá!

Thiên sứ trong bàn tay bé nhỏ của cô lơ mơ phát sáng.

Trong nháy mắt cô nhớ lại buổi đầu gặp nhau.

Lúc mới gặp nhau, cô đã khóc, và anh đã đến an ủi cô.

Người con trai rất dịu dàng ấy đã dùng những lời đẹp đẽ nhất thế gian

cùng với món quà quý giá để khuyên giải, an ủi một cô gái đừng khóc nữa.

Nhưng hôm nay, câu “Đừng khóc nữa” đã trở thành một lời nói dối, soi chiếu sự thật một cách trần trụi.

Hạ Ly, Hạ Ly, Hạ Ly...

Đã thay đổi rồi, là anh, hay là em?

Hạ Ly lặng thinh nhìn chiếc vòng đeo tay đó hết như đang nhìn một thứ gì

chưa hề quen, và vẫn giữ vẻ bình thản như trước.

Thái độ này - trước đây từng được Tô Ngu cho là thanh cao, trang nhã như tiên giáng trần, giờ phút này dường như đã hoàn toàn biến thành vẻ lạnh lùng đến tột độ, vì thế cô loạng choạng đứng lên.

Hai chân cô vì đã lâu lắm rồi không cử động nên tê dại, cần phải thả lỏng một lát thì mới có thể linh hoạt trở lại được. Cô cứ thế run rẩy đứng lên, mắt

chằm chằm nhìn vào Hạ Ly, vừa tiếp tục giơ Thiên sứ ra vừa nói:

- Không sai, em là, một con diêm, vừa mới sinh ra, đã không nghe thấy gì rồi. Nhưng em, không tự ti, bởi vì, em, không thua kém, người khác. Anh đừng hòng, dùng những lời này, mà, nhục mạ em. Em cảm thấy, anh thật, đáng thương! Anh là kẻ tự ti, đáng xấu hổ, nên đập đầu, chết đi cho rồi! Hạ Ly, là

anh đấy!

Hạ Ly quả nhiên bị kích động, lông mi lông mày dựng lên, hỏi một câu như

thể không tin vào tai mình:

- Cái gì?

- Cho dù, xuất phát từ nguyên nhân gì, lí do gì, thì việc, tìm ông Quý trả

thù, cũng chỉ là, chuyện riêng, giữa anh và ông ấy, có việc gì, thì đi tìm ông ấy chứ, bắt con ông ấy, để làm gì? Ô, đúng rồi, anh là kẻ tàn phế, chân, không đi được, vì thế, ngay cả đối đầu, với cha người ta, cũng không làm được! Súng, đang ở, trong tay anh, hãy nhắm vào, ông Quý đi, nổ súng, vào con trai ông ấy; thì có nghĩa lí gì? Anh cho rằng, chúng tôi sẽ, sợ hãi ư? Không, chúng tôi, sẽ thương hại anh! Nhìn xem, bản thân anh thế nào, nếu trút bỏ, tài năng trời cho, cùng với, lớp vỏ bọc, bên ngoài thì, anh chẳng là, gì cả! Đôi chân anh, là khúc gỗ, nhưng, còn thảm hại hơn, cả đôi chân là, trái tim dơ bẩn, yếu đuối,

xấu xa, méo mó, của anh!

Tô Ngu càng nói càng kích động, càng nói âm lượng càng to. Bản thân cô

không hề biết rằng âm thanh mình phát ra to đến chói tai, gần như là hét lên:

- Chả trách, BLOOD, chả trách, trái tim bị hàng rào đâm toạc. Trái tim anh, đã thối nát, sa đọa rồi, vì thế, chỉ thiết kế ra được, những thứ đen tối, tanh mùi máu. Thật uổng phí cho em, đã tôn sùng anh, suốt năm năm, năm năm

như vậy!

Năm năm đó, là tất cả niềm tin của cô, là toàn bộ hi vọng của cô.

Trong giờ phút này, tất cả những thứ đó đều đã bị hiện thực nghiền nát, trở thành hư không một cách rất vô tình.

Có nuối tiếc không? Có đau buồn không? Có thể tất cả đều có, nhưng...

Không hề tuyệt vọng.

- Diệp Nhất bảo, em giống anh - Tô Ngu tiến về phía Hạ Ly một bước - San

Ni cũng nói, em giống anh - Cô lại tiến gần thêm bước nữa - Và em cũng luôn, hi vọng, mình giống anh.

Khi chỉ cách Hạ Ly một bước nữa, cô dừng lại, đứng yên, khuôn mặt nhợt nhạt, đôi mắt đen nhánh, mí mắt sững húp và cái mũi đỏ ửng vì khóc nhiều. Rõ ràng tất cả đều xinh xắn yếu đuối, nhưng lại hiện ra thật kiên định, dường như trên thế gian này không thứ gì có thể quật ngã được cô.

- Bây giờ, em biết, em không phải, là anh. Và cũng, tuyệt đối, không giống anh.

Trong mắt Hạ Ly ánh lên ánh nhìn kì lạ.

- Cùng với, đôi cánh như nhau, thứ em nhìn thấy, đó là, thiên sứ; còn thứ anh nhìn thấy, lại là, quỷ dữ.

Nói xong cô lại một lần nữa đưa Thiên sứ đang cầm trong tay ra trước mắt anh ta.

Đôi cánh nhỏ bé màu trắng bạc, rõ ràng là rất mỏng manh, nhưng nhờ có

hỗ phách bao bọc nên vừa có thể nhìn thấy rõ từng đường nét bên trong, lại vừa gây cho người ta ảo tưởng rằng nó rất chắc chắn.

Nó đã trải qua một quãng thời gian dài đằng đằng như vậy.

Nó mang theo sự dịu dàng từng có trước đây của Hạ Ly, và cả sự tỉnh ngộ của Tô Ngu ngay lúc này.

Nó tỏa sáng lấp lánh.

Biểu hiện khuôn mặt của Hạ Ly rất phức tạp, hình như anh ta đang suy

nghĩ rất nhiều, nhưng cũng dường như chẳng hề nghĩ ngợi gì cả. Anh chỉ đưa tay lên một cách chậm chạp và hơi có chút cứng ngắc, đang định nhận lấy Thiên sứ từ trong tay cô. Nhưng lúc này...

Tô Ngu lấy hết sức đẩy một cái khiến cả Hạ Ly và chiếc xe lăn đổ nhào xuống đất. Trong lúc anh ta còn đang ngạc nhiên sững sốt, định giãy giụa hồng thoát khỏi cô thì cô đã đoạt ngay lấy chiếc ba-toong từ tay anh ta rồi

nhANH chóng lùi ra sau đến bên cạnh Diệp Nhất:

- Không được cử động!

Chiếc ba-toong run run hướng vào Hạ Ly đang nằm bò trên sàn nhà.

Hành động này của Tô Ngu khiến Hạ Ly, và ngay cả Diệp Nhất cũng không

thể ngờ tới.

Cậu trân trân nhìn Tô Ngu vừa mới lùi lại bên cạnh mình, trong khi miệng vẫn còn đang há ra thở hổn hển, khuôn mặt thể hiện một vẻ rất khó tả.

Cậu... rất hiểu Tô Ngu.

Chính vì đã rất hiểu nên mới càng cảm thấy bất ngờ.

Tô Ngu là một cô gái có tính cách dịu dàng, cũng có nghĩa là nhìn bề ngoài thì cô không hề có bất kì khả năng sát thương nào, chưa bao giờ chủ động tấn công người khác. Khi bị người khác làm tổn thương, cô cũng chỉ biết phòng

ngự chứ không biết phản kích. Lại thêm tai không nghe thấy gì nên phản ứng của cô luôn chậm hơn người bình thường, nhìn thì có cảm giác cô rất máy móc, không có chút gì là linh hoạt.

Nhưng chính Tô Ngu ngỡ ngàng, nho nhã, dịu dàng và mềm yếu này lại cướp được khẩu súng từ tay Hạ Ly.

Nhớ lại lúc trước, khi cô từng bước tiến lại gần Hạ Ly, chẳng lẽ ngay từ thời điểm đó, cô đã xác định quyết tâm cướp súng của anh ta rồi?

Hạ Ly nằm dưới nền nhà đang định bò lên.

Tô Ngu vội chỉ ba-toong vào anh ta, hét lên:

- Không được, cử động!

Hạ Ly nửa nằm nửa ngồi, chiếc xe lăn đè lên chân, trông có vẻ thảm hại, nhưng ánh mắt lại càng trở nên u ám, sau khi nhìn cô hồi lâu thì cười nhạt:

- Nổ súng đi.

- Cái... gì?

- Có giỏi thì bắn đi.

Nói xong, trước tiên anh ta đẩy xe lăn ra khỏi người, đặt nó đứng ngay ngắn trở lại, sau đó dùng hai tay làm điểm tựa để bò lên. Tô Ngu căng thẳng hét lên:

- Không được...

Nhưng Hạ Ly căn bản không nghe cô, tiếp tục bò lên xe lăn.

Tay Tô Ngu ngày càng run lẩy bẩy, cô suy nghĩ một hồi rồi quay sang cưỡi trói cho Diệp Nhất, khi cưỡi trói xong thì Hạ Ly cũng đã ngồi ngay ngắn trên xe lăn.

Diệp Nhất bóp cánh tay cứng đờ, đứng dậy. Tô Ngu vội kéo cậu ta lùi lại phía sau, sốt ruột bảo:

- Đi thôi, nhanh lên.

- Đợi chút đã! - Diệp Nhất đứng lại ở ngay cửa chính, quay nhìn Hạ Ly -
Mình còn có điều muốn hỏi anh ấy.

- Để lần sau hỏi đi, chạy quan trọng hơn...

Diệp Nhất nắm tay cô, bóp chặt, sau đó thả lỏng:

- Cậu ra trước đi, mình có chuyện muốn nói với anh ấy.

- Không! Diệp Nhất, không đi thì, mình cũng, không đi! - Thấy thuyết phục

Diệp Nhất không được, Tô Ngu liền cầm ba-toong đứng cạnh cậu ta, dù thế nào cô cũng vẫn phải ở cùng Diệp Nhất.

Đã nói rồi, phải cùng nhau ra trường.

Vì thế bây giờ cũng phải cùng nhau bình yên ra khỏi đây.

Diệp Nhất nhìn Tô Ngu rõ ràng là đang vô cùng sợ hãi nhưng vẫn cố chấp ở lại đó cùng cậu, một sự cảm kích bỗng chốc nhen lên, cùng với đó là một sự dịu dàng vô hạn:

- Cảm ơn.

Tô Ngu đỏ mặt, lắc đầu. Diệp Nhất vuốt tóc cô, rồi mới quay sang Hạ Ly:

- Nói thẳng nhé, thực ra anh là ai?

Tô Ngu ngẩn người - cậu ta có ý gì vậy? Hạ Ly không phải là Hạ Ly hay sao?

Ở phía bên kia căn phòng, Hạ Ly nhếch mép cười, càng cười càng dữ dội, càng cười càng hoang dại, cuối cùng toàn thân anh ta cũng lắc lư theo.

Tô Ngu rất hoang mang, hết nhìn Hạ Ly rồi lại nhìn Diệp Nhất, nhưng thái độ của Diệp Nhất lại nghiêm túc hiếm thấy:

- Anh là ai? Có quan hệ gì với tôi? Giữa mẹ anh và gia đình tôi thực ra đã xảy ra chuyện gì?

Hạ Ly vẫn tiếp tục cười. Diệp Nhất khẽ nheo mắt:

- Đã đến nước này còn không chịu nói à?

Hạ Ly dần dần thôi cười, ánh mắt từ điên cuồng chuyển sang mai mĩ, nhìn Diệp Nhất và Tô Ngu bằng cái nhìn lạnh như băng, sau đó nói:

- Đến nước nào? Cậu cho rằng các cậu đã thắng rồi hay sao? Cậu có thể bình yên vô sự ra khỏi đây được à?

Diệp Nhất hơi biến sắc.

- Thật không phải, tôi quên chưa nói rằng, để đề phòng bất trắc nên tôi đã đặt bom ở căn phòng dưới lòng đất. Bộ phận điều khiển ở ngay trên tay vịn xe lăn này - anh ta đặc ý liếc Tô Ngu một cái - Không cướp lấy cả chiếc xe lăn này là sai lầm của em, và cũng là may mắn của em đấy. Em phải lấy làm vui mừng vì lúc này đã không lỡ tay ấn phải cái nút đó.

Mặt Tô Ngu bỗng chốc cắt không còn giọt máu. Nhưng như thế vẫn chưa hết, Hạ Ly ngẩng đầu lên, nhìn ra bên ngoài nói:

- Còn anh nữa, vị khách tôn quý của tôi, đứng ở ngoài đó làm gì, vào đi. Đêm nay hoan nghênh mọi người đến dự bữa đại tiệc của tôi, ha ha, ha ha ha ha ha ha...

Một tia chớp lóe lên.

Chiếu xuống mặt đất chỗ cửa chính sáng rực.

Tô Ngu bỗng thấy một cái bóng dài và nhỏ không biết đã hất vào bên trong của tự lúc nào. Cô ngạc nhiên quay lại, liền trông thấy...

Trong sân, một người tay cầm loa, chậm rãi, ung dung, khí phách ngất trời bước tới.

Người này dáng cao gầy, mái tóc dài buộc lại bay lất phất trong gió, khi đến trước cửa còn cúi chào sạch giày lên tấm thảm cúi chào rồi mới bước vào nhà, từng động tác đều thể hiện rõ là một người rất có phép tắc, và lịch sự.

Thầy Ôn... mắt Tô Ngu nóng bừng.

Người mới đến đứng là Ôn Nhan Khanh.

Anh tiện tay ném luôn chiếc loa ở bên ngoài.

Tô Ngu đột nhiên mồ hôi đầm đìa - trước đây ai nói anh là người có giáo dục vậy?

Ôn Nhan Khanh phủi lớp bụi (thực ra không hề có) ở trên tay, sau đó mới mỉm cười với người ngồi trên xe lăn:

- Ngại quá, đã làm phiền rồi.

- Không sao, đối với những người khách quý như anh, tôi chào đón còn

chưa kịp nữa là! - Hạ Ly nói rồi lại đảo ánh mắt sang Diệp Nhất và Tô Ngu - Như vậy là người cũng đến gần đủ rồi.

Tô Ngu không nén được nữa, giơ tay ra nắm lấy tay áo Ôn Nhan Khanh:

- Thưa thầy, có bom!

Ôn Nhan Khanh quay nhìn cô, kéo cô vào cạnh mình, sau đó nói với Hạ Ly:

- Bữa tiệc của cậu có tôi và Diệp Nhất là đủ rồi. Thả cho cô bé đi đi.

Hạ Ly ung dung cười:

- Không được.

Ôn Nhan Khanh trợn mắt:

- Tại sao?

Hạ Ly trước tiên nhìn Tô Ngu một cái, sau đó quay sang Diệp Nhất:

- Diệp Nhất, cậu có thích cô ta không?

Tô Ngu giật mình, trong lúc tim cô đang đập thình thịch thì trông thấy Diệp Nhất quay sang phía mình, nói một cách rất sáng khoái:

- Có. Thích chứ!

Đôi má cô trong chốc lát đỏ bừng. Những điều dè dặt suốt bao lâu nay,

những tình cảm đã bị chôn vùi xuống rất sâu, vậy mà trong chốc lát bỗng phơi bày ra giữa ban ngày. Lúc đó, cô chỉ cảm thấy dòng máu nóng đang bốc lên trong cơ thể, khiến cô vừa tê dại vừa nóng bức, không thể nào thích ứng được, và cũng không có cách nào phản ứng lại được.

Diệp Nhất... Diệp Nhất... Cậu...

Còn Hạ Ly... Hạ Ly... Anh ta...

Vì sao một người có thể hỏi một cách thẳng thừng, còn người lại có thể trả lời một cách điềm nhiên như vậy?

Thật... quá bất ngờ.

Sự bất ngờ không có cách nào tiếp nhận được...

Giống như sự chờ đợi dai dẳng giấu kín trong sâu thẳm đáy lòng bấy lâu, nay bỗng nhiên bị chặt đứt, rơi rụng lả tả, và nhấn chìm cô xuống.

Cô lơ mơ trông thấy Hạ Ly đang hỏi “Vì sao?”, liền vội hồi hộp quay sang phía Diệp Nhất.

Lúc này Diệp Nhất nghiêng nghiêng đầu nhìn lại cô lần nữa, ánh mắt cậu đã thay đổi. Lúc trước, mắt cậu luôn thể hiện một vẻ đẹp sinh động, nhưng lúc này, khi cậu không cười thì vẻ mặt bỗng trở nên rất trầm tĩnh và chân thành.

- Có một hôm tôi ở quán cà phê trông thấy cô ấy bước vào. Mắt cô ấy đầy nước, buồn đến nỗi bước chân đi loạng choạng, rõ ràng là tai không nghe thấy gì nhưng vẫn ngoan cố gọi điện thoại ẹ - Diệp Nhất nói hết sức bình tĩnh - Lúc đó ánh nắng chiếu trên khuôn mặt cô ấy, nhợt nhạt không còn một giọt máu. Tôi ngồi trong góc yên lặng nhìn, không hiểu sao lại cảm thấy cô bé này khiến mình không thể nào yên tâm được.

Tô Ngu đã thực sự sững sờ.

Cô hoàn toàn không bao giờ ngờ rằng hôm đó... Diệp Nhất cũng ở trong quán cà phê ấy!

Cậu ấy đã trông thấy cô...

Cậu ấy đã thấy được mặt yếu đuối nhất ẩn giấu trong con người cô.

Cậu ấy cũng đã thấy được vết thương và sự đau khổ mà cô luôn giấu kín.

Diệp Nhất...

Thì ra, trên thế gian này đúng là có một người luôn ở bên cạnh bạn. Cho dù bạn nhìn thấy, hay không nhìn thấy.

Đối với Tô Ngu, người đó... chính là Diệp Nhất.

Cô nắm chặt tay, ngược lên nhìn Hạ Ly. Vẻ giễu cợt trên mặt anh ta không những không mất đi mà trái lại còn ngày càng rõ ràng hơn:

- Đúng là mở đầu kinh điển ột câu chuyện tình trẻ con... Vì thế, đây chính là nguyên nhân.

Ở bên cạnh, Ôn Nhan Khanh lại kéo cô lui về phía sau một chút, sau đó cười rất tao nhã:

- Thì ra là vậy. Hóa ra không riêng gì người nhà họ Quý, mà tất cả những ai được họ yêu quý cũng đều phải chịu xui xẻo sao?

- Nói đến người được yêu quý, à... nếu thông tin của tôi không sai thì anh cũng có người yêu quý đấy nhỉ! Thế nào? Trước lúc chết, trong giây phút quý giá nhất của cuộc đời này, có cần gọi cuộc điện thoại vĩnh biệt cô ta hay không? - Hạ Ly đưa tay ra tỏ ý xin mời.

Mắt Ôn Nhan Khanh bất chợt nhú lại một cách nguy hiểm.

- Cô gái kia tên là Tô Hòa, đúng không? - Hạ Ly cười ha hả - Anh không gọi thì để tôi gọi giúp vậy.

- Để tôi! - Ôn Nhan Khanh lập tức rút điện thoại từ trong túi ra.

- Mở loa ngoài! - Hạ Ly ra lệnh.

Tô Ngu tuy đứng phía sau Ôn Nhan Khanh, không biết anh nói những gì, nhưng nhìn vào miệng Hạ Ly thì thấy anh ta nhắc đến chị mình, sao anh ta lại

nhắc đến chị mình? Anh ta muốn làm gì?

Trong chốc lát trái tim cô như bị bóp nghẹt.

Diệp Nhất nhìn về lo lắng đó của cô, thì lặng lẽ bước hai bước lại gần, nắm lấy tay cô, mấp máy môi bảo:

- Không sao đâu. Anh họ sẽ làm được.

Tô Ngu cũng vội nắm lấy tay Diệp Nhất. Trong lúc này, cô chỉ có thể tin tưởng vào cậu mà thôi.

Lúc này, Ôn Nhan Khanh đã bấm số của Tô Hòa và mở loa ngoài.

Hạ Ly nở nụ cười hình như cũng có thể gọi là đẹp.

Tút... tut....

Điện thoại nhanh chóng được kết nối, sau đó vang lên một giọng nói quen thuộc, nhanh hơn, sắc nét hơn và gấp gáp hơn so với người bình thường:

- Ô, cuối cùng anh cũng gọi điện cho em rồi! Thế nào? Đã tìm được Diệp

Nhất chưa? Cậu ấy không sao chứ?

Bàn tay cầm điện thoại của Ôn Nhan Khanh tự nhiên khẽ run lên, một nơi nào đó từ trong sâu thẳm cõi lòng dường như cũng thất lại. Một thứ cảm giác gọi là nhớ nhưng bắt đầu lặng lẽ trào dâng, trong khoảnh khắc này, anh bỗng nhiên cảm thấy nhớ người con gái ấy.

- ... A lô? A lô? Ôn Nhan Khanh, anh còn đó không?

- Anh đây.

- Thật đáng ghét, sao lần nào gọi điện thoại cho em, anh cũng làm ra vẻ

thâm trầm không nói gì thế... - Người ở đầu bên kia lâu lâu một câu, rõ ràng là đang trách móc, nhưng chỉ một giây sau lại quên luôn lí do giận hờn, giọng

nói trở lại về quan tâm - Diệp Nhất sao rồi?

- Vẫn còn sống.

- Hả? Đã cứu được ra chưa? Anh vẫn ổn chứ? Là ai bắt cóc vậy?

Mặc dù Ôn Nhan Khanh có điềm tĩnh đến mấy nhưng đứng trước nguy cơ

bị đánh bom, trong lúc này cũng không thể tránh khỏi có chút bất lực không biết phải nói gì. Anh cầm điện thoại, lắng nghe âm thanh không thể quen thuộc hơn ở phía bên kia, trong lòng ngổn ngang trăm mối tơ vò.

Hạ Ly nhíu mày cảnh cáo.

Ôn Nhan Khanh hít một hơi dài, cất giọng bình tĩnh giống như trước đây:

- Em muốn tổ chức lễ cưới của chúng mình như thế nào?

- Gì cơ? - Người ở đầu bên kia rõ ràng đang sững sờ.

- Kiểu Trung Quốc hay kiểu phương Tây? Tuần trăng mật muốn đi đâu? Ở trong nước hay ra nước ngoài?

- Khoan khoan khoan! Vì, vì sao bỗng nhiên anh lại nói đến chuyện này? Em, em mặc dù đã nhận nhần của anh, nhưng, nhưng hoàn toàn chưa hề chuẩn bị tâm lý cho chuyện này! À, không phải, tóm lại là sao anh cứ luôn tấn công em bất ngờ như vậy, tình cảm giữa hai chúng ta hình như đã phát triển

quá nhanh thì phải?

Diệp Nhất cười hì hì. Còn Tô Ngu do không trông thấy gì, cũng không nghe thấy gì nên càng sốt ruột. Diệp Nhất vỗ vỗ vào tay cô, tỏ ý động viên.

Cô không biết làm thế nào, đành chỉ biết tiếp tục chờ đợi.

Hạ Ly đang hoàng ngồi trên xe lăn, nghe hai người nói chuyện qua điện thoại, dường như cảm thấy vô cùng khoái chí.

Về ngoài của Ôn Nhan Khanh bỗng nhiên có phảng phất chút ảo não, tiếc rằng giọng nói của anh lại tỏ ra quá bình tĩnh nên người ở đầu bên kia không

hề nhận ra:

- Tô Hòa, em có ước nguyện gì không?

- Ước nguyện?

- Hoặc là... có mong muốn gì?

- Sao cơ? Sao bỗng nhiên anh lại nói chuyện với em nghiêm túc thế... -

Mặc dù cảm thấy có chút gì đó khác lạ, nhưng ưu điểm lớn nhất của Tô Hòa là gặp sao biết vậy và lúc nào cũng phục tùng đối phương một cách vô điều kiện, vì thế cô nói thêm - Khoan, đợi em nghĩ đã...

Những người trong nhà đều yên lặng chờ đợi. Bầu không khí trở lên rất kì lạ.

- Có rồi! - Từ trong điện thoại vang lên một âm thanh của động tác nhảy lên - Mong muốn của em là trở thành người đứng đầu trong TOP những phụ nữ mà cánh đàn ông của Tuần san Bói toán giải trí muốn có!

Ôn Nhan Khanh trầm ngâm.

Diệp Nhất trầm ngâm.

Tô Ngu hết nhìn bên nọ lại nhìn bên kia, không hiểu đầu của tai nheo ra sao.

Chỉ có Hạ Ly là bật cười ha hả.

Anh ta không cười còn tốt, anh ta cười khiến cho bầu không khí trong phòng càng hạ xuống nhiệt độ lạnh giá.

Tô Hòa ở bên kia ngẩn người, khẽ hỏi:

- Ai vậy? Ai đang cười vậy? Ôn Nhan Khanh, có người đang ở cạnh anh à?

- Bảo cho cô ta biết tôi là ai! - Hạ Ly ra lệnh.

Ôn Nhan Khanh liếc môi trả lời:

- Người vừa cười là Hạ Ly.

- A! Hạ Ly! - Tô Hòa ở đầu bên kia càng hân hoan nhảy cẫng lên, là biên

tập viên của tạp chí thời trang nên cô đương nhiên đã nghiên cứu kĩ về con người này - Là Hạ Ly à? Đúng là Hạ Ly chứ? Anh đang ở cùng với Hạ Ly thật à? Trời đất...

Hạ Ly ngồi trên xe lăn càng cười ngặt nghẽo:

- Bảo cô ta vì sao anh lại ở đây.

Ôn Nhan Khanh chần chờ một lát, hình như đang suy nghĩ xem có nên nói

thật hay không, nhưng do nhìn thấy Hạ Ly sờ lên tay vịn xe lăn đe dọa nên lập tức bảo:

- Hạ Ly bắt cóc Diệp Nhất, hiện giờ anh đang ở địa điểm bắt cóc.

Quả đúng như dự đoán, Tô Hòa ở đầu bên kia kêu lên thất thanh:

- Cái gì? Cái gì cái gì cái gì? Hạ Ly bắt cóc Diệp Nhất ư?!!!

- Cho cô ta biết các người đang gặp phải nguy hiểm gì! - Tiếng nói rất

trong trẻo, thanh cao và mềm mại, nhưng lại nói ra những lời tột cùng tàn nhẫn, ánh mắt trong veo và ngời sáng nhưng lại chứa đựng sự uy hiếp trắng trợn.

Trong mắt Tô Ngu, tất cả đều tan thành mây khói.

Tuy không biết thầy giáo Ôn nói gì với chị mình, nhưng cô đã thấy hết những lời đe dọa của Hạ Ly.

Thật đáng sợ Không ngờ Hạ Ly lại đáng sợ như vậy

Con người đáng sợ như vậy Tại sao lại là Hạ Ly chứ?!

Lúc này, Tô Ngu phải chịu đựng thêm một đòn nặng nề nữa trong đời. Lần

trước là cô trông thấy sự thất bại của mẹ mình; còn lần này cô đã phải chứng kiến thân tượng của mình sụp đổ.

Có ai giúp cô không?

Có ai kết thúc cái cảnh đau buốt tim gan này đi không?

Cô không muốn nhìn thấy nữa

Phía trước cô, Ôn Nhan Khanh theo yêu cầu của Hạ Ly kể lại toàn bộ chân

tướng sự việc cho Tô Hòa nghe. Tô Hòa lập tức im lặng, âm thanh loa ngoài

kêu loét xọet như thể có một chiếc cưa đang cắt vào tim mọi người từng tí, từng tí một.

Phải đến hai phút sau, Tô Hòa mới lại có phản ứng:

- Ôn Nhan Khanh

- Anh đây.

- Em Em Em không biết nên nói gì, cho dù là những lời nói đại loại như

cầu xin anh nhất định phải kiên trì trụ vững, hay là nhanh chóng tìm cách giải quyết mối nguy hiểm này Em cũng đều không không biết phải nói như thế nào nữa - Thoáng có tiếng nước nổ, hơi thở gấp gáp và lời lẽ rối ren.

Trong mắt Ôn Nhan Khanh bất chợt trào dâng rất nhiều cảm xúc:

- Vậy em đừng nói gì cả.

- Không, em nhất định phải nói! - Sau khi hít một hơi thật sâu, giọng nói Tô

Hòa trở nên cứng cỏi và dứt khoát - Mong muốn của em là đeo Thần hộ mệnh đi hưởng tuần trăng mật ở Provence, vì thế anh biết phải làm gì rồi chứ? - Rồi không đợi Ôn Nhan Khanh kịp trả lời, cô liền ngắt điện thoại.

Âm thanh báo điện thoại đang ở chế độ bận “tút TUT TUT TUT TUT” liên hồi vang khắp gian phòng, vẻ mặt Hạ Ly bỗng chốc trở nên phức tạp.

Ôn Nhan Khanh cắt điện thoại, quay lại:

- Cậu nghe thấy thế đã vừa lòng chưa? - Khi Hạ Ly còn chưa kịp đáp thì

anh đã nói tiếp - Tôi vốn vẫn muốn tiếp tục đối phó với cậu một lúc nữa, nhưng bây giờ xem ra không được nữa rồi, vợ sắp cưới đang đợi tôi, không thể để cô ấy đợi quá lâu được. Vì thế tôi cho cậu hai con đường: Thứ nhất là ngoan ngoãn bó tay chịu trói. Thứ hai là không ngoan ngoãn cũng được,

nhưng như vậy cậu sẽ rất xấu mặt vì bị bắt trong một tư thế không ra sao cả!

Ôn Nhan Khanh vừa dứt lời, chiếc cửa sổ đang đóng chặt đột ngột bị phá

tung từ bên ngoài. Cùng với những mảnh kính bay tứ tung, mấy bóng đen

tung người nhảy vào, trong nháy mắt đã đến sau lưng Hạ Ly. Anh ta đang định vùng vẫy thì cánh tay đã bị giữ chặt, sau đó nhanh chóng bị lôi ra khỏi xe lăn.

Các bóng đen lập tức đứng yên tại chỗ, trong số họ, ngoài những người là cảnh sát đặc nhiệm còn có cả một vệ sĩ của Diệp Nhất.

20. Chương 20

Trên thế gian này,

Đẹp nhất là tình yêu,

Nhưng vững chắc nhất, bền lâu nhất, khi đã quyết định là mãi mãi

Không thể thay đổi thì lại là một thứ khác.

BLOOD

TIES OF BLOOD

[1]

[1] Blood: Huyết thống; Ties of blood: Quan hệ huyết thống

A Thuần - đội trưởng đội vệ sĩ - chạy vượt lên, đến trước mặt Diệp Nhất:

- Cậu Diệp Nhất, cậu không sao chứ? Để cậu phải sợ hãi rồi!

Nguy hiểm đã được giải quyết xong, nhưng Diệp Nhất lại không hề vui mừng, trái lại tồn tồn vẻ phiền não:

- Đã nói là mọi người đừng xông vào sớm như vậy rồi mà...

- Xin lỗi, chuyện này là do anh Ôn rói rằng, chỉ cần anh ấy gọi điện thoại cho tôi thì tôi không cần nghe mà có thể tiến hành đột phá bằng vũ lực ngay...

Ôn Nhan Khanh nhìn chằm chằm vào Hạ Ly đang bị trói bẻ khuỷu tay ở dưới đất, giơ chiếc điện thoại trong tay lên:

- Cảm ơn đã cho cơ hội để gọi điện thoại.

Tình hình đã đảo ngược như vậy nhưng Hạ Ly không hề tỏ ra sợ hãi mà chỉ cất tiếng cười ha hả, cười một cách vô cùng kì dị và thê lương.

Cảnh sát Ngô chỉ đạo:

- Các cậu xuống dưới gỡ bom.

Cảnh sát đặc nhiệm liền vội vàng xuống dưới.

Ôn Nhan Khanh bước đến trước mặt Hạ Ly, hơi có chút bối ngại:

- Thực ra cậu không nhất thiết phải đến bước đường này.

Hạ Ly đáp lại bằng một giọng cười nhạo. Ôn Nhan Khanh cũng không phí lời nữa, bảo cảnh sát Ngõ:

- Đưa cậu ta đi.

- Khoan đã! - Người đứng ra ngăn lại là Diệp Nhất.

Diệp Nhất bước nhanh lại, ngược mắt nhìn thẳng vào mặt Ôn Nhan Khanh, thái độ từ vẻ uể oải lúc trước đã đổi thành vô cùng nghiêm túc:

- Em vẫn chưa nghe được điều em muốn nghe, anh không thể đem anh ta đi như vậy được

Mắt Ôn Nhan Khanh ánh lên mấy lần, rồi nói:

- Có một số chuyện em không cần biết làm gì.

- Nhưng em bắt buộc phải biết! - Diệp Nhất giơ tay chỉ về phía Hạ Ly -

Người này đã bắt cóc em hai lần rồi! Em cần phải biết là tại sao, vì chuyện gì mà em lại bị bắt cóc một cách không rõ ràng như vậy. Còn điều em không cam lòng nhất là, ngoài em ra, hình như mọi người đều biết rõ nguyên nhân trong đó.

- Tuy em là người bị hại nhưng chuyện này thực ra không liên quan gì đến em! - Ôn Nhan Khanh không muốn nhiều lời, ra hiệu để cảnh sát đặc nhiệm hành động.

Thế là hai cảnh sát đặc nhiệm liền áp giải Hạ Ly ra ngoài cửa. Đúng lúc này những người xuống tầng hầm tìm bom cũng chạy lên:

- Báo cáo đội trưởng, không tìm thấy bom!

- Sao lại thế được? Tiếp tục tìm!

Ôn Nhan Khanh bỗng nhiên biến sắc mặt, quay lại trừng mắt nhìn Hạ Ly:

- Cậu lừa tôi hả?

Hạ Ly bật cười ha hả, khuôn mặt vốn thanh tú nhưng khi cười lại méo mó một cách khó tả:

- Lừa anh thì đã sao? Đời người vốn là một trò lừa đảo, không phải à?

Mắt Ôn Nhan Khanh nhíu lại đầy cảnh giác. Nhưng câu nói tiếp theo của Hạ Ly lại là:

- Có hay không có bom ư? Đây là cả một vấn đề. Sao anh không thử ấn vào cái nút trên tay vịn xe lăn kia xem thế nào? Chắc sẽ biết kết quả ngay thôi.

Một chiếc xe lăn bé tí nằm ngay giữa nhà bỗng nhiên lại trở nên vô cùng nguy hiểm. Đặc biệt là cái nút tròn bóng trên tay vịn kia xem ra rất đáng sợ, khiến người ta tưởng như chỉ một giây nữa thôi là nó sẽ tự động kích nổ.

Ánh mắt Ôn Nhan Khanh ngưng lại. Hạ Ly tiếp tục cười:

-Anh không dám ấn đâu. Ôn Nhan Khanh, tính mạng anh quý như vàng,

làm sao lại có thể đem ra để thử kiểu này được? Đúng không? Anh, Diệp Nhất và cả cái tên Quý Trù đã chết kia nữa, tính mạng các người quý giá như vậy, chỉ tiếc rằng cuối cùng cũng có một ngày kết thúc...

Diệp Nhất nghe thấy hai tiếng “Quý Trù” liền lập tức mặt biến sắc, túm ngay cổ áo Hạ Ly:

- Sao anh lại biết tên anh trai tôi? Quả nhiên có liên quan đến anh trai tôi phải không? Anh còn biết những gì về anh ấy nữa hà?

- Có liên quan à? Ha ha... Ôn Nhan Khanh, nói cho cậu ta biết đi, nói cho đứa em họ bé nhỏ vừa đáng yêu lại vừa đáng thương, được ngâm trong nước đường và được bảo vệ chặt chẽ của mình, rằng vì sao tôi biết Quý Trù, tôi có quan hệ gì với Quý Trù đi...

- Im đi! - Ôn Nhan Khanh quát lên.

Nhưng Hạ Ly không phải là một sinh viên nên không sợ anh:

- À, đúng rồi, anh không nói được. Những chuyện xấu xa mà người mẹ đáng yêu đáng kính của anh đã làm thì làm sao có thể nói ra trước đám đông được?

- Quả nhiên có liên quan đến cô... - Diệp Nhất không nhịn được nắm lấy vai anh ta mà lắc - Nói cho tôi biết đi, Hạ Ly! Sở dĩ tôi cố tình để anh bắt lại lần thứ hai chính là vì muốn biết sự thật, anh thực ra có quan hệ gì với anh trai tôi? Có quan hệ gì với cô của tôi? Anh có phải là, có phải là... - Mỗi cậu ta run lên, không nói ra được những từ mấu chốt sau cùng.

Đây là lần đầu tiên Tô Ngu thấy Diệp Nhất hoảng hốt lo sợ như vậy. Cậu ta xưa nay vốn trời không sợ đất không sợ, gặp chuyện gì cũng đều có thể nhanh chóng tìm ra cách giải quyết, đây là lần đầu tiên cậu tỏ ra kích động và bất lực như vậy trước mặt cô.

Có phải cậu ta đã phát hiện ra điều gì không?

Hay là cậu ta đã biết được điều gì đó nhưng lại không thể nắm được và cũng không thể đối mặt với đáp án của họ?

Cô cắn chặt môi, cảm thấy tim mình cũng đang đập dữ dội giống như tim Diệp Nhất. Không, thậm chí còn đập mạnh hơn, bởi vì cô không kịp trông thấy

tất cả những điều họ nói!

Nhưng trong hoàn cảnh như vậy, Hạ Ly lại trả lời ngày càng thông thả hơn:

- Muốn biết à? - Anh ta liếc nhìn Tô Ngu lúc này đang ở bên cạnh và rõ

ràng không theo kịp diễn biến tình hình, ánh mắt trở nên độc ác và tàn nhẫn - Tiếc là tôi không bao giờ có thể làm cậu hài lòng được. Cậu sẽ không bao giờ biết được câu trả lời, trừ phi...

- Trừ phi thể nào?

- Trong túi tôi có một thứ, cậu có muốn xem không?

Sau một thoáng sững sờ, Diệp Nhất thò tay vào túi anh ta, bên trong quả nhiên có vật gì đó, liền lấy ra.

Tô Ngu nhìn kĩ, đó là một miếng sắt hình trái tim bị nứt ra ở chính giữa, lõm lõm trông thấy những nét chạm khắc hàng rào chưa hoàn chỉnh.

Trong đầu cô chợt hiện lên chiếc vòng tay trong căn phòng dưới lòng đất kia.

Hạ Ly đã bỏ cấu tứ ban đầu của mình để chọn chiếc vòng do cô thiết kế. Nhưng trong thiết kế của cô không có chi tiết hàng rào đâm rách trái tim như thế này.

Cô nghĩ là chi tiết này vốn là của chiếc vòng do Hạ Ly thiết kế.

Nhưng vì sao nó lại nằm trong túi anh ta?

Anh ta làm nó vào lúc nào?

Vì sao đang làm dở dang rồi lại thôi?

Hàng loạt ý nghĩ lướt qua trong đầu cô, rồi bỗng nhiên cô chợt hiểu ra. Tô

Ngu lập tức hét lên:

- Mau... ném đi...

Nhưng khi cô vừa mới nói được ba tiếng này thì đã thấy mắt Diệp Nhất

bỗng chốc mở to đến mức cực đại, sau đó mắt đất ầm ầm rung động, những

vách ngăn được thiết kế dành riêng ềo lằn lượt rơi xuống...'

Cảnh tượng rõ nét như một pha quay chậm trong phim về thảm họa, nhận thức đã đến chậm...

Nổ, rồi!!!

Tô Ngu mở to mắt, chỉ kịp trông thấy Diệp Nhất nhào đến ôm lấy Hạ Ly, cả

hai cũng ngã xuống đất, và bỗng nhiên xuất hiện cánh tay của Ôn Nhan Khanh, với một sức mạnh cực lớn đẩy cô ra.

Cả người cô lặn xuống bậc thềm phía ngoài cửa, mắt cô tối sầm, rồi không còn biết gì nữa...

Bóng tối mênh mông.

Một đứa trẻ bé bỏng.

Tên nó là Tiểu Ly.

Nó rất ngoan, rất hiểu chuyện, từ nhỏ đã không bao giờ khóc lóc. Trong thế giới của nó chỉ có mẹ và chiếc xe lăn.

Mẹ bảo Tiểu Ly ngoan lắm, mẹ yêu Tiểu Ly nhất, sẽ mãi mãi không bao giờ xa Tiểu Ly, có Tiểu Ly là mẹ hạnh phúc.

Nhưng... Tiểu Ly không đi được, Tiểu Ly rất hay ốm, vì thế mẹ phải tốn rất nhiều thời gian và công sức để chăm sóc. Mà mẹ lại nghèo.

Có điều mẹ có một người bạn thân, nghe nói bạn thời tiểu học. Người phụ nữ này rất giàu có, hàng tháng đều gửi tiền ẹ. Mẹ nói những đồng tiền đó dùng để cho cậu sau này đi học, lập nghiệp và cưới vợ, không được chi tiêu bừa bãi.

Tiểu Ly cũng cảm thấy kì lạ, vì sao chi phí cho cậu đi học lại cần bạn của mẹ cung cấp.

Trẻ con nhà hàng xóm lên bảo cậu rằng, mẹ không phải là mẹ đẻ mà người phụ nữ kia mới là mẹ đẻ của cậu. Cậu không tin. Rõ ràng cậu đã trông thấy ảnh lúc mẹ mang thai và lúc cậu được sinh ra. Bức nào cậu cũng xem cùng với mẹ.

Làm sao có thể không phải là mẹ đẻ được? Trẻ con nhà hàng xóm chắc chắn nói bừa. Giống như các thím hàng xóm, cũng luôn nói năng xằng bậy. Các thím ấy thường tụ tập với nhau nói xấu mẹ, bảo mẹ không chồng mà có con, bảo mẹ bị gã đàn ông lang bạt làm ang thai rồi hất hủi.

Dù ẹ có nghe được những lời nói bóng nói gió này thì cũng không bao giờ giải thích mà chỉ im lặng.

Mẹ đối xử với cậu rất tốt.

Bà tất bật làm thuê, làm thuê không kể ngày đêm.

Tiểu Ly rất ngoan, quả thật rất ngoan.

Tiểu Ly không đi được nhưng cậu biết nấu cơm, một cây cải thảo mà cậu có thể làm được nhiều món, mỗi ngày một món khác nhau. Mẹ ăn rau cải cậu nấu thì rất vui, xoa đầu bảo: Tốt lắm, có Tiểu Ly thật tốt, có Tiểu Ly rồi thì mẹ không cần gì nữa.

Cuối cùng cũng có một chú cùng làm thuê ở nhà máy thích mẹ, muốn lấy mẹ, nhưng người nhà chú ấy đưa ra một điều kiện duy nhất: Tổng khứ Tiểu Ly đi.

Mẹ không đồng ý.

Có lần Tiểu Ly đến nhà máy tìm mẹ, thấy mẹ và chú ấy đang cãi nhau.

Chú ấy hỏi: Rõ ràng không phải do mình sinh ra, tại sao không tổng khứ đi được?

Mẹ khóc, nói: Đúng là con đẻ, là con đẻ thật, mang thai rồi sinh ra, sao lại nói không phải là con đẻ?

Chú ấy cười nhạt: Rõ ràng đôi vợ chồng kia không thể sinh con nên thụ tinh trong ống nghiệm rồi nhờ em mang thai hộ, không phải là nòi giống của em, hiểu chưa!

Mẹ vẫn khóc, khóc mãi.

Tiểu Ly đứng thần thờ ngoài cổng nhà máy rất lâu. Sau đó cậu quay ra đẩy xe đến thư viện, tìm hiểu xem thế nào là thụ tinh trong ống nghiệm, xem xong những điều giải thích trong sách thì lặng lẽ ngồi người ra.

Mãi đến lúc mặt trời lặn.

Mãi đến lúc trăng lên.

Mẹ vừa mới trở về nhà. Hai mắt sưng húp.

Tiểu Ly bưng cơm rau đã nấu xong đặt lên bàn, mẹ ăn một miếng, nước mắt lăn lăn rơi xuống bát.

Tiểu Ly rất ngoan, Tiểu Ly luôn thông minh hơn những đứa trẻ cùng lứa. Cậu giúp mẹ lau khô nước mắt, xúc ẹ ăn, sau đó còn rửa bát sạch sẽ. Đợi đến khi mẹ ngủ rồi mới lặng lẽ gấp mấy bộ quần áo xếp vào hòm, một mình len lén rời khỏi nhà.

Nhưng Tiểu Ly không có nơi nào để đi. Cậu mới có mười một tuổi. Cậu vô cùng khó nhọc đẩy xe lăn lên trường học. Cổng trường đóng chặt. Cậu lặng lẽ ngồi nhìn ngôi trường, thầm nghĩ nhất định mẹ sẽ đến đây tìm mình, vì thế cậu không thể tiếp tục đến trường học được nữa. Nhưng ngoài nhà và trường học ra, cậu còn biết đi đâu?

Nếu... hai chân của mình có thể đi được thì tốt quá. Như vậy người nhà của chú kia liệu có thôi ghét bỏ cậu nữa không nhỉ? Nếu... không có mình trên đời thì cũng tốt, mẹ sẽ có thể sống cuộc sống của một người bình thường, không phải vất vả khổ sở như vậy. Mẹ ột mét sáu mươi tám mà chỉ nặng có bốn mươi kilogam. Nếu như... không có mình...

Sau đó cậu nghĩ đến con sông ở cạnh trường. Nghe nói đã có rất nhiều người chết đuối khi đến đó bơi vào mùa hè. Nếu cậu cũng nhảy xuống đó, chân không nâng đỡ được cơ thể, chắc sẽ chết ngay thôi.

Chết đi cũng tốt. Dù sao cậu sống cũng chỉ làm ẹ thêm bất hạnh.

Thì ra cha không phải là một gã đàn ông lang bạt, mẹ cũng không phải là

một phụ nữ ăn chơi, chỉ là vì một nguyên nhân nào đó mẹ đã thay thế người khác sinh ra cậu. Và cũng vì một số nguyên nhân nào đó mà cha mẹ thật của cậu không cần cậu nữa, bỏ mặc cậu lại ẹ một cách vô trách nhiệm.

Vậy thì cậu chết đi thôi. Dù sao vốn dĩ cậu không nên sinh ra trên cõi đời này.

Mẹ sẽ trút bỏ được hết mọi gánh nặng để đi lấy người ta. Mà mình cũng không phải chịu đựng sự khổ sở này như thế này nữa. Vì không thể bước đi được nên những việc như trở dậy, đi vệ sinh, thay quần áo... mà những người bình thường làm hết sức nhẹ nhàng lại khiến cho cậu mệt và mồ hôi. Có lẽ do cậu tàn tật nên cha mẹ thật mới không cần cậu.

Cuộc sống như vậy kết thúc cũng là điều rất tốt.

Tiểu Ly đi về phía dòng sông. Trong bóng đêm, dòng sông giống như dải

lụa đen dát bạc, chất chứa đầy sự mê hoặc thần bí.

Xuống đi, xuống đi, xuống đi.

Văng vẳng đâu đây có tiếng nói đang thúc giục cậu.

Sau đó cậu cố sức đẩy mạnh một cái, chiếc xe lăn lao về phía trước, rời khỏi mặt đất, trọng tâm bỗng chốc chao nghiêng...

Đúng vào giây phút này, có hai cánh tay đột nhiên từ phía sau vươn ra, ôm chặt lấy cậu, sau đó...

Tùm, tùm.

Hai người và chiếc xe lăn cùng rơi xuống sông.

Cậu uống mấy ngụm nước, nước sông lạnh buốt, nhưng người ôm cậu lại vô cùng ấm áp.

Cánh tay ấm áp ấy kéo cậu, cố sức nâng lên, sau đó cậu một lần nữa cảm nhận được bầu không khí tươi mới.

Cậu mở to mắt và trông thấy mẹ.

Mẹ ướt lướt thướt. Cậu ướt lướt thướt.

Mẹ kéo cậu lên bờ rồi khóc hu hu.

Mẹ khóc nức nở, giống như muốn trút bỏ tất cả những uất ức đã phải chịu

đựng trong suốt cuộc đời. Cậu đưa tay ra, định lau nước mắt ẹ, nhưng lại bị mẹ tát cho hai cái thật mạnh. Hai cái tát khiến cho tai cậu ù đi, một lúc không nghe thấy gì.

Đến lúc có thể nghe lại được, cậu thấy mẹ đang thút thít nói trong tiếng

khóc:

- Xin lỗi con, xin lỗi Tiểu Ly, xin lỗi con! Mẹ không lấy chồng nữa đâu, về với một gia đình mà ngay cả một đứa trẻ tật nguyên cũng không dung nạp được như thế thì sẽ không thể có hạnh phúc. Mẹ cam tâm tiếp tục chờ đợi. Vì thế

Tiểu Ly cũng không được chết, phải cùng chờ đợi với mẹ chứ! Con có nghe thấy không? Con không được chết, mẹ không cho phép con tự sát lần nữa đâu!

Mẹ nói rằng không được tự sát.

Văng, con không tự sát.

Cậu là Tiểu Ly biết nghe lời, cậu là đứa con ngoan nhất. Cậu cũng là Tiểu

Ly - niềm hy vọng duy nhất của mẹ.

Và thế là lau khô nước mắt, vứt bỏ tất cả, cậu tiếp tục đi học, giống như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Ưu tú hơn bất kì ai!

Xuất sắc hơn bất kì ai!

Cậu học tập, vẽ tranh, nấu cơm, trưởng thành lên từng ngày.

Rồi có một hôm, người bạn ấy của mẹ đến, mang theo một phong thư. Mẹ

xem xong, vui mừng phát khóc. Sau đó, mẹ lấy từ trong phong thư ra một tấm phiếu đưa cho cậu.

Đó là: Giấy mời nhập học của trường S.S.

Mảnh giấy màu đen, cỏ bốn lá xanh mướt, và một dòng chữ màu bạc:

SEASON.

Đó là năm mở đầu của SEASON.

Cậu may mắn được là sinh viên khóa đầu tiên của trường.

Ở đó, một thế giới hoàn toàn mới lạ mở ra trước mắt cậu, lúc đó cậu mới

biết rằng thì ra mình vẫn có thể bước lên cao hơn, xa hơn, xuất sắc hơn.

Đúng lúc mọi thứ dường như đang ngày càng đi vào quỹ đạo ổn định thì

bỗng nhiên có một hôm mẹ đổ bệnh. Trong lúc lục lọi khắp nơi tìm thẻ bảo

hiểm ẹ, cậu phát hiện ra trong ngăn bí mật ở tủ đầu giường có một tờ bệnh án đã từ rất lâu rồi: Năm 1987.

1987 là năm cậu ra đời.

Cậu run rẩy mở tờ bệnh án, biết được toàn bộ quá trình mang thai nhân

tao, đồng thời biết được nguồn gốc thật sự của đứa trẻ trong ống nghiệm - Quý Doãn Tiên và Chu Lan.

Một người là hiệu trưởng danh dự ngôi trường cậu đang học.

Một người là phu nhân hiệu trưởng.

Những sự nhạo báng ở đời, còn có gì hơn chuyện này.

Cậu ngồi chết lặng rất lâu trong nhà mình. Những chuyện của năm cậu

mười một tuổi cuộn cuộn trở về, cảnh tượng mẹ và chú công nhân kia cãi nhau hiện ra rõ mồn một. Hóa ra trong suốt bao nhiêu năm nay, cậu chưa hề quên một tí gì...

Cậu trở lại bệnh viện, hỏi người mẹ đang ốm:

- Vì sao?

Mẹ rớt nước mắt nói:

- Xin lỗi con.

Cậu hỏi lại:

- Vì sao?

Mẹ vừa khóc vừa ôm cậu nói:

- Con trai, con trai đáng thương của mẹ! Con là thuốc! Con là thuốc đấy!

21. Chương 21: Tiểu Ly Là Thuốc

Năm mươi chín tuổi, cuối cùng Tiểu Ly cũng biết được nguyên nhân ra đời của mình - Cậu là thuốc.

Bấy giờ con trai cả của Quý Doãn Tiên là Quý Trù mắc chứng bệnh không tái sinh được máu, thông thường còn được biết đến với tên gọi là bệnh máu trắng. Để chữa trị, gia đình họ đã đăng tin trên toàn quốc tìm kiếm tủy phù hợp để ghép nhưng không tìm được. Thế là Chu Lan quyết định sinh thêm một đứa con nữa, dùng máu từ dây rốn của đứa con này để cứu Quý Trù. Tiếc rằng người tính không bằng trời tính, bệnh viện phát hiện bà ta bị u xơ tử cung, trước khi chữa khỏi thì không được có thai.

Có điều trong thế giới của những kẻ có tiền, không chuyện gì là không thể làm được. Họ sử dụng phương tiện kỹ thuật cao, kết hợp tinh trùng của Quý Doãn Tiên và trứng của Chu Lan, sau đó tìm một người phụ nữ tình nguyện mang thai giúp để cấy trứng đã thụ tinh vào tử cung người này - đó chính là

đứa trẻ trong ống nghiệm. Đồng thời đây cũng là một cuộc trao đổi tiền bạc.

Còn mẹ cậu vốn là bạn học của Quý Văn Văn, em gái Quý Doãn Tiên, vì lúc đó cha của mẹ ốm nặng phải cần gấp một khoản tiền lớn nên đã đồng ý mang thai hộ.

Mẹ bảo rằng, xin lỗi Tiểu Ly, bởi vì mẹ kém cỏi, không cung cấp được đầy đủ chất dinh dưỡng cho đứa trẻ trong bụng nên khi con sinh ra lượng máu cuống rốn không đủ, vì thế không thể cấy ghép được.

Mẹ bảo rằng, xin lỗi Tiểu Ly, đó là lỗi của mẹ, không phải của con, là do mẹ vô dụng...

Mẹ bảo rằng, Tiểu Ly, do không được cấy ghép tủy nên anh con đã chết, vì thế cha mẹ thật của con rất đau lòng, trút tức giận sang con...

Mẹ bảo rằng, không có vấn đề gì cả, mẹ mãi mãi yêu con, và con cũng yêu mẹ, phải không nào?

... ..

Mẹ hỏi câu nào, Tiểu Ly cũng đều đáp “Vâng ạ”.

Mẹ - người Tiểu Ly quý nhất đương nhiên và mãi mãi là mẹ.

Là mẹ mang thai sinh ra cậu.

Là mẹ luôn chăm sóc cậu - một đứa trẻ không đi được.

Là mẹ- vì cậu mà suốt đời không lấy chồng.

Là mẹ - vì cậu mà làm việc vất vả đến nỗi sinh bệnh...

Tất cả đều là vì cậu.

Xem ra, Hạ Ly thực ra là một tai họa.

Đã không cứu được anh trai. Lại còn liên lụy đến mẹ.

Thực ra cậu đã nên chết từ năm mười một tuổi đó. Ồ không, đã là thuốc thì sau khi thấy không sử dụng được, đáng lẽ cần phải hủy ngay đi chứ.

Cậu là thuốc.

Cậu là một Người thuốc.

Ngay từ ban đầu, cậu đã mất đi tư cách của một “con người”.

Mẹ bảo, không cho phép cậu tự sát.

Cậu... chỉ mong mình bị giết.

Bóng tối mênh mông, một đứa trẻ bé bỏng.

Cậu hét lên với đứa bé đó: Này, tại sao mày khóc?

Đứa bé ngẩng lên, từ trong hốc mắt, một thứ chất lỏng không ngừng chảy ra, từng giọt từng giọt theo gò má chảy xuống.

Đó không phải là nước mắt.

Mà là máu.

BLOOD.

Chất lỏng trong suốt từ chiếc bình treo trên cao nhỏ xuống từng giọt, chảy

theo chiếc ống dài và nhỏ, cung cấp thành dinh dưỡng còn thiếu ột sinh vật tên là “Con người” đang nằm trên giường bệnh.

Trên chiếc mặt nạ ô-xy bao trùm một lớp sương mù mỏng làm che khuất khuôn mặt nên không nhận ra người này là ai, nhưng lại có thể trông thấy những giọt nước mắt đang không ngừng trào ra từ trong khóe mắt chảy xuống gối.

Bên cửa sổ, hai bóng người đang lay động, người thấp hơn thở dài một tiếng:

- Thì ra anh ấy đúng là anh trai em.
- Đúng vậy.
- Anh đã biết từ lâu rồi.
- Ủ, chung quy lại, chuyện của năm ấy đều là do một tay mẹ anh dắt dây làm cầu. Nếu không phải là bạn thời tiểu học thì cũng không tìm được Hạ Tử Hàm.
- Em nhìn thấy bản báo cáo theo dõi Hạ Tử Hàm trong máy tính của anh, trong đó ghi lại quá trình lớn lên của Hạ Ly. Vì sao lại không nhận anh ấy?
- Gia tộc lớn có rất nhiều điều kiêng kị, em hiểu không?

Người thấp hơn cười nhạt:

- Em biết, nhưng em không chấp nhận được.
- Đó là cha mẹ em, không chấp nhận cũn phải chấp nhận.
- Em không phải là anh. Em không thể nhắm mắt làm ngơ trước những việc cha mẹ em làm!

Người cao hơn trầm ngâm một chút, lát sau mới nói:

- Tùy em.

Nói xong quay người bỏ đi. Người thấp hơn đứng yên tại chỗ rất lâu, sau đó vén rèm đi vào, tựa vào cạnh giường, chăm chú nhìn người nằm trên giường, khe khẽ thở dài.

- Anh đừng bao giờ vương vấn chuyện cũ nữa nhé...

Dừng một lát, lại nói:

- Em đã truyền sang cho anh đến một lít máu rồi đấy, sau này nhớ mà trả.

Lại dừng một lát, rồi nói một cách thâm trầm:

- Vì là Người thuốc nên anh thấy không cam lòng phải không? Nhưng nếu

nghĩ rằng đó là dùng sự nỗ lực của bản thân mình để cứu anh em ruột thịt thì có phải dễ chịu hơn không? Như em bây giờ... cũng là Người Thuốc của anh đây...

Máy đo nhịp tim bên cạnh giường đều đặn phát ra những tiếng “bíp bíp”.

Dường như là thay cho câu trả lời của chủ nhân.

Nhưng cũng dường như là không có câu trả lời nào cả.

Mẹ yêu quý!

Đã lâu con không viết thư ẹ, không biết dạo này mẹ có khỏe không?

Cha có khỏe không? Con ở thành phố B mọi thứ đều tốt, xin mẹ yên tâm. Có điều gần đây xảy ra một số việc nên con kể lại để mẹ cùng biết.

Trước tiên, sau khi điều tra, cảnh sát đã có kết luận về vụ nổ đó. Đúng như con suy đoán lúc đó, Hạ Ly giấu chất nổ trong chiếc vòng tay, tức là chiếc vòng Hi vọng do anh ta chế tác theo hình vẽ ban đầu của con. Con cũng không hiểu vì sao lúc đó mình lại suy đoán như vậy, liệu có phải là con với Hạ

Ly thực sự có thần giao cách cảm về mặt thiết kế không?

Do bên cạnh chiếc vòng có thiết bị gây nhiễu nên lúc đó cảnh sát đặc nhiệm không tìm thấy nó. Bởi vì chiếc vòng rất nhỏ, lượng thuốc nổ không nhiều nên chỉ phá hủy được căn phòng ngầm dưới đất.

Vốn dĩ đã chẳng có chuyện gì xảy ra, nhưng... mẹ biết đấy, thầy Ôn tốt bụng đã đẩy con ra ngoài, sau đó con lại xui xẻo lăn xuống bậc thềm và ngất đi. Lúc tỉnh dậy mới phát hiện ra bị trẹo chân, vì thế buộc phải nằm viện mất mấy hôm. Nếu cứ ở trong ngôi nhà đó cùng với thầy Ôn thì đã không có chuyện gì xảy ra - trừ mặt mũi bị bụi bẩn đôi chút.

Có điều tình trạng của Hạ Ly tương đối nghiêm trọng. Diệp Nhất ôm anh ấy ngã xuống đất, vốn là định lấy cơ thể mình che chở cho anh ấy, nhưng không ngờ sàn nhà chỗ đó lại sụt lún khiến cả hai cũng rơi xuống tầng hầm và va phải một số máy móc ở đó. Thế là Hạ Ly rất không may lại trở thành tấm nệm đỡ cho Diệp Nhất...

May mà được cấp cứu kịp thời và được Diệp Nhất tiếp máu - nhóm máu của họ hoàn toàn phù hợp nhau! Hạ Ly giờ đã qua cơn nguy hiểm, bác sĩ nói rằng nghỉ ngơi vài tháng là sẽ hồi phục sức khỏe.

Bác Quý đã phong tỏa mọi thông tin không cho lan truyền ra bên ngoài, đồng thời cũng không biết bác ấy đã dùng cách gì mà khiến cảnh sát không lập hồ sơ vụ án. Đương nhiên con thờ phào trước một kết quả như vậy, bởi vì sau khi biết rõ chân tướng sự việc, con cảm thấy Hạ Ly thật đáng thương. Con thật sự không muốn anh ấy phải ngồi tù.

Bởi vì cha mẹ rũ bỏ trách nhiệm nên cuộc đời anh ấy đã phải chịu bi kịch

kéo dài suốt hai mươi tư năm. Làm sao có thể để quãng đời còn lại của anh ấy

phải trôi qua trong lao tù được chứ? Cũng cần phải nói rằng, sở dĩ tính cách của anh ấy trở thành tối tăm và méo mó như vậy cũng có phần trách nhiệm rất lớn của bác Quý và Quý phu nhân đã quá cố.

Con nghe Diệp Nhất nói rằng, Quý phu nhân vô cùng yêu quý anh trai Quý Trù của cậu ấy, do trước đây con gái cả bị bọn bắt cóc sát hại nên bác ấy đã đau buồn trong suốt một thời gian dài. Vất vả lắm mới lại sinh được một cậu con trai, hơn nữa cậu con trai này rất xinh xắn, vừa mới chào đời đã biết cười, thế nhưng lại mắc phải chứng bệnh nan y. Với tình yêu con tha thiết, bác ấy không ngại cứu con bằng bất kỳ giá nào, nghĩ như vậy thì cũng không có gì là sai cả. Còn bác Quý lại quá yêu vợ, không bao giờ từ chối bất kỳ yêu cầu gì của vợ, vì vậy nên cũng đành vứt bỏ đứa con trai tật nguyền của mình. Nhưng con cũng nghe Diệp Nhất nói rằng, thực ra bác Quý luôn ngấm ngấm quan tâm tới Hạ Ly, sở dĩ anh ấy có thể theo con đường thiết kế trang sức quý hiếm và nổi tiếng nhanh như thế này, cũng đều là nhờ có sự âm thầm giúp đỡ rất lớn của bác ấy. Thí dụ như trường S.S này, thực ra mục đích ban đầu nó được xây dựng là để đào tạo anh ấy...

Có lẽ ai cũng đều có nỗi khổ riêng của mình, vì thế không ai có lỗi cả.

Có chăng lỗi chỉ là ở kĩ thuật y học của chúng ta đã quá dễ dãi tùy tiện khi

tạo ra con người, nhưng lại quá yếu đuối bất lực khi chữa trị cho họ...

Đúng rồi, con nghe thầy Ôn đã cầu hôn chị Tô Hòa rồi, có vẻ như thím cũng đã đồng ý, mẹ biết chuyện này chưa? Sao con ở cùng chị ấy mà trước đó

không hay biết gì thế nhỉ? Chà! Mà thầy Ôn cũng... nhanh tay quá đấy?

Ồ, con nghĩ mãi mà không hiểu được, thế giới của người lớn thật phức tạp... Nhưng dấu sao thì hôn nhân cũng là một việc tốt, con chỉ cần ở bên cạnh chúc mừng họ là được rồi.

Nghe nói đúng là họ định nghỉ tuần trăng mật ở Provence, nghĩ đến đã cảm

thấy hạnh phúc rồi!

Còn nữa, thầy Ôn cho phép con về trường học rồi, ha ha, thực ra con cũng vẫn trở mặt ở lại đó chứ đã đi đâu.

Trước đây, thầy Ôn không cho con tham gia cuộc thi là bởi vì không muốn

con tiếp xúc với Hạ Ly. Thầy ấy cảm thấy Hạ Ly là một người rất tuyệt vọng, rất đen tối, sợ rằng sẽ ảnh hưởng đến tư duy và phong cách thiết kế sau này của con. Bây giờ, mọi thứ đều đã lộ hết chân tướng rồi, thầy không còn ngăn cản con nữa. Tất nhiên cũng không loại trừ ở đây còn có công của chị Tô Hòa thủ thủ bên tai thầy ấy nữa.

Nhưng Diệp Nhất bảo rằng, quan trọng nhất là trong thời gian xảy ra vụ bắt cóc, con đã thể hiện sự dũng cảm phi thường, điều đó chứng tỏ rằng con sẽ không bao giờ giống như Hạ Ly (Diệp Nhất bảo, nếu Hạ Ly là ác quỷ thì con là thiên thần. Mẹ, trước đây mẹ bảo con là người cá, bây giờ con được phong lên làm thiên thần rồi, ha ha).

Thực ra, còn có một điểm quan trọng nữa:

Hạ Ly có thể là một người tuyệt vọng.

Nhưng anh ấy tuyệt đối không đen tối.

Một người bị cha mẹ ruột vứt bỏ như anh ấy nhưng vẫn không vì thế mà

nản lòng, chối bỏ bản thân mình, trái lại còn rất nỗ lực, rất kiên cường để sống, dùng tài năng giúp mình trở lại đứng trên đỉnh cao của thế giới. Một người tích cực như vậy sao có thể đen tối được? Hơn nữa anh ấy cũng không thật sự có ý định trả thù nhà họ Quý, nếu không, với tài năng của anh ấy thì dù có đến làm việc cho bất kì hãng châu ngọc nào khác cũng đều gây ra cho tập đoàn Quý Thị sự uy hiếp rất lớn. Nhưng anh ấy không làm như vậy. Anh ấy lại càng không trả thù xã hội.

Có điều sau khi chỗ dựa tinh thần của anh ấy - tức là bác Hạ - qua đời, anh ấy đã bị giáng một đòn quá đau, suy sụp đến nỗi muốn để cho người ta giết mình. Vì thế sau khi bác Hạ phát hiện ra mình bị mắc bệnh ung thư giai đoạn cuối, chỉ có thể sống được một thán nữa thì anh ấy liền bắt đầu sắp đặt kế hoạch và bố trí mọi việc để bị giết.

Lần bắt Diệp Nhất đầu tiên phải dừng lại vì bác Hạ đột ngột đến thành phố B, vốn dự định tới hôm đó đi nhận người về, nhưng rồi cuối cùng lại không đi được, vì thế mới cho chúng con có cơ hội cứu Diệp Nhất.

Sau đó bác Hạ qua đời, không còn ai ngăn cản anh ấy được nữa, thế là xảy ra vụ bắt cóc lần hai.

Tội bắt cóc, dùng súng, lại thêm cả đánh bom, đủ kết án tử hình.

Tuy nhiên, mặc dù anh ấy đã kích nổ quả bom nhưng nó lại không đủ sức công phá để làm hại bất cứ ai...

Một người thà rằng mình chết cũng không muốn làm hại người khác như vậy thì là sao có thể đen tối chứ?

Con gửi kèm tấm ảnh chụp ngôi nhà của Hạ Ly ẹ xem. Mẹ, con vẫn rất thích Hạ Ly, từ trong những thiết kế của anh ấy, con cảm nhận được thứ gì đó rất trong sáng và chân thật.

Từ trong xương tủy, Hạ Ly vẫn là người trong sáng và chân thật.

Đúng rồi, bây giờ từ ngoài nhìn vào, ngôi nhà màu trắng này hoàn toàn

xứng đáng được gọi là ngôi nhà xiêu vẹo.

O(_)O

Sau đó... đúng rồi, mẹ, cuộc thi “Viên ngọc hi vọng” đã kết thúc. Người

đoạt giải cao nhất đương nhiên là người quen của chúng ta!!! Mẹ có nằm mơ cũng không nghĩ được lại là người này đâu!!! Mẹ có muốn đoán thử không? Ha ha, kết quả công bố là - thầy giáo Chung Bài Bài! Không ngờ thầy ấy lại tham gia cuộc thi này! Điều làm con bất ngờ, mà lại càng làm người khác bất ngờ hơn, đó là lí do tham gia cuộc thi: “Muốn dùng tiền thưởng để mua quà cho

đại mi nhân, muốn cùng nàng hẹn hò...”

Ha ha, nguyên văn đấy! Khi thầy Chung thẹn thùng nói ra câu này trên giảng đường, Diệp Nhất gơ ngón tay cái lên, còn đại mi nhân mà thấy ấy muốn nói đến - tức là Tạ Thanh Hoan- thì giận đỏ bừng mặt, lẳng lặng đứng dậy đi ra ngoài. Thầy Chung đuổi theo bạn ấy, rất lâu sau mới quay lại,. Cũng không biết giữa hai người thế nào...

Cuối cùng... vâng, con hiểu điều mẹ muốn biết nhất là gì, con nói nhé,

không có gì giấu mẹ cả!

Con với Diệp Nhất vẫn là bạn tốt của nhau.

Hàng ngày chúng con đều cùng nhau lên lớp, cuối tuần này sẽ cùng nhau

đến đọc truyện tranh tại cửa hàng. Con tò mò hỏi Diệp Nhất là thích truyện tranh như vậy thì mua về nhà xem là được rồi! Cậu ấy bảo rằng thuê xem tại cửa hàng mới có cảm giác, bởi vì biết đó là đi thuê nên mới nảy sinh áp lực “phải xem thật nhanh cho bỏ thời gian và số tiền bỏ ra”, còn xem ở nhà thì sẽ sinh ra lười nhác và không biết quý trọng. Đúng là một suy nghĩ đặc biệt, phải không mẹ? Nhìn từ góc độ này, cậu ấy và Hạ Ly quả không hổ là anh em ruột, Hạ Ly thích vẽ ở một nơi tối tăm chật hẹp, bởi vì nó cũng sẽ gây sức ép.

Phải rồi, con từng hỏi Diệp Nhất sau này sẽ giải quyết chuyện của Hạ Ly như thế nào. Diệp Nhất nói cậu ấy và bác Quý đều có ý muốn khôi phục quan hệ gia đình, nhưng những tổn thương mà Hạ Ly phải gánh chịu đã chất chứa suốt hơn hai mươi năm, không thể khôi phục ngay được, vì thế cần phải có thời gian cho vết thương lành dần.

Diệp Nhất đã nói như vậy, nên con tin rằng Hạ Ly chắc chắn sẽ không có ý định tự sát nữa. Bởi vì tuy bác Hạ đã ra đi nhưng vẫn còn có Diệp Nhất. Diệp Nhất là người ấm áp nhất trên thế gian này! Chỉ cần Diệp Nhất bảo là muốn

hòa hảo, thì cậu ấy nhất định sẽ nghĩ ra được giải pháp hữu hiệu!

Ái chà, có phải là con đã tâng bốc Diệp Nhất quá không nhỉ? Nhưng mẹ à, nếu mẹ gặp cậu ấy thì chắc mẹ cũng sẽ yêu mến. Cậu ấy nói chuyện rất duyên, hơn nữa còn rất dũng cảm, thông minh nữa. Cậu ấy bảo rằng xem trong máy tính thầy Ôn thấy tư liệu nói bác Hạ và cô Quý là bạn thời tiểu học, lại trông thấy một số bức ảnh sinh hoạt của hai mẹ con Hạ Ly, từ lúc anh ấy một tuổi đến năm mười sáu tuổi. Mà sau khi xảy ra vụ bắt cóc đầu tiên, thầy Ôn lại trú tâm điều tra hành tung của Hạ Ly vào ngày hôm đó, cậu ấy cảm thấy rất kì lạ, vì thế không ngại lấy chính bản thân mình ra để thử nghiệm xem có đúng thật là Hạ Ly muốn bắt cóc mình không. Kết quả... Diệp Nhất cái gì cũng tốt cả, chỉ có điều to gan quá. May mà Hạ Ly không có ác ý, nếu như gặp

phải kẻ xấu thật sự thì không biết sẽ làm thế nào?

Không được, con phải nói với cậu ta về chuyện này. Ngày mai gặp cậu ta

con sẽ nói.

Mẹ, con viết đến đây thôi, còn phải học tập để còn tốt nghiệp cùng với Diệp Nhất nữa.

Diệp Nhất bảo muốn về quê mình chơi, nghỉ đông này con đưa cậu ta về nhà mình được không mẹ?

Ở đây con sẽ hết sức cố gắng. Ở nhà mẹ thế nào? Có chuyện gì xảy ra không? Bất kể là vui hay buồn mẹ cũng phải nhớ rằng con gái ở đây luôn sẵn sàng chia sẻ với mẹ tất cả.

Con yêu mẹ.

Con gái: Tiểu Ngu.

Viết xong chữ cuối cùng, Tô Ngu nhấn phím gửi đi. Cô gơ hai tay lên, uể oải vươn vai một cái, chợt vô tình trông thấy một đôi mắt đen nhánh như ngọc ở bên cạnh.

Đôi mắt ấy đang nhìn cô không chớp, cũng không biết đã nhìn như thế bao lâu rồi.

Cô vội bỏ tay xuống, mỉm cười e thẹn:

- Anh, tỉnh rồi à? Anh khát không? Uống nước không?

Ánh nắng đầu buổi chiều chiếu rọi qua cửa sổ lên tấm đệm giường trắng và mảnh chăn trắng. Hạ Ly mặc quần áo bệnh nhân kẻ xanh trắng, sắc mặt nhợt nhạt nhưng đáng vẻ rất bình thản.

Anh nhìn cô mà cứ như thể xuyên thấu qua cô để nhìn sang người khác.

- Bác sĩ bảo, anh, không sao, họ bỏ, máy thở ô-xy đi rồi, nghỉ ngơi, vài hôm,

là xuất viện được. Vốn là, Diệp Nhất, chăm sóc anh, cậu ấy, đi mua cơm, vì thế, em ở đây trông anh. Cậu ấy, sẽ về, ngay bây giờ. Mấy hôm nay, hễ tan học, là cậu ấy, đến đây ngay.

Trong đáy mắt Hạ Ly dường như có gợn sóng. Tô Ngu lại cười, nói:

- Cậu ấy bảo em, nếu anh tỉnh, thì, hỏi anh, một câu. Anh, có thể trả lời, hoặc không trả lời, cũng được. Nhưng anh, phải nghe, câu hỏi.

Hạ Ly yên lặng nhìn cô.

- Học, trưởng - Tô Ngu hít sâu một hơi, sau đó mới truyền đạt lại câu hỏi

của Diệp Nhất bằng cách phát âm mà cô cho là chuẩn xác nhất - Tên gọi, chiếc vòng cổ BLOOD, do anh thiết kế, không phải là Máu, mà là Huyết thống, phải không?

Hạ Ly yên lặng nhìn cô rất lâu, sau đó từ từ nhắm mắt lại như thể đang ng ủ.

Tuy anh không trả lời nhưng trong lòng Tô Ngu lại như có thứ gì đó đang tan chảy, ấm áp, lan tỏa khắp người cô, khiến cô thấy lòng phơi phới.

Ánh nắng tươi sáng và rực rỡ quá.

Chiếc vòng cổ có tên gọi BLOOD đặt trong một chiếc hộp tuyệt đẹp, chiếc hộp đó lúc này đang để cạnh gối của Hạ Ly.

BLOOD.

Còn có cả TIES OF BLOOD.

Giống như chiếc vòng tay Hi vọng kia, sau khi bị phá hỏng thì lại được tái sinh.

Mang tất cả những xúc cảm trong cuộc đời, hòa với yêu và hận, hòa với nhựa của cây, chôn sâu trong lòng đất, để nghìn năm sau lấy lên, nó sẽ thành hổ phách.

22. Chương 22: Lời Kết

Hãy nhìn bánh xe của số phận đang va rất mạnh

Và từ từ thay đổi

Những linh hồn bị nguyên rửa kia

Các người đã được tha thứ, đã được giải thoát

Đó là vì dũng sĩ đã dùng máu tươi của mình

Đặt lời chúc có tên Hi vọng

Vào tận cùng chiếc hộp ma quỷ

Im lặng suốt mười lăm triệu năm

Mười lăm triệu năm

Vì một nụ cười

Ở lại mãi nhân gian.

Phần 01

Một bí mật mà có thể Tô Ngu sẽ biết.

Vô tình trong điện thoại của Tô Ngu đã lưu lại năm tin nhắn hình ảnh của

Diệp Nhất gửi đến.

Hình thứ nhất: Một bông hoa lan chuông màu trắng, dưới bông hoa đặt

một viên hoàng ngọc.

Hình thứ hai: Lan dạ hương màu hồng phấn và đá phù dung.

Hình thứ ba: Cúc tím và đá mắt hổ.

Hình thứ tư: Lan vũ nữ, đá Tourmaline.

Trong đó hình thứ ba đã từng bị xóa đi, sau đó Diệp Nhất lấy điện thoại của

Tô Ngu xem, phát hiện đã bị xóa mất, liền gửi bù vào. Cô không hiểu nên hỏi Diệp Nhất vì sao lại liên tục gửi những hình ảnh như vậy.

Câu trả lời của Diệp Nhất là:

- Bồi dưỡng và củng cố kiến thức nền tảng về ngọc châu cho cậu.

Cô nghĩ cũng đúng, vì thế không hỏi nữa.

Sau đó có một hôm Diệp Nhất lại bảo:

- Cậu lưu tất cả những hình ảnh đó lại, đừng xóa đi nhé. Đến lúc tốt nghiệp

chúng mình in ra rồi treo lên cùng nhau xem từng bức, sẽ có thể hồi tưởng lại chuyện chúng mình đã bước đi như thế nào trên con đường này, như thế

chẳng phải sẽ rất có ý nghĩa sao?

Tô Ngu chợt hiểu ra, từ đó về sau hẳn nhận được là liền lưu lại, đồng thời lưu thêm một lần nữa để tránh bị mất.

Một cơn gió mạnh thổi vào qua cửa sổ, cuốn sổ ghi chép của Diệp Nhất đang để trên bàn bị gió lật mở một trang, trên đó ghi những dòng chữ như

sau:

Hoa lan chuông màu trắng: Hãy cho tôi được bày tỏ lòng cảm ơn đến bạn.

Đá hoàng ngọc: Mong tình bạn trường tồn.

Lan dạ hương màu hồng phấn: Tôi vô cùng cảm mến bạn, mong rằng điều này không làm phiền bạn.

Đá phù dung: Ngọt ngào. Đắm say. Tình yêu chỉ đơn giản vậy thôi.

Cúc tím: Xin hãy tin tôi.

Đá mắt hổ: Tôi chăm chú nhìn bạn, bạn hiện ra chân thực trong mắt tôi.

Lan vũ nữ: Ẩn chứa một tình yêu nho nhỏ.

Đá Tourmaline: Những thứ bắt nguồn từ bạn là niềm yêu thích nhất của tôi.

Hoa hồng tím: Quý trọng giây phút này của chúng ta.

Đá hồng ngọc: Mong cho nhiệt huyết này còn mãi.

Đây là bí mật của hoa và đá quý.

Phần 02

Một cảnh tượng mà Tô Ngu sẽ không bao giờ biết.

Trường S.S.

Trong hành lang rực rỡ nắng.

Tạ Thanh Hoan đứng bên cửa sổ, mặc cho cơn gió hiền hòa đầu buổi chiều

mơn man mái tóc dài, tóc cô rối tung, tâm trạng cô cũng rối loạn. Bởi vì Diệp Nhất đã hẹn cô, bảo là có chuyện muốn nói.

Cô nhìn lùm cây xinh đẹp, thảm cỏ xanh mướt và những con bướm đang bay lượn trên những đóa hoa bên ngoài cửa sổ, rõ ràng tất cả cảnh sắc ở đây đều rất đẹp, nhưng sao trong lòng cô lại chỉ thấy buồn bực thế này?

- Hi! - Tiếng chào ngọt ngào vang lên từ phía sau.

Tạ Thanh Hoan gần như lập tức quay lại, giận dữ nhìn người mới đến:

- Cậu đến muộn rồi đấy!

- À, xin lỗi, xin lỗi, lúc mình quay về thì bị tắc đường, thật ngại quá! -

Chàng thiếu niên tuấn tú nở nụ cười rạng rỡ, để lộ hàm răng trắng rất đẹp.

Nhưng Tạ Thanh Hoan lại chỉ chau mày:

- Lần này cậu lại muốn làm gì đây? Định nói chuyện chấm dứt, không tiếp tục hẹn hò với mình nữa phải không?

- Hừ, không phải chuyện hẹn hò.

- Vậy cậu tìm mình làm gì?

- Nói thế nào nhỉ... trao đổi? Ừ. Muốn thực hiện một cuộc trao đổi.

- Mình không có hứng thú.

Tạ Thanh Hoan quay người đi thẳng. Tính khí của cô rất nóng nảy, những

người ở trường và cả ở trong gia đình đều khiến cô thấy chướng mắt. Vì sao lại có đứa con gái mặc dù bị khuyết tật mà cả thế giới dường như đều tập trung bảo vệ nó, còn mình thì...

Diệp Nhất dứt tay vào túi, không ngăn cản mà chỉ thông thả nói:

- Nếu vụ trao đổi này có thể cứu vãn được sự nghiệp của cha cậu thì thế nào?

Bước chân của Tạ Thanh Hoan lập tức khựng lại. Rất lâu sau cô mới quay đầu lại:

- Cậu... nói gì?

- Tôi nói là cha cậu - Tạ Dữ Hải tiên sinh - đang phải đối mặt với khủng hoảng tài chính, có nguy cơ phá sản, đúng không?

- Nhưng cha tôi còn chưa phá sản! - Tạ Thanh Hoan hét lên - Cậu đừng có nói bừa! Cha tôi lợi hại thế, chút chuyện cỡ con như vậy làm sao có thể khiến công việc kinh doanh thất bại được! Ai nói với cậu, cậu nghe ở đâu cái tin đồn

nhảm nhí này vậy, tôi sẽ tố cáo kẻ đó vì tội phỉ báng!

Diệp Nhất yên lặng nhìn cô ta, không lên tiếng phản bác, nhưng ánh mắt bình thản pha chút thương cảm kia dường như xuyên thấu ruột gan cô.

Vì thế Tạ Thanh Hoan càng thêm tức giận, vừa giậm chân thành thịch vừa nói:

- Nói năng lung tung! Nói năng lung tung! Không được nói xấu cha tôi! Cha tôi là người giỏi nhất trên đời! Những kẻ nói gia đình tôi phá sản hãy chết hết đi! Cậu đã từng thấy ai sắp phá sản mà lại mua chiếc vòng đeo tay quý giá do

Hạ Ly thiết kế để tặng cho con gái trong ngày sinh nhật chưa hả? Tôi, tôi...

Cô ta bỗng nhiên không nói tiếp được nữa, sau đó hai tay ôm mặt.

Ánh mắt của Diệp Nhất dường như muốn nói: "Ở trước mặt mình cậu không cần phải giả vờ như vậy..."

- Cậu nói bậy, cậu nói bậy...

Tạ Thanh Hoan bỗng nhiên khóc âm lên. Chiếc vòng trên cánh tay, chiếc

nhẫn trên ngón tay, những thứ đó thường ngày làm cô nổi bật, làm cô vẻ vang nhưng lúc này lại bỗng nhiên lại trở thành một sự chế nhạo trần trụi. Chế nhạo cô thích hư vinh, rõ ràng cha đang khó khăn mà vẫn đòi ông ấy mua quà quý giá như vậy; chế nhạo cô luôn ỉn là đúng, cho là mình thuận buồm xuôi gió hơn hẳn người khác, vì thế mới khiến bản thân phải chịu một đòn đau đớn như vậy...

Vì sao...

Vì sao...

Rõ ràng là công ty đang hoạt động rất tốt, tại sao đối tác lại ôm tiền chạy mất như vậy?

Rõ ràng gia đình Cologny bên nhà mẹ giàu có như vậy, tại sao lại không chịu bỏ tiền ra giúp cha vượt qua cửa ải khó khăn này? Chẳng lẽ vì mẹ chết rồi thì cha cô chẳng còn quan hệ gì với họ hay sao? Cô không phải là cháu ngoại của họ hay sao? Vì sao không chịu giúp một tay? Nếu không phải như vậy thì cô cũng không thèm để ý đến Diệp Nhất. Cô tiếp cận Diệp Nhất, hẹn hò với Diệp Nhất, chịu đựng để cho Diệp Nhất thỏa sức châm chọc bởi móc... là bởi vì mang trong lòng suy nghĩ rằng nếu như mình có bạn trai là con trai của Quý Thị thì biết đâu họ sẽ đưa tay ra giúp đỡ cha! Thực là một suy nghĩ hèn nhát,

thậm chí mang chút ngây thơ, chứ thực ra cô đâu có thích gì Diệp Nhất!

Loại lưu manh miệng nam mô bụng một bồ dao găm như Diệp Nhất không phải là hình mẫu cô thích, cô đã phải kìm nén bản thân rất nhiều mới có thể đè nén được sự phản cảm trong lòng để làm những việc đó... Vì sao, vì sao

Diệp Nhất lại biết chứ?

- Cậu... cậu muốn trao đổi cái gì? - Tạ Thanh Hoan meo meo hỏi.
- À, mình muốn miếng hổ phách “Khu rừng trong mơ” ấy.
- Chẳng phải cậu đã nói không cần nó rồi sao? Sao cậu nói là không cần dùng đến nó nữa?
- Bỗng nhiên lại thấy rất muốn có nó. Cậu ra giá đi.

Vừa nghĩ đến việc Diệp Nhất làm như thế là vì ai, sự ghen ghét lại trào dâng lên trong lòng, Tạ Thanh Hoan gào lên như muốn trút bỏ mọi bức tức:

- Vậy tôi cần một trăm triệu!

Diệp Nhất không hề tỏ ra ngạc nhiên mà chỉ thông thả hỏi lại một câu:

- Cậu chắc chứ?

Lí trí bỗng quay trở lại, Tạ Thanh Hoan ý thức được rằng suýt chút nữa sự ghen ghét cá nhân đã khiến mình đánh mất một cơ hội tốt, mà đó lại là cơ hội có thể cứu vãn sự nghiệp của cha mình!

Đầu óc cô lập tức phản ứng rất nhanh, nói:

- Được, tôi không cần tiền. Nhưng tôi cần cha cậu giúp đỡ.
- Ừ hừ, nói tiếp đi.
- Tôi muốn cha cậu ra một thông báo rằng Quý Thị muốn bắt tay hợp tác

với Tạ Thị để phát triển hạng mục XXX, mục tiêu trong ba năm nữa sẽ thu tóm thị trường đá quý thô của Thái Lan. Thế nào? Một bản thông báo, không tốn một xu mà có thể thay đổi cả thời cuộc, khiến những kẻ tiểu nhân bợ đỡ nịnh nọt kia trở mặt quay giáo, khiến những ngân hàng thối tha kia thay đổi

suy nghĩ, giúp cha tôi thay đổi cục diện!

Diệp Nhất giơ ngón tay cái lên:

- Good job! Cậu quả nhiên là một cô gái thông minh, biết được thứ gì mới là cần thiết nhất.

Tạ Thanh Hoan “hừ” một tiếng, bỗng nhiên liếc nhìn Diệp Nhất:

- Còn việc phía nhà Cologny ra giá miếng hổ phách đó bao nhiêu, thì tôi không quản đâu.
- Cậu chỉ cần ở trong giặt dây, thuyết phục họ bán ỉnh là được rồi.

- Được. Giao kèo xong! - Nói xong việc chính, Tạ Thanh Hoan không nhận được, hỏi - Cậu định dùng miếng hổ phách đó để làm chiếc dây chuyền Vết thương lòng đây à?

- Ừ.

- Tặng cho Tô Ngu phải không?

Diệp Nhất giơ ngón tay cái lên, nháy nháy mắt:

- Suyt, thiên cơ, không được tiết lộ...

Tạ Thanh Hoan trừng mắt nhìn cậu ta. Được thôi, dấu sao thì cô cũng

không thích Diệp Nhất, Diệp Nhất muốn làm gì, nịnh nọt ai cũng chẳng liên quan gì đến cô! Nhưng tại sao... rõ ràng là mình đã nhắc đi nhắc lại như vậy

rồi mà sao trong lòng vẫn cứ cảm thấy khó chịu thế này?

Hừ, chắc chắn chỉ là ảo giác thôi. Đúng vậy, chỉ cần cha có thể vực dậy trở lại thì thân là con gái độc nhất của Tạ Thị như cô vẫn cứ là đại tiểu thư cao quý muốn gió được gió muốn mưa có mưa, hơi đâu mà thêm so đo với loại con

gái quê mùa như Tô Ngu kia?

Tuyệt đối không nên so sánh!

H ừ!

...

Nhưng trong lòng vẫn có chút đau khổ... ôi...

Một tháng sau.

Chiếc dây chuyền Vết thương lòng nằm yên trong hộp quà tặng, đợi chờ được mở vào ba năm sau.

- Mình có món quà tặng cậu.

- Có điều, không phải là bây giờ.

- Ra trường nhé... đợi đến hôm hai đứa cùng ra trường.

23. Chương 23: Ngoại Truyện 1: Cú Điện Thoại Lừa Gạt

Đây là chuyện xảy ra nhiều ngày sau sự việc đã xảy ra trong câu chuyện này.

Tô Hòa và Diệp Nhất đang chán nản ngồi xem ti vi (Xin đừng hỏi tác giả vì sao hai người này lại xem ti vi cùng nhau!!!). Trong ti vi, chương trình thời sự đang phát bản tin nói về việc một người đàn ông giả giọng phụ nữ thực hiện hành vi khiêu dâm qua điện thoại, dụ dỗ đàn ông chuyển tiền ỉnh, tổng

số tiền lừa gạt được lên đến hơn 30 ngàn

Tô Hòa há mồm trợn mắt xem:

- Oa, con người bây giờ ngốc thật đấy nhỉ? Chỉ dựa vào cú điện thoại mà đã chuyển tiền, không thèm biết người gọi điện thoại mồm ngang mũi dọc ra sao!

Diệp Nhất đáp:

- Giọng nói dễ nghe rất dễ làm người ta sinh ra ảo tưởng - Nhưng một lát cậu liếc nhìn Tô Hòa một cái - Chị họ, thực ra chị cũng có thể làm được như thế đấy.

Tô Hòa nóng bừng mặt, bỗng chốc trở nên cao hứng:

- Hả? Thật không? Giọng nói của chị cũng dễ nghe lắm à?

- Ủ. Giọng trẻ con miệng còn hơi sữa lại càng được các vị đại thúc kia yêu thích.

- Có cậu mới miệng còn hơi sữa ấy! Nhưng thôi cho qua, xét đến việc dù sao cũng là lời khen ngợi chất giọng của cô nên cô nhận vậy.

Sau lúc nhẩn nhẩn, cảm xúc đã thay thế lí trí, Tô Hòa bắt đầu ảo tưởng:

- Vậy lúc gọi điện thoại mình sẽ giả giọng thiếu nữ nói rằng: Chú ơi sắp đến

năm học rồi mà cha mẹ không cho cháu tiền, cháu không có tiền mua đồ dung học tập, chú có thể cho cháu tiền được không? Cháu muốn có chiếc cặp sách

Hello Kitty

Diệp Nhất ngắt lời:

- Như thế không được.

- Vậy phải nói thế nào?

Diệp Nhất đằng hắng một hồi, đến lúc cất tiếng quả nhiên đã biến thành giọng nói vô cùng mềm mại và ngọt ngào:

- Chú à, ngực cháu bắt đầu dậy thì rồi, nhưng mà cháu lại không có tiền mua nịt ngực, hơn nữa cũng ngại nói với cha cháu

- Tô Hòa hoàn toàn không thoát được lời nào.

Đôi mắt to của Diệp Nhất nhấp nháy, khỏi phải nói, nếu không phải là đã biết rõ người ngồi đối diện chính xác là một động vật giống đực đang tuổi “thiếu niên” mà chỉ nghe giọng nói nũng nịu này thì chắc chắn sẽ phải mê tít!

Diệp Nhất tiếp tục, vẫn bằng giọng điệu nũng nịu như trước:

- Ngày nào ngực cũng rất đau, rất khó chịu, khó chịu lắm, chú ạ. Chú cho cháu tiền mua nịt ngực được không?

- Được rồi, được rồi, không cần nói tiếp nữa đâu! - Tô Hòa bái phục sát đất

- Cậu giỏi lắm!

Chuyện của Diệp Nhất kết thúc như vậy đấy.

Tô Hòa đột nhiên muốn biết nếu đổi sang là Ôn Nhan Khanh thì anh ta sẽ phản ứng như thế nào(Hay thực ra là độc giả cũng muốn biết?)

Thế là cô liền gọi vào di động của Ôn Nhan Khanh:

- Có việc gì đấy? - Giọng nói ở đầu bên kia, mặc dù đã biết rõ là cô nhưng vẫn lạnh lùng như vốn dĩ vẫn thế.

- Chú à - Tô Hòa ép chặt cổ họng, bắt đầu nhập vai - Sắp khai giảng rồi mà cha mẹ không cho cháu tiền, cháu không có tiền mua đồ dung học tập,

chú có thể cho cháu tiền được không? Cháu muốn có chiếc

Tạch

Điện thoại tắt một cách vô tình.

Tô Hòa cầm điện thoại, nước mắt lưng tròng - quả nhiên là phản ứng như

vậy. Thôi xong! Đầu óc cô thế nào mà lại nghĩ ra kiểu thăm dò như vậy chứ.

Năm phút sau, cô đang chán nản nằm trên chiếc sofa xem ti vi thì chợt nghe “bíp” một tiếng, điện thoại có tin nhắn.

”Kính thưa quý khách, Ôn Nhan Khanh đã chuyển qua mạng 10 nghìn nội hối vào tài khoản có số cuối là 0639 cho quý khách, xin

kiểm tra lại.”

... ..

Tô Hòa lập tức cảm động: Ôn đẹp trai vẫn cứ là người tốt! (Xin chớ nghi

ngờ, Ôn Nhan Khanh đúng là đã thuê thám tử tư điều tra cô, vì thế tài khoản

ngân hàng của cô chỉ cần tra là biết ngay, chuyện nhỏ thôi mà!)

24. Chương 24: Ngoại Truyện 2: N Xảy Ra Như Vậy Đây

- Thưa anh Ôn, đến lúc xuống máy bay rồi.

Sau chuyến bay kéo dài mười giờ, nữ tiếp viên hàng không xinh đẹp khẽ gõ

cửa khoang máy bay, thông báo là máy bay đã tiếp đất an toàn.

Ôn Nhan Khanh - lúc này đang xem sách - liền gật đầu, đưa mắt nhìn sang chiếc sofa bên cạnh: Trên chiếc sofa mềm mại và rộng như chiếc giường nhỏ, Tô Hòa đang quần thảo ngủ khi khi.

Nữ tiếp viên hỏi:

- Có cần gọi Tô tiểu thư dậy không ạ?

- Không cần. Đưa xe của tôi đến đây.

- Đã đậu ngay phía dưới rồi.

Ôn Nhan Khanh đặt sách xuống, đứng dậy bước đến trước mặt Tô Hòa. Tô

Hòa không biết đang nằm mơ gặp chuyện gì vui mà khoe miệng nhếch lên cười, có vẻ trong lòng rất vui sướng.

Trong mắt Ôn Nhan Khanh lóe lên một ánh nhìn ý vị sâu xa, anh đưa tay khẽ đặt lên vai cô.

Thế là Tô Hòa tự nhiên trở mình, túm lấy anh hết như một con bạch tuộc,

miệng lẩm bẩm:

- Koala, koala...

Trong mơ thấy mình biến thành Koala rồi hay sao? Ôn Nhan Khanh không [1]

hề tốn sức ôm ngang người cô lên.

[1] Một giống gấu túi ở Châu Úc.

Nhưng vạt áo sơ mi của Tô Hòa bị mắc vào sofa, đồng thời kéo theo cả cốc cà phê trên bàn, thế là...

“Xoảng”, cốc rơi xuống đất...

“Phụt”, khuy áo đứt tung...

Một bên vạt áo bị cà phê đổ vào biến thành màu nâu. Mà vạt áo lại rủ xuống để lộ da bụng trắng ngần của cô gái trẻ.

Ôn Nhan Khanh vô tình quay qua nhìn, kết quả là nhìn thấy...

Một bông hoa đào.

Hình xăm bông hoa đào đã ngả sang màu đỏ xạm do vết tích của thời gian,

nằm ngay chính giữa phía trên rốn, rõ ràng là vô cùng kêu gọi, nhưng lại vì vấn đề phong cách cá nhân của chủ nhân nên xem ra anh chỉ thấy bất ngờ chứ không hề có cảm giác quyến rũ giới tính. Quay sang nhìn Tô Hòa đang hồn nhiên ngủ say đến mức có lẽ trời có sập xuống cũng không hề hay biết, càng nhìn càng thấy con người này không hợp với hình xăm kia chút nào.

Năm mười tám tuổi, khi đang học năm thứ nhất đại học, Tô Hòa và người bạn trong ký túc xá là La Vũ Tịch đều đem lòng yêu anh chàng Giang Bắc học trên một lớp, nhưng về sau Giang Bắc chọn cô gái họ La kia. Vì thế cô lặng lẽ rút lui, từ đó về sau không hề có bạn trai nào nữa.

Nội dung bản báo cáo điều tra kia lúc này lại hiện về y nguyên trong đầu, không thiếu một chữ. Mắt Ôn Nhan Khanh dần trầm lắng xuống, anh “hừ” một tiếng rất khẽ.

Sau đó ra khỏi khoang, xuống máy bay, lên xe, đặt Tô Hòa lên ghế lái phụ. Tô Hòa lẩm nhẩm vài tiếng, Ôn Nhan Khanh tưởng là cô đã tỉnh nhưng rồi cô lại nghiêng người ngủ tiếp.

Đúng là một “nhân tài”, nếu cô bị đem bán đi cũng không hề hay biết! Đối mặt với một “sinh vật” không thể nào tin được như thế này, Ôn Nhan Khanh lắc đầu, lái xe đi.

Xe chạy nửa tiếng thì đến một trang viên ở ngoại ô Rome, cánh cổng sắt khắc hoa văn từ từ mở ra, người cảnh vệ hành lễ rất cung kính.

Ôn Nhan Khanh hạ kính xe xuống, hỏi:

- Bà Danfoss đã về chưa?

Cảnh vệ đáp:

- Bà ấy vẫn đang ở bệnh viện, có lẽ phải ngày kia mới về.

Ôn Nhan Khanh hơi cau mày, tiếp tục lái xe đi vào trong, đến thẳng nhà

chính, đưa xe vào gara, bé Tô Hòa vẫn đang ngủ say vào trong nhà, ngôi nhà rộng thênh thang không có một ai. Do tính cách cô độc, lập dị nên anh ta luôn không thích trong nhà có quá nhiều người, vì thế ngoài một người làm công

việc quét dọn và cắt tỉa hoa cỏ là bà Danfoss ra thì không còn ai khác nữa.

Mà mấy hôm nay do con gái phải nằm viện nên bà ta xin nghỉ để đến đó chăm sóc, như vậy trong nhà coi như chỉ có hai người là anh và Tô Hòa đang ngủ say không biết trời đất là gì kia.

Ôn Nhan Khanh bế Tô Hòa lên lầu, vào trong phòng ngủ, khi đang chuẩn bị đặt cô xuống giường thì trông thấy chiếc áo sơ mi của cô dính đầy vết bẩn, vì thế anh bắt giác chau mày. Ôn Nhan Khanh vốn ưa sạch sẽ, tuy rằng không quá nghiêm trọng, nhưng khi nhìn thấy một người nhếch nhác ngủ trên giường nhà mình thì cũng vẫn cảm thấy một cảm giác khó chịu khó nói thành lời.

Thế là anh trừng trừng nhìn cô.

Một phút, năm phút, mười phút...

Mười lăm phút sau anh đưa tay ra cởi cúc áo của cô.

Tô Hòa nằm trên giường vốn không hề động đậy, bỗng nhiên cười phá lên:

- Ha ha ha ha...

- Cắt!

Cùng với một tiếng nói sắc lẹm, căn phòng vốn lờ mờ tối bỗng sáng trưng, máy quay ở cách đó vào mét cũng dừng quay.

Đạo diễn nhảy ra khỏi chỗ ngồi, nghiêm giọng:

- Có nhầm không thế hả? Đây là lúc cô có thể cười được à?

Tô Hòa vội vàng ngồi dậy:

- Xin lỗi, xin lỗi đạo diễn, quả thật là... nhột quá. Anh ấy vừa mới chạm vào là tôi liền thấy nhột, không nhịn được nên bật cười.

- Cô cố chịu đi cho tôi nhờ!

- Vâng, tôi sẽ cố...

Đạo diễn lại ngồi xuống, thái độ rất không vui:

- Tiếp tục!

Đèn tắt, chỉ để lại một ngọn đèn ngủ, mờ mờ chiếu trên chiếc giường rộng.

Ôn Nhan Khanh nhẹ nhàng đưa những ngón tay ra cởi cúc áo Tô Hòa...

- Ha ha ha ha ha ha...

Người đang ngủ mơ trên giường lại cười.

- Cắt!!! - Đạo diễn đứng dau máy quay đậm chân.

- Xin lỗi đạo diễn, ha ha ha, tôi thật sự, ha ha ha... - Rõ ràng ngón tay của

Ôn Nhan Khanh đã bò ra khỏi người mà Tô Hòa vẫn còn cười ngặt nghẽo.

Ôn Nhan Khanh lộ vẻ khó chịu.

Đạo diễn quát:

- Cô có tinh thần nghề nghiệp không hả!!!

- Không phải vậy đâu đạo diễn, thực ra tôi nghĩ chuyện này rất kỳ quái,

phải vậy không? Làm gì có ai ngủ say đến nỗi không biết mình đã xuống máy bay, lên ô tô rồi sau đó lại được đặt lên giường như vậy? Hơn nữa cũng không phải là bị đánh thuốc mê. Vì thế, tôi cảm thấy cảnh này thực ra không hợp lý, cho dù có quay được cũng sẽ là một sơ hở...

- Cô lo gì chứ! Đây là cảnh quay phục vụ, hiểu không? Cảnh quay phục vụ tức là cởi áo cho khán giả xem mà không có nguyên do, lo gì nó có hợp với lễ

thường hay không, cái khán giả muốn xem thì phải lộ!

- Ô, vâng! - Tô Hòa le lưỡi, ngoan ngoãn nằm xuống.

- Được rồi, chuẩn bị một lát, tiếp tục - Diễn!

- Ha ha ha... Nhột quá... Ha ha ha...

- Ha ha ha ha ha, không được chạm vào chỗ đó...

Tiếng cười vẫn liên tục vang lên không dứt...

CẢNH 02:

- Muốn không?

Ôn Nhan Khanh đột ngột sáp lại gần Tô Hòa, đè xuống, thốt ra những lời đầy mê hoặc:

- Thế thì...

Đôi môi ẩm ướt mềm mại tìm đến đúng mục tiêu, gắn chặt vào đó một cách không hề kiêng dè.

Mắt Tô Hòa bỗng chốc mở to hết cỡ, theo phản xạ quay đi chỗ khác. Ôn Nhan Khanh đưa một tay ra giữ chặt đầu cô, ép chặt cô vào người mình, đồng thời càng hôn sâu hơn, chiếc lưỡi linh hoạt tấn công một cách nhanh nhẹn.

- Ừ ừ ừ... - Tô Hòa ra sức cắn chặt răng.

Ôn Nhan Khanh liền thay đổi chiến thuật, giảm bớt cường độ, vì đôi môi

được thả lỏng hết cỡ nên dính chặt vào cô như một miếng thạch rau câu, chuyển động mềm mại, hơi thở nhẹ nhàng, như vỗ về, lại như khêu gợi.

Mắt Tô Hòa càng lúc càng đỏ, càng lúc càng đỏ, rồi bỗng nhiên mắt trắng dã, ngất đi.

- Cắt! Làm gì thế! Làm gì thế! Tôi muốn quay là một cảnh hôn nhau kéo dài mười phút, sao chưa đến một phút đã lịm đi như thế?

Đèn bật sáng, đạo diễn đang ở giữa đồng máy quay lại một lần nữa nhảy ra.

Ôn Nhan Khanh buông tay khỏi đối phương đang ngất lịm, liếm môi.

Đạo diễn chạy đến, chăm chăm nhìn Tô Hòa đang nằm trên sofa:

- Xảy ra chuyện gì vậy?

Ôn Nhan Khanh so vai làm ra vẻ không liên quan đến mình:

- Như đạo diễn thấy đấy, cô ấy ngất rồi.

- Sao cô ta lại ngất được?!!!

- Ồ. Theo tôi có thể là do cô ấy không hiểu nguyên tắc là trong lúc hôn cũng cần phải thở.

- ...

Đạo diễn hoàn toàn hết cách.

CẢNH 03:

- Ngậm miệng lại, ngốc ạ! - Ôn Nhan Khanh khẽ mắng yêu, sau đó hôn cô một cách dữ dội và thành thực.

Nuốt đi tất cả mọi âm thanh.

- Ừ ừ ừ... - Tô Hòa ra sức giãy giụa.

Ôn Nhan Khanh nắm lấy hai tay cô.

Kết quả...

Sự việc diễn ra giống như mọi người tưởng tượng. Tô Hòa lại trợn mắt lên,

một lần nữa ngắt đi. Lần này cô vẫn quên thở.

- Đạo diễn...

Ôn Nhan Khanh không còn đối thủ nữa nên đứng dậy, nhìn về phía máy quay cách đó ba mét.

Phía sau máy quay, đạo diễn bực tức rít một hơi thuốc, rồi vút mẩu thuốc xuống đất lấy chân di mạnh, cất tiếng thở dài thườn thượt:

- Ôi trời...

- Đổi cho tôi một diễn viên khác được không? - Ôn Nhan Khanh đề nghị...

- Chim mồi này là do phía đầu tư đưa đến, ép phải sử dụng, không đổi [2] được đâu.

- Nhưng hề cứ đến cảnh then chốt như thế này là cô ấy lại không ổn, đến lúc đó khán giả không vừa ý thì làm thế nào?

[2] Bên A.

Đạo diễn nhú mày, ông ta cũng đang hết sức khó xử.

Lúc này một nam diễn viên chính khác đang đứng xem ở bên cạnh bỗng tiến đến vừa cười vừa nói nhỏ vào tai đạo diễn vài câu, mắt ông ta chợt sáng lên:

- A, đúng rồi! Diệp Nhất, đề xuất của cậu hay lắm!

Nam diễn viên này cười hì hì, cúi rạp người:

- Được phục vụ cho ngài là vinh hạnh của tôi thưa Thập tứ đại nhân.

Đạo diễn lập tức chuyển ánh mắt sang Ôn Nhan Khanh, nhìn anh ta suốt từ đầu đến chân, quan sát anh ta mấy lượt từ trên xuống dưới, vừa quan sát vừa cất những tiếng cười hì hì. Ôn Nhan Khanh nói:

- Thứ lỗi cho tôi nói thẳng, Thập tứ đại nhân, ông cười rất thô tục.

- Thô tục là đúng rồi, mong mỗi lần nhất của tôi là làm sao khiến ọi nữ khán giả khi xem những cảnh này đều cất tiếng cười giống như tôi vừa rồi. Nào! Thêm trò!

Đạo diễn búng tay một cái, thư ký trường quay lập tức bước lên, gõ vào nhật kí trường quay:

- Cảnh thứ 3 của tập 9: Thêm tiết mục vào đoạn cô gái họ Tô chụp ảnh anh chàng họ Ôn, yêu cầu nam diễn viên xuất hiện trong trạng thái khóa thân.

- Hả? - Bây giờ đến lượt Ôn Nhan Khanh tròn tròn mắt.

Thế là, kết cục diễn ra như tất cả chúng ta đều đã biết.

Sau khi cửa mở, bên trong bốc lên một làn hơi nước, một người đàn ông bước ra từ làn hơi đó.

Bờ vai rộng như mặt cắt núi băng, lồng ngực rắn chắc đầy sức mạnh và cảm xúc, phía dưới vòng bụng thon gọn là cặp đùi dài hết như được nặn ra từ đôi tay của nhà điêu khắc đại tài... Những giọt nước li ti đang chảy ngoằn ngoèo theo những đường cong cơ thể, mỗi một đường cong, mỗi một vòng cung đều hoàn mỹ.

Người đàn ông ngoài phần quan trọng nhất được quấn một chiếc khăn tắm

ra, tất cả những phần còn lại đều trần trụi như một đức trẻ mới sinh, hướng thẳng vào ống kính máy quay, từ từ nhếch môi lên nở một nụ cười gợi cảm và đẹp mê hồn.

- Quý vị có vừa ý với... những gì vừa nhìn thấy không?

25. Chương 25: Ngoại Truyện 3: Chạy Trốn Thôi, Cô Dâu

- ... Vì thế hôn lễ sẽ tổ chức tại Provence, lấy hoa oải hương làm chủ đề, dựng rạp trong rừng bạch đàn, nhìn vào sẽ có cảm giác như đó là một buổi tiệc dã ngoại, nhưng lại có sự lãng mạn của một biển hoa oải hương... Cô xem thế nào? - San Ni cúi xuống đẩy đám tài liệu đến trước mặt Tô Hòa.

Khi nhìn thấy tiêu đề to tướng - Kế hoạch hôn lễ của Ôn Nhan Khanh và Tô Hòa ở ngay trang đầu tiên, Tô Hòa hoàn toàn không thể nói thêm được gì nữa.

Mặt trời đầu đông ấm áp chiếu qua cửa kính áp sàn khiến cả người cô cũng râm ran nóng, lâng lâng say và còn có cảm giác như vừa tỉnh khỏi giấc mơ. Mặc dù vào thời điểm Diệp Nhất bị Hạ Ly bắt cóc trước đó, vì khích lệ Ôn Nhan Khanh mà cô đã đưa ra tuyên bố “Em muốn tổ chức hôn lễ ở Provence”, nhưng cô chưa từng nghĩ rằng có một ngày ước mơ đó sẽ trở thành hiện thực.

Được thôi, đối với nhà họ Quý thì chút chuyện con con này có là gì. Nhưng việc một ước muốn tiện mồm nói ra mà lại được biến thành kế hoạch rồi từng bước thực hiện một cách công khai và long trọng như thế này dấu sao vẫn khiến cho con gái của một gia đình bình thường như cô cảm thấy không tự nhiên chút nào.

San Ni quan sát cô một cách kĩ lưỡng:

- Tô tiểu thư có vừa lòng với kế hoạch này hay không? Không sao đâu, tôi có thể làm lại, cô có ý kiến và yêu cầu gì xin cứ nói ra.

- Cái đó... cái đó... - Tô Hòa thực sự không biết nói sao, vì thế đành chuyển chủ đề - Cái đó... Ôn Nhan Khanh đâu rồi?

- Anh Ôn có một số việc cần giải quyết nên bảo tôi bàn với cô và kế hoạch tổ chức hôn lễ này.

- Ồ... - Tô Hòa thở dài một tiếng, rồi ngã người tựa lưng vào sofa.

Đã hai hôm nay cô không liên lạc được với Ôn Nhan Khanh.

Gọi vào di động nhưng luôn trong tình trạng tắt máy.

Mới đầu cô còn cho rằng anh đã trở về Rome nên không tiện nghe điện

thoại, nhưng ngẫm nghĩ có lẽ không phải như vậy, vì điện thoại của anh chàng này rõ ràng luôn mở suốt hai mươi tư giờ, hơn nữa còn kết nối toàn cầu.

Khó khăn lắm cô mới đợi được đến thứ năm, hỏi Tô Ngu vừa đi học về:

- Thầy Ôn hôm nay có lên lớp không?

Tô Ngu đáp:

- Lạ lắm, hôm nay không thấy thầy Ôn lên lớp mà nhờ thầy Chung dạy thay, lẽ ra là kiểm tra nhưng lại đổi thành giờ thủ công.

Lẽ nào lại như vậy chứ... Con người Ôn Nhan Khanh vốn luôn làm việc rất có kế hoạch, sao lại liên tục phá vỡ nhiều nguyên tắc của mình như vậy? Cô không trải nào giải thích nổi.

- Liệu có phải là... anh ta mắc chứng bệnh sợ hãi tiền hôn nhân không? - Trưa thứ sáu các đồng nghiệp ăn cơm cùng Tô Hòa đã đưa ra giả thiết như vậy.

Tô Hòa sững sờ:

- Gì cơ?

- Tức là có rất nhiều người do sự thay đổi về thân phận và sự tương phản

của cách sống giữa trước và sau hôn nhân mà dẫn đến việc nảy sinh cảm giác lo lắng và sầu muộn ở thời điểm trước khi cưới. Sau đó bắt đầu xuất hiện hàng loạt hành động kì quái như hối hận, né tránh, giả trò mất tích... - Noãn Dương ở bên cạnh thể hiện sự uyên bác của mình.

Tô Hòa trợn mắt lên - quả nhiên là mồm quạ, suýt chút nữa thì chủ biên

Noãn đã nói ra hai chữ “hủy hôn” rồi!

- Ngoài điện thoại di động ra, cậu còn có cách liên lạc nào khác với anh ấy không? - Một đồng nghiệp hỏi.

- Việc này... - Tô Hòa run lên - Không có!

Cô và Ôn Nhan Khanh quen nhau cũng chỉ một vài tháng, thường chỉ liên

lạc với nhau bằng điện thoại, hoặc nếu không thì đến thẳng trường S.S mà tìm, từ trước đến nay chưa từng xảy ra tình trạng không tìm thấy người như

lúc này! Vì sao, vì sao?

- Thế cậu biết nhà anh ta ở đâu không?

- Đã tìm rồi, không có ai... - Tô Hòa uất ức.

- Thế còn chỗ nào anh ta có thể xuất hiện nữa không?

- Có, nhà ở Rome... Nhưng mà chưa đến nỗi mình phải đến tận đó tìm anh

t a c h ứ?

Các đồng nghiệp đều tỏ ra đồng tình và thông cảm.

Noãn Dương lắc đầu thở dài:

- Quả nhiên làm cô bé lọ lem cũng không dễ chút nào!

Này, chị bảo ai là cô bé lọ lem đấy hả?

- Cái gì, chứng lo sợ trước hôn nhân à? - Dưới ánh nắng rực rỡ, Diệp Nhất

ngẩng đầu lên, đôi mắt to và sáng nhất thế gian nhấp nháy nhìn Tô Hòa.

Vì không có được sự an ủi và những đề xuất có hiệu quả từ phía các đồng nghiệp nên Tô Hòa đành phải đi tìm Diệp Nhất, hi vọng cậu em họ nhanh nhẹn tinh quái này có thể góp ý cho cô.

- Đúng vậy, nghe nói có rất nhiều người vì đứng trước sự thay đổi vị trí và sự trái ngược về lối sống giữa trước và sau hôn nhân mà dẫn đến...

Tô Hòa còn đang kể lễ thì Diệp Nhất đã đưa tay ra ngắt lời:

- Em biết chứng sợ hãi tiền hôn nhân là gì rồi, chỉ có điều là tại sao chị lại

cảm thấy là Ôn Nhan Khanh - ông anh biến thái của em - lại có thể bị mắc

chứng bệnh này?

- Chẳng lẽ không phải à?

- Đương nhiên không phải rồi! - Diệp Nhất nhìn vào mắt cô, giống hệt như

đang nhìn một sinh vật kì quái - Xem ra chị đúng là không hiểu tí gì về ông anh biến thái của em cả, không hiểu gì mà lại đồng ý đi lấy anh ấy, chị quả thật quá dững cảm đấy.

Tô Hòa rất tức giận, muốn lấy Ôn Nhan Khanh hay không là việc của cô, đâu đến lượt một đứa trẻ ranh khoa chân múa tay.

- Tóm lại cậu có biết anh họ của cậu ở đâu hay không? Không biết thì để chị còn về, đừng lãng phí thời gian của người khác.

Diệp Nhất cười hì hì:

- Kể cả có biết cũng không nói cho chị, chị tự động não suy nghĩ đi, suy

nghĩ cho kĩ xem chị có thật sự hiểu anh ấy không, nếu sau này giữa hai người thường xuyên xảy ra tình trạng này, chị tìm không được anh ấy thì phải làm thế nào? Chị có thực sự chịu được cái thói gia trưởng của anh ấy hay không? Vì thế chị nhất định phải tự đi tìm câu trả lời anh ấy đang ở đâu. Chị họ, chúc chị may mắn.

Tô Hòa trừng trừng nhìn Diệp Nhất rất lâu.

- Chúng sợ hãi tiền hôn nhân ư? - Lần này người hỏi vặn lại là bà Đồng

Tiểu Thanh.

Không hiểu sao khi nghe thấy âm thanh quen thuộc trong điện thoại, Tô

Hòa bỗng nhiên xúc động đến nỗi chỉ chực khóc òa:

- Vâng, mẹ à, anh ấy đã biến mất suốt ba hôm nay rồi, con không thể nào liên lạc nổi, cả em họ và học trò anh ấy cũng không biết anh ấy đi đâu. Mẹ nói xem có phải là anh ấy hối hận rồi không? Có phải bỗng nhiên anh ấy không muốn lấy con nữa hay không? Vì thế nên mới né tránh con phải không? Mẹ, con bỗng nhiên cảm thấy mình đúng là đã quá tùy tiện, quá sơ suất khi nhận lời lấy anh ấy, bởi vì con thật sự chưa hiểu con người này lắm, giống như bây giờ anh ấy đã đi đâu mất, mà con thì lại không nghĩ ra sẽ phải đến nơi nào để tìm anh ấy.

Một hồi lâu vẫn chưa thấy người ở đầu dây bên kia trả lời.

- Mẹ nói gì đi chứ, con xin mẹ đấy. Hãy chỉ cho con cách phải làm sao?

- Về đi.

- Hả?

- Về nhà đi! - Giọng nói của bà Đồng Tiểu Thanh xem ra có chút ghen

ngào, nhưng trong giọng nói ghen ngào đó còn có nhiều thứ khác nữa - Không kết hôn thì không kết hôn, về nhà với mẹ đi. Dù có xảy ra bất kì chuyện gì thì mẹ cũng vẫn luôn đợi con ở nhà.

- Mẹ... - Tô Hòa bịt miệng, cúi đầu xuống, run rẩy nói ba tiếng - Cảm ơn mẹ.

Cô gác máy.

Trong lòng cô đã có câu trả lời.

Cô không thể trở về nhà như thế này được, không thể để mẹ phải lo lắng,

bần khoản và khó chịu cùng với cô.

Diệp Nhất nói đúng, tự bản thân cô phải cố gắng đi tìm Ôn Nhan Khanh về chứ không phải là ngồi đây than vãn và cầu cứu khắp nơi như một con ruồi không đầu vậy.

Việc Ôn Nhan Khanh bỗng dưng biến mất nhất định là phải có nguyên do, nếu đúng là anh ấy vì hối hận mà bắt đầu trốn tránh cô thì chứng tỏ tình cảm giữa hai người vẫn còn tồn tại nhiều vấn đề. Hoặc là phải giải quyết cho xong những vấn đề đó, tiếp tục kết hôn, hoặc là nói rõ những vấn đề đó ra rồi hủy hôn.

Dù có thế nào thì cô cũng không bao giờ chấp nhận dự không rõ ràng như thế này. Một là một, hai là hai. Ôn Nhan Khanh... Tô Hòa đứng thẳng người dậy, tự động viên tinh thần, nắm tay thành nắm đấm - Giữa chúng ta đã xảy ra chuyện gì? Hãy để tôi tìm ra câu trả lời.

Sáng thứ bảy, Tô Hòa hẹn gặp San Ni Tại một quán cà phê, sau đó nhờ sự giúp đỡ của cô ta để liên lạc được với cha của Ôn Nhan Khanh - ông Ôn Hồng - và nói chuyện với nhau qua internet.

Ông Ôn Hồng xuất hiện trên màn hình với dáng vẻ còn đang ngái ngủ, nhìn

cô hơi có chút khó chịu:

- Cô tìm tôi có việc gì vậy?

- Thưa bác - Tô Hòa hít một hơi thật sâu,sau đó mới nói tiếp - Bác có gì không vừa ý với cuộc hôn nhân giữa cháu và con trai của bác không ạ?

- Cái gì hả? - Vì bất ngờ bị hỏi như vậy nên Ôn Hồng lộ vẻ sững sờ.

- Cháu biết rằng trong lần đầu tiên gặp mặt, cháu đã để lại cho bác ấn

tượng rất không tốt. Cháu thành thật xin lỗi bác. Bởi vì lần đó cháu tưởng nhầm bác là Happen, trước đó cháu đã được anh Ôn Nhan Khanh nhờ giúp đỡ

anh ấy thoát khỏi sự quấy rầy của Happen, vì thế cháu đã thể hiện hơi quá

đáng và phô trương. Xin bác thứ lỗi cho sự thất lễ nặng nề này.

Ông Ôn Hồng chỉ “hừm” một tiếng mà không nói gì.

Tô Hòa lấy hết can đảm nói tiếp:

- Bây giờ cháu đã chuẩn bị kết hôn với con trai của bác rồi, cháu rất mong

sẽ nhận được lời chúc phúc của bác. Nếu có chỗ nào bác không vừa lòng ở tính cách, cử chỉ... của cháu thì cháu xin sửa đổi. Cháu sẽ cố gắng để làm một người vợ tốt, khiến con trai bác được hạnh phúc. Xin bác hãy tin ở cháu.

Ở phía bên kia, ông Ôn Hồng nhìn cô chằm chằm,lát sau mới chằm chằm nói:

- Cô là biên tập viên à?

- Vâng ạ. Cháu làm việc ở tạp chí Bách bảo tương ạ.

- Nghe nói cả tòa soạn đó chỉ có tổng cộng chín nhân viên.

- Vâng ạ, đó là một tờ tạp chí nhỏ.

- Cô không cảm thấy địa vị của mình khác xa so với Ôn Nhan Khanh à? -

Cuối cùng ông Ôn Hồng cũng đưa ra câu hỏi quan trọng nhất.

Còn Tô Hòa, vì đã có chuẩn bị nên không hề chùn bước mà chỉ mỉm cười:

- Cháu không nghĩ như vậy.

Ông Ôn Hồng nhíu đôi lông mày.

- Đúng là Quý thị là tập đoàn hàng đầu, quan trọng nhất trong ngành trang

sức, nhưng hiện nay đang là thời đại bùng nổ thông tin, một tác phẩm có

được thiết kế tốt đến mấy cũng đều cần có sức mạnh của truyền thông

chuyên nghiệp để thúc đẩy và tuyên truyền. Xét trên góc độ này cháu cảm thấy mình và Ôn Nhan Khanh có thể hỗ trợ và bổ sung cho nhau. Anh ấy dạy học, cháu làm công tác truyền thông, chúng cháu đều đang

nỗ lực vì cùng một thứ. Đúng là hiện tại cháu chỉ đang là một biên tập viên cón con, tạp chí của cháu cũng chỉ là một tờ tạp chí hạng ba. Nhưng cháu chỉ mới có hai mươi lăm tuổi, cả sự nghiệp và gia đình đều chỉ là vừa mới bắt đầu. Trong tương lai có rất nhiều tình huống có thể xảy ra, biết đâu sau này cháu lại trở thành một Nellie Bly thứ hai, lập nên sự nghiệp huy hoàng đồng thời xuất hiện trên tem thư của Mĩ. Vì sao tại thời điểm này bác lại mặc định cháu ở vị trí hạng ba như vậy? Tương tự thế, chẳng phải Quý Thị cũng đã phải đấu tranh, giành giật để có được ngày hôm nay hay sao? Đánh giá người khác bằng con mắt như vậy là không công bằng, mà đánh giá một người trẻ tuổi như vậy lại càng không nên.

Có phải vậy không ạ?

Ông Ôn Hồng nhìn cô chằm chằm, hai người im lặng đối diện nhau qua webcam, mãi năm phút sau, ông Ôn mới nói một câu:

- Hi vọng là cô cũng có thể dùng tài ăn nói này để thuyết phục mẹ chồng tương lai của mình.

Nói rồi ông tắt webcam, Tô Hòa ngẩn ra mất một lúc, sau đó không nén được tò mò nên quay sang hỏi San Ni ở bên cạnh:

- Bác ấy nói thế là có... ý gì vậy?

San Ni khẽ mỉm cười, chớp chớp mắt:

- Cô vẫn chưa hiểu à? Như thế là ông ấy đã công nhận cô rồi. Còn lại chỉ có một mình bà Quý nữa thôi.

- Bà Quý là người như thế nào?

San Ni hỏi lại:

- Theo cô bà ấy là người như thế nào?

- Chắc không phải là nhân vật phản diện quần là áo lượt nhưng tư tưởng hẹp hòi, vừa cay nghiệt lại vừa ích kỷ giống như trong kịch chứ?

San Ni bật cười:

- Sao cô không tự mình đi xem thế nào?

- Cái gì?

Tô Hòa tiện thể liếc nhìn ra, thấy một chiếc xe RV đậu yên bên đường trước cửa quán cà phê.

Kính cửa xe đen ngòm từ từ hạ xuống, một người phụ nữ khoảng chừng hơn bốn mươi tuổi lộ diện, gương mặt rất đẹp, trên người mặc bộ đồ lông thú đắt tiền, trông không khác gì các quý bà cao quý trong kịch múa rồi.

Đầu óc Tô Hòa như có tiếng nổ, lẽ nào lại là bà ấy?

- Chào bác ạ! - Năm phút sau, Tô Hòa run lấy bảy bước đến trước xe.

Quý bà xinh đẹp trông thấy cô nhưng không tỏ thái độ lạnh lùng uy nghiêm như cô tưởng mà lại nở một nụ cười dịu dàng, trả lời một cách vừa tao nhã lại vừa không mất đi cảm giác thân thiết:

- Chào cháu. Đến đây, lên xe đi.

Cửa sau xe mở ra, cô đành phải ngồi vào ngang hàng với bà ở ghế sau.

Người lái xe nổ máy xuất phát.

Cô không biết họ đưa mình đi đâu nhưng lại không tiện hỏi nên chỉ cúi đầu,

lặng lẽ đợi giông tố sắp xảy ra.

Quý bà xinh đẹp nhìn cô, nhìn từ những ngón tay thô kệch đến bộ quần áo giản dị, rồi lại nhìn hai đầu gối ngại ngùng tì sát vào nhau và gương mặt nhìn

ngiênng hơi cúi xuống của cô, chậm rãi nói:

- Đây là lần đầu tiên... chúng ta gặp nhau phải không?

- Dạ, vâng ạ. Thực ra vào dịp Tết cháu đã từng đến Rome nhưng cả bác và bác trai đều không có ở đây...

Vào dịp Tết cô đã cố tình đưa Tô Ngu cùng đến Rome để chuẩn bị gặp cha mẹ chồng tương lai nhưng không ngờ cả Quý Văn Văn và Ôn Hồng đều không

xuất hiện. Bà Quý Văn Văn giải thích:

- Lúc đó bác không được khỏe, ngại vận động nên ở lại trụ sở tập đoàn ở Mĩ ăn tết cùng anh trai bác. Thật có lỗi quá.

- Sao thế được ạ, nếu biết trước là bác không khỏe thì lẽ ra chúng cháu đã phải đến thăm bác mới đúng chứ!
- Thật đúng là, tại sao lúc đó Ôn Nhan Khanh không nói cho cô biết lí do này, để đến nỗi cô còn cho rằng mình đã bị bỏ mẹ chồng tương lai ghét bỏ, vì thế họ mới tránh không gặp cô.

- Nhan Khanh từ nhỏ đã có tính độc lập, khi lớn lên cũng không gần gũi hai bác lắm.

Trong lúc nói như vậy, bà Quý Văn Văn luôn nhìn thẳng về phía trước, vẻ mặt không thể nhận ra là buồn hay vui, nhưng từ sâu trong đáy mắt dường như lại chứa nỗi niềm.

Tô Hòa không biết tiếp lời thế nào, trong lòng liên tục thầm trách Ôn Nhan Khanh cả trăm lần: Lúc nào cũng nói rằng quan hệ mẹ chồng nàng dâu rất khó, nếu vậy thì anh phải giải quyết tốt mối quan hệ mẹ con trước, để còn đặt

nền móng tốt cho em chứ!

- Có điều bây giờ nó sắp kết hôn, bác cũng coi như đã yên tâm rồi. Bà Quý Văn Văn quay sang cười với cô.

Vì không biết hàm ý thật đằng sau nụ cười kia nên Tô Hòa đành lúng túng cười đáp lại. Bà mẹ chồng tương lai này... có vẻ là người sâu xa khó lường... thật không hổ danh là mẹ của Ôn Nhan Khanh.

- Đã chọn được thời điểm kết hôn rồi chứ?

- Dạ rồi ạ, ngày 20 tháng 4...

- Đã quyết định địa điểm tổ chức hôn lễ ở đâu chưa?

- Dạ, ở Provence.

- Chỗ ấy đẹp đấy, một biển hoa oải hương rất đẹp! - Bà Quý Văn Văn vừa cười vừa nhìn Tô Hòa - Màu tím tôn cháu lên đẹp lắm.

Mặt Tô Hòa bỗng nhiên đỏ bừng, chân tay không biết để vào đâu.

- Cảm ơn... bác.

- Bác không biết thứ gì có thể làm quà cưới cho hai đứa, hơn nữa cũng

không thạo mua đồ, đây chỉ là chút tấm lòng của bác - Bà Quý Văn Văn vừa nói vừa đưa một chiếc túi da sang cho cô.

Tô Hòa vội đưa hai tay ra đón lấy rồi tò mò mở ra xem, bên trong là một phiếu tuyển dụng.

- Treasure! Trời đất! Trời... - Tô Hòa bỗng nhiên nói năng không ra đầu cuối gì.

Hóa ra trong chiếc túi da này đựng một chiếc phong bì có tờ phiếu thông báo tuyển dụng vào Treasure. Tên và thông tin cá nhân của cô đều đã điền đầy đủ, chỉ chờ cô trực tiếp kí vào nữa là xong.

- Cháu thực sự có thể vào làm việc ở Treasure ư? - Tô Hòa cảm thấy như đang nằm mơ - Cháu nghe nói bắt buộc phải có kinh nghiệm làm việc từ năm năm trở lên, hơn nữa còn phải có tiếng tăm nhất định trong lĩnh vực biên tập của ngành thì mới có đủ tư cách dự tuyển vào Treasure. Nhưng cháu mới chỉ công tác được có hai năm...

Bà Quý Văn Văn nhú mày:

- Nhan Khanh không nói gì với cháu à?

- Nói gì ạ?

- Bác là giám đốc đứng đằng sau Treasure, chính vì nguyên nhân từ bác mà

thằng bé này mới chịu xuất đầu lộ diện cho tạp chí phỏng vấn, nói theo lời nó tức là bán nhan sắc đấy.

... Tô Hòa không nói được lời nào.

Nhưng bà Quý Văn Văn lại nhìn cô cười:

- Vì thế, sau này khi thấy tạp chí Bách bảo tương đăng bài viết duy nhất về

nó, bác đã cảm thấy kì lạ, khi biết tên tuổi và nghề nghiệp của cháu thì trong lòng bác đã có tính toán.

- ...

Hóa ra vì cô mà Ôn Nhan Khanh mới chấp nhận cho phỏng vấn ư?

- Thế nào, con dâu của bác có đủ tự tin để xây dựng cuốn tạp chí này tốt

hơn không?

Bà Quý Văn Văn nở nụ cười tuyệt đẹp, đến nỗi khiến cho toàn thân Tô Hòa

run lên cảm cấp, nói năng cũng bắt đầu lắp ba lắp bắp:

- Cháu... cháu không biết... không... có điều cháu... cháu nhất định sẽ cố gắng! Cháu biết mình không... không thông minh lắm, thậm chí có chút ngờ nghệch, hơn nữa cũng là người hay mềm lòng, hoàn toàn không biết quản lý kinh doanh gì cả, nhưng cháu nhất định sẽ cố gắng học hỏi! Cháu xin đảm bảo

với bác rằng tuyệt đối không làm bác phải xấu hổ đâu ạ!

Bà Quý Văn Văn đưa tay xoa đầu cô:

- Cô bé ngoan.

Cầm tờ phiếu tuyển dụng trên tay mà Tô Hòa cảm thấy như vẫn còn trong

mơ.

Mẹ của... Ôn Nhan Khanh.

Đang ngồi bên cạnh cô.

Rất gần gũi, rất thân thiết, không một chút cao ngạo, giống hệt như là mẹ

đề đang dụi dằm trò chuyện với con gái.

Hơn nữa còn tìm cho cô một công việc tốt hơn.

Treasure là tạp chí hàng đầu của ngành, là niềm mơ ước của rất nhiều

người! Còn cô, đúng là có thể vào làm việc ở Treasure ư?

- Cảm ơn bác... - Đúng vậy, ngoài cảm ơn ra cô không biết nói câu gì khác nữa.

- Là bác phải cảm ơn cháu mới đúng.

- Sao ạ?

Trên mặt bà Quý Văn Văn bỗng lộ ra vẻ buồn bã, rất lâu sau mới lại nói:

- Cháu biết đấy, Nhan Khanh là một đứa tính tình kì quặc, có khi chính bác cũng không biết phải sống với nó như thế nào.

- Điều này...

Tô Hòa cảm thấy rất hoang mang: Ôn Nhan Khanh ơi Ôn Nhan Khanh, anh đúng là thất bại trong việc làm người quá đấy, không những tất cả mọi người đều cảm thấy anh biến thái mà ngay cả mẹ anh cũng nói như vậy đấy!

- Cuộc hôn nhân giữa bác và bác trai là mối quan hệ thông gia thương nghiệp điển hình. Hai bác đến với nhau là vì lợi ích của hai gia tộc chứ không trên cơ sở tình cảm. Vì thế trước khi kết hôn, hai bác đã giao hẹn với nhau là sau khi cưới, mỗi người đều được tự do sống cuộc sống của mình, không can thiệp lẫn nhau. Có thể vì lí do này mà khiến cho con trai bác từ rất nhỏ đã thấy được mặt xấu của thế giới người lớn, từ đó dẫn đến việc nó già dặn trước tuổi

- Nói đến đây bà Quý Văn Văn thở dài một tiếng, trên trán lộ ra vẻ đau khổ

không thể khỏa lấp - Mặc dù vậy, bác vẫn hi vọng là mình có thể làm một người mẹ tốt, sau này bác đã thử tìm cách để hai mẹ con cùng hiểu nhau, nhưng Nhan Khanh thực sự quá thông minh. Thông minh đến nỗi... hừm, hình dung thế nào nhỉ? Lạnh nhạt ư? Nếu là đứa trẻ khác, khi biết cha mẹ mình bằng mặt mà không bằng lòng thì chắc chắn trong lòng chúng sẽ thấy rất u tối? Nhưng Nhan Khanh thì lại khác, nó làm ra vẻ “các người lo chuyện của các người, tôi không can thiệp, còn việc của tôi các người cũng đừng quản”, từ bé đã biết mặc cả với hai bác, giữ đúng khoảng cách. Ai cũng bảo Diệp Nhất khó dạy, tinh nghịch, bướng bỉnh, nhưng bác thấy con trai bác mới là đứa làm cha mẹ đau đầu nhất, bởi vì đến một chút về của một “người con trai” ở nó cũng không có.

Mồ hôi Tô Hòa tiếp tục túa ra, cô nghĩ thầm trong bụng, đây đúng là những việc Ôn Nhan Khanh hoàn toàn có thể gây ra. Tiếp

- Bởi vì hai bác không có cách nào dạy bảo được nó nên tất cả mọi thứ đều để tùy theo ý nó. Sau khi nó ra trường, bác rất mong muốn nó kế tục sự nghiệp của bác, bác đã liệt kê các chức vụ ra thành một bảng rồi hỏi nó thích chức vụ gì. Bác rất lo nó sẽ không chọn chức vụ nào cả, nhưng may mà sự việc đã không xấu đến nỗi thế, nó đã chọn một công việc - đó là dạy học ở trường SS. Tuy chức vụ này không giúp đỡ cho công việc của bác là mấy, nhưng dù sao cũng vẫn thuộc về công việc làm ăn của gia đình, vì thế bác cũng cảm thấy như thế là đủ. Sự nghiệp như vậy, hôn nhân cũng như vậy... - Bà Quý Văn Văn vừa nói vừa quay sang nhìn thẳng vào Tô Hòa - Bởi vì bác biết nỗi bất hạnh của các cuộc hôn nhân thương nghiệp, nên dù là vì bất kì lí do gì, bác cũng không thể để con trai giẫm vào vết xe đổ của mình được. Vì thế, khi biết nó tìm được người con gái mà nó thật lòng thật dạ thương yêu, thì bác và cha nó đều... rất vui mừng, hơn nữa còn thở phào nhẹ nhõm. Cho nên, Tiểu Hòa à, bác giao phó Nhan Khanh cho cháu đấy.

Mắt Tô Hòa không hiểu sao bỗng nhiên đỏ lên. Những lời nói này... ầm áp quá!

Kịch bản vốn không nên đi theo chiều hướng này!

Cô bé lọ lem không có xuất thân quyền quý và không có thể lực như cô, khi gặp được chàng hoàng tử như Ôn Nhan Khanh thì lẽ ra mẹ anh ta phải xuất hiện như lên đồng, ra sức phá hoại, ra sức đè nén, và dùng những lời nói khó nghe nhất thế gian để nhục mạ cô, dùng thủ đoạn đê tiện nhất để đối phó với cô... Phải như vậy mới đúng chứ!

Làm sao lại có thể hiểu lòng người, cởi mở rộng lượng và đối xử ầm áp như vậy được!

- Thưa bác... à không, mẹ, con cảm ơn... - Tô Hòa nắm lấy tay Quý Văn Văn, gục đầu vào ngực bà một cách tự nhiên - Con biết mình không đủ tốt, mọi điều kiện đều hết sức bình thường, điểm nào cũng kém anh Ôn Nhan Khanh, nhưng con thật lòng yêu anh ấy, có thể dành tất cả phần còn lại của cuộc đời để chăm sóc anh ấy, yêu anh ấy, đi theo anh ấy, làm cho anh ấy thật sự hạnh phúc, mẹ, xin hãy tin con...

- Có câu nói này của con là mẹ yên tâm lắm rồi...

Trong lúc hai người vẫn đang nói chuyện thì chiếc RV đã dừng lại. Đến nơi rồi.

Tô Hòa then thùng lau nước mắt, quay nhìn ra ngoài cửa xe, lại một lần nữa sửng sốt:

- Đây chẳng phải là... nhà của Hạ Ly sao?

Ngõ nhỏ lát đá xanh, đèn lồng cổ vẽ hình ác quỷ đi đêm - nơi chiếc RV đỗ đúng là nhà của Hạ Ly.

Sau khi bình phục xuất viện, Hạ Ly lại trở về nơi này, tiếp tục công việc sáng tác của mình mà không bị bên ngoài làm phiền.

Vì sao bà Quý Văn Văn lại đến đây? Có phải đến thăm Hạ Ly không?

- Hạ Ly sống ở đây à?

Tô Hòa gật đầu:

- Vâng ạ.

- Giỏi lắm. Mẹ nhớ là sáu năm trước, cậu ta còn ở trong một ngôi nhà thuê rất bình thường.

Bà Quý Văn Văn vừa nói vừa xuống xe. Tô Hòa cũng vội vàng xuống theo. Hai người cùng đi đến trước cổng, bà Quý Văn Văn khẽ đẩy, cánh cửa lớn liền mở ra, vườn hoa và ngôi nhà nhỏ màu trắng thiết kế độc đáo hiện ra ngay trước mắt họ.

Bà Quý Văn Văn kêu khe khẽ:

- Đẹp quá.

- Bác chưa đến đây lần nào ạ? - Vừa rồi do nhất thời cảm động nên cô đã

gọi bà là “mẹ”, nhưng lúc này cô lại thấy ngượng nên không gọi như thế nữa mà trở về với cách xưng hô quen thuộc lúc trước.

May mà bà Quý Văn Văn cũng không để ý lắm, mà chỉ tập trung ngắm nhìn cảnh đẹp phía trước, trong lòng vừa thấy đôi chút cảm động lại vừa có chút sợ

sệt, giọng bà run run:

- Mẹ luôn muốn đến đây nhưng lại không dám. Đẹp quá... Tiểu Hòa, con biết không? Không phải là mẹ tự khen con mình nhưng mà trong lĩnh vực thiết kế trang sức, Nhan Khanh thật sự cũng rất có năng khiếu đấy.

Tất nhiên rồi, không có năng khiếu thì làm sao dạy được ở trường SS?

Trường này thu nhận toàn những hạt giống thiết kế tài năng hàng đầu mà!

- Nhưng lần đầu tiên trông thấy tác phẩm thiết kế của Hạ Ly, mẹ liền biết rằng suốt cả đời này, Nhan Khanh cũng không thể nào theo kịp cậu ta.

- ...

Tô Hòa không nói gì. Đúng vậy, cháu cũng công nhận Hạ Ly đích thực là

thiên tài trăm năm có một, nhưng bác ơi, bác cũng không nên tự xem nhẹ con trai mình như vậy. Trong mắt cháu, Ôn đẹp trai thực ra cũng rất giỏi, rất giỏi đấy chứ...

- Vì thế, mỗi lần trông thấy tác phẩm của Hạ Ly, mẹ đều cảm thấy rất buồn, mà đã buồn thì lại càng không dám đến gặp cậu ấy...

Về thân thế của Hạ Ly, Tô Hòa đã được nghe Tô Ngu kể lại. Ban đầu đúng là do Quý Văn Văn dắt mối nên bà Hạ Tử hàm mới nhận lời mang thai hộ, giúp vợ chồng Quý Doãn Tiên sinh ra Hạ Ly để cứu Quý Trù. Tiếc rằng người tính không bằng trời tính...

Số phận đúng là trêu người con người ta...

- Tử Hàm là bạn thời tiểu học của mẹ, hồi đó chơi với nhau rất thân. Nhưng

sau khi học hết tiểu học, mẹ ra nước ngoài. Bọn mẹ khóc lóc chia tay nhau, hứa thường xuyên viết thư cho nhau, suốt đời là bạn tốt của nhau. Sau này, sở dĩ mẹ tìm được bà ấy để nhờ mang thai hộ, ngoài việc lúc đó bà ấy đang cần gấp một khoản tiền lớn ra, còn có một nguyên nhân khác nữa mà mẹ biết - đó là bà ấy luôn rất thích anh trai mẹ. Nhưng lúc đó anh trai mẹ đã có vợ, hơn nữa còn rất yêu vợ, không thể nảy sinh tình cảm với người khác, cũng không thể có một người thứ hai chen chân, vì thế Tử hàm đã không còn cơ hội.

Tô Hòa tròn tròn mắt...

Thì ra trong chuyện này còn có một ẩn tình khác!

- Tử Hàm trông có vẻ mềm yếu nhưng thực ra lại rất kiên cường, dù thế

nào bà ấy cũng không chịu nhận tiền giúp đỡ của mẹ. Vì thế cuối cùng mẹ đành nhẫn tâm nói với bà ấy rằng “Vậy thì cậu sinh con giúp anh chị mình đi, khoản tiền này coi như tiền công!”, Mẹ thật bỉ ổi, biết bạn thích anh trai mình nên đã lợi dụng điều đó và nhân cơ hội bà ấy đang rất cần tiền để biến bà ấy thành mẹ của Hạ Ly. Nếu nói cuộc đời Hạ Ly là một bi kịch, thì mẹ buộc phải thừa nhận rằng mình chính là nguồn gốc gây ra tội lỗi.

Mặt trời mùa đông tỏa nắng trên gương mặt Quý Văn Văn, da bà trông vẫn rất căng bóng nhưng dù vậy vẫn không thể che hết những nếp nhăn - dấu vết của thời gian ở khóe mắt.

- Những chuyện sau đó con cũng đã biết cả rồi... Mẹ có lỗi với người bạn

tốt nhất của mình, đồng thời cũng có lỗi với cả anh chị, lại càng có lỗi với Hạ Ly. Vì thế... bao nhiêu năm nay mẹ không dám đến gặp cậu ấy... - Bà bước đến, chậm chậm đặt tay lên nắm cửa, ánh mắt bỗng trở nên cương nghị - Nhưng hôm nay, mẹ tự hứa với lòng mình là nhất định phải đến. Ngoài việc xem mặt vợ chưa cưới của con trai, mẹ còn phải đến gặp Hạ Ly, gặp đứa bé vì lỗi lầm của mẹ mà đã luôn gặp phải bất hạnh, đồng thời cũng chính là cháu ruột của mẹ.

Bà hít một hơi thật sâu, đẩy cửa mở ra.

Họ đi theo hành lang sáng bóng vào phòng khách và nhà bếp xây nửa chìm

nửa nổi. Do vụ nổ hôm trước nên mặc dù đã được tu sửa nhưng căn phòng vẫn có chút xiêu vẹo. Có điều chính cảm giác xiêu vẹo này lại khiến cho ngôi nhà hiện ra càng độc đáo hơn.

Bà Quý Văn Văn nhìn tòa kiến trúc tráng lệ này mà thấy tim mình quặn đau.

Bà đi xem nhà bếp, xem phòng khách, xem phòng làm việc, sau đó lại đi

xuống tầng hầm:

- Vụ nổ xảy ra ở phía dưới phải không?

- Vâng, nghe nói đó là nơi chế tác của Hạ Ly, có rất nhiều tác phẩm do Hạ Ly tự tay làm ra.

- Đúng vậy, Hạ Ly không những có đầu óc linh hoạt mà còn có đôi tay khéo léo.

Bà Quý Văn Văn vừa cười vừa đi xuống phía dưới, mở cửa căn phòng dưới lòng đất...

- Cái này không phải là như thế sao? Vì sao tôi đã phối màu theo như cậu bảo mà vẫn không ra được hoa văn như ý muốn vậy?

- Xì...

- Xì là có ý gì hả?

- Tức là... anh vụng quá chứ sao.

- Cậu nói gì?

- Không lẽ tôi nói sai à? Chiếc vòng cổ này anh đã đúc đi đúc lại đến bốn lần rồi mà vẫn cứ nát bét như vậy. Tôi chưa từng gặp ai không có tí năng khiếu nào như anh cả.

- Tôi mà lại không có năng khiếu à? Tôi là thầy giáo của trường SS đấy! Là thầy giáo đấy biết chưa hả? Nếu tôi vào nghề sớm hơn hai năm thì cậu đã là

học trò của tôi rồi đấy!

- Thế thì tôi phải rất lấy làm may mắn khi đã vào học sớm hai năm nên mới không bị một kẻ bất tài như anh chỉ bảo.

- Bất tài? Cậu không muốn sống nữa hay sao mà lại dám nói tôi như vậy hả?

- Tôi vốn đã chán sống lắm rồi, thế nào, anh có muốn ném mùi vị bom nổ một lần nữa không?

- Được thôi, nổ đi. Nổ một lần nữa cũng hay, dầu sao đây cũng là nhà cậu.

- A n h ...

Cả Tô Hòa và bà Quý Văn Văn đều như cũng rơi vào trạng thái hóa đá.

Trước mặt họ hai người đang ở bên bàn thực nghiệm cãi nhau như học trò,

một người trong đó là Hạ Ly - chủ nhân ngôi nhà, còn người kia chính là kẻ đã mất tích suốt bốn hôm nay - tân lang chính cống - Ôn Nhan Khanh. Bà Quý

Văn Văn là người định thần lại trước, lên tiếng:

- Hai đứa ở đây làm gì thế hả?

Hai kẻ đang cãi nhau kia cùng lúc quay lại, bây giờ mới trông thấy những vị khách không mời đang đứng ngay ở cửa.

- Mẹ... - Ôn Nhan Khanh ngạc nhiên nhìn mẹ mình, rồi lại nhìn sang Tô Hòa

- Tiểu Hòa à? Sao hai người lại đến được đây vậy?

Tô Hòa cắn môi, rồi bỗng nhiên nắm tay, xông lên sờ nắn trên người anh một hồi, cuối cùng tìm được chiếc điện thoại từ trong túi quần, mở ra xem thì đúng là không có tín hiệu.

Ôn Nhan Khanh nhìn điện thoại, cũng tỏ ra hết sức kinh ngạc:

- Sao lại không có tín hiệu à?

Tô Hòa nheo mắt:

- Anh không biết thật ư?

Ôn Nhan Khanh quay sang Hạ Ly:

- Sao ở đây lại không có tín hiệu vậy?

Hạ Ly trợn mắt lên:

- Anh có thấy trong tầng hầm nào mà sóng điện thoại lại tốt được không?

- Thế sao cậu không nhắc tôi?

- Anh có hỏi đâu.

- Không hỏi thì cậu không mở miệng nhắc tôi được à?

- Thế thì tôi có phải nhắc nhở thầy giáo Ôn vĩ đại rằng ở đây không những không có sóng điện thoại mà do từ trường thay đổi nên thời gian cũng bị ảnh hưởng không nhỉ?

- Cậu... - Ôn Nhan Khanh xem giờ trên điện thoại rồi lại kéo tay Tô Hòa xem đồng hồ của cô, quả nhiên là thời gian hoàn toàn khác nhau - Xin lỗi em!

Anh thực sự không ngờ đây lại là một nơi quái quỷ như vậy.

- Vì thế nên anh không thèm nhận điện thoại, cũng không thèm gọi cho em à?

Tô Hòa không thể nào tin được, vì dấu sao cũng đã bốn ngày rồi!!! Chấn bốn ngày rồi đấy! Làm sao có thể nói là quên, mà cũng không thể không cảm

thấy thời gian đang trôi đi kia chứ?

- Anh làm gì ở đây? - Cô liếc sang bàn chế tác bên cạnh.

Ôn Nhan Khanh đã cố tình che đi nhưng vẫn bị cô nhìn thấy, ở bên cạnh máy mài, một chiếc vòng cổ đang tỏa sáng lấp lánh.

- Đó là cái gì vậy?

Cùng câu trả lời lấp liếm “không có gì” của Ôn Nhan Khanh là tiếng cười ”ha ha ha” của Hạ Ly.

Chuyện... kì quái gì thế này?

- Suốt bốn hôm nay anh đều ở đây à? Vì chiếc vòng cổ đó à? - Tô Hòa tò mò hỏi.

Ôn Nhan Khanh đứng yên trong giây lát, dường như anh cảm thấy chuyện đã đến nước này rồi, phủ nhận cũng không tác dụng gì nữa nên gật đầu.

Tô Hòa bước đến cầm chiếc vòng lên.

Dưới ánh đèn, chiếc vòng giống như một dòng nước bạc chảy vào lòng bàn tay cô, tuy còn chưa hoàn toàn thành hình nhưng căn cứ vào từ PATRON ở trên đó, cô cũng nghĩ ra được câu trả lời:

- Thần hộ mệnh ư? Có phải cùng một bộ với chiếc nhẫn kia không?

Trông giống lắm!

Cùng làm bằng bạch kim, cùng phong cách giản lược với đường cong thanh thoát.

Nhìn thế nào cũng thấy đúng là cùng một bộ với nhau.

- Ôn Nhan Khanh, vì sao anh lại muốn làm cái này? - Tô Hòa tròn tròn mắt nhìn anh.

Ôn Nhan Khanh liếm môi, định nói gì đó nhưng rồi lại không nói ra. Trái lại, Hạ Ly ở bên cạnh lại bật cười lạnh lùng.

Tô Hòa lập tức chuyển ánh mắt sang phía đó:

- Anh cười gì thế hả?

- Tôi nghe nói vì cô bị chiếc nhẫn Thần hộ mệnh kia làm cho rung động nên mới quyết định lấy con người này, đúng không?

- Sao... anh biết?

Có phải Ôn Nhan Khanh nói với anh ta không? Không, chắc là Tiểu Ngu nói

rồi. Ôn Nhan Khanh không phải là loại người hay đem chuyện riêng tư đi nói lung tung. Hơn nữa xem ra quan hệ giữa anh ta và Hạ Ly cũng chẳng tốt đẹp gì, càng không thể nói ra...

Hạ Ly quan sát cô một lượt từ đầu đến chân, sau đó lạnh lùng nói bằng những từ ngữ làm người ta muốn tức chết:

- Quả nhiên là óc thẩm mỹ dung tục...

- Cái gì?

- Chiếc nhẫn dung tục như thế quả nhiên là được thứ con gái như cô thích.

Đúng là một cặp! - Nói xong, anh ta tự đẩy xe lăn đi lên.

- Đây, không được đi, phải nói cho rõ ràng đã! Cái gì dung tục! Đây! Đây! -

Tô Hòa giận dữ gọi Hạ Ly lại nhưng không được, đành quay sang bực bội nhìn

Ôn Nhan Khanh - Biết rồi, chắc chắn chiếc nhẫn Thần hộ mệnh không phải là do anh chàng này thiết kế phải không?

- Ủ ...

- Không phải do mình thiết kế thì bảo là dung tục à? Hừ, đúng là loại đàn

ông lòng dạ hẹp hòi, chẳng trách làm những việc điên khùng như vậy... Có điều, Thần hộ mệnh là ai thiết kế vậy? - Lúc ấy cô mới nghĩ đến vấn đề quan trọng nhất này.

Bên kia, Ôn Nhan Khanh vẫn giữ vẻ trầm mặc. Nhìn sang bên này, bà Quý

Văn Văn như cười mà không phải cười, định nói gì đó nhưng rồi lại thôi.

Chuyện gì thế này? Kì lạ quá... Không lẽ...

- Là anh á?

Ôn Nhan Khanh khẽ ho một tiếng, sau đó nhú mào, đáp một cách cứng cổ:

- Anh không phải chỉ biết mỗi việc ra đề thi...

Phản ứng đầu tiên của Tô Hòa là đưa tay lên bịt miệng mình.

Lẽ nào... lại như vậy... Người thiết kế Thần hộ mệnh là Ôn Nhan Khanh ư?!

Tô Hòa cứng đờ người quay sang nhìn Quý Văn Văn, thấy bà khẽ gật đầu.

Hai chân cô bỗng nhiên mềm nhũn, cô ngồi xuống đất. Khi cúi xuống nhìn lại chiếc dây chuyền trong tay thì lại thấy có một định nghĩa hoàn toàn khác. Người thiết kế Thần hộ mệnh... đang thiết kế chiếc dây chuyền mới... cho cô...

hơn nữa... còn tự tay làm nó sao?

- Cái này... - Cô liếc đôi môi khô - ... là để tặng em à?

Ôn Nhan Khanh quay mặt đi, khẽ ho hắng một hồi rồi mới nói:

- Chỉ là định nhân lúc chiếc nhẫn còn đang sốt, tiện thể làm luôn sợi dây chuyền thôi.

- Nói vậy! - Tô Hòa nhận ngay ra là anh đang nói dối, bèn nhảy lên, đưa sợi dây chuyền ra trước mặt anh - Rõ ràng là thiết kế riêng cho em mà! Anh xem, phía sau chiếc khuyên này rõ ràng là viết tên em mà! Anh xem đi, xem đi...

Ôn Nhan Khanh ôm chầm lấy cô. Cùng lúc cảm thấy cơ thể bị ghì chặt lấy, cô nghe có tiếng xin lỗi rất khẽ bên tai:

- Xin lỗi em... anh quên mất thời gian, quên mất tất cả, quên gọi điện cho em, để em phải lo lắng. Anh xin lỗi...

Lòng Tô Hòa bỗng nhiên giống như một miếng chocolate đang tan chảy, ấm áp, ngọt ngào, mềm mại, theo lực phủ ngũ tạng chảy xuống phía dưới, cô cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Nhưng miệng cô lại “hừ” một tiếng, không chịu.

buông tha:

- Nói xin lỗi là được à? Bây giờ người ta đang đồn là anh bị mắc chứng sợ hãi tiền hôn nhân, bảo anh muốn hủy hôn, bảo em bị anh vứt bỏ rồi đấy. Vì thế em phải phạt anh.

Ôn Nhan Khanh hỏi:

- Phạt như thế nào?

- À... - Tô Hòa ngẩng đầu lên suy nghĩ, sau đó toét miệng cười - Đến mai sẽ biết.

Hôm sau Ôn Nhan Khanh trở dậy, thấy một tờ giấy để ở đầu giường. Trên đó viết:

“Xin lỗi chồng sắp cưới, em đột nhiên bị mắc chứng sợ hãi tiền hôn nhân, rất sợ chuyện kết hôn. Vì thế em e rằng phải mất một thời gian để ổn định cảm xúc của mình rồi mới đưa ra quyết định cuối cùng được. Đừng tìm em”.

Cô dâu... mất tích rồi.

Cùng mất tích với cô dâu còn có sợi dây chuyền chưa làm xong kia.

Có điều so với cảnh nháo nhác lúc Ôn Nhan Khanh mất tích thì việc cô dâu

mất tích lại không gây ra nhiều sóng gió. Ôn Nhan Khanh không thèm tìm ai, cũng chẳng đi đâu, mà chỉ ở lì trong phòng chế tác của Hạ Ly, tiếp tục chỉnh sửa thiết kế của mình hết lần này đến lần khác. Cuối cùng, một tháng sau đó, trên các kênh lớn của đài truyền hình xuất hiện một tiết mục quảng cáo mới vào đúng khung giờ vàng.

Nội dung quảng cáo chính là tiếp nối chương trình quảng cáo hội mùa hè của trường SS. Có điều lần này là chương trình quảng cáo mùa đông - Thần hộ mệnh trẻ đẹp biến mất trong chiếc nhẫn dưới ánh trăng.

Sau lễ cưới, thiếu nữ hạnh phúc trở thành thiếu phụ. Thiếu phụ trở thành thai phụ. Thai phụ trở thành bà mẹ. Mẹ chăm sóc con, con dần lớn lên, trở thành thiếu nữ xinh đẹp.

Cuộc sống giao hòa, dung hợp, ngưng kết từng li, từng chút.

Trong lễ trưởng thành của thiếu nữ, mẹ trao cho cô một hộp trang sức và

lời chúc đẹp đẽ nhất. Thiếu nữ mở hộp trang sức ra, bên trong hộp là một sợi dây chuyền bằng bạch kim nằm yên lặng. Sợi dây chuyền mang nặng những kí ức đẹp đẽ nhất của cuộc đời người mẹ, truyền lại cho con mình với một tấm lòng độ lượng và bình yên.

Sợi dây chuyền tỏa sáng lấp lánh dưới ánh đèn, hình bóng người thiếu niên xinh đẹp hiện lên mờ ảo. Đôi mắt đẹp mơ hồ dịu dàng kia cuối cùng lại ánh lên trong khóm mắt người mẹ, trở thành nếp nhăn hạnh phúc.

Thần hộ mệnh vẫn như cũ, có điều lần này đổi thành cha mẹ, bảo vệ cho con.

Vẫn là tiết mục quảng cáo kéo dài một phút.

Vẫn không hề có một lời thoại.

Vẫn kết thúc với chữ SS viết hoa tỏa sáng.

Nhưng lại khiến ắt Tô Hòa và bà Đồng Tiểu Thanh lúc này đang ngồi

xem quảng cáo trước tivi cùng lúc ướm nhòa. Điều tương ứng với hình ảnh trên tivi là chiếc bàn trước mặt họ cũng đặt một hộp trang sức giống y như đúc, bên trong là sợi dây chuyền Thần hộ mệnh cùng một bộ với chiếc nhẫn đang tỏa sáng rực rỡ.

- Mẹ...

- Lấy chồng đi.

Đó là lời chúc tốt đẹp nhất khi cô dâu về nhà chồng.

26. Chương 26: Ngoại Truyện 4: Giảm Béo Đi, Bà Xã

Tô Hòa cảm thấy gần đây mình béo ra.

Cái váy mua năm ngoái giờ đã chật cứng.

Thế là cô tự xem xét lại mình một lượt, cảm thấy đúng là gần đây ăn nhiều quá, phải biết kiềm chế mới được.

Vì thế hôm nay, lấy lí do giảm béo, cô không chịu ăn tối. Ôn Nhan Khanh cũng không ngăn cản.

Thế là cô ôm đầu trở về trước máy vi tính, bắt đầu viết bài. Đến mười giờ đêm cuối cùng cũng viết xong. Không có việc gì làm, cô vào mạng, trang chủ mặc định là một website về ẩm thực.

Trang chủ hiện lên một dòng tít lớn: “Cá phi lê luôn dồi dào, bạn thích ăn theo cách nào?”. Click chuột vào đó, lập tức nước bọt trào ra: Cá phi lê nấu, cá phi lê dưa chua, cá phi lê xào lăn giấm, cá phi lê hấp rượu gạo... đủ cách chế biến hiện ra lung linh trước mắt cùng với những hình ảnh minh họa sắc nét,

đúng là muốn khoái khẩu đến thế nào cũng có.

Cô nắm chặt tay, tự nhủ: Nhịn đi! Nhất định phải nhịn! Đã nói là hôm nay không ăn tối rồi... phải nhịn, nhịn và nhịn...

Năm phút sau.

Tô Hòa không nhịn được nữa xông về phía phòng đọc, lần lượt mở từng cánh cửa, cuối cùng tìm thấy Ôn Nhan Khanh ở phòng đọc thứ tư:

- Chồng ơi, em muốn ăn cá nấu!

Ôn Nhan Khanh điềm tĩnh ngẩng đầu lên, thản nhiên hỏi:

- Ở nhà hàng nào?

- Hì... Không biết... Trên mạng có nói về cách thưởng thức cá phi lê... - Tô

Hòa thẹn thùng trả lời - em vừa nhìn những miếng cá đó liền không nhin được nữa...

Mình quả nhiên là cái đồ tham ăn, luôn dễ dàng bị thôi thúc ăn điều khiển như vậy. Lúc trước rõ ràng thể thốt là phải ăn ít để giảm béo, chắc chắn Ôn Nhan Khanh sẽ cười nhạo à xem! Cô len lén ngược mắt nhìn.

Ôn Nhan Khanh nhìn chăm chăm vào trang sách chừng 30 giây, sau đó

đứng dậy, lấy áo khoác trên giá:

- Đi nào.

- Hả? Đi đâu?

- Đi ăn món cá nấu em thích.

- Nhưng mà! Nhưng mà... nhưng mà...

Cô đúng là đang nhin ăn để giảm béo mà! Muộn thế này mà còn đi ăn thì

sẽ béo nhanh lắm Mặc dù ý thức con người trong đầu lập tức nhảy ra ngăn

lại nhưng con quỷ tham ăn lại dư thừa pháp lực để đánh ngã con người này,

hơn nữa Ôn Nhan Khanh cũng đã nói như vậy, thế nên cô liền lập tức đi theo, bỏ lại luôn cả cảm giác tội lỗi duy nhất.

Nửa tiếng sau, Tô Hòa xoa cái bụng tròn vo, bước ra từ một nhà hàng Tứ Xuyên trong một con ngõ hẻo lánh.

Ôn Nhan Khanh hỏi:

- Ăn đủ chưa?

Cô gật lấy gật để, cảm động nói:

- Chồng em tốt quá, em đòi đi ăn muộn như thế này mà vẫn chiều

Ôn Nhan Khanh liền mỉm cười.

Không hiểu sao trong lòng Tô Hòa bỗng nhiên thấy hồi hộp. Ngay sau đó cô

nghe thấy Ôn Nhan Khanh lạnh lùng bảo:

- Anh đã chiều em rồi, vậy thì bây giờ đến lượt em chiều lại anh.

Cô vội lùi lại phía sau, làm ra vẻ ôm ngực:

- Ái chà, tiểu cô nương mãi nghệ chứ không bán thân nhé!

Ôn Nhan Khanh đưa tay ra, túm cổ áo cô xách lên xe.

Xe chạy đến đâu, tim Tô Hòa đập thành thịch đến đấy, mặc dù đã lấy nhau

rồi, mặc dù hai bên đã rất quen thuộc cơ thể của nhau nhưng lần nào trái tim cô gái trẻ cũng đập loạn xạ.

Vì thế khi về đến nhà, lúc Ôn Nhan Khanh vừa mở cửa xe thì mặt cô đã đỏ bừng, tay ướt đầm mồ hôi, toàn thân nóng hầm hập.

- Đi nào! - Ôn Nhan Khanh quay người đi trước.

Tô Hòa thẹn thùng đi phía sau:

- Nhưng mà phải đi tắm trước đã.

- Không cần đâu.

Gì mà sốt ruột vậy

- Nhưng thế nào thì cũng phải để em đánh răng cái đã! - Vừa mới ăn cá nấu xong đấy!

- Cũng không cần! - Ôn Nhan Khanh nói xong liền lấy thẻ từ mở cửa.

Tô Hòa miễn cưỡng vào theo, tự giác kéo rèm lại, bắt đầu cởi như một cái máy, trước tiên là giày thể thao, sau đó đến áo khoác, rồi đến chiếc quần bò dày

Ôn Nhan Khanh luôn đứng bên cạnh nhìn cô. Tô Hòa vốn đã xấu hổ, lại bị anh nhìn chăm chăm như vậy nên chân tay càng luống cuống, đến chiếc cúc áo sơ mi cũng không cởi ra được.

Cuối cùng Ôn Nhan Khanh quay đi lấy một chiếc đĩa CD ở trên giá cho vào máy. Tô Hòa nhận lúc anh quay đi vội vàng cởi hết, chỉ còn độc mỗi quần áo lót. Những thứ còn lại này không cần em phải đích động tay vào chứ? Cô nghĩ thầm.

Nhạc bắt đầu nổi lên, toàn thân Tô Hòa cũng rung động - Bản D à? Hoang đại quá! Không lẽ hôm nay lại giờ trò hung dữ à? Trái tim nhỏ bé của cô lại một phen đập loạn xạ.

Ôn Nhan Khanh điều chỉnh âm lượng xong, quay lại nhìn cô, lúc này chỉ còn lại trên người ba mảnh đồ lót, bèn nói hai tiếng cộc lốc:

- Nhảy đi.

- Cái gì?

- Cái món có tên gọi mỹ miều là “Tiêu dạ ” em vừa ăn kia, nếu tính theo [1]

lượng nhiệt 153 calo cho 100 gam thì tổng cộng nó đã cung cấp cho em 612 calo. Lại xét đến việc em ăn vào lúc 12 giờ đêm trước khi đi ngủ trong tình trạng đói cồn cào, nếu như vội đầu ngủ ngay thì lượng nhiệt sinh ra sẽ tăng thêm khoảng 25% nữa, cũng có nghĩa là tổng lượng nhiệt sinh ra sẽ là 765 calo, đồng thời sẽ nhanh chóng chuyển hóa thành mỡ và đi cùng với giấc ngủ nồng nàn của em lan tỏa khắp cơ thể...

[1] Ăn đêm

- Dừng lại! - Tô Hòa không nhịn được nữa kêu lên, sau đó nước mắt lưng tròng nhìn anh - Vậy em phải làm gì?

- Khiêu vũ.

- Hả?

- Khiêu vũ nửa tiếng có thể đốt cháy 103 calo, ban đầu khiêu vũ nhịp độ

chậm dần rồi tăng lên, sau nửa tiếng lượng mỡ bị đốt cháy sẽ tăng gấp đôi. Như vậy chỉ cần khiêu vũ một tiếng là em có thể trở về trạng thái như lúc chưa

ăn cá!- Nói rồi, Ôn Nhan Khanh liền ấn nút khởi động lại - Bắt đầu thôi

Đầu óc Tô Hòa tối om, nhưng rõ ràng là anh nói rất có lí, vì thế đành cắn răng, nhảy thôi!

Nhưng cô mới chỉ nhảy được khoảng mười giây thì Ôn Nhan Khanh đã bước nhanh đến ôm chặt lấy:

- Anh chợt nhớ ra một chuyện.

- Chuyện gì?

- OXXX cứ mỗi nửa tiếng có thể đốt cháy 238 calo lượng nhiệt, thực ra còn tốt hơn cả khiêu vũ.

Nói xong anh liền đứng đưa theo điệu nhạc và xô cô ngã ra.

Lúc ngã xuống tấm thảm mềm mại, suy nghĩ duy nhất hiện lên trong đầu cô là

- Trời ạ, lại bị lừa rồi

Toàn Văn Hoàn

~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/rung-ho-phach>